

சேக்கிழார் தந்த செல்வம்

கங்ஸ்து

அ.ச. ஞானசம்பந்தன்

சேக்கிழார் தந்த செல்வம்

ஆசிரியர்

பேராசிரியர். அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

காங்கை புத்தகநிலையம்

13, தீனதயாள தெரு, சென்னை - 600 017.

இரண்டாம் பதிப்பு : மார்ச், 1999

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை : ரூ. 85/-

இந்நூல் 25-7-1997 அன்று சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம் நடத்திய சேக்கிழார் விழாவில் வெளியிடப் பெற்றதாகும்.

Title : Sekkizhar Thanthu Selvam

Author : Prof. A.S.Gnanasambandan

Subject : Literature

Edition : Second Edition – March, 1999

No.of Pages : 432+8

Publisher : Gangai Puthaka Nilayam

13,Deenadayalu Street, T.Nagar, Chennai-17

Price : Rs. 85/-

முகப்பு வண்ண அட்டைப்பட ஒவியம் : பத்மவாசன்

Laser Typeset at : Sivasakthi Laser Printer, Chennai – 41.

Printed at Malar Printers, Chennai - 600 034. © 822 4803

காணிக்கை

இறையடி மறவாத சிந்தையராய் வாழ்ந்து
அவ்விதமே என்னை வளர்த்து விட்ட என் தந்தை
பெருஞ்சொல்விளக்கனார் அ. மு. சரவணமுதலியார்
அவர்கட்கும் என் அன்னையார் சிவகாமி அம்மையார்
அவர்கட்கும் இந்நூலை காணிக்கை ஆக்குகிறேன்.

முன்னுரை

சேக்கிழார் தந்த செல்லம் என்ற இந்த நூல் தோன்றிய விதமே சற்று புதுமையானதுதான். இரண்டாண்டுகட்கு முன்னர் சான்றோர் சிந்தனை என்ற நிகழ்ச்சி பதிவு செய்ய வரின்னாலி நிலையம் சென்றிருந்தேன். அன்றைய நிலைய இயக்குனர் திருவிஜய திருவேங்கடம் அவர்கள் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. அண்மையில் இருந்த வரின்னாலி நிலைய உதவி இயக்குனர் திருமதி. காலாரவியைப் பார்த்து 'உடனடியாக பெரியபுராணம் பற்றி பத்து பேச்சுக்கள் பேசுமாறு செய்து அதனை ஒலிப்பதிவு செய்யுங்கள்' என்று கூறினார். சில மாதங்கள் கழித்து உதவி இயக்குனர் இதனைச் செய்யுமாறு அழைத்தார்.

பெரியபுராணத்தைப் பற்றி, பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, தேசிய இலக்கியம் என்ற இரண்டு நூல்கள் முன்னரே என்னால் எழுதப் பெற்றுள்ளன. அவை இரண்டும் வெவ்வேறு கோணங்களில் இருந்து பெரியபுராணத்தில் ஆய்வு செய்து எழுதப் பெற்றவைகள் ஆகும். பெரிய புராணம் பற்றி மற்றொரு நூல் எழுதவேண்டும் என்ற சிந்தனை என் மனத்தில் தோன்றவேயில்லை. இந்த ஆண்டு சிப்ரவரி மாதம் வெளிவந்த 'இராமன் பன்முக நோக்கில்' என்ற நூலின் முகவுரையில் யாழ்ப்பாணத்து சித்தர் பெருமகனார் யோக சுவாயிகள் அவர்கள் எனக்கிட்ட

கட்டளைகள் பற்றி எழுதியுள்ளேன். அந்தக் கட்டளையின் ஒரு பகுதியாக கோவையைச் சேர்ந்த தொழிலதிபர் திரு. துரைசாமி நாயுடு அவர்கள் இராமனைப் பற்றி எழுத பணித்த பொழுது அதனை நிறைவேற்றினேன். சித்தர் பெருமானின் கட்டளையின் மற்றொரு பகுதியாக திரு.விஜய திருவேங்கடத்தின் ஆணை பிறந்தது. அதனை நிறைவேற்ற உதவி இயக்குனரின் தூண்டுதல் உதவிற்று. அதன் பயன் தான் 'சேக்கிழார் தந்த செல்வம்' என்ற தலைப்பில் பத்து பேச்சுக்கள் பேசினேன்.

பெரியபுராணத்தை பக்தி நூலாகக் காணும் முறையில் சிலர் நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். வேதத்திற்கும் சைவத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை ஆய்ந்து, 'பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு' என்ற நூலை 1985ல் எழுதினேன். வானொலிப் பேச்சில் அதை ஒரு சமுதாய நூலாகக் காணவேண்டும், குறிக்கோள் அற்று, செல்லும் திசை தெரியாமல் தாழ்ந்து கிடந்த 12ஆம் நூற்றாண்டு தமிழினத்தைத் தூக்கி நிறுத்த சேக்கிழார் பெருமான் செய்த முயற்சியே பெரியபுராணம் ஆகும். இந்த எண்ணம் நீண்ட காலமாக என் மனத்துள் ஆழ்ந்து படியத் தொடங்கிற்று. பெரியபுராணத்தில் பக்தியும் உண்டு, சமயமும் உண்டு. என்றாலும் இவை அனைத்தையும் தாண்டி மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டுமேயானால் குறிக்கோள், இறை உணர்வு, தொண்டு என்ற மூன்றும் வாழ்வில் தலை தூக்கினாலன்றி ஓரினம் சிறந்த வாழ்வை பெறமுடியாது என்பதே பெரியபுராணத்தின் உயிர்நாடி என்ற கருத்து மனத்தில் தோன்றவே அந்த

கண்ணோட்டத்தில் பெரிய புரணத்தைக் காண முயன்றேன்.

அந்த முயற்சியின் பயனாகவே வானொலி பேச்சுக்கள் அமைந்தன. அதனைக் கேட்ட பலரும் இத்தகைய முயற்சி காலத்துக்கேற்ற ஒன்று என்று பாராட்டினார்கள். ஆந்திர பல்கலைக் கழக முன்னாள் துணைவேந்தரும், ஸ்ரீஅரவிந்தரின் சிறந்த பக்தருமான திரு கே.ஆர்.சீனிவாச அய்யங்கார் அவர்கள் பெரியபுரணத்தை நான் காணும் முறை சரியானதே என்று பாராட்டியதுடன் எழுதுமாறு பணித்தார்கள்.

இந்த வானொலி பேச்சுக்களைக் கேட்ட அருமை நண்பர் வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்கள் உடனே எழுதித் தருமாறு வேண்டினார்கள். வானொலி பேச்சுக்கள் காதல் கேட்கும் பொழுது தரும் பயனை எழுத்துமூலம் தரும் பொழுது தரவில்லை என்பதை கண்டறிந்தேன்.

எனவே, வானொலி பேச்சுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதில் கூறத்தக்க கருத்துக்களோடு இன்னும் பலவற்றையும் சேர்த்து நூல் வடிவாக்கினேன்.

எனது நல்லூழின் பயனாக இந்நூலை சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடும் சேக்கிழார் விழாவின் ஐந்தாவது விழாவில் 25-7-97 அன்று வெளியிடும் நல்லாய்ப்பு கிடைத்தது.

நூலை வெளியிட இசைந்த சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையத் தலைவர் நீதிபதி திரு. எஸ்.நடராஜன் அவர்கட்கு என் நன்றி உரியதாகும்.

இந்நூல் தோன்றக் காரணமாக இருந்த வரலினாலி நிலைய முன்னாள் இயக்குனர் திரு.விஜய திருவேங்கடம் அவர்கட்கும், உதவி இயக்குனர் திருமதி. கலாரவிக்கும் என் நன்றி உரியதாகும்.

வழக்கம் போல் கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே இதனை படித்து, வேண்டுமான இடங்களில் மாற்றும், விளக்கம் என்பவை இடம்பெற வேண்டும் என்று கூறி உதவிய அருமை நண்பர் மா.ரா.போ.குருசாமி அவர்கட்கு என் நல்வாழ்த்துக்கள் உரியதாகும்.

பார்வை இல்லாத நிலையில் நூல் முழுவதையும் என் வாய்மொழியில் கேட்டு எழுத்து வடிவில் கொண்டு வந்த என் மகள் ஞா.மீராவிற்கும், இதனை அச்சிட்டு வெளியிட்ட கங்கை புத்தக நிலையத்தாருக்கும் என் நல்வாழ்த்துக்கள் உரியதாகும்.

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்.

சென்னை—83.

25—7—97

பொருளடக்கம்

1. சேக்கிழார் தந்த செல்வம்	1
2. சேக்கிழாரின் தனித்துவம்	49
3. மனுநீதி என்னும் வழிகாட்டி	77
4. சுந்தரர்	103
5. குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்த தமக்கையும் தம்பியும்	141
6. வணிகர்குல மாணிக்கம்	231
7. அரிந்து ஊட்ட முயன்றவர்	273
8. காழிப்பிள்ளையாரும் காளத்தி வேடனும்	289
9. இளமை துறந்தார்	315
10. திருநாளைப்போவார் தீக் குளித்தது ஏன்?	349
11. இயற்பகையார்	373
12. சேக்கிழார் தந்த செல்வம்—இறுதிப் பகுதி	407

1. சேக்கிழார் தந்த செல்வம்

சேக்கிழார் தந்த செல்வம் என்று கூறியவுடன், 'இவர் யார்? எத்தகைய செல்வத்தை இவர் நமக்குத் தந்தார்' என்ற எண்ணம் சிலர் மனத்திலாவது தோன்றக் கூடும். திருத்தொண்டர்புராணம் என்ற நூலைத்தான் இப்பெரியார் நமக்குத் தந்து சென்றுள்ளார். 'அந்த நூலைச் செல்வம் என்று கூறுவது பொருந்துமா?' என்று சிந்தித்தால், ஓர் உண்மை விளங்கும்.

செல்வம் என்றால் என்ன? வீடு, மனை, நிலம், காசு, பணம், பொன் முதலியவற்றைத்தான் செல்வம் என்ற சொல்லில் பலரும் அறிந்திருக்கிறார்கள். என்றாலும், இவை அனைத்தும் பொருட்செல்வம் என்ற ஒன்றில் அடங்கிவிடும். இவற்றை அல்லாமல் வேறு செல்வங்களும் உண்டா என்று வினவினால், பல செல்வங்கள் உண்டு என்று நம் முன்னோர் கூறியுள்ளனர். அருட்செல்வம், மக்கட்செல்வம், கேள்விச்செல்வம் என்று பலவகைச் செல்வங்கள் உண்டு. கேள்விச்செல்வத்தையே வள்ளுவப்பேராசான் செவிச்செல்வம் என்று கூறுகிறார். இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று பொருட்செல்வம் முதலியவற்றினும்,

இச் செவிச்செல்வம் ஒரு படி உயர்ந்தது என்று கூறும் முறையில்,

செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை (குறள்-411)

என்று கூறுகிறார்.

பொருட்செல்வம் முதலிய அனைத்தும் எவ்வாறு நமக்குப் பயன் தருகின்றன? நாம் அடைய விரும்பும் மகிழ்ச்சியை, இன்பத்தை, மனநிறைவைப் பெறுவதற்கு இச்செல்வங்கள் பயன்படுகின்றன. மகிழ்ச்சி, இன்பம் முதலியவற்றை அடைவதற்கு இச் செல்வங்கள் துணைபுரிகின்றன என்றால், இவை நேரிடையாகவும், வழியாகவும், மறைமுகமாகவும் உதவுகின்றன என்பதே பொருளாகும். வீடு, மனை, உடை, உணவு என்பவை நிறையும்பொழுது மனத்தில் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. இவற்றைப் பெறப் பொருட் செல்வம் உதவுகின்றது. எனவே, மனத்தில் நிறைவைத் தர உதவுகின்ற இவற்றைச் செல்வம் என்று கூறுகிறோம். பல சமயங்களில் இவை அனைத்தும் இருந்தும்கூட மனத்தில் அமைதி ஏற்படுவதில்லை. எனவே, மனத்தில் ஏற்படும் அமைதி அல்லது நிறைவையே செல்வம் என்று கூறுகிறார் குமரகுருபர சுவாமிகள். “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே” (சிதம்பர மும்மணிக் கோவை—26:20) என்பது அவரது பொன்வாக்காகும்.

பொருட்செல்வம், மக்கட்செல்வம் முதலிய வற்றைக் கண்ணால் கண்டு கையால் தொட்டுப் பார்க்க முடியும். செவிச்செல்வம் அவ்வாறில்லை. மனநிறைவைத் தரக்கூடிய கவிதை, காப்பியம் முதலியவை செவி வழியாகச் சென்று அந் நிறைவைத் தருகின்றன. இவற்றைக் கேட்பதனால் மனத்தில் உள்ள அழுக்குகள் நீங்கி, நிறைவு ஏற்படுகின்றது; ஆதலின் இவற்றைக் கேள்விச் செல்வம், செவிச்செல்வம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இச்செல்வம் மிக மிக நுண்மையானது. செவிகள் இருந்தும் இவற்றைக் கேட்கவில்லையானால் அச் செவிகளைக் “கேள்வியால் தோட்கப் படாத செவி” (குறள்—418) என்கிறார் வள்ளுவர். இச் செவிச் செல்வத்தை விரும்பாமல் உணவை விரும்பிச் சாப்பிடுபவர்களை ‘மாக்கள்’(420) என்று ஏசுகிறார் வள்ளுவர்.

இந்தச் செவிக்குள் தேன் எனப் பாய்ந்து மன நிறைவைத் தருவதோடுமட்டு மல்லாமல் வாழ்க்கை முன்னேற்றம், ஆன்ம முன்னேற்றம் ஆகியவற்றைத் தரக்கூடிய திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் செல்வம் என்று கூறுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. இச் செல்வத்தைத் தந்தவர் சேக்கிழார் பெருமான் ஆவார்.

இத்தகைய அரிய செல்வத்தைத் தந்த சேக்கிழார் யார்? சென்னையை அடுத்த குன்றத்தூரில் 12ஆம், நூற்றாண்டில் தோன்றியவர். இப் பெரியார்

இரண்டாம், குலோத்துங்கன் என்று சொல்லப்படும் சோழப் பேரரசனின் அமைச்சராக இருந்து, பின் அப்பதவியைத் துறந்து, சிதம்பரத்தில் தங்கி, பெரிய புராணம் என்று வழங்கப்படும் திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயற்றினார். இவருக்கு நான்கு நூற்றாண்டுகள் முன்னர்த் தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் மற்றொரு பாண்டிய மன்னனுக்கு அமைச்சராக மற்றொரு பெரியார் இருந்தார். இரண்டு பெரு மக்களும் வெறும் இலக்கியம் என்றளவில் நில்லாதனவும், ஆன்ம முன்னேற்றத்திற்கு வழி காட்டுவனவும் ஆகிய ஒப்பற்ற இரு நூல்களைத் தந்துள்ளனர். பாண்டிய மன்னனிடம் அமைச்சராக இருந்த திருவாதவூரர், அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து இறைவழிபாட்டிலேயே முழுநேரத்தையும் செலவு செய்து இறைவனை நேரே கண்டு, அந்த இறையனுபவத்தை முழுவதுமாகப் பெற்று, தாம் பெற்ற அனுபவத்தை நாமும் பெறத் திருவாசகம் என்ற அரிய செல்வத்தை அருளினார். இதனால் இவருக்கு மணிவாசகர் என்ற பெயரும் நிலைத்தது. திருவாசகம், பெரிய புராணம் என்ற இரண்டு ஆன்மிக நூல்களையும் அருளிச்செய்த இருவரும் பேரரசுகளின் அமைச்சர்களாக இருந்தவர்கள் என்பது வியப்பைத் தருவதாகும். பெரும்பதவி வகித்தவர்கள், பெருஞ்செல்வத்தில் வாழ்ந்தவர்கள், ஆன்மிக வாழ்க்கையைப் பெறுவதோ ஆன்மிக நூல்கள் எழுதுவதோ இயலாத காரியம் என்று வரலாறு அறிவிக்கின்றது. இந்த வரலாற்று

உண்மைக்கு மாறுபட்டுப் புறநடையாக வாழ்ந்த இந்த இருவரும் அமைச்சர்களும் ஆவர்.

பக்தி இயக்க வளர்ச்சி

5 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி தொடங்கி 9ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை தமிழகத்தின் பெரும் பகுதி பல்லவர்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டு இருந்தது. இப்பல்லவர்கள் தமிழ்நாட்டை ஆண்டாலும், தமிழர் அல்லாதவர்கள். தமிழகத்தில் பரவியிருந்த பக்திமார்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டு; வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வைதிக மார்க்கத்தினரே பெரும்பான்மையான பல்லவர்கள் ஆவர். பிற்காலப் பல்லவர்கள் அவர்களுடைய மூதாதையர்கள்போல் அல்லாமல் தமிழிடத்து ஈடுபாடும் அதன் வளர்ச்சியில் மகிழ்ச்சியும் கொண்டவர்கள். இதற்குக் காரணம் 7,8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய நாயன் மார்களுக்கும், ஆழ்வார்களும் பாடிய தேவாரங்கள், பிரபந்தங்கள் என்பவைகளே ஆகும். பல்லவ சாம்ராச்சியம் சரியப்போகும் காலத்திலே வாழ்ந்த தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மனும், வைரமேகனும் பெரிதும் தமிழ்ப்பற்றுக் கொண்டிருந்தனர். நந்திவர்மன் காலத்தில் நந்திக்கலம்பகம் என்ற சிறந்த இலக்கியம் தோன்றியது உண்மைதான். பல்லவர்கள் வேதங்களையும் யாகங்களையும் பெரிதும் போற்றியவர்கள். ஆனால், தமிழ் நாட்டைப்

பொறுத்தவரை ஒரு புதுமையான மறுமலர்ச்சி 6ஆம், நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றிற்று. 6ஆம், நூற்றாண்டுவரை அறிவுவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பௌத்தம் முதலிய மதங்கள் தமிழகத்தில் வேரூன்றி நின்றன. அவர்கள் அறிவுவாதம் மூளைக்கு வேலை கொடுத்தது. வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வைதிக சமயிகள், யாகம் முதலிய கிரியைகளில்மட்டுமே பெருங்கவனத்தைச் செலுத்தினர். பல்லவர் காலத்திய பெரும்பான்மையான நிலை இதுதான். முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் நாவுக்கரசர் பெருமானால் பக்தி மார்க்கம் என்பது மிக வேகமாகப் பரவலாயிற்று. வெறுங் கிரியைகள் செய்வதையும் அறிவுவாதம் செய்வதையும் அவர் சாடினார்; (இதன் விரிவு பின்னர்ப் பேசப்படும்) இவை இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டு உள்ள பக்தி நெறியின் சிறப்பை விரிவாகப் பாடினார்.

7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திருஞான சம்பந்தர் தோன்றி, பக்தி இயக்கத்தைப் பெரும் புயலாக வளர்த்தார். அறிவுவாதத்தால் இறைவனை அறிய முடியாது என்பதை 'ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா, சுடர் விட்டுளன் எங்கள் சோதி' (திருமுறை 3,54,5) என்ற புதிய கருத்தையும் ஞானசம்பந்தர் வெளியிட்டார்.

அறிவே தேவை இல்லை என்று பக்தி கூறுமேயானால், அது மூடபக்தி என்று கூறப்படும். எனவேதான், இறைவனைப்பற்றி அறிவு கொண்டு ஆராயாதே என்று முழுவதுமாகத் தடுக்காமல் 'அளவுக்கு விஞ்சி ஆராயாதே', என்ற கருத்தில் 'மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா' என்று கூறுகிறார், ஆளுடைய பின்னையார். இனி இவரை அடுத்து வந்த சுந்தரர் காலத்திலும் அவரை அடுத்து வந்த மணிவாசகர் காலத்திலும் பக்தி மார்க்கம் தனது உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது என்பதை அறியலாம். ஏறத்தாழ இதே காலகட்டத்தில்தான் பன்னிரு ஆழ்வார்களும் தோன்றி, பக்தி மார்க்கத்தைப் பரப்பினர். இந்தப் பெரும்புயல் தமிழகத்தில் வீசிய பொழுது தமிழர் அல்லாத பல்லவர் ஆட்சிதான் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியில் இருந்துவந்தது. முந்தைய பல்லவர்கள் பக்தி இயக்கத்தால் ஓரளவு தாக்கப்பட்டார்கள் என்பதும் பிந்தைய பல்லவர்கள் பெரிதும் தாக்குண்டார்கள் என்பதும் உண்மைதான். ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்குப் பின் வந்த இராஜசிம்மன் கைலாசநாதர் கோயில் கட்டியதும் கடைசியாக வந்த வைரமேகன் தேவாரப் பதிகம் பாடுபவர்களைத் திருத்தவத்துறை என்ற ஊரில் நியமித்து அவர்கட்கு நிபந்தம் வழங்கியதும் பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கமே ஆகும்.

பெருங்காப்பியம் தோன்றும் காலம்

பெருங்காப்பியங்களின் தோற்றம்பற்றி ஆய்வு செய்த இலக்கியத் திறனாய்வாளார்கள் ஒரு மாபெரும் உண்மையைக் கண்டறிந்து கூறினார்கள். அவர்கள் கூறிய உண்மை, உலகின் எந்த மொழியில் காப்பியம் தோன்றினாலும் அத்தனை காப்பியங்கட்கும் பொதுவானதாகும். அப்படியானால் அவர்கள் கண்டு கூறிய உண்மை என்ன? ஒரு பெரிய வல்லரசு வீழ்ச்சி அடையப்போகின்ற காலகட்டத்திலோ, அல்லது ஒரு பெரிய வல்லரசு தோன்றப்போகின்ற காலத்திலோ தான் பெருங்காப்பியங்கள் அந்தந்த மொழிகளில் தோன்றுகின்றன. இவர்கள் கூற்று மிகப் பழமையான கிரேக்கம், லத்தீன் மொழிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலம், ஜெர்மானியம் ஆகிய மொழிக் காப்பியங்கட்கும் பொருந்துவதோடன்றி இந்நாட்டில் தோன்றிய மொழிக் காப்பியங்கட்கும் பொருந்துவதாகும். இந்த உண்மையை மனத்துட் கொண்டு பார்த்தால், கம்பநாடன் காப்பியம், சேக்கிழார் காப்பியம் ஆகியவை எந்தக் காலகட்டத்தில் தோன்றின என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். பல்லவப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு கம்பநாடன் காப்பியம் தோன்றுகிறது. ஒரு வல்லரசு வீழ்ந்தால் அந்த இடம் காலியாக இருக்கப்போவதில்லை. அந்த வீழ்ச்சியிலேயே மற்றோர் அரசின், அல்லது வல்லரசின் தோற்றம் துவங்கிவிடுகிறது. பல்லவர்கள் சரிந்து, அந்தச் சரிவிலேயே விஜயாலயன் சோழ

அரசை நிர்மாணிக்கிறான். அவன் நிர்மாணித்தது ஒரு சிறிய அரசாயினும் மூன்று தலைமுறைகளில் அது வளர்ச்சி பெற்று இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் என்பவர்கள் காலத்தில் சோழப்பேரரசு ஏறத்தாழத் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு வளர்ந்துவிட்டது. கிழக்குச் சாளுக்கியர், மேற்குச் சாளுக்கியர் என்பவர்களின் நாடுகளையும் தாண்டி, பீஹாரின் தென்பகுதிவரை இவர்கள் ஆட்சி பரந்துநின்றது. இந்த ஆட்சியின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவன் கம்பனே ஆவான். அவன் தோன்றிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழர் அல்லாத பல்லவர்களின் வீழ்ச்சியும், தமிழர்களாகிய சோழர்களின் தோற்றமும் ஒருசேர நிகழ்ந்தன.

காப்பியத்தில் பாதி, போருக்கு-ஏன்?

கம்பநாடன் காப்பியத்தில் ஒரு புதுமையைக் காண முடியும். பதினாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களில் இராமபிரானது கதையைக் கூறுகிறான் கம்பன். அறத்தின்மூர்த்தி ஆகிய இராமனுடைய வரலாற்றைக் கூறும் காப்பியத்தில் சுமார் பாதி அதாவது 5000 பாடல்கள். போரைப்பற்றிக் கூறுவனவாகும். இது ஏன் என்று யாரும் சிந்திக்கவில்லை. சிந்தித்தால் ஓர் உண்மை விளங்கும். புதிதாகத் தோன்றிய சோழ அரசுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற பாடத்தைத் தன் காப்பியம் மூலம் புகட்ட விரும்புகிறான் கம்பன். அப்போதிருந்த சிறிய சோழச் சிற்றரசு போர் செய்துதான், தன்

எல்லையை விரிவாக்க வேண்டும். இது தவிர வேறு வழியில்லை. அப்படியானால், அந்தப் போரை எவ்வாறு நிகழ்த்த வேண்டும். என்பதை இராம காதையின் மூலம் வெளியிடுவதே கம்பனின் நோக்கம். சங்கப் பாடலில், நான்கு வகைப் படைகள் ஒருவனிடம் மிகுதியாக இருந்தாலும் அவன் வெற்றி பெறுவது அறநெறியாலேயே ஆகும் என்ற மிக முக்கியமான ஒரு கருத்தைக் கூறும்,

நான்குடன் மாண்டதாயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே, அரசின் கொற்றம்;

(புறம்.55:10-11)

என்ற புறப்பாடலே, போருக்கு 5000 பாடல்களைப் பாடக் கம்பனைத் தூண்டிற்று. இதனை அடுத்து வந்த வள்ளுவர்,

வேல் அன்று வென்றி தருவது, மன்னவன் கோல்,
அதுஉம் கோடாது எனின்

(குறள்-546)

என்று கூறி, இப்பழைய கருத்தை வலியுறுத்திப் போனார். விரிந்து பரவ வேண்டும் என்று கனவு கண்ட சோழருக்குக் கம்பன் தன் காதையின் மூலம் இதனை விளக்குகிறான். எண்ணற்ற படைபலம், ஆயுதபலம், தெய்வப்படைகள் பலம், வர பலம் ஆகிய அனைத்தையும் கொண்ட இராவணன்,

கும்பகர்ணன், இந்திரசித்தன் ஆகியோர் ஒரு புறம்; குரங்குப் படைகளையல்லாமல் வேறு எவ்வித பலமும் இல்லாத இராம, இலக்குவர்கள் மறுபுறம். அத்துணைப் பலம் இருந்தும், இராவணனிடம் அறம் இல்லை. எவ்விதப் படைபலமும் இல்லாவிட்டாலும் இராமனிடம் அறம் நிலைத்து நின்றது. இந்தப் பெரிய தத்துவத்தை விளக்கிக் காட்டவே கம்பநாடன் தன் காப்பியத்தின் சரி பாதியை யுத்த காண்டத்திற்கு வழங்கிவிடுகிறான். சோழப் பேரரசின் தொடக்கத்தில் தோன்றிய கம்பநாடன் காப்பியம் தோன்றிய காலம் அக்காப்பியத்தின் குறிக்கோள் என்ன என்பதை இப்பொழுது அறிந்து கொண்டோம்.

பெரியபுராணம் தோன்றக் காரணம்

12ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சி நடைபெறுகிறது. தெற்கு பீஹார்முதல் கன்னியாகுமரிவரை — இன்றுள்ள ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய எல்லாப் பகுதிகளும்—குலோத்துங்கன் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட வலுவான ஆட்சியில் அந்தக் குலோத்துங்கனின் தலைமை அமைச்சராக இருந்தவர் தான் குன்றத்தூரில் பிறந்த சேக்கிழார். திறனாய் வாளர் கூற்றுப்படி சாம்ராச்சியத்தின் உச்ச கட்டத்தில் எப்படிக் காப்பியம் தோன்றிற்று என்ற வினா எழலாம். உண்மை என்னவென்றால், சோழப்

பேரரசு அந்த உச்ச கட்டத்தில் இருக்கும்பொழுது தான் அதன் ஆணிவேர் ஆட்டம் கண்டுவிட்டது. குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு இரண்டு தலை முறைகளில் சோழப் பேரரசு காணாமல் போய் விட்டது. ஆணிவேர் ஆட்டங் கண்ட நுணுக்கத்தை யாரும் அறியவில்லை, தலைமை அமைச்சரான சேக்கிழாரைத்தவிர. பரந்து விரிந்த இந்தச் சாம் ராச்சியத்தைத் தலைமை அமைச்சர் எத்தனை முறைச் சுற்றிப் பார்த்தாரோ என்பதை நாம் அறியோம். ஆனாலும் ஒன்று மறுக்க முடியாத உண்மை. தேனும் பாலும் பெருக்கெடுத்தோடிய இந்தக் காலகட்டத்தில் செல்வம், அதிகாரம் என்ற இரண்டும் மிதமிஞ்சி இருந்தது என்பது உண்மைதான். இவை இரண்டின் பெருக்கமே அழிவிற்கு வித்திட்டது என்பதைச் சேக்கிழார் அறிகிறார். இந்த நிலையில் கோல்ட்ஸ்மித் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரின் பாடல் வரி நினைவிற்கு வருகிறது. 'Where wealth accumulates, men decay' என்பதே அந்த வரியாகும். என்கே செல்வம் மிதமிஞ்சிச் சேர்கிறதோ அங்கே மனிதர்கள் அழுகிப் போய்விடுகிறார்கள் என்பதே அந்த வரியின் பொருளாகும்.

புற வளத்தில் (அதிகாரம், செல்வம்) மேம்பட்டு நின்ற சோழ சாம்ராச்சியத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் மனத்தில் அக வளம் வற்றிவிட்டது. என்பதைக் கண்டு கொண்டார், நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க

அந்தத் தலைமை அமைச்சர். மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் விலங்குகளைப் போல் வாழாமல், மனிதனாக வாழவேண்டுமென்றால், அவனிடம் ஒரு குறிக்கோள் இருத்தல் வேண்டும். பெருஞ் செல்வத்தில் வாழும் மனிதர்களிடம் இந்தக் குறிக்கோள் மறைந்துவிடுகிறது. பல்லவர்கள் ஓகோவென்று வளர்ந்திருந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்திருந்த திருநாவுக்கரசர் பெருமான் இந்த உண்மையை வெளியிட்டார். “பாலனாய்க் கழிந்த நாளும்” (திருமுறை: 4.67.10) என்று தொடங்கும் பாடலில் ‘குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்’ என்று பாடுகிறார். அவர் கூறுவது தன்னைப்பற்றி அன்று, அந்நாளில் வாழ்ந்த சமுதாய மக்களைக் கண்டே ஆகும். கால்நடையாகவே தமிழகம் முழுவதையும் மட்டுமன்றி வடநாடு வரையிலும் சென்று மீண்ட அப்பெரியார், மக்கள் வாழ்க்கையில் குறிக்கோள் இல்லை என்பதை அறிந்து அதனைத் தன்மேல் ஏற்றிப் பாடுகிறார்.

12ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்த சேக்கிழாருக்கும் திருநாவுக்கரசர் பாடலின் இந்த ஓர் அடி மனத்தில் நிழலாடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. அடுத்தபடியாக அவர் கண்ட காட்சி அவர் மனத்தில் மற்றும் ஓர் நெருடலை ஏற்படுத்திற்று. அதே நாவரசர் பெருமானின் மற்றொரு பாடலின் ஓர் அடி சேக்கிழார் மனத்தில்

நிழலாடிற்று. அது “என் கடன் பணி செய்து
கிடப்பதே” (திருமுறை: 5,19,9) என்பதாகும்.
இறையருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவரும் தமிழகம்
முழுதும் சுற்றித் திரிந்தவரும் முதிர்ந்த வயதும்
அனுபவமும் பெற்றுப் பழுத்த பழமாக இருந்த
வருமாகிய நாவரசப் பெருமானின் இந்த இரண்டு
சொற்றொடர்களும் சேக்கிழார் பெருமானின்
மனத்தை உலுக்கியிருக்க வேண்டும். 6ஆம்
நூற்றாண்டில் நாவரசப் பெருமான் கண்ட அதே
குறைகளை 12ஆம் நூற்றாண்டில் தம் காலத்தில்
இன்னும் பெரிதாக வளர்ந்து பூதாகாரமாகக் காட்சி
அளிப்பதைத் தலைமை அமைச்சர் காண்கிறார்.

அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாய நிலை

எவ்வளவு செல்வச் செருக்குடன் ஒரு சமுதாயம்
இருந்தாலும் குறிக்கோளும் தொண்டு மனப்
பான்மையும் இல்லையானால் அச்சமுதாயம் நீண்ட
நாள் வாழமுடியாது. இவை இரண்டும் சேக்கிழார்
காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை விட்டு மறைந்து
விட்டன. எனவே, அச் சமுதாயத்தைத் தட்டி
எழுப்பி இவை இரண்டின் இன்றியமையாமையை
அறிவிக்க விரும்புகிறார் சேக்கிழார்.

அதனை எவ்வாறு செய்வது என்ற வினா
அவருடைய மனத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

திருவள்ளுவரைப்போல இவற்றின் இன்றியமையாமையை அழகிய சிறு குறட்பாக்களில் கூறியிருக்கலாம். அம்முறையில் பாடினால் அவை மக்களிடம் சென்று சேருமா என்பதில் அவருக்கே சந்தேகம் வந்திருக்க வேண்டும். பொதுவாக எந்த நாட்டு மக்களையும் அந்த நாட்டில் தோன்றியனவும், பிற மொழிகளில் தோன்றியனவுமான நீதி நூல்கள் பெரிதும் கவரவில்லை என்பதைத் தலைமை அமைச்சர் நன்கு அறிந்திருந்தார். மனித மனவி... நன்கு அறிந்திருந்த அவருக்கு எல்லா களிடமும் இடம் பெற்றிருந்த ஒநினைவிற்கு வந்தது. மனித... குணங்களில் முனைப்பாக இருக்குத் தன்னைப் போன்ற மற்றொரு அல்லது மனிதர்களுடைய வாழ்க்கை அறிந்து கொள்வதில் தீராத விருப்பம் ஆகும். இதனைச் சேக்கிழார் நன்கு அறிந்திருந்தார். பிறரைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்பும் இந்த ஆசையை curiosity என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர். எனவே, கதை மூலம் இக் கருத்துக்களை வெளியிடுதல் தாம் நினைத்த பயனை அளிக்கும் என்று சேக்கிழார் கருதியிருத்தல் வேண்டும். புதிதாக மலர்ந்து கொண்டிருக்கும் சோழர் கட்டுத் தாம் கூற வேண்டிய அறவுரையை இராம காதை மூலம் கூறக் கம்பன் முடிவு செய்தான். அதேபோல, தாம் சொல்ல விரும்பியதை எந்தக் கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தலாம் என்று சேக்கிழார் ஆராய்ந்திருக்க வேண்டும். அவர் கூற

விரும்பியவை இரண்டு: ஒன்று குறிக்கோள், இரண்டு தொண்டு.

இறையன்புடன் கூடிய தொண்டு ஏன்?

இந்த இரண்டாவது விஷயத்தில் ஒரு சிக்கல் ஏற்படும் என்பதைச் சேக்கிழார் நன்கு அறிந்திருந்தார். இறையுணர்வு இல்லாத மக்கள் தொண்டு நீடித்து நிலைக்க முடியாது. தொண்டு செய்கிறவன் இறையுணர்வு பெற்றவனாக இருப்பின் 'நான் தொண்டு செய்கிறேன்' என்ற முனைப்பு அவன் மனத்தில் தோன்றவே தோன்றாது.

சேக்கிழார் கருதியது என்ன?

இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்த சேக்கிழார், 'இந்த நாட்டில் உள்ள மக்களுக்குக் குறிக்கோள், தொண்டு, இறையண்பு என்ற இம் மூன்றையும் ஒரே நேரத்தில் புகட்ட வேண்டும்; இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை என்பதையும் அறிவிக்க வேண்டும், அதையும் கதைகள் மூலமாக உணர்த்த வேண்டும், என்ற முடிவுக்கு வந்தவுடன் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் கதைகளையும், இந்தியா முழுதும் பரவியுள்ள இதிகாசங்களையும் எடுத்து அலசியிருக்க வேண்டும். எந்தக் கதை எடுத்தாலும் அவருடைய எண்ணத்திற்கேற்ப இந்த மூன்றையும் ஒரே கதையில் வைத்துக் காட்டுவது கடினம் என்பதை உணர்ந்தார். அந்நிலையில் தேவாரத் திருமுறை

களிலும் திருவாசகத்திலும் துளையமாடிய அவருக்குத் திடீரென்று சுந்தரர் பாடிய பதிகம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தப்பதிகம் வினோதமானது. ஏனைய பதிகங்கள்போல இறைவன் புகழை அது விரித்துப் பாடவில்லை. இன்னுங் கூறப்போனால், இறைவனைப் பற்றிய குறிப்புகள்கூட அதில் அதிகம் இல்லை. அந்தப் பதிகம் ஒரு பெயர்ப் பட்டியலே ஆகும்.

தமிழகத்தில் ஆண்டவனைப் போற்றிய அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட அடியார் பெயர்ப்பட்டியல் ஆகும் அது. அப்பட்டியலில் காணப்பெற்றவர்கள் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர் அல்லர்; ஒரே ஊரில் வாழ்ந்தவரும் அல்லர்; ஒரே பிரிவினரைச் சேர்ந்தவரும் அல்லர். அப்பட்டியலில் ஆண்டியும் உண்டு; அரசனும் உண்டு; பெரும் வணிகர்களும் உண்டு, சட்டி செய்து கொடுத்து வாழும் மிக எளிய வணிகரும் உண்டு. மீன் பிடிப்பவர், சலவை செய்பவர், ஏன் சூதாடுபவர், சிவலிங்கத்தைக் கல்லால் அடிப்பவர் ஆகியவரும் அங்கே உண்டு. வேதியர், அரசர், வேளாளர், அரிசனர்கள் உள்பட அனைவரும் உண்டு. இப்படி எவ்வித ஒருமைப்பாடும் வாழ்க்கை முறையும் இல்லா அறுபதுக்கும் மேற்பட்டவர்களின் பெயர்களை அந்தப் பட்டியல் தாங்கி நிற்கிறது. 8ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் நூறு பதிகங்களில் இதுவும் ஒன்று என்பது தவிர இதன்

தனிச்சிறப்பைச் சுந்தரர் காலத்தில் இருந்தவர்கள் முதல் இன்றுள்ளவர்வரை யாருமே உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில்தான் சேக்கிழார் கண்ணிலும் கருத்திலும் இந்தப் பதிகம் படுகிறது. தாம் நீண்ட காலம் தேடிவந்த ஒன்று இறைவன் அருளால் கிடைத்துவிட்டதாகவே நினைத்து மகிழ்கிறார் சேக்கிழார். சேக்கிழாரைத் தவிர வேறு எந்தத் தமிழ்ப் புலவனும் இந்த உதிரிக் கதைகளை வைத்துக்கொண்டு ஒரு காப்பியம் செய்ய முனைய மாட்டான்; முனைந்திருந்தாலும் அதில் வெற்றி அடைந்திருக்க முடியாது.

சிவனடியார் பட்டியலா?

இந்த உதிரி வரலாறுகளில் காணப்படும் அனைவரும் சிவனடியார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதால் சிவனடியார்கள் என்ற காரணத்திற் காகவே சுந்தரர் இந்தப் பட்டியலைத் தந்தார் என்று பலரும் நினைந்தனர். சேக்கிழார் ஒருவர்மட்டுமே இதில் கூறப்பட்ட அன்பர்கள் அனைவருக்கும் தாம் எவற்றை வலியுறுத்த வேண்டும் என்று கருதினாரோ, அவை அனைத்தும் இவர்களிடம் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன என்ற நுணுக்கமான உண்மையைப் புரிந்துகொண்டார். புகழ்ச் சோழன் என்ற சோழ மன்னனுக்கு ஒரு குறிக்கோள் இருந்தது. தவறுதலாக ஒரு சிவனடியாருக்குத் துன்பம் இழைக்கப்பட்டு விட்டது என்று அறிந்தவுடன் தன் குறிக்கோள்

கெட்டுவிட்டதாக அறிந்த மன்னன் தீப் புக எண்ணுகிறான். பிறருடைய அழுக்கடைந்த உடைகளை வாங்கி, துவைத்துக் கொடுப்பது திருக்குறிப்புத் தொண்டரின் குறிக்கோள் ஆகும். ஒருமுறை அது முடியாமற் போகவே தம் உயிரைவிட முனைகிறார். இவர்கள் அனைவருக்கும் வாழ்க்கையில் தாம் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட தொண்டை எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டும், அதற்கு இடையூறு வந்தால் உயிரைக் கொடுத்தாவது தம் குறிக்கோளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணம் இருந்துவந்தது. அனைவரிடமும் இறையன்பு நிறைந்திருந்தது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. பல காலங்களில், பல இடங்களில் வாழ்ந்த இவர்களிடையே இருந்த இறையன்பு, தொண்டுள்ளம், குறிக்கோள் என்பவை பொதுத் தன்மையாக இருந்தன என்பதைச் சேக்கிழார் கண்டு கொண்டார். ஏனையோர் யார் மனத்திலும் படாத இது, சேக்கிழார் மனத்தில் படவே, தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்ப ஒரு சிறந்த கருக் கிடைத்து விட்டதாகவே நினைக்கின்றார். இந்த நிலையில் அவருடைய மனத்தைக் கவர்ந்த திருத்தொண்டத் தொகை என்ற இந்த ஒரு பதிகம் பாடியதற்காகச் சுந்தரரை வணங்குகிறார். அடியாருடைய வெறும் பட்டியல் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த மக்களுக்கு இது பட்டியல் அன்று, நாடு உய்வதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்தாகும்; இந்த மருந்தைத் தந்த

சுந்தரரை நான்கு நூற்றாண்டுகள் கழித்துக்கூடத் தம்மால் வணங்க முடிகின்றதே என்று மகிழ்கிறார். பிறவி வேண்டாம் என்று சொல்லும் பக்தர்களிடையே தம்முடைய பிறப்புக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறார் சேக்கிழார். ஏன் தெரியுமா? இந்த மானிடப் பிறவி கிடைத்ததால்தான் திருத் தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரரை வணங்க முடிகிறது என்ற மகிழ்ச்சியில் தம்முடைய பிறப்புக்கு முதல் வணக்கம் செய்கிறார்.

ஈசன் அடியார் பெருமையினை
எல்லாஉயிரும் தொழ எடுத்துத்
தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாசமலர் மென்கழல் வணங்க
வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்

(பெய்: 1270)

சுந்தரர் பாடிய பாடல்களுள் நூறு பதிகங்கள் மட்டுமே இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன. சேக்கிழார் காலத்தில் இன்னும் அதிகமாகவும் கிடைத்திருக்கலாம். அத்துணைப் பாடல்களுள்ளும் இந்த ஒரு பதிகத்தை மட்டும் சேக்கிழார் தனியே எடுத்துக்கூறி இப் பதிகத்தைப் பாடிய சுந்தரருக்குத் 'திருவாளன்' என்று பட்டம் தந்து வணங்குகிறார். எனவே, சேக்கிழார் நம்மில் பலரும் நினைப்பது

போல இப்பதிகத்தை அடியார் பட்டியல் என்று நினைக்கவில்லை என்ற கருத்து வலிமை பெறுகிறது. எந்த அளவுக்கு இந்தப் பதிகத்தில் அவர் ஈடுபட்டார் என்பதற்கு ஒரே ஒரு சான்றைமட்டும் இங்கே குறிக்கலாம். திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் பதினொரு பாடல்களிலும் வரும் முதலடித் தொடர் களையே தம் பெரியபுராணத்தின் சருக்கப் பெயர்களாகக் கொண்டார். தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம், வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம், இலைமலிந்த சருக்கம் என்பன போன்ற பெயர்கள் மேலே கூறப்பெற்ற பாடல்களின் முதல் தொடர்களாகும்.

தொண்டர்கள் யார்?

திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரர் குறிப்பிடும் அடியார்கள் வாழ்வில் குறிக்கோள், இறையன்பு, தொண்டு என்ற மூன்றும் பொதுவாக நிறைந்திருந்ததைக் கண்டதால்தான் சேக்கிழார் இவர்கள் வரலாற்றைப் பாட முடிவு செய்தார் என்று கூறினோம். தொண்டு என்றால் என்ன? என்ற வினாவிற்குப் பலர் பலவாறாக விடை கூறுவர். மக்களுக்குச் செய்யும் பணியைத் தொண்டு என்று கூறுவதில் அனைவருக்கும் உடன்பாடு உண்டேனும் அதிலும் பல ஐயங்கள் எழலாம். சட்டி கொடுத்தல், கீழ் உடை கொடுத்தல், அழுக்குத் துணியை வெளுத்துக் கொடுத்தல் என்பவையெல்லாம் தொண்டாகுமா? என்ற வினா எழுவது நியாயமே.

பசித்தவர்க்கு உணவு கொடுத்தல், நோய் உற்றவர்க்கு மருந்து கொடுத்தல் என்பன தொண்டு என்று கொள்ளப்படுவன போலவே மேலே சொன்னவையும் தொண்டு எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். தொண்டு மனப்பான்மைதான் முக்கியமானதே தவிர அத் தொண்டு எவ்வாறு செய்யப்பட்டது என்பது முக்கியமல்ல. இவற்றையாவது ஓரளவு ஒத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், திருக்கோயிலில் அலகிடுதல், மெழுகுதல், புல் செதுக்குதல், சாம்பிராணி போடுதல், குங்கிலியப் புகை போடுதல், நந்தவனம் வைத்தல் முதலியவை எவ்வாறு மக்கள் தொண்டாகும் என்ற வினாத் தோன்றின் அது சரியே ஆகும். ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இவையும் மக்கள் தொண்டு என்றே கொள்ள முடியும்.

திருக்கோயில் என்பது எல்லா நேரங்களிலும் பலரும் வந்து கூடி வழிபடுவதற்குரிய இடமாகும். வருபவர்கள் எத்தகையவர்கள் என்று கூற முடியாது. எளியர், செல்வர், இளைஞர், முதியவர்வரை அனைவரும் வருவர். அவருள் நோய் உடையவர்களும் வருதல் கூடும். பலரும் கூடும் இடத்தில் அந்த இடம் மாசுபடுவது இயல்பே ஆகும். மேலும் தமிழர்களுடைய கோயில்கள், மண்டபங்கள், பிராகாரங்கள் ஆகியவற்றால் சூழப்பட்டிருப்பினும் அர்த்த மண்டபம், கருவறை என்பவை மூன்று பக்கங்களிலும் மூடியே இருக்கும். இப் பகுதியினுள் பலர்

பசித்தவர்க்கு உணவு கொடுத்தல், நோய் உற்றவர்க்கு மருந்து கொடுத்தல் என்பன தொண்டு என்று கொள்ளப்படுவன போலவே மேலே சொன்னவையும் தொண்டு எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். தொண்டு மனப்பான்மைதான் முக்கியமானதே தவிர அத் தொண்டு எவ்வாறு செய்யப்பட்டது என்பது முக்கியமல்ல. இவற்றையாவது ஓரளவு ஒத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், திருக்கோயிலில் அலகிடுதல், மெழுகுதல், புல் செதுக்குதல், சாம்பிராணி போடுதல், குங்கிலியப் புகை போடுதல், நந்தவனம் வைத்தல் முதலியவை எவ்வாறு மக்கள் தொண்டாகும் என்ற வினாத் தோன்றின் அது சரியே ஆகும். ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இவையும் மக்கள் தொண்டு என்றே கொள்ள முடியும்.

திருக்கோயில் என்பது எல்லா நேரங்களிலும் பலரும் வந்து கூடி வழிபடுவதற்குரிய இடமாகும். வருபவர்கள் எத்தகையவர்கள் என்று கூற முடியாது. எளியர், செல்வர், இளைஞர், முதியவர்வரை அனைவரும் வருவர். அவருள் நோய் உடையவர் களும் வருதல் கூடும். பலரும் கூடும் இடத்தில் அந்த இடம் மாசுபடுவது இயல்பே ஆகும். மேலும் தமிழர்களுடைய கோயில்கள், மண்டபங்கள், பிராகாரங்கள் ஆகியவற்றால் சூழப்பட்டிருப்பினும் அர்த்த மண்டபம், கருவறை என்பவை மூன்று பக்கங் களிலும் மூடியே இருக்கும். இப் பகுதியினுள் பலர்

இருந்து வழிபடும்பொழுது அப்பகுதி மாசுபடுதல் இயல்பே ஆகும். தரையில் உள்ள மாசைப் போக்க அலகிடுதல், மெழுகுதல் என்பவை செய்யப்பெற்றன. காற்றில் உள்ள மாசைப் போக்கவே சாம்பிராணி தூபம் இடுதல், குங்கிலியப் புகை உண்டாக்குதல் என்பவை நடைபெற்றன. இறைவனை வழிபடுவதற்குச் சாம்பிராணித் தூபமும், குங்கிலியத் தூபமும் தேவையில்லை. ஆனால், இவற்றை அங்கே செய்யவேண்டும் என்று நம் முன்னோர் ஏன் வகுத்தனர் என்றால், பலர் கூடும் இடத்தில் காற்றில் பரவும் கிருமிகளை ஒழிக்க மிகச்சிறந்த கிருமி நாசினியாகச் சாம்பிராணிப் புகையும், குங்கிலியப் புகையும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டு என்ற பெயரில் மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டாகவே இவை விளங்கியதை நாம் அறியலாம். நந்தவனம் வைப்பதால் இன்று நாம் அதிகமாக விரும்பிக் கூறும் சுற்றுச் சூழ்நிலையைப் பாதுகாக்கும் மரம், செடி, கொடிகள் பயிராக்கப் பட்டன. இவை அனைத்துமே இறையன்போடு கூடிய மக்கட் தொண்டுதான்.

அறுபத்து மூவரும் ஏதோ ஒரு வகையான தொண்டில் ஈடுபட்டனர் என்பதைப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது. இந்தத் தொண்டுகளில் பெரியது, சிறியது—உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது—கடினமானது, எளிமை ஆனது என்றெல்லாம் ஆராய்வது அர்த்தமற்ற

செயலாக்கும். தொண்டு என்று வந்துவிட்டால் அதில் சிறியதுமில்லை, பெரியது மில்லை. “அக்கினிக் குஞ்சு ஒன்று கண்டேன், அதனை அங்கொரு பொந்திடை வைத்தேன்” என்று பாரதி பாடியது இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

ஒரு சில வரலாறுகளில் தொண்டு என்பது வெளிப்படையாகக் காணப்படாமல், குறிக்கோள் மட்டுமே காணப்படும். மனக்கோயில் கட்டிய பூசலார், கல்லால் எறிந்த சாக்கியர், சூதாடியே பிறர்க்கு உணவளித்த சூதர் என்பவர்கள் ஏதோ ஒரு குறிக்கோளை வைத்துக்கொண்டு, அதனை நிறைவேற்றத் தம் வாழ்நாளைச் செலவழித்தனர்.

யாருக்குத் தொண்டு?

பெரியபுராணத்தில் வரும் வரலாறுகளில் ஏறத்தாழ நாற்பது வரலாறுகளில் சோறு போட்டுப் பசி நீக்கிய செய்தி பேசப்பெறும். மக்கள் தொண்டுகளில் சிறந்தது பசிப்பிணி போக்குதலே என்பதனைப் பலரும் ஒப்புக் கொள்வர். பெரியபுராணத்தில் வரும் வரலாறுகளை மேம்போக்காகக் கற்கிறவர்கள் சோறு இட்டவர்கள் வரலாறுகள் அனைத்திலும் பொதுவான ஒன்றைக் காணமுடியும். சிவனடியார்க்குச் சோறிட்டார்கள் என்று கூறப்பட்டிருத்தலைக் கண்டவுடன் இந்தத்

தொண்டின் மதிப்பையே குறைக்க முற்படுவர். ஒரு சிவபக்தர் சிவன் அடியார்களுக்குச் சோறிடுதல் அவருடைய கடமைகளுள் ஒன்றாதலால், இங்குத் தொண்டு என்று பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்ற வினாத் தோன்றும். அத்தகைய நிலையில் இந்த வினாவிற்குச் சேக்கிழார் எங்காவது விடை கூறியிருக்கிறாரா என்று காண்பது மிக அவசியமாகும்.

சோறிடுதலையே தம் வாழ்நாளில் பெரிய குறிக் கோளாகக் கொண்டிருந்த இளையான்குடி மாறனார் புராணத்தில் வரும் ஒரு பாடலில் இந்த வினாவிற்குச் சேக்கிழார் மிக நுணுக்கமான முறையில் விடை கூறியிருப்பதை ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அறிந்துகொள்ள முடியும். அப்பாடல் வருமாறு:

ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயார்தம்
அன்பர் என்பது ஓர் தன்மையால்
நேர வந்தவர் யாவர் ஆயினும்
நித்தம் ஆகிய பத்தி முன்
கூர வந்து எதிர்கொண்டு கைகள்
குவித்து நின்றுசெ விப்புலத்து
ஈரம் மென் மதுரப்ப தம்பரிவு
எய்தமுன் உரை செய்தபின்

நேர வந்தவர் யாவர் ஆயினும்——

இளையான்குடி மாறனார் யாரை உபசரித்தார் என்ற வினாவிற்கு விடை கூறவந்த சேக்கிழார் புதுமையான ஒரு கருத்தைப் பேசுகிறார். இப் பாடலின் இரண்டாம் அடி 'நேர வந்தவர் யாவராயினும்' என்று மிக விளக்கமாகவே விடை அளிக்கிறது. அதாவது, இளையான்குடிமாறனார் எதிர்ப்பட்டு அவருக்கு முன்னே வந்தவர்கள் யாராக இருப்பினும் அவர்களை வணங்கி இனிமையான சொற்களைப் பேசி, அவர்களை அழைத்துவந்து, அறுவகைச் சுவையுடன் கூடிய உணவிட்டார் என்று பாடல் சொல்கிறது. 'யாவராயினும்' என்ற தொடர் சிந்தனைக் குரியது. இளையான்குடி மாறனார் காலத்தில் அந்த ஊரில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் சைவர்கள் என்றோ சிவனடியார்கள் என்றோ கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும். ஒரு ஊர் என்றிருந்தால் பல வகை மக்களும், பலவகை இனத்தவரும், பல சமயத்தவரும் இருக்கத்தான் செய்வர். எனவே, நேரவந்தவர் யாவராயினும் என்று சேக்கிழார் சொல்லும்பொழுது, மாறர்தம் எதிரே வந்தவருடைய சாதி, குலம், கோத்திரம், சமயம் என்பவைபற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை என்பதைச் சேக்கிழார் தெளிவுபடுத்துகிறார். யாராக இருந்தாலும் என்ற சொல்லுக்கு இதுவே நேரான பொருளாகும்.

இது இயலுமா? தம்மோடு தொடர்பில்லாது புறச் சமயத்தார்களைக்கூட அவர்கள் யார் என்று பார்க்காமல் மாறர் உணவிட்டார் என்றுதான் இப்பாடல் கூறுகிறது.

மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டதாகும் இச்செயல். ஒரு மனிதன் தன்முன் இருப்பவர்களைப் பகை, நொதுமலர், நண்பர் என்ற மூன்று வகையுள் அடக்கிவிட முடியும். நொதுமலர் என்பவர் முன்பின் தெரியாதவர் ஆவர். இம் மூவகையினரிடமும் ஒருவர் சமமான பார்வை பார்க்கிறார் என்றால், அவர் மிக உயர்ந்த ஞானியாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய நிலை வரும்பொழுது இம் மூவகையினரிடமும் அன்போ, வெறுப்போ காட்டாத சமதிருஷ்டி உடையவராக ஒருவர் இருந்தால் ஒழிய அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருத முடியாது. இளையான்குடி மாறர் இந்த வகையிலும் சேர மாட்டார். ஏனென்றால், தெருவில் யார் வந்தாலும் அவர்களிடம் எல்லையில்லாத அன்பு காட்டி உபசரித்தார் என்று சேக்கிழார் பேசுகிறார். சாதாரண மனித நிலையில் அனைவரிடமும் விருப்பு, வெறுப்புக் காட்டாமல் இருத்தல் இயலாது. ஒரு சிலரிடமாவது வெறுப்புக் காட்ட நேரிடலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் கூட முன்பின் தெரியாத நொதுமலரிடம் அன்பு காட்ட முடியாது. அப்படியென்றால் மாறர் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவர் என்ற வினாப் பிறக்கிறது.

அவர் சராசரி மனிதரல்லர்; அனைவரிடமும் சமதிருஷ்டி காட்டும் ஞானியும் அல்லர். அப்படியானால் நேராக வந்தவர் யாராக இருந்தாலும் எப்படி அன்பு காட்டி உபசரிக்க முடியும்? இந்த வினாவிற்கு விடையாகச் சேக்கிழார் பாடலில் முதல் வரியில் நுணுக்கமாக விடை அளிக்கிறார். தெருவில் வந்தவர்களைப் பெயரிட்டு இன்னார், இனியார் என்று வேறுபடுத்திக் காணாமல் அனைவரையும் ஒருபடித்தாகக் காண்பதற்கு மாறர் கையாண்ட வழி என்ன என்பதுதான் முதலடியாகும்.

வருபவர்களைப் பெயரிட்டு இன்னின்னார் என்று காணாமல் அனைவரையும் 'ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்தம் அன்பர்' என்ற ஒரே முத்திரையை அனைவருக்கும் இட்டுவிட்டார் மாறர். 'ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்' என்பது மாறர் வழிபடும் சிவபெருமானைக் குறிக்கும். 'ஐயர்தம் அன்பர்' என்ற சொல்லுக்கு நேரடியாகப் பொருள் கண்டால் சிவனடியார் என்று பொருள்படும். இதற்குச் சிவனடியார் என்று பொருள் கொண்டால் அடுத்த அடியிலுள்ள யாவராயினும் என்ற சொல்லோடு முரண்படும். அதாவது, யாராக இருந்தாலும் அவரை இன்னார், இனியார் என்று பாராமல், சிவனடியார் என்றே மாறர் கருதினார் என்பதுவே நேரடியான பொருளாகும். எதிரே வந்தவர் சைவர் அல்லாத புறச் சமயத்தாராகக்கூட இருக்கலாம். அந்தச் சமயத்திற்கு

உரிய புற அடையாளங்கள்கூட அவர்கள்மேல் இருக்கலாம். மாறர் அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப் படவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் அனைவரையும் 'ஐயர்தம் அன்பர்' என்றே கொண்டார். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, அனைத்தும் இறைவன் படைப்பு ஆதலால் எல்லா மக்களும் ஐயர்தம் அன்பர் என்று மாறர் சொல்வதில் தவறில்லை.

'ஐயர்தம் அன்பர்' என்ற சொல்லுக்கு ஐயர்தம்முடைய என்ற 6ஆம் வேற்றுமைப் பொருள் பிரித்து இதுவரையில் கூறிவந்தோம். இனி அந்தத் தம் என்ற வேற்றுமை உருபை, ஐயரால் படைக்கப்பட்ட, கருணை செய்யப்பெற்ற அன்பர் என்ற மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள் விரித்தால் மிகச் சிறந்த பொருளைக் காணை முடியும். தன்னால் படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களிடமும் இறைவன் சமமாகக் கருணை பாராட்டி உள்ளே உறைகின்றான் ஆதலால், அந்த உயிர்கள் அனைத்தும் அவனால் அன்பு செய்யப்பட்ட உயிர்களே ஆகும். எனவே, மாறர் அவர்களிடையே எவ்வித வேற்றுமையும் பாராட்டாமல், இன்முகம் காட்டி, இன்சொல் கூறி உபசரித்தார் என்ற நுணுக்கமான பொருளை, அடியார்கள் எல்லா மக்களிடமும் வேறுபாடு பாராட்டாமல் சமமாக அன்பு காட்டி உண்பித்தார்கள் என்ற கருத்தை அறிய முடிகிறது.

சிவனடியார்கள் என்ற குறுகிய எல்லைக்குள் இல்லாமல் பசியால் வருந்தும் எல்லா உயிர்களையும் மாறர் போன்ற பெரியவர்கள் ஒன்றாகவே பாவித்து உபசரித்தார்கள் என்பது விளங்கும். இந்தப் பாடலின் முதலடிக்கு வேற்றுமை உருபுகளை விரித்தும், மாற்றியும் பொருள் கொள்ளாமல் நேரிடையாகவே பொருள் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை மருத்துவ நிபுணர் டாக்டர். என். சிவராசன் வெளியிடுகிறார். 'ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்தம் அன்பர்' என்ற தொடருக்கு நேரே வந்தவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளாமல், இத்தொடரை மாறருக்கே ஏற்றி விடலாம். யாராக இருந்தாலும் இவர், அவர்களை வேறுபாடு பாராட்டவில்லை. ஏனென்றால், இறைவனுக்கு அன்பராகிய இவர் (ஐயர்தம் அன்பர்) அத்தன்மை காரணமாக எல்லா உயிர்களிலும் எல்லா மனிதர்களிடமும் இறை வனையே கண்ட காரணத்தால் வேறுபாடு காணாமல் உபசரித்தார். இறைவனிடம் முழுமையாக அன்பு செலுத்தி அகங்கார, மமகாரங்களைக் களைந்தவர்கட்கு எல்லா உயிர்களும், மனிதர்கள் உள்பட இறைவடிவாகவே தோன்றும் ஆதலால் வேறுபாட்டிற்கு இடமே இல்லை. இந்த அடிப்படையில் பாடலை நோக்கினால், "எலும்பை மாலையாக அணிந்த உயர்ந்தவனான சிவபெருமான் உடைய அன்பராக (மாறர்) இருந்த காரணத்தால் (தன்மையால்) எதிரில்

வந்தவர்கள் யாராக இருப்பினும், அவர்களிடம் இன்முகம் காட்டி, இன்மொழி பேசி உபசரித்தார்” என்று பொருள் கிடைக்கும். சமய மரபோடு ஒன்றியுள்ள இந்த விளக்கம் மிகச் சிறப்பானது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கருத்தை வலியுறுத்தப் பெரியபுராணத்தில் வரும் மற்றொரு பகுதியினையும் இங்கே காண்டல் வேண்டும்.

நாதர் விரும்பும் அடியார்கள்

திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தே பல தலங்கட்குச் சென்று வழிபட்டார்கள் என்று பெரியபுராணம் கூறுகிறது. ஒருமுறை இந்த இரண்டு பெரியவர்களும் திருவீழிமிழலை என்ற ஊருக்குச் சென்றார்கள். அந்த ஊரில் அப்பொழுது பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. ‘மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு’ என்று கருதிய இந்த இரண்டு பெரியவர்களும், இறைவனிடம் முறையிட்டு தினந்தோறும் ஆளுக்கொரு பொற்காசு பெற்று இரண்டு மடங்களை நிறுவி, அந்த ஊர் மக்களின் பசிப் பிணியைப் போக்கினார்கள் என்று கூறுகிறது பெரியபுராணம். இரண்டு வேறு இடங்களில் மடம் நிறுவி, இறைவன் கொடுத்த பொற்காசால் உணவுப் பொருள்களை வாங்கிச் சமைத்துப்போடத் தொடங்கிய இவ்விரு பெருமக்களும் தண்டோரா மூலம் ஊர் மக்களுக்கு இதனை அறிவித்தார்களாம். அதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

காதலொடு தொழுது எடுத்துக் கொண்டு நின்று
 கைகுவித்துப் பெருமகிழ்ச்சி கலந்து பொங்க
 நாதர்விரும்பு அடியார்கள் நாளும் நாளும்
 நல் விருந்தாய் உண்பதற்கு வருக' என்று
 தீது இல் பறை நிகழ்வித்துச் சென்ற தொண்டர்
 திரு அமுது கறிநெய்ப்பால் தயிர் என்று இன்ன
 ஏதம் உறாது இனிது உண்ண ஊட்டி அங்கண்
 இரு திறத்துப் பெருந்தவரும் இருந்த நாளில்'

(பெயு- 2469)

என்ற பாடலில் மிக எச்சரிக்கையுடனும்,
 நுண்மையான பொருள் விளங்கவும் பாடியுள்ளமை
 காணலாம். திருவீழிமிழலைப் பஞ்சம் சிவனடி
 யார்களைமட்டுமா தாக்கிற்று? அவ்வூரில் உள்ள
 அனைவரையும் தாக்கிற்று. அப்படியானால் இந்த
 இரு பெருமக்களும் 'சிவனடியார்கள் மட்டும் வந்து
 உண்க' என்று சொல்லியிருப்பார்களா? உலகில்
 உள்ள உயிர்கள் எண்பத்துநான்கு இலட்சம்
 வகைப்படும் என்று பாடிய காழிப்பிள்ளையார்.
 இறைவன் அவை அனைத்தையும் படைத்து
 அவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே உறைகின்றான்
 என்று கூறியுள்ளார். 'உறைசேரும் எண்பத்து நான்கு
 நூறாயிரமாம்' என்று தொடங்கும் திருவீழிமிழலைப்
 பாட்டாகும் இது. அப்படியிருக்க, அதே திருவீழி
 மிழலையில் காழிப்பிள்ளையார் 'சிவனடியார்கள்
 மட்டும் வந்து உண்க' என்று பறையறிவிப்பாரா
 என்பது சிந்தனைக்குரியது. இந்தச் சிந்தனை

சேக்கிழாருக்கும் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆகவே, மிக எச்சரிக்கையுடன் பாடியுள்ளதை மேலே காட்டியுள்ளோம். ஞானசம்பந்தர் பறையறிவித்தார் என்று சொல்லவந்த சேக்கிழார், 'நாதர் விரும்பு அடியார்கள் வந்து உண்க' என்றமைத்த சொற்றொடரின் நுணுக்கத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் 'நாதர் விரும்பு' என்பது வேற்றுமைத் தொகை எனப்படும். இத்தொடரை நாதனை விரும்பும் அடியார்கள் என்று இரண்டாம் வேற்றுமை விரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். நாதனால் விரும்பப்பட்ட அடியார்கள் என்ற மூன்றாம் வேற்றுமையிலும் பொருள் கொள்ளலாம். முதற் சொல்லை மிக நுணுக்கமாக 'நாதன்' என்றே பயன்படுத்துகிறார் சேக்கிழார். தலைவன் என்றே பொருள்படும் நாதர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதால் எல்லாச்சமயத் தவர்க்கும் பொதுவானதாக ஆகிவிடுகிறது. அவ்வச் சமயத்தவர்கள் அவரவர்கள் கடவுளர்களை (நாதனை) விரும்பும் அடியார்களாக உள்ளார்கள் என்பது ஒரு பொருள். இனி 'நாதன்' என்ற சொல்லுக்கு இறைவன் என்று பொருள் கொண்டால். தான் படைத்த உயிர்களிடத்துக் கருணை பூண்டுள்ளான் ஆதலின், நாதனால் விரும்பப்பட்ட என்ற பொருளும் கிட்டும். 'நாதனால் விரும்பப்பட்ட' என்று பொருள் செய்யும்போது கடவுளை நம்ப வில்லை என்றாலும், படைக்கப்பட்ட காரணத்தால் இறைவன் அவர்களுக்கும் கருணை பாலிக்கிறான்

என்ற சிறப்புப் பொருளும் இதில் அடங்குவதைக் காணலாம். எனவே, திருஞான சம்பந்தப்பெருமான், பசித்து வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் வேறுபாடு பாராட்டாமல் உண வளித்தார் என்று பொருள் கொள்ளும் முறையில், நாதர் விரும்பும் அடியார்கள் என்ற அற்புதமான தொடரைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்துகிறார்.

சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணம் உலக சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொதுவான வாழ்க்கை வழி காட்டி நூல் என்பதை அறிவதற்கு இளையான்குடி மாறர் புராணத்தில் வரும் 'யாவராயினும்' என்ற சொல்லும், திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் வரும் 'நாதர் விரும்பு அடியார்கள்' என்ற தொடரும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

காவிய நோக்கம்

சேக்கிழார் காப்பியம் 'பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட' அமைந்திருப்பினும் அன்றைய தமிழகத்தில் புறத்தே வெளிப்பட்டும் அகத்தே மறைந்தும் நின்ற பல சமுதாயக் கேடுகளைச் சாடியிருப்பதைக் காணலாம். சமுதாயப்புரட்சி செய்ய விரும்புவவர்கள் இரண்டு வழிகளைக் கையாளலாம். சமுதாயக் குறைகளை நேரிடையாக எடுத்துக்காட்டி அவற்றைக் களைய வேண்டும் என்று கூறுவது ஒருவகை. அவ்வாறானால் அது நல்லொழுக்கம் கூறும் நீதி

நூலாகமட்டும் அமைந்துவிடும். இரண்டாவது வழி—
கற்பவர் மனத்தில் முரண்பாடு ஏற்படாமல்,
கற்குமாறு வழி செய்து அதைக் கற்பதன்மூலம் இந்த
உண்மைப் பொருள்கள் மனத்தில் சென்று தங்குமாறு
செய்வதே ஆகும். கற்றோர்க்கு இதயம் களிக்கும்
கவிதைகள் மூலம் ஒரு காப்பியத்தை அமைத்து
யாவரும் அதை விரும்பிக் கற்குமாறு அமைத்து
விடுகிறார் சேக்கிழார். சமுதாயக் குறைகளை
நேரிடையாகச் சொல்லாமல் காப்பிய மாந்தர்
போக்கிலேயே பல புரட்சிக் கருத்துக்களைப் போகிற
போக்கில் புகுத்திவிடுவது சேக்கிழாரின் தனிச்
சிறப்பாகும்.

சேக்கிழார் செய்த புரட்சிகள்:

சாதி வேற்றுமை களைய

சங்க காலத்தில் அதிகம் காணப்படாத சாதி
வேற்றுமை 6ஆம் நூற்றாண்டுவாக்கில் தமிழகத்தில்
பெரிதும் காலூன்றிவிட்டது. 'துடியன், பாணன்,
பறையன், கடம்பன் என்று அந்நான்கு அல்லது குடியும்
இல்லை' (புறம் 335)

'வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும் கீழ்ப்பால்
ஒருவன் கற்பின் மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட்

படுமே'
(புறம்-183)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சங்க காலத்திலும்
ஓரளவு இவை இருந்தன என்பதை அறிவிக்கின்றன.

6, 7, 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வேதியர்கள் சமுதாயம் மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப் பெற்றது என்பதில் ஐயமில்லை. பாணர்கள் என்பவர்கள் சங்ககால முதல் இருந்துவருகின்ற இனத்தார் என்றாலும் 7ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தச் சமுதாயத்தினர் தீண்டத்தகாத வர்களாகக் கருதப் பெற்றனரோ என்று நினைக்க இடமுண்டு. 'ஐயர்' என்ற சொல், உயர்ந்தவர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்பட்டதேனும் ஓர் இனத்தவரைக் குறிக்கும் இயல்பு 6, 7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வந்துவிட்டது என்று நினைக்கவும் தோன்றுகிறது. பல்லவர்களின் தொடக்க காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து வேத ஒழுக்கம் உடைய வைதிகர்கள் இங்கு நிரம்பக் குடியேற்றப்பட்டார்கள் என்பதைத் தண்டன் தோட்டச் செப்பேடுமூலம் அறியமுடிகிறது.

இங்குக் குடியேறியவர்கள் இங்கு உள்ளவர்களோடு இணையாமல் தனியே வாழ்ந்தனர் என்று கருத வேண்டியுள்ளது. திருஞானசம்பந்தர் திருவீழிநகர்ப் பதிகத்தில்,

செந்தமிழர், தெய்வமறை நாவர், செழு
நற்கலை தெரிந்த அவரோடு
அந்தமில் குணத்தவர்கள் அர்ச்சனைகள்
செய்ய அமர் கின்ற அரன் ணர்
----- வேதியர்
விரும்புபதி வீழிநகரே

(திருமுறை : 3,338,4)

என்று பாடுவதால் செந்தமிழர் வேறு, தெய்வ மறைநாவர் வேறோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. ஆனால், அதே பதிகத்தில் இவர்கள் யாவரும் அர்ச்சனை செய்கின்றார்கள் என்று வருவதால் சாதி வேறுபாடு இல்லாமல் கோயிலினுள் சென்று தாமே அர்ச்சனை செய்தனர் என்று நினைக்க இடமுண்டு. இந்த அடிப்படையில் சிந்தித்தால் வேதியர் இனத் துள்ளும் மூன்று வகையினர் இருந்தனர் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. தமிழகத்தில் பரம்பரையாக வாழ்ந்த வேதியர்கள், அந்தணர்கள் என்போர் ஒரு வகையினர். தெய்வமறை நாவர் என்று குறிக்கப் படுபவர் வடநாட்டிலிருந்து வந்த வேதியர் போலும். மூன்றாவதாக உள்ளவர்கள் திருக்கோயிலில் வழிபாடு செய்யும் சிவவேதியர் எனப்பட்டோர். இவர்களை அல்லாத வணிகர், வேளாளர் என்பவரிடையேயும் சிறுசிறு பிரிவுகள் இருந்தன. திருஞானசம்பந்தர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை உடன் வைத்துக் கொண்டு, போகும் இடமெல்லாம் தம் பாடலுக்கு யாழ் வாசிக்கச் செய்தார் என்பதையும் பெரிய புராணம் சொல்கிறது. ரிக்வேதியாகிய ஞானசம்பந்தர், பாணரை உடன் வைத்துக்கொண்டதும், அருகிலேயே வைத்துக்கொண்டு யாழ் வாசிக்கச் சொன்னதும் திருக்கோயில்களினுள் அழைத்துச் சென்றதும் மாபெரும் புரட்சிகளாகும். அதே நேரத்தில் தாம் செய்து ஏற்றுக்கொண்ட இப்புரட்சியை மற்றவரிடம் திணிக்கவேண்டும் என்று ஞானசம்பந்தர் நினைக்க

வில்லை. மற்றொரு ரிக்வேதியாகிய திருநீலநக்கர் வீட்டிற்குச் சென்றபொழுது மனைவியோடு உடன் வரும் யாழ்ப்பாணருக்கு இடம் அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டதில், தமிழ் ஞானசம்பந்தரின் தமிழ்ப் பண்பாடு வெளிப்படுகிறது. அன்றாடம் வீட்டில் வளர்க்கும் முத்தீயின் பக்கத்தில் பாணருக்குப் படுக்கை போட்டுக் கொடுத்த நீலநக்கர் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தலைநின்றவராகிறார்.

மயிலையில் வாழ்ந்த சிவநேசச் செட்டியார் தம் மகள் பூம்பாவையை ஞானசம்பந்தருக்கு மணமுடிக்க எண்ணி வளர்த்துவந்தார் என்றால், அது அந்நாளில் நடைபெறக்கூடிய ஒன்றாகவே இருந்திருத்தல் கூடும். சாதி வேறுபாடு காரணமாக ஒரு சாதியார் மற்றொரு சாதியில் திருமணம் முடிக்கும் பழக்கம் அங்கு இல்லை என்றால், சிவநேசச் செட்டியார் தம் பெண்ணை இக்கருத்துடன் வளர்த்தார் என்பது கேலிக் கூத்தாக முடியும். எனவே, 7ஆம், நூற்றாண்டில் ஒரு வழக்காக இல்லாவிடினும், இத்தகைய கலப்பு மணங்கள் அருகி நடந்தன என்று நினைவேண்டி உள்ளது.

கலப்புத் திருமணம்பற்றி பேசுவந்த சேக்கிழார், சிவவேதியர் குலத்தில் தோன்றிய நம்பி ஆளுராருக்கு நடந்த திருமணம்பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். சிவவேதியர் வகுப்பினுள் பேசி முடிவு செய்யப்

பெற்ற நம்பி ஆரூர் திருமணம் தடைபட்டது. இறையருள் பெற்றுத் தம்பிரான் தோழனாக மாறி நம்பி ஆரூர் திருவாரூருக்கு வந்தபொழுது பரவையார் என்ற பெண்ணை மணந்தார் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஏதோ கர்ண பரம்பரைக் கதையைக் கேட்டு அதை நம்பி இக் கதையைச் சேக்கிழார் பாடவில்லை. சுந்தரருடைய தேவாரத்தில் இருபது இடங்கட்குமேல் தம் மணம் தடைப் பட்டதையும், பிறகு ஆரூரில் பரவையாரை மணந்ததையும் பாடிச் செல்கிறார். அகச் சான்று களை வைத்துக்கொண்டே சேக்கிழார் அதனைப் பாடுகிறார். சிவவேதியர் குலத்தில் ஒரு வருக்கு மணம் செய்யப்பெற்ற பரவையார் தோன்றியது கணிகையர் குலத்திலாம். “பதியிலார் குலத்துள் தோன்றிப் பரவையார் என்னும் நாமம்...” (பெ.பு. 278) என்பது சேக்கிழார் வாக்கு. சுந்தரர் இரண்டாவதாக மணம் செய்துகொண்டதும் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய சங்கிலியாரையே ஆகும். ஏதோ 20ஆம், நூற்றாண்டில்தான் புரட்சி வீரர்கள் தோன்றிக் கலப்புத் திருமணத்தைப் புகுத்தி னார்கள் என்று கூறுவதும் நினைப்பதும் தமிழக வரலாற்றை அறியாதவர்கள் பேசும் பேச்சே ஆகும்.

திருவையாற்றை அடுத்துள்ள திங்களுரில் வாழ்ந்த அப்பூதி அடிகள் என்ற பெரியார்

தோன்றியது வேதியர் குலத்திலாம். மேட்டுக் குடியில் வேதியராகப் பிறந்த இவர், வேளாளராகிய திருநாவுக்கரசரைத் தம் குலகுருவாக ஏற்றுக் கொண்டதுடன், தம் வீட்டில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களுக்கும், தாம் செய்யும் அனைத்து அறங்களுக்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரையே வைத்தார். இவ்வளவும் அவர் செய்தது திருநாவுக்கரசரைப்பற்றிக் கேள்வி மாத்திரையாக அறிந்த நிலையில்தான் ஆகும். பிறகு அவரை நேரே கண்டபொழுது தம் குடும்பத்துடன் நாவரசருக்கு அடிமை ஆகிறார், அப்பூதியார். இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. 6ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப் பகுதியிலாம். அதாவது, திருஞானசம்பந்தர் தோன்றிச் சாதிப் புரட்சி செய்வதற்கு முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஆகும் இது. இவை அனைத்தும் புராணக்கதைகள் அல்ல; வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஆகும். அப்பூதியார் அந்தணர் என்பதை அவருடைய குருவாகிய நாவரசரே “அஞ்சிப்போய்க் கலி மெலிய அழல் ஓம்பும் அப்பூதி” என்று கூறுவதால் அறியலாம். இறைவனுக்கு எதிரே அவனால் படைக்கப்பட்ட மக்களுள் சாதி வேறுபாடு பாராட்டுவதை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் முறையில் சேக்கிழார் இந்த நிகழ்ச்சி கட்டு அழுத்தம் தந்து பாடுவதால் சேக்கிழார் புரட்சிக்கவிஞர் ஆகிறார்.

சகுனம் முதலியவற்றைப் பற்றி

சகுனம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல் என்பவை இந்நாட்டில்மட்டு மல்லாமல் எந்நாட்டிலும், எல்லாக் காலத்திலும் இருந்துவந்த, வருகின்ற பழக்கமாகும். நாகரிகத்தின் உச்சிக் கிளையில் இருப்பதாகவும், பொருளாதார வளர்ச்சியில் தலைநின்றவர்கள் என்பதாகவும் நம்மால் கருதப்பெறும் ஜப்பானியர்கள் அமெரிக்கர்கள் முதலியவர்கள்கூட இதிலிருந்து இன்றும் விடுபடவில்லை. பெருஞ்செல்வர்களும், பெருந்தொழில் அதிபர்கள்கூடச் சாலையில் செல்கையில் சாலையின் ஓரத்தில் இருக்கும் புத்த விகாரங்களில் தம் வண்டியை நிறத்தி அங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் காகிதம் சுற்றப்பட்டுள்ள சிறு மூங்கில் குச்சிகளில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஏதோவொரு குச்சியை எடுக்கின்றனர். அதில் சுற்றப் பட்டிருக்கும் காகிதத்தில் அதை எடுத்தவர்களின் தினப் பலன், மாதப் பலன் என்று எழுதப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அமெரிக்காவில் ஒருவர் பிறந்த நாளில் சூரியன் இருந்த இடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தினப் பலன், வாரப் பலன் என்பவற்றைக் கணிப்பொறிமூலம் பெறுவதை இன்னும் காணலாம். ஆகவே, இந்த நம்பிக்கையை அவ்வளவு எளிதாக யாரும் உதறிவிட முடியாது. இன்றுகூடப் பஞ்சாங்கத்தை எடுத்து அதன்

பிற்பகுதியில் பார்ப்போமேயானால், ஒரு சில நட்சத்திரங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு 'இந்த நட்சத்திரங்களில் பாயில் படுத்தவர் எழுந்திரார், பயணம் போனவர் மீளார்' என்று எழுதியிருப்பதைக் காணலாம். இந்த நம்பிக்கை இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று. இந்தப் பஞ்சாங்கத்தில் குறிக்கப் பெற்ற நட்சத்திரங்கள் அஸ்வினி முதல் எண்ணி அவை எத்தனையாவது நட்சத்திரங்கள் என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஒன்றை அறியலாம். இந்த எண்ணிக்கையை 7ஆம், நூற்றாண்டில் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தர் தாம் பாடிய கோளறு பதிகத்தில் குறிப்பிடுவதைக் கண்டால் வியப்படையாமல் இருக்க முடியாது. "என்பொடு கொம்பொடாமை" என்று தொடங்கும் இரண்டாவது பாடலில் 'ஒன்பது ஒன்றோடு ஏழு பதினெட்டோடு ஆறும் உடனாய நாங்கள் அவைதாம் அன்பொடு நல்ல நல்ல' என்று பாடுகிறார் (2—221—2). அதாவது ஆயில்யம் (9), மகம் (9+1 (10), விசாகம்(16) (9+7=16), கேட்டை(18), திருவாதிரை(6) என்ற நட்சத்திரங்கள் தீமை பயப்பவை என்ற பரவலான நம்பிக்கையைச் சாடி, இறைவனை நம்புகிறவர்களுக்கு இவை தீயவை அல்ல, அதன் மறுதலையான நன்மையையே பயக்கும் என்று பாடியுள்ளார். அப்பதிகத்தின் இறுதிப் பாடலில் இதையும் மீறி நாள், கோள் என்று அஞ்சுகிறவர்களைப் பார்த்துப் பெருமான் பாடுகின்ற

பின்வரும் பாடல் இச்சமுதாயத்தில் செய்த
மாபெரும் புரட்சி ஆகும்.

----- மறைஞான ஞானமுனிவன்
தானுறுகோளு நாளும் அடியாரை வந்து
நலியாத வண்ணம் உரைசெய்
ஆனசொல் மாலையோதும் அடியார்கள் வானில்
அரசாள்வர் ஆணை நமதே.

(திருமுறை : 2, 221, 10)

இந்த அருளாளர்கள் இறையருளால் தாங்கள்
பெற்றுள்ள மாபெரும் சக்தியைக் கொண்டு
கோள்கள், நட்சத்திரங்கள் என்பவற்றின் ஆற்றலை
மாற்றக்கூடியவர்கள் என்பதை மேலே காட்டப்
பட்டுள்ள பாடல் மூலம் அறிகிறோம்.

சேக்கிழாரின் தமிழ்ப் பற்று

தமிழகத்தில் தமிழரிடையே மொழிப்பற்றுக்குப்
பஞ்சமே இல்லை. ஆனால், மாபெரும் கல்வியாளரும்
வரலாற்றறிஞரும் ஆகிய சேக்கிழார், திருஞான
சம்பந்தர் புராணத்தைப் பாடும்பொழுது 7ஆம்
நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழகம் இருந்த நிலை
நன்கு அறிந்து சொல்கிறார். தொடக்க காலப்
பல்லவர்கள் தமிழர்கள் அல்லாதவர்களாகவும், தமிழ்
மொழிமேல் ஈடுபாடு இல்லாதவர்களாகவும்
இருந்ததுடன் வடமொழிமேல் ஈடுபாடு கொண்ட
வர்களாகவும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம்

முதலியவற்றில் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இறைவழிபாடு, பக்தி மார்க்க அடிப்படை இல்லாமல், யாகம் முதலிய கிரியைகளுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் தந்தனர். இந்த இக்கட்டான நிலையில் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தர் தமிழ் மொழியின் சிறப்பைக் கூறித் தமிழில் பாடும் பாடல்கள் மூலமே இறைவனை அடைய முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டியதுடன் தமிழுக்கு அன்றுவரை இல்லாத மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தார். தாம் பாடிய நானூறுக்கும் மேற்பட்ட பதிகங்களில் இரண்டு பதிகங்கள்தவிர, எஞ்சிய அனைத்துப் பதிகங்களிலும் இறுதிப் பாடலில், முத்திரை அடி என்று இக்காலத்தார் கூறும்வகையில், தம் பெயரைக் கூறியுள்ளார். அதில் ஒரு வியப்பு என்னவென்றால், ஏறத்தாழ இத்துணை இடங்களிலும் தம் பெயரைப் பதியும்போது தமிழ் ஞானசம்பந்தன், தமிழ் விரகன், முத்தமிழ் விரகன், சம்பந்தன் செந்தமிழ் என்பனபோலத் தமிழுடன் சேர்த்தே தம் பெயரைக் கூறியுள்ளார்.

இந்த நுணுக்கத்தைப் புரிந்துகொண்ட சேக்கிழார் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில்,

“திசை அனைத்தின் பெருமைஎல்லாம் தென்திசையே

வென்றுஏற,

மிசைஉலகும் பிறஉலகும் மேதினியே தனிவெல்ல

அசைவு இல் செழும் தமிழ்வழக்கே அயல்வழக்கின்

துறைவெல்ல,

இசைமுழுதும் மெய்அறிவும் இடம்கொள்ளும்

நிலைபெருக”

(பெ. 4-1927)

திருஞானசம்பந்தர் திரு அவதாரம் செய்தார் என்று கூறுகிறார்.

இந்திய சரித்திர வரலாற்று அறிவும் இந்நாட்டின் பல்வேறு சமயங்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி என்பவை பற்றிய அறிவும் ஒருசேரப் பயன்படுத்தினால் ஒழிய இப்பாடலின் பொருளைச் செம்மையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஏதோ உயர்வுநவீர்சி அணியாக ஒரு தமிழன் தன்னுடைய தமிழ்மொழியின் சிறப்பைப் பாடியுள்ளான் என்று கருதிவிட்டால், அது தவறாக முடிந்துவிடும். 7ஆம், நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வடமேற்குத் திசையில் தோன்றிய வைதிக சமயமும், வடகிழக்குத் திசையில் தோன்றிய பௌத்தம், சமணம், சாக்தம் என்ற கொள்கைகளும் தமிழகத்தில் ஊடுருவி நின்றன. ஆட்சியோ பல்லவருடையது; அவர்கள் போற்றிய மொழியோ வடமொழி; அவர்கள் பின்பற்றிய சமயமோ வைதிகம், சமணம் என்பவைகளாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில் திருஞான சம்பந்தர் தோன்றித் தமிழ்மொழி ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிச் சிவசம்பந்தம் உடைய சைவ சமயத்தை நிலை நாட்டினார். எனவே “திசை அனைத்தின் பெருமை எலாம் தென்திசையே வென்றுஏற” என்று

சேக்கிழார் பாடும்பொழுது அது வரலாற்று அடிப்படையில் பாடப்பட்ட ஒன்று என்பது தெளிவாகும். வைதிகம், பௌத்தம் முதலிய சமயங்களால் நெருக்குண்ட சைவ சமயம், தான் பிறந்த தென்திசையிலேயே பரிதாபமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. காஷ்மீர்வரை பரவியிருந்த சைவ சமயத்தின் கதியே இது என்றால், தமிழ் நாட்டில் மட்டும் பரவியிருந்த தமிழ்மொழியின் கதிபற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. இந்த இக்கட்டைச் சீர்காழியில் தோன்றிய பெருமகனார் தாம் ஒருவராகவே நின்று சைவத்தையும் தமிழையும் அவ்வவற்றிற்குரிய தலைமை இடத்தைத் தந்து பாதுகாத்தார் என்பது வரலாற்று உண்மை. இந்த வரலாற்று உண்மையை நன்கறிந்த சேக்கிழார் அதை வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகச் சொல்லாமல் கவிஞனுக்கே உரிய முறையில் 'ஏனைய மூன்று திசைகளையும் தென் திசை வென்றது' என்று கூறுகிறார் என்றால் யாக்கங்கள் செய்வதே போதுமானது என்ற வைதிகக் கொள்கையும் கடவுட் கொள்கையே இல்லாமல் தர்மங்களைமட்டும் வலியுறுத்திய பௌத்த, ஆருகதக் கொள்கைகளும் தென்திசையில் தோற்றன என்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சியைத்தான் "திசை அனைத்தின் பெருமை எலாம் தென்திசையே வென்றுஏற" என்று பாடுகிறார். அடுத்து, அயல்வழக்கு என்று சேக்கிழார் கூறுவதும் இவற்றைச் சுட்டியே ஆகும். அவற்றைத்

தமிழ் வழக்கு வென்றது என்று கூறுவதால் தமிழ் வழக்கில் வேருன்றி இருந்த பக்தி வழியும், கிரியைகள் முதலியவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இறைவன் புகழ்பாடும் பாடல்கள் மூலமே அனைத்தையும் பெறலாம் என்ற தமிழ் வழக்கும் பிற வழக்குகளை வென்றன என்று சேக்கிழார் நிறுவுகிறார். சீர்காழியில் தோன்றிய ஒரு தெய்வக்குழந்தையால் இவை அனைத்தும் நடைபெற்றன என்று சேக்கிழார் பாடும் பொழுது அவருடைய வரலாற்றறிவை நாம் அறிய முடிகிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சேக்கிழாருடைய பெரியபுராணம் சைவ சமயத்தில் மக்களை ஈடு படுத்துவதற்காகமட்டும் தோன்றிய காப்பியம் அன்று என்பதை அறிதல் வேண்டும், குறிக்கோளற்றுத் திரிந்த தமிழ் இனத்தைத் தட்டி எழுப்பி அவர்கள் வாழ்க்கையில் குறிக்கோள், இறையன்பு, தொண்டு என்பவை இடம் பெற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே இப் பெருங்காப்பியத்தை இயற்றினார், சேக்கிழார். நிலை குலைந்துபோயிருந்த தமிழ் நாடு, தமிழர், தமிழ் மொழி ஆகியவற்றை உரிய இடத்தில் நிறுவியவர் திருஞானசம்பந்தரே ஆவார் என்பதை உணர்ந்த சேக்கிழார், அந்த நன்றி உணர்ச்சிக்காகவே காப்பியத்தில் நான்கில் ஒரு பாகத்தை அப்பெருமானுக்கு வழங்கினார் என்பதை அறிய வேண்டும்.

இத்துணைப் பெரிய காப்பியத்தையும் அதன் சிறப்புக்களையும் விரிவாகக் காண்டல் இந்த நூல் அளவில் அடங்காது; ஆதலால், ஒரு சில வரலாறு களைமட்டும்—கதைப்போக்கில் அதிகம் ஈடுபடாமல் அவற்றில் உள்ள சிறப்புகளைமட்டும் பின்வரும் பகுதிகளில் காணலாம்.

ஃஃஃஃஃ

2. சேக்கிழாரின் தனித்துவம்

திறவு கோல்கள் : இரண்டு பாடல்கள்

ஏனைய காப்பியப் புலவர்கட்கு வாய்த்ததுபோல், தனி ஒருவருடைய வரலாற்றைப் பாடும் வாய்ப்புச் சேக்கிழாருக்கு இல்லை. பலருடைய வரலாற்றைப் பாடவேண்டிய சூழ்நிலை இருந்தமையின் 'தொண்டு' என்ற ஒரு பண்பைக் காப்பியத்திற்குத் தலைமையாக வைக்கின்றார். அதன்பிறகு தொண்டு பலவகைப் படும் ஆதலால், ஒவ்வொரு வகையான தொண்டை மேற்கொண்டவர்களுடைய வரலாறுகளை ஒன்றாக இணைக்கிறார். தனித்தனியாகப் பார்க்குமிடத்து இவர்கள் செய்த பணிகள் பல வகைப்படுமேனும் அவை அனைத்தும் தொண்டு என்ற பொதுத் தலைப்பில் அடங்கிவிடுவதைக் காணலாம். அவருடைய காப்பியத்தின் கட்டுக்கோப்பு இவ்வாறு அமையவேண்டும் என்று முடிவு செய்தவுடன் பல்வேறு பணிகளைச் செய்த இந்த வரலாற்று நாயகர்களிடம் உள்ள பொதுத்தன்மையை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறார். சுந்தரர் உள்ளிட்ட இவ் அடியார்கள் பொதுத்தன்மைபற்றி ஒரு கூட்டமாக வைத்துப் பேசப்படலாம் என்பதை அறிந்தார் சேக்கிழார். எனவே, இவர்களுடைய பொதுத் தன்மையைக் கூறும் பகுதிக்குத் "திருக்கூட்டச் சிறப்பு" என்று பெயரிட்டார். அதிலுள்ள பதினொரு

பாடல்களில் இரண்டு பாடல்கள் மிக முக்கியமானவை. சேக்கிழாரையும் பெரியபுராணத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கு இந்த இரண்டு பாடல்களும் திறவுகோல்களாகும். அவை வருமாறு:—

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்;
ஓடும் செம்பொனும் ஓக்கவே நோக்குவார்;
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்;

(பெ. பு-143)

ஆரம் கண்டிகை ஆடையும் கந்தையே
பாரம் ஈசன் பணிஅலது ஒன்று இலார்
ஈர அன்பினர், யாதும் குறைவு இலார்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ?

(பெ. பு-144)

இப்பாடல்களில் உலக மக்களிடை வாழ்ந்தும், தனித்துவம் பெற்று விளங்கும் இவர்கள் என்ன தனித்துவத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள் என்பதை உபநிடத வாக்கியங்கள்போல் மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறார், சேக்கிழார். வறுமை (கேடு), செல்வம் (ஆக்கம்) இரண்டும் இல்லையேனும் மனநிறைவு, அமைதி என்பவற்றை நிறைவாகப் பெற்றுள்ள இவர்களைச் செல்வர்கள் (திருவினார்) என்று கூறுகிறார், சேக்கிழார். இந்த மனநிலை எவ்வாறு வந்தது என்ற வினாவிற்கு விடை கூறுவார்போல

அடுத்த அடியைப் பாடுகிறார். 'இது மண்ஓடு, இது செம்பொன்' என்ற வேறுபாடு அவர்கள் மனத்தில் பதியாமையால் இரண்டையும் ஒன்றாகவே பார்க்கின்றார்கள் என்று கூறுகின்றார். இவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அறிந்து கொண்டு, பொன்னை மதியாமல் ஒதுக்கிவிடுகின்ற மனநிலை வேறு. சேக்கிழார் இங்கே சொல்லியது அதுவன்று. 'ஒக்கவே நோக்குவார்' என்றதால்—இவை இரண்டிடையும் உள்ள வேறுபாடு அவர்கள் கண்ணிலும் மனத்திலும் படவேயில்லை என்று கூறுவதால் சமதிருஷ்டி என்று சொல்லப்படும் ஒரு மனநிலையை அடைந்துவிட்டவர்கள் என்பதை அறிவிக்கிறார். உலகத்தில் பிறந்து வாழும் இவர்கள் ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் வேறுபாடு தெரியாமல் பார்க்கின்றார்கள் என்றால், இவர்கள் எந்த அடிப்படையில் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்ற வினாத் தோன்றும். பொன்னால் வரும் மகிழ்ச்சியும் வறுமையால் வரும் துன்பமும் இவர்கள் பால் இல்லையென்றால் வாழ்க்கையில் வேறு ஏதோ ஒரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும், அதற்காகவே இவர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தவுடன் அந்தக் குறிக்கோள் யாது என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். மோட்சம் என்று சொல்லப்படும் வீடுபேற்றைக்கூட வேண்டாம் என்று சொல்லும் நெஞ்சரம் படைத்த இவர்கள் வாழ்க்கையின்

குறிக்கோள் யாது? அது “கூடும் அன்பினில்
கும்பிடுவதே” ஆகும். இவர்களைப் பொறுத்தவரை
மானிடப்பிறவி துயரம் தருவதோ வெறுக்கத்
தகுந்ததோ அன்று. இந்தப் பிறவி இருப்பதால்தான்
கும்பிட முடிகிறது. ஏனையோர் இறைவனைக்
கும்பிட்டு உலக இன்பங்களையும் வீடுபேற்றையும்
பெற விரும்புவர். இக்கூட்டத்தார் கும்பிடுவதற்குப்
பயனாக வீடுபேற்றைக்கூட விரும்பு வதில்லை.
கும்பிடுவதன் பயன், இன்னும் கும்பிடுவதே ஆகும்.

இந்த ஒரு பாடலின்மூலம் இத்திருக்
கூட்டத்தினர் நம்மிடையே வாழ்ந்தாலும் நம்மிலும்
முற்றிலும் மாறுபட்டவர்கள் என்பதைக் கூறி
விட்டார், சேக்கிழார். அப்படியானால் இவர்களை
அடையாளம் காண்பது எவ்வாறு? அதற்கு
விடையாகத்தான், அடுத்த பாடலைக் கூறுகிறார். இத்
திருக்கூட்டத்தாரை அடையாளம் கண்டுகொள்ள
இரண்டு நிலைகளைக் கூறுகிறார் சேக்கிழார்.
இவர்களுடைய புறத்தோற்றம் எளிமையானது.
கழுத்தில் அக்கமணி மாலை, இடுப்பில் ஒரு கந்தை;
இது புறத்தோற்றம். இனி அவர்களுடைய உள்ளத்தில்
புகுந்து பார்த்தால் ஈர அன்பு நிறைந்திருப்பதைக்
காணலாம். இந்த அன்பு இறைவன்மாட்டும், அவன்
படைப்புக்களாகிய உயிர்கள்மாட்டும் செலுத்தப்படுவ
தாகும். உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் ஈர அன்பு
எப்படி வெளிப்படுகின்றது தெரியுமா? ஈசன் பணி

செய்வது தவிர, வேறு ஒன்றையும் இவர்கள் செய்வது இல்லை. 'ஈசன் பணி' என்ற தொடர் ஈசனுக்குப் பணி என்றும், ஈசனால் இடப்பட்ட பணி என்றும் விரியும். ஈசனுக்குப் பணி என்று நான்காம் வேற்றுமை விரியும்பொழுது திருக்கோயிலுக்குச் செய்யும் பணியைக் குறிக்கும். திருக்கோயில் பணி என்று கூறியவுடன் மக்கள் தொடர்பில்லாப் பணி என்று நினைத்துவிட வேண்டா. மக்கள் பலரும் கூடுகின்ற இடம் திருக்கோயில் ஆதலால் அங்குச் செய்யும் பணி மறைமுகமாக மக்களுக்குச் செய்யும் பணியாகவே முடிகிறது.

இனி, ஈசனால் இடப்பட்ட பணி என்று மூன்றாம் வேற்றுமை விரியும்பொழுது அது நேரிடையாக மக்களுக்குச் செய்யும் பணி என்று விரிகிறது. இம் மக்கட்பணியை அவர்கள் எவ்வாறு செய்தார்கள் என்பதை "அத்தர் வேண்டி" (பெ.பு—140) என்று தொடங்கும் பாடலில், "கைத் திருத்தொண்டு செய் கடப்பாட்டினார்" என்று விளக்கமாகவே சேக்கிழார் கூறிவிடுகிறார். எனவே, இத்தொண்டர்கள் தாம் செய்யும் மக்கள் தொண்டையும் ஈசன் பணி என்று கருதியே செய்கின்றனர்.

பணி செய்வதைப்பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார் 'ஈசன் பணி' என்றும், அதனைச் செய்பவர் 'ஈர அன்பினர்' என்றும், 'கூடும் அன்பினில் கும்பிடுபவர்'

என்றும் கூறுவதில் ஓர் ஆழமான தத்துவம் அடங்கியிருப்பதை அறிதல் வேண்டும். மக்கள் தொண்டு செய்ய முற்படுவோர்க்கு இறையன்பு அவசியமா? இறையுணர்வில்லாதவர்கள் மக்கள் தொண்டில் ஈடுபட முடியாதா என்ற வினாவை எழுப்பினால் ஓர் உண்மை அறிய முடியும். இறையன்பு இல்லாதவர்கள் தொண்டு செய்கையில் அவர்களையும் அறியாமல் 'நாம் செய்கிறோம், நம்முடைய பணி இல்லாவிட்டால் இந்த மக்கள் பெருந்துன்பம் அடைவர்' என்ற எண்ணம் தலைதூக்கத்தான் செய்யும். அந்த அகங்காரம் வெளிக்காட்டப்படாவிட்டாலும், அத்தொண்டைப் பெறுவோர் மனத்தில் ஓர் ஆதங்கத்தை விளைத்தே தீரும். இறையன்பில்லாதவர்கள் தொண்டில் இந்த 'நான்' தலைநிமிர்ந்து நிற்பதைத் தவிர்க்கவே முடியாது. இறையன்பு மனத்தில் நிறையும்பொழுது யாருக்குத் தொண்டு செய்கிறோம் என்ற வினாவே எழுவது இல்லை. இறைவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்கிறோம் என்ற நினைவு வந்தவுடன் அந்த 'நான்' மறைந்தேவிடுகிறது. இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தவே, இறையன்போடு கூடிய தொண்டைச் சேக்கிழார் வலியுறுத்திப் பேசுகிறார். 'கைத் திருத்தொண்டு செய் கடப் பாட்டினார்' என்று கூறுவதால் இந்த அடியார்கள் மக்கள் தொண்டைத் தம் கடமையாகவே கருதினர் என்று பெறப்படும். ஒருவர் தம் கடமையைச் செய்யும்பொழுது அதில்

பெருமையோ கர்வமோ அடைய நியாயமே இல்லை. ஆகவே, இறைவன் இட்ட பணி என்று கருதியதாலும், கடமை என்று கருதியதாலும் மக்கள் தொண்டு இயல்பாகவே அவர்களிடம் அமைந்து விட்டது.

இந்த அடியார்களிடம் மேற்கூறிய பண்புகளுடன் வள்ளுவர் கூறும் மற்றொரு பண்பும் நிறைந்திருந்தது என அறிகிறோம்.

‘வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டுஇல்லை,
யாண்டும் அஃதொப்பது இல்’

(குறள்-363)

என்ற குறளில் கூறியபடி வேண்டாமை ஆகிய செல்வம் இவர்களிடம் நிறைந்திருந்தது. அதனையே “கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்” என்று சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும்.

அடியவரிடம் சேக்கிழார் ஈடுபாடு ஏன்?

நூற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்களைக் கட்டி, ஆயிரக்கணக்கான காணி நிலங்களை அத்திருக் கோயில்கட்கு இறையிலியாகத் தந்த சோழப் பரம்பரையினரின் வரலாற்றை நன்கு அறிந்திருந்த சேக்கிழார், கந்தை உடுத்திய இந்த அடியார்களிடம் எதனைக் கண்டு ஈடுபட்டார்? அவர் காலத்திய

கோயில்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் சென்று வழிபட்டனர். அக் கூட்டத்தினரையும் பக்தர்கள் என்றுதான் சமுதாயம் கூறிற்று. இவற்றையெல்லாம் கண்டிருந்தும் சோழர்கள் மேலோ நாட்டுமாந்தர் மேலோ ஏற்படாத ஒரு பெரும் ஈடுபாடு அல்லது பக்தி இவர்களிடம் சேக்கிழாருக்கு எப்படி வந்தது? பல அடியார்கள் வரலாற்றில் அவர்கள் கோயிலுக்குச் சென்றதாகக்கூடக் கதை இல்லை. அப்படி இருந்தும் சேக்கிழார் அவர்களிடம் ஏன் ஈடுபட்டார்?

இந்த அடியார்களிடம் ஆடம்பரமற்ற, எளிய வாழ்வு, வேண்டுதல் வேண்டாமை கடந்த நிலை, குறிக்கோள் வாழ்க்கை, இறையன்பு, தொண்டு மனப்பான்மை ஆகிய பண்புகள் ஒட்டுமொத்தமாகக் காணப்பெற்றமையின் சேக்கிழார் இவர்களிடம் ஈடுபட்டார்.

இவர்களிடம் இறைவன் வந்தான்

இவர்களைப் பொறுத்தவரை மற்றோர் அதிசயமும் இவர்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தது. இவர்கள் யாரும் இறைவனைத் தேடிச் சென்றதாக ஒரு வரலாறுமில்லை. அதற்குப் பதிலாக, ஆனாயர் முதல் அத்தனை அடியார்களையும் தேடிக்கொண்டு இறைவன் வந்ததாகத்தான் இவர்கள் வரலாறு பேசுகிறது. உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் இறைவனை நாடிச் செல்கின்றன; இறைவனோ இவர்களை நாடி

வருகின்றான். அப்படி வரும்பொழுதும் தன்னுடைய இறைவடிவைக் காட்டியிருந்தால் இறைவன் என்று அறிந்ததால் இவர்கள் பெருந்தியாகங்களைப் புரிந்தனர் என்று சொல்லலாம். அப்படியுமில்லை. மானுட வடிவில், இன்னும் சொல்லப்போனால் காண்போர் சட்டை செய்யவிரும்பாத கிழட்டு ஏழை வடிவம் தாங்கியே இறைவன் இவர்களிடம் வருகிறான். அப்படிப்பட்டவர்களைச் சந்தித்தால் நம் போன்றவர் மனத்தில் ஒரு அலட்சிய பாவம் தோன்றுவது இயல்பு. அப்படி இல்லாமல், எதிரே உள்ள கிழட்டு மானிட வடிவிடம் எல்லையற்ற அன்பும் மரியாதையும் காட்டினார்கள் இந்த அடியார்கள். இன்னும் கூறப்போனால், வந்தவர் கோபத்தை விளைக்கக்கூடிய செயல்களைச் செய்தாலும் (நம்பி ஆரூரர் திருமண நிகழ்ச்சி, திருநீலகண்டர், அமர்ந்தியார், சிறுத்தொண்டர், இயற்பகையார் என்பவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள்) இந்த அடியார்கள் ஒரு சிறிதும் மனங்கோணாமல் தொண்டு செய்வதையே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் யாரும் தம் தொண்டினைச் செய்வதல்லாமல், இறைவனை அடையவேண்டுமென்று அவனை நாடிச் செல்ல வில்லை. தன்னலம் அற்ற இவர்கள் தொண்டாலும், குறிக்கோள் வாழ்க்கையாலும், இறை பக்தியாலும் ஈர்க்கப்பட்ட இறைவன் இவர்களை நாடி வருகிறான் என்பது இந்த அடியார்களின் வாழ்க்கையில் காணப்பெறும் தனிச் சிறப்பாகும். இதுவும் சேக்கிழார்

மனத்தைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். அவர் இக்காப்பியத்தைப் பாட முன் வந்ததற்கு, இதுவும் ஒரு பெருங்காரணமாகும்.

சேக்கிழாரின் தனிச் சிறப்பு?

அடியார்கள் என்று அழைக்கப்படும் இத்திருக் கூட்டத்துப் பட்டியலைத்தான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம் பதிகத்தில் தந்தார். அந்தப் பதிகத்தின் தனிச் சிறப்பைச் சேக்கிழார் தவிர வேறு எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இதற்கொரு காரணமும் உண்டு என்று நினைக்கலாம். எந்த ஒரு சுவையை நாம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்றாலும் அந்தச் சுவை, அனுபவிக்கின்றவர் மனத்தில் ஒரு சிறிதாவது இருத்தல் வேண்டும். வீரம், நகை, காதல் முதலிய சுவைகளை அனுபவிக்கின்றவர்கள் அந்தச் சுவையின் ஒரு பகுதியை முன்னரே பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அழகைச் சுவைக்குரிய ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது என்றால், அதைப் பார்ப்பவர் அனைவரும் ஒரே மாதிரியாக அதில் அழுந்திவிடுவதில்லை. ஒரு சிலர் அதில் ஈடுபட்டுக் கோவென்று கதறி அழுவர். ஒரு சிலர் அதனால் எவ்விதப் பாதிப்புமில்லாமல் கல்லாய்ச் சமைந்திருப்பர். இந்த நாயன்மார்கள் வரலாற்றில் ஆணிவேராக இருக்கும் இறையன்பு (பக்தி)ச் சுவையில் ஈடுபட எல்லாக் கவிஞருக்கும்

இயன்றிருக்காது. சேக்கிழார் ஒருவருக்குமட்டுமே அச்சவையில் ஈடுபடும் தனித்தன்மை இருந்ததால் தான், இந்த உதிரி வரலாறுகள் அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. இந்த நுணுக்கத்தை நன்கு அறிந்திருந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் தாம் பாடிய சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழில் 'பக்திச் சுவை நனி சொட்டச்சொட்டப் பாடிய கவி வலவர்' என்று கூறுகிறார்.

உவமைகள் உள்ளத்தைக் காட்டும்

ஒரு கவிஞன் உவமை கூறும்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் எந்தவொன்று மிகுந்திருக்கிறதோ அந்த அடிப்படையிலேயே அவன் உவமைகள் அமையும். ஒரு கவிஞன் பயன்படுத்திய உவமைகளையெல்லாம் ஒன்றாய்த் தொகுத்துப் பார்த்தால் அவனுடைய மனத்தில் எந்த ஒன்று அதிக இடம் பிடித்திருக்கிறது என்பதை அறியமுடியும். உதாரணத்திற்காக ஒன்றை இங்கே காணலாம். 10ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருத்தக்கதேவர் தலையாய கவிஞருள் ஒருவர். தமிழின் மிகச்சிறந்த காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவக சிந்தாமணி இயற்றியவர் அவர். அக் கவிஞர் பெருமகனார் மிகச் சாதாரணமாக நாம் அன்றாடம் காணும் நெற்பயிரின் வளர்ச்சியைப் பல உவமைகளோடு ஒரே பாடலில் பாடியுள்ளார்.

“சொல் அருஞ்சூல் பசும்பாம்பின் தோற்றம் போல்
மெல்லவே கரு இருந்து ஈன்று மேல் அலார்
செல்வமே போல் தலைநிறுவித் தோர்ந்த நூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே”

(சீவக சிந்தாமணி - 53)

என்ற மிக அற்புதமான இப்பாடலில் நெற்பயிர் சூல் கொண்டு இருந்ததற்குப், பச்சைப்பாம்பு சூல் கொண்டு இருத்தலையும், பால் பிடிக்காத கருக்காய்க் கதிர்கள் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு நிற்பதற்கு அற்பர்கள் கையில் செல்வம் வந்தால் அவர்கள் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு நிற்பதையும், பால் பிடித்து மணி நிரம்பிய கதிர்கள் வளைந்து தொங்குவதற்குக், கல்வி நிறைந்த அறிஞர்கள் தலை வணங்கி இருப்பதையும் உவமைகளாகக் கையாள்கிறார். நெய்தற்கலியில் வரும் “தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரம் துஞ்ச” (கலித்—119) என்ற உவமைதான் தேவர் பெருமான் கையில் பட்டு, இன்னும் வளர்ச்சி அடைந்து, மெருகேறி மேலே காட்டிய பாடலாக வெளிப்படுகிறது. தேவர் பெருமான் 10ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். சேக்கிழாரோ 12ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். எனவே, திருத்தக்க தேவருடைய இந்த அற்புதக் கவிதையில் ஈடுபட்டு இந்த உவமையைத் தாமும் மேற்கொள்ள விரும்புகிறார். முற்றிய நெற்கதிர்கள் தலை வளைந்து இருப்பது எக்காலத்தும் நிகழ்வதாகும். எனவே, இதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்

தேவரின் உவமையைச் சிறிது மாற்றி, நெற் கதிர்கள் மணி பிடிப்பதற்கு முன் தலை நிமிர்ந்து விரிந்து நிற்பதற்கு,

“----- அரனுக்கு அன்பர்
ஆலின சிந்தைபோல அலர்ந்தன: கதிர்கள் எல்லாம்”

(பெ. 4-71)

என்றும், முற்றிய கதிர்கள் வளைந்து நிற்பதற்கு,

“பத்தியின் பாலர் ஆகிப் பரமனுக்கு ஆளம் அன்பர்
தத்தமில் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமா
போல்”

(பெ. 4-72)

என்றும் உவமை கூறுவது அவரது மனத்தில் மேலோங்கி நின்ற பக்திச்சுவைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

சேக்கிழார் தமக்கு முன்னர் இருந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் துறைபோகக் கற்றுள்ளார் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். சிந்தாமணி சமண நூல்; ஆதலால் அதனைப் புறக்கணித்தார் என்று ‘சேக்கிழார் புராணம்’ பாடிய பிற்காலப் புலவர் அறியாமை நகைப்பிற்கு உரியதாகும். 9ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பனுடைய இராம காதையையும் 10ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய திருத்தக்கதேவரின் சிந்தாமணியையும் சேக்கிழார் நன்கு பயின்றுள்ளார் என்பதையும் அவர்கள்

இருவருக்கும் பிற்பட்டுத் தோன்றியமையின் அவர்களைப் பின்பற்றி அவர்கள் கூறிய உவமைகள் முதலியவற்றையும் அழகுபடுத்துகிறார் என்பதையும் அறியவேண்டும். தேவரின் ஓர் உவமையை எவ்வாறு சேக்கிழார் பயன்படுத்தினார் என்று மேலே கண்டோம். அதே போலக் கம்பநாடனுடைய உவமையை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார் என்று காண்போம்.

அயோத்தியில் ஓடும் சரயு நதிபற்றிப் பேசுவந்த கம்பன்,

சரயு என்பது-தாய் முலை அன்னது இவ்
உரவநீர் நிலத்து ஓங்கும் உயிர்க்கு எலாம்”

(கம்ப-23)

என்று பாடுகிறான். இந்த உவமையில் ஈடுபட்ட சேக்கிழார் அதில் உள்ள குறையையும் காண்கிறார். சரயு என்பது ஜீவநதி. ஆண்டு முழுவதும் நீர்வற்றாமல் நிறைந்து ஓடும் நதியாகும் அது. இதனைத் தாய் முலைக்கு ஒப்பிடுவதில் ஒரு குறை ஏற்படுகிறது. குழந்தை தாயின் முலையில் வாய் வைத்துக் குடிக்கும்பொழுதுதான் பால் சுரக்குமே தவிர, சாதாரண நிலையில் பால் வெளிவருவது இல்லை; என்றாலும், மிக அற்புதமான உவமையாகும் இது. இந்தக் குறையை நீக்கி, இதே உவமையைப் பயன்படுத்துகிறார் சேக்கிழார். தொண்டை நாட்டில் காஞ்சியை அடுத்து ஓடும் பாலாற்றைத் திருக்குறிப்புத்

தொண்டர் வரலாற்றில் வருணிக்க வேண்டிய குழ்நிலை ஏற்படுகிறது. பாலாற்றைப் பொறுத்த மட்டில் ஆண்டில் பெரும்பகுதி நீர் இல்லாமல் வறண்டு கிடக்கும். ஆனாலும் பாலாற்றுப் படுகையில் வேளாண்மை நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருந்தது. வேளாளர்கள் தேவைப்படும்பொழுது பாலாற்று மணலைப் பறித்து, ஊற்று உண்டாக்கி அத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்தனர். கம்பன் உவமையில் உள்ள குறையைப் போக்கி, அதே உவமையைப் பயன்படுத்துகிறார் சேக்கிழார்.

பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத்தாய்போல்
மள்ளர் வேனிலின் மணல்திடர் பிசைந்து கை வருட
வெள்ள நீர் இரு மருங்கு கால் வழி மிதந்து ஏறிப்
பள்ளநீள் வயல் பரு மடை உடைப்பது-பாலி

(பெ. பு - 1104)

‘பிள்ளை, முலையில் வாய் வைத்துக் குடிக்கத் தொடங்கியவுடன், தாய்க்குப் பால் பெருகுவது போல், வேளாளர்கள் தேவைப்படும்பொழுது பாலாற்றின் மணலைப் பறித்து, ஊற்று உண்டாக்கிய வுடன் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது’ என்பதே இப்பாடலின் பொருளாகும்.

காவிரியை வருணிக்கவந்த கவிஞர் அது மலையில் தோன்றி நாட்டிடைப் புகுந்து பல்வேறு வளங்களை உண்டாக்குதலால், “ஆளுடைய நாயகி உள்நெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது” (பெ. பு-56) என்று உவமை கூறியது மேலே

சொன்ன கருத்தை வலியுறுத்தும். இதைவிடச் சிறப்பான ஓர் இடமும் உண்டு. கண்ணப்பர் வேட்டையாடுவதை வருணிக்கவந்த கவிஞர், அற்புதமான ஓர் உவமையைக் கையாளுகிறார். வேட்டையாடுபவர்கள் மிகப் பெரிய வலையை அகன்ற இடத்தைச் சுற்றிவளைத்துக் கட்டிவிடுவார்கள். வலைக்கு வெளியே வேட்டை நாய்களைச் சிறு இடைவெளி விட்டு நிறுத்தி விடுவார்கள். பிறகு, பறை முதலிய ஓசைகளை எழுப்பி, செடிகளிடையே பதுங்கியிருக்கும் விலங்குகளை வெருட்டுவார்கள். வெருண்டோடும் விலங்குகள், வலையில் மாட்டிக் கொள்ளும். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒன்றிரண்டு மிருகங்கள் வலையின்மேல் எம்பிக் குதித்துத் தப்பித்துக்கொள்ள முயலும். அப்படித் தப்ப முயலும் விலங்குகளை அங்கு நிற்கும் வேட்டை நாய்கள் கவ்வி இழுத்துவிடும். வேட்டையாடும் இம் முறையை வருணிக்க வந்த கவிஞர், அருமையான ஓர் உவமையைக் கையாள்கிறார்.

“பலதுறைகளின் வெருவரலொடு பயில்வலை அற
நுழை மா
உலமொடு படர்வனதகைஉற, உறுசினமொடு
கவர்நாய்:
நிலவியஇரு வினைவலியிடை நிலைசுழல்பவர்
நெறிசேர்
புலன் உறுமனன் இடைதடை செய்த பொறிகளின்
அளவு உளவே”
(பெ 4-734)

இதில் விவரிக்கப்பட்ட உவமையைச் சற்று விரிவாகக் காண்டல் வேண்டும். ஆன்மாக்கள் நல்வினை, தீவினை என்ற இரு வலைகளுக்குள் அகப்பட்டு மீள முடியாமல் தத்தளிக்கின்றன. இந்த இரு வலைகளையும் தாண்டியே தீரவேண்டும் என்ற முனைப்போடு ஒரு சில ஆன்மாக்கள் வீடு பெறும் நெறியை அறிந்து இவ்வலைகளை எம்பித் தாண்டியோ, அறுத்துக்கொண்டோ முன்னேற முற்படும். அப்படித் தாண்டிச் செல்லும் உயிர்களை மனம் என்ற வேடன், ஐம்பொறிகள் என்னும் வேட்டை நாய்களைச் சுற்றி நிற்கவைத்து விடுகின்றானாம். வினை வலையில் இருந்து தப்பி வெளியே வந்த இந்த ஆன்மாவை, ஐம்பொறிகள் என்னும் வேட்டை நாய்களுள் ஏதாவது ஒரு பொறி இந்த ஆன்மாவைப் பிடித்து இழுத்து மேலே செல்ல விடாமல் தடுத்து விடுகின்றதாம். இதுவே 3,4ம் அடிகளில் சொல்லப் பட்ட உவமையாகும்.

சேக்கிழாரின் இந்த உவமையின் நுணுக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள, குறள் உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் உதவி புரிகின்றார். குறளில் துறவு என்ற அதிகாரம் 35வது அதிகாரமாகும். துறவு என்பது அனைத்தையும் துறந்துவிடுதலாகும். அதனைக் கூறி முடித்த பின்பு 37வது அதிகாரமாக அவாவறுத்தல் என்ற அதிகாரம் காணப்படுகிறது. முழுத் துறவுக்குப் பின் அவா எங்ஙனம் ஏற்படும்? இது பொருத்தமாக இல்லையே என்று ஐயுறுவார்க்கு இவ்வதிகாரப்

பொருத்தத்தை விளக்கவந்த பரிமேலழகர் “அவா வறுத்தலாவது சஞ்சிதம் ஆகாமியம் முன்னும் பின்னும் வினைத் தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுவுநின்ற உடம்பும் அது கொண்ட வினைப் பயன்களும் (பிராரத்துவம்) நின்றமையின், அதுபற்றி ஒரோவழித் துறக்கப்பட்ட புலன்கள்மேல் பழைய பயிற்சி வயத்தான் நினைவு செல்லுமன்றே, அந்நினைவும் அவிச்சையெனப் பிறவிக்கு வித்தாமாகலின், அதனை இடைவிடாத மெய்ப்பொருள் உணர்வால் அறுத்தல்.” என்று கூறி முடிக்கிறார். எத்துணை உயர்ந்த ஞானிகளும் ஒரோவழிப் புலன் உணர்வால் அவதிப்படுதலை விசுவாமித்திரர் வரலாறு போன்றவை நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன. இத்துணைச் சிறப்பையும், “நிலவிய இருவினைவலையிடை” என்று தொடங்கும் உவமையில் சேக்கிழார் பெருமான் வைத்துக் காட்டியது ஈடு இணையற்றதாகும். இது போன்ற நூற்றுக் கணக்கான உவமைகளைப் பயன் படுத்திக் காப்பியம் அமைத்துள்ளார் தெய்வப்புலவர் சேக்கிழார்.

அதிகம் புனைந்துரையாமை

உலக மொழிகளில் உள்ள பெரும்பாலான காப்பியங்கள் உயர்வுநவ்ற்சி அணியை மிகுதியாகக் கையாண்டுள்ளன. கற்பவர் மனத்தில் ஒரு கருத்தை ஆழமாகப் பதிப்பதற்குக் கவிஞர்கள் உயர்வுநவ்ற்சி அணியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்த வகையில்

கூடச் சேக்கிழார் ஓரளவு மாறுபட்டு நிற்கின்றார். பெருநகரங்களை வருணிக்கும்பொழுது விண்ணை முட்டும் மாளிகை, ஆடல் பாடல் நிறைந்த தெருக்கள் என்று பாடுவதில் தவறில்லை. ஆனால், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ள மக்கள் வாழும் பகுதியை வருணிக்கும் பகுதிகளில்கூடக் காப்பியக் கலைஞர்கள் உயர்வுநவ்றிற்சி அணியைப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

இதன் மறுதலையாக, மேட்டுக்குடி மக்கள், நடுத்தர வகுப்பினர், வறுமையில் வாழ்பவர் என்ற மூன்று வகையினரையும் பாட வேண்டிய சூழ்நிலை சேக்கிழாருக்கு இருந்தது. புகழ்ச்சோழ மன்னன் வாழ்ந்த உறையூர், கருவூர், நெடுமாறன் வாழ்ந்த மதுரை என்பவற்றை வருணிக்கையில் அந்நகரங்களை உயர்வுநவ்றிற்சி அணியோடு வருணிப்பதைக் காணலாம். அமர்ந்தியார், திருநீலகண்டர், ஏனாதி நாதர் என்ற நடுத்தர வகுப்பினரை வருணிக்கையில் அவரது பொருளாதார நிலையைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் முறையில் பாடிச்செல்வதைக் காணலாம். ஓரளவு வறுமையில் வாழ்ந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டர், அதிபத்தர், கணம் புல்லர், குங்கிலியக்கலயர் ஆகியோரைப்பற்றிக் கூறும் பொழுது வறுமைதான் என்றாலும் ஓரளவு தாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய வறுமைநிலை வாழ்க்கை என்பதை அறிவுறுத்துகிறார்.

வறுமைமட்டு மல்லாமல் சமுதாயத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்கள் என்ற நிலையில் வாழும் திருநாளைப்போவார் போன்றவர்கள் வாழ்க்கையை வருணிக்கும்பொழுது மிக அற்புதமாக அதை விளக்குவதைக் காணலாம். அமைச்சராக வாழ்ந்த இவர், அரிசனர் வாழும் சேரியில் பலகாலம் வாழ்ந்து அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து கவனித்தவர்போலப் பாடுவது இவரது நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகும். திருநாளைப்போவார் வாழ்ந்த ஆதனூர், தற்காலத்தில் காணப்படும் ஒரு சிறு நகரம் போன்றதாகும். வேளாண்மையை நம்பி வாழும் நடுத்தர வர்க்கத் தினரும், வசதி படைத்தவரும் வாழ்கின்ற ஊர் என்று கூறவந்த சேக்கிழார், இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து ஆகிய பாடல்களில் அவ்வூரின் இயற்கை வளத்தையும், வேளாண் வளத்தையும் மிக அற்புதமாகச் சொல்லிச் செல்கிறார். இவ்வளவு வளம் நிறைந்த ஊரில் வாழும் மேட்டுக்குடி மக்கள் உறைகின்ற வீடுகளைப் பற்றிக் கூறவந்த கவிஞர்,

புயல் அடையும் மாடங்கள்

பொலிவு எய்த மலிவு உடைத்தாய்

அயல் இடை வேறுஅடி நெருங்கக்

குடிநெருங்கி உளது அவ்வூர்

(பெய-1050)

என்று பாடுகிறார்.

இவ்வளவு விரிவாகப் பொருட்செல்வம் மிகுந்த மக்கள் வாழும் பகுதியைக் கூறிவிட்டு, அடுத்த நான்கு பாடல்களில் அரிசனமக்கள் வாழும் பகுதியை இதேபோல விரிவாகப் பாடுகிறார். புலைப் பாடி என்று அழைக்கப்படும் அப்பகுதிகளில் புயல் தழுவும் மாடங்களுக்குப் பதிலாக, வைக்கோலால் வேயப்பட்ட கூரைகளோடுகூடிய சிறு குடில்கள் நிறைந்துள்ளன என்றும், அக் கூரைகளின் மேல் சுரைக்கொடி படர்ந்து காய்கள் காய்க்கின்றன என்றும் பாடுவதோடு அங்கு வாழும் மக்கள் வாழ்க்கையையும், அவர்கள் வறுமையையும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதன்மூலம் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

கூர்உகிர்மெல் அடி அளகின்
குறும் பார்ப்புக் குழுச் சுழலும்
வார் பயில்முன் நிலிநின்ற வள்
உகிர்நாய்த் துள்ளுபறழ்
கார் இரும்பின் சுரி செறி
கைக் கருஞ் சிறார் கவர்ந்துஓட,
ஆர்சிறு மென் குரைப்பு அடக்கும்
அரைக்கு அசைத்த இருப்பு மணி

(பெயு-1052)

என்ற இப்பாடலில் ஓர் அற்புதமான காட்சி வர்ணிக்கப்படுகிறது. குடிசைகளின் அணித்தே நாய் ஒன்று பல குட்டிகளை ஈன்றுள்ளது. சேரியில் உள்ள இளஞ்சிறார்கள் இந்த அழகிய நாய்க் குட்டிகளை

எடுத்துக்கொண்டு விளையாடுவதற்காக ஓடுகிறார்கள். தாயைப் பிரிந்த குட்டி கண் திறவாப் பருவமாதலின் தன் மெல்லிய குரலால் குரைக்கின்றது. ஆனால், இந்தக் குட்டிகளின் மெல்லிய குரல் வேறு எங்கும் கேட்காதவாறு, இந்தச் சிறார்கள் இடையில் கட்டியுள்ள மெல்லிய இரும்புச் சலங்கைகள் பெரிய ஒலி எழுப்பி அந்த நாய்க்குட்டியின் குரலை அழுக்கி விடுகின்றனவாம்.

அடுத்த பாடலில், புலைப்பாடிப் பெண்கள் குடிசைக்குள் தொட்டில் கட்ட முடியாமையால் அடுத்து வளர்ந்துள்ள மருத மரத்துக் கிளைகளில் தொட்டில் கட்டிக் குழந்தைகளை உறங்க வைக்கின்றனர். கோழிகள் முட்டையிட்டு அடை காக்க வசதியாகப் பெரிய பானைகள் மண்ணில் புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாமரங்களில் இவர்களது இரண்டாவது தொழிலாகிய பறை, முரசம் என்ப வற்றிற்குப் பதனிட்ட தோலைக் கட்டித் தொங்க விட்டிருக்கிறார்கள்.

சேக்கிழார் இங்குப் பாட வந்தது திருநாளைப் போவார் வரலாற்றையே ஆகும். அவர் வாழ்ந்தது ஆதனூரை அடுத்துள்ள இச்சேரிப் பகுதியே ஆகும். இதை வருணிப்பது வரலாற்றுக்குத் தேவையான ஒன்றாகும். ஆனால், முதல் ஐந்து பாடல்களில் ஆதனூரில் மற்றொரு பகுதியில் வாழும் வளம் நிறைந்த மேட்டுக்குடி மக்கள் மாடங்களை வருணிக்க

வேண்டிய தேவை என்ன? மேலாகப் பார்ப்பவர்க்கு ஊரின் பல பகுதிகளையும் வருணித்தல் இயல்பே என்று தோன்றும். இவ்வாறு பல கவிஞர்கள் பாடியுள்ளனர் என்பதும் உண்மைதான். ஆனால், இப்புராணம் பாடியவர் தெய்வப்பலவர் சேக்கிழார் என்பதையும், தொண்டர்தம் பெருமை கூற வந்தவர் என்பதையும் மனத்துட் கொண்டு பார்த்தால் ஏதோ ஒன்றை நினைவூட்டவே சேக்கிழார் இவ்விரண்டு பகுதிகளையும் அடுத்தடுத்து வருணிக்கின்றார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். வாழ்க்கையில் எவ்விதக் கவலையுமின்றி அனைத்துச் செல்வங்களையும் பெற்று வாழும் இம் மேட்டுக்குடி மக்கள் வேறு கவலையின்மையால் தம் பெருங்கவனத்தை இறைவனிடத்தும் இறைத் தொண்டிலும் செலுத்தும் வாய்ப்பும் வசதியும் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

இதனெதிராக அன்றாடம் வயிற்றுப் பாட்டைப் பார்ப்பதற்கேகூட நாள் முழுதும் உழைக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை உடைய மக்கள் வாழும் சேரியில் முழுநேர இறையன்பர் நந்தனார் வாழ்கின்றார். இவ்விரண்டு பகுதிகளையும் வருணிப்பதன் மூலம் சமுதாயத்திற்கு ஒரு பாடம் புகட்டுகிறார் சேக்கிழார். இறைவனிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதற்கும் இறைத் தொண்டு, மக்கள் தொண்டு என்பவற்றில் ஈடுபடுவதற்கும் வாழ்க்கை வசதியோ செல்வமோ தேவையில்லை என்று கூறவருகிறார் சேக்கிழார்.

இன்னுங் கூறப்போனால் செல்வம் நிறைந்த வாழ்க்கை ஒரு சிலரைத்தவிரப் பெரும்பாலானவர்களுக்கு ஆன்ம முன்னேற்றம் கிட்டாமல் செய்து விடும் பெருந்தடையாகவே உள்ளது என்பதையும் சேக்கிழார் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார்.

சேரியின் வருணனையை இயல்பு நவீற்சி என்று ஒதுக்கிவிடாமல், ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால் மேலே கூறிய உண்மையை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இப்பகுதியில் வாழ்ந்த நந்தனார், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் அன்றாடம் உழைத்தாலொழிய இரவுக் கஞ்சிக்கு வழியில்லை என்று சொல்லும் நிலையில் வாழ்ந்தவர். பகல் முழுதும் கருவிகளுக்குத் தோலைக் கிழித்து வார் கட்டும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர். அவருடல் இத்தொழிலில் பகல் முழுதும் ஈடுபட்டிருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அவர் மனம் எங்கே இருந்தது என்பதைக் கூறவந்த சேக்கிழார், இங்ஙனம் பாடுகிறார்:

பிறந்து உணர்வு தொடங்கிய பின்

பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகைபால்

சிறந்த பெருங் காதலினால்

செம்மைபுரி சிந்தையராய்

மறந்தும் அயல்நினைவு இன்றி,

வருபிறப்பின் வழிவந்த

அறம்புரி கொள்கையராயே

அடித் தொண்டின் நெறி நின்றார்.

(பெடூ.-1057)

இக் காலத்தில் நம்மில் பலரும் 'வயிற்றுப் பாட்டைக் கவனிக்கவே நேரம் போதவில்லை. இதில் இறையன்பு செய்வதற்கும், தொண்டு செய்வதற்கும் நேரமெங்கே.' என்று சொல்லிக்கொண்டு நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்கிறோம். நமக்கு அறிவு புகட்ட வந்த சேக்கிழார் ஆதனூர் மேட்டுக்குடி மக்களையும் புலைப்பாடி நந்தனையும் அடுத்தடுத்து வைத்துக் காட்டுவதன்மூலம் நாம் இன்று கூறும் சமாதானம் எவ்வளவு தவறானது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதால் வறுமை வாழ்க்கை வாழ்ந்தால் தான் இறையன்பு கொள்ளமுடியும் என்று நினைத்து விட்டால் அதுவும் தவறு என்பதை வேறு சில வரலாறுகளில் வைத்துக் காட்டுவார் சேக்கிழார். மெய்ப்பொருள் நாயனார் சேதி நாட்டை ஆண்ட மன்னராவார். பெருஞ் செல்வத்தில் வாழ்ந்த அவர் இறையன்பிலும் அடியவர் பணியிலும் தலைநின்றவர் ஆவார். அவருடைய செல்வம், அரச வாழ்க்கை என்பவை அவருடைய இறையன்பிற்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை என்பதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

'தேடிய மாடு நீடு

செல்வமும் தில்லை மன்றுள்

ஆடிய பெருமான் அன்பர்க்கு

ஆவன ஆகும்' என்று

(பெயு-470)

கருதி வாழ்ந்தார் என்று பாடுகிறார். பெரு வணிகராகிய அமர்ந்தியார் செல்வத்திற்கு அளவே இல்லை என்பதை,

மன்னும் அப்பதி வணிகர்தம் குலத்தினில் வந்தார்;
 பொன்னும் முத்தும் நன்மணிகளும் பூந்துகில் முதலா
 எந்நிலத்தினும் உள்ளன வருவளத்து இயல்பால்
 அந்நிலைக்கண் மிக்கவர் அமர்ந்தியார் என்பார்
 (பெபு-503)

என்ற பாடலில் கவிஞர் தெரிவிக்கின்றார்.

இவ்விரண்டு வரலாறுகளாலும் பெருஞ்செல்வம்
 படைத்திருப்பது இறையன்பு செய்வதற்கும் தொண்டு
 செய்வதற்கும் தடையாக நிற்கும் என்று நினைப்பதும்
 பெரும் தவறாகும் என்பதைக் கூறிவிட்டார்.
 நத்தனாரின் வறுமையோ அமர்ந்தியின் செல்வமோ
 அவர்கள் இருவருடைய இறையன்புக்கும், ஆன்ம
 முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாக நிற்கவில்லை
 என்பதை மிகச் சிறப்பாகக் கவிஞர் எடுத்துக்
 காட்டியுள்ளார்.

மனிதனாகப் பிறந்த ஒருவன் இறையன்பு
 பெறுவதற்கும் ஆன்ம முன்னேற்றம் பெறுவதற்கும்,
 மக்கள் தொண்டில் ஈடுபடுவதற்கும் அவனுடைய
 சாதி, குலம், குடிப்பிறப்பு, வறுமை, செல்வம், பதவி,
 அதிகாரம், சூழ்நிலை என்பவை எக்காலத்திலும்
 எந்நிலையிலும் எக்காரணத்துக்காகவும் தடையாக
 இருந்ததும் இல்லை, இருக்கப்போவதும் இல்லை
 என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழாரைப்போல அறுதி
 யிட்டுக் கூறியவர்கள் வேறுயாருமில்லை. அவருடைய
 தனித்துவங்களில் இது ஒரு முக்கிய மானப்
 பகுதியாகும்.

சமுதாயப் பார்வை : இந்நூலின் நோக்கம்

இதுவரை, சேக்கிழார்பற்றிப் பொதுவாகக் கூறிவந்த சிறப்புக்களை இத்துடன் நிறுத்தி, அவர் பாடிய நூலுள் சில வரலாறுகளை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கமாகக் காண்பதே இந்நூலின் நோக்கமாகும். 'பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவன்.' என்றாலும், அந்தப் பக்திச் சுவையை எடுத்துக்காட்டுவது இந்நூலின் நோக்கமன்று. இங்குக் காணப்போகும் வரலாறுகள், எந்த அளவு அன்றைய சமுதாயத்திற்கும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கும் நாளை வரப்போகும் சமுதாயத்திற்கும் சிறந்த பாடங்களாக அமையும் என்பதைக் காண்பதே நம் நோக்கமாகும். சைவத் திருமுறைகளில், பன்னிரண்டாவது திருமுறை என்று வைக்கப்பெற்றுப் பூசனைக்குரியதாகச் சைவப் பெருமக்கள் கருதும் ஒரு நூலை—அதில் உள்ள வரலாறுகளைச் சமுதாயப் பார்வையில் ஆராய்வது முறையா, தேவையா என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். அவர்கட்கு ஒரு வார்த்தை. சைவ சமயத்தின் பெருமையை உணர்த்துவதற்கும் பக்திச் சுவை ஊட்டுவதற்கும் தேவார, திருவாசகம் என்பவை உள்ளன. பக்திச் சுவை ஊட்ட திருவாசகம் ஒன்றே பேர்துமானது. எனவே, அவற்றை வலியுறுத்தப் பெரியபுராணத்தையும் அழைக்க வேண்டிய தேவையில்லை. பெரியபுராணத்தில் பக்திச் சுவை வழிந்தோடுவதைப், புறச்சமயத்தார்கூட மறுக்க மாட்டார்கள். என்றாலும், அச்சுவையின் சிறப்பை உணர்த்தப் பெரியபுராணத்தைச் சேக்கிழார் பாட

வில்லை என்பதை அறிதல் வேண்டும். தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, பாழ்பட்டு நின்ற இத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைத் தூக்கி நிறுத்தி, அவர்கள் வாழ்க்கையில் தொண்டு, குறிக்கோள் என்ற கால்களின் உதவியால் தமிழ்ச் சமுதாயம் நடைபோட வேண்டும் என்பதற்காகவே சேக்கிழார் இந்நூலை இயற்றினார் என்பதை அறிந்துகொண்டால், 20ஆம் நூற்றாண்டில்மட்டு மல்ல, 24ஆம், நூற்றாண்டில்கூட இந்நூல் மக்கள் சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படும் என்பதை அறியவேண்டும். அதனை வலியுறுத்துவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

அடுத்து, மனுநீதிச் சோழன், திருநாவுக்கரசர், காரைக்கால் அம்மையார், கண்ணப்பர், திரு நீலகண்டர் என்பவர்களின் வரலாறுகள் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

இவ்வாறு காண்பதால், இந்நூலின் பக்திச் சுவையையோ, கவிதைச் சிறப்பையோ, கற்பனை வளத்தையோ குறைத்து மதிப்பிடுவதா என்று யாரும் நினைய வேண்டா. மேலேகண்ட பல்வேறு அணுகுமுறையில் சேக்கிழாரை ஆராயலாமேனும், சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதே இந்நூலின் நோக்கம் ஆகும்.

3. மனுநீதி என்னும் வழிகாட்டி

மனுநீதிக் கதைபற்றிய சிந்தனை : சுந்தரர் குறிக்காதது

பெரியபுராணத்தில் யார் யாருடைய வரலாறு களைச் சேக்கிழார் பாட எடுத்துக்கொண்டார் என்று பார்த்தால், ஓர் உண்மை விளங்கும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டத்தொகை என்ற பதிகத்தில் உள்ள 11 பாடல்களில், யார் யார் பெயர் இடம் பெற்றுள்ளனவோ அவர்களுடைய வரலாறு களையே—அப்பாடல்களில் கண்ட வரிசைப்படியே முன்பின் மாறாமல் பாடியுள்ளார். மாபெரும் காப்பியப் புலவராகிய சேக்கிழார், சுந்தரர் பாடிய முதல்நூலுக்கும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடிய வழிநூலுக்கும் பெருமரியாதை செய்து, அவற்றிலிருந்து மாறுபடாமலேயே தம் காப்பியத்தை அமைத்து உள்ளார். என்றாலும், பாயிரம் என்ற பெயரில் 10 பாடல்களும் திருமலைசிறப்பு என்ற பெயரில் 40 பாடல்களும் திருநாட்டுச் சிறப்பு என்ற பெயரில் முப்பத்தைந்து பாடல்களும், திருநகரச் சிறப்பு (மனு நீதி கண்ட புராணம்—ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பில் மட்டும்) என்ற பெயரில் ஒரு வரலாற்றை ஐம்பது பாடல்களிலும் திருக்கூட்டச்சிறப்பு என்ற பெயரில் 11 பாடல்களும் விரிவாகப் பாடியுள்ளார் சேக்கிழார்.

இந்த வரலாறு சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகையில் இடம் பெறாத ஒன்றாகும்.

திருவாரூர்க் கோவிலில் உள்ள ஒரு பழைய கல்வெட்டில் இக்கதைச் சுருக்கம் காணப்படுகிறது. ஆனால், சிலப்பதிகாரத்தில் வழக்குரை காதையில் “ஆவின் உகுநீர் நெஞ்சு கட தான்த் தன் அரும்பெற்ற புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன் பெரும்பெயர்ப் புகார் என்பதிகையே ஆகி” என்று கண்ணகி கூற்றாக வரும் தொடரில் இவ்வரலாறு புகார் நகரத்தில் நடந்ததாகப் பேசப்படுகிறது. அந்நாளில், அதாவது முற்காலச் சோழர் ஆட்சியில் புகார் நகரமே தலைநகராக இருந்துவந்தது. இடைக்காலச் சோழர் வரலாற்றில் உறையூர் தலைநகராக இருந்தது. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் தஞ்சை, பழையாறை முதலியவை தலைநகர்களாக இருந்தன. திருவாரூர் எப்பொழுது சோழர் தலைநகராக இருந்தது என்பதோ மனுநீதி அரசன் வரலாறோ இன்றுவரை வரலாற்று அடிப்படையில் அறியப்படவில்லை. ஆனால், இக்கதை சிலப்பதிகார காலத்திலேயே பழமையான கதையாக, செவிவழிச் செய்தியாக இருந்தது என்று நினைப்பதில் தவறில்லை. செவிவழிச் செய்தியாக இருந்த ஒரு பழங்கதையைத் திருவாரூரில் நடந்ததாகச் சொல்வது சரியா என்றால், அக்கோயில் கல்வெட்டுச் சேக்கிழாருக்குக் கைகொடுத்து உதவியுள்ளது.

திருத்தொண்டத்தொகையில் வரும் அடியார்கள் அனைவரும் குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில், தமிழகத்தின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்த வரலாற்று நாயகர்கள் ஆவார்கள். இவர்களுள் 6ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாவரசருக்கும் முற்பட்டவர்கள் கண்ணப்பரும், காரைக்கால் அம்மையாரும். எனவே, வரலாற்று நாயகர்களின் வரலாறுகளைப் பாடவந்த சேக்கிழார் செவிவழிக் கதையாக வழங்கும் மனுநீதிச் சோழன் கதையை எவ்வாறு தம் நூலுள் புகுத்தினார் என்பது சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

ஏன் இந்தக் கதை?

ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பில் இப்பகுதி 'மனு நீதி கண்ட புராணம்' என்ற தலைப்பில் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. அவ்வாறு பெயர் வைப்பது பின்னே வரும் புராணங்களோடு சேர்த்து மனுநீதிச் சோழனும் சுந்தரரால் பாடப்பெற்ற ஓர் அடியார் போலும் என்ற குழப்பம் கற்பவர் மனத்தில் ஏற்பட இடமுண்டு. அது கருதியே பின்னர் வெளிவந்த சைவசித்தாந்த மகாசமாஜப் பதிப்புக்களில் இப்பகுதி திருநகரச் சிறப்பு என்ற தலைப்பில் அடக்கப் பெற்றுள்ளது. எது எவ்வாறாயினும், பெரியபுராண அடியார்களோடு ஒரு சிறிதும் தொடர்பில்லாத மனுநீதிச் சோழன் கதையைச் சேக்கிழார் ஏன் இங்கே

பாடினார் என்ற வினாவை எழுப்பினால், ஒரு சிறந்த விடையைக் காண முடியும். இந்த நூலின் முதல் கட்டுரையில், தமிழ் மக்களிடையே குறிக்கோளும், தொண்டுணர்ச்சியும் இல்லாமல் போய்விட்டதை அறிந்து அவற்றைத் தட்டி எழுப்பவே இந்நூலை எழுதினார் என்று கூறப்பெறுதலை நினைவுக்குக் கொண்டுவருதல் நலம். அப்படியானால், மனுநீதிக் கதையிலும், குறிக்கோள், தொண்டு என்பவை இடம் பெற்றுள்ளனவா என்ற வினாத் தோன்றின், இல்லை என்றே பதில் கூற வேண்டும். வேறு என்ன கருத்தில் இக் கதையைச் சேக்கிழார் இங்கே புகுத்தினார் என்று சிந்திக்கும்பொழுது இரண்டொரு பின்னணி களை நினைவில் கொள்வது நலம். 12ம் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசு உச்ச கட்டத்தில் இருந்த காலத்தில் தமிழகத்தின் நிதி நிலைமை கற்பனைக்கடங்காத அளவில் உயர்ந்திருந்தது உண்மைதான். அந்த நிலையில், அதாவது, நிதி எல்லையற்று வளர்ந்த நிலையில் நீதி, அரசு நீதி, தனிமனித வாழ்வு நீதி என்பவை எங்கோ சென்று மறைந்துவிடும். அரசர்கள் வாழ்வில் நீதி அல்லது அறம் என்பது மறைந்தால் விளைவு என்னவாகும் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. இந்த அடியார்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொண்டதால் அரசர்கள் அரசநீதியை நிலை நாட்டுவர் என்று கூற முடியாது. எனவே, அரசர்கள், மிகப் பெரிய பதவியில், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள்

எவ்வாறு நீதி வழங்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட இக் கதையைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்தினார். இந்த ஒரு கருத்தின் விரிவே மனுநீதிச் சோழன் கதை ஆகும்.

கதை

கதை மிகச் சுருக்கமானது தான். திருவாரூரில் சோழன் ஒருவன் ஆட்சி செய்துவந்தான். அவன் மகன் தேரில் ஏறி ஒரு நாள் படைகள் புடைசூழ அகன்ற பெரிய வீதியில் உலாச் சென்றான் அப்பொழுது இளைய பசுங்கன்று ஒன்று தேர்ச் சக்கரத்தில் மாட்டி, உயிரை விட்டது. கன்றை இழந்தத் தாய்ப்பசு அரண்மனை சென்று தன் கொம்பால் அங்கு இருந்த மணியை அடித்தது. மணிச் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த அரசன் பசுமாடு ஒன்று கண்ணீருடன் நிற்பதைக் கண்டான். அமைச்சர்கள் மூலம் நடந்ததை அறிந்த மன்னன், பசுங்கன்றை எழுப்பித் தரமுடியாத காரணத்தால் அப்பசுவின் துயர் துடைக்க முடியாமல் போயிற்று. அது இயலாமல் போனபொழுது பசுவின் துயரத்தைத் தானும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கூறி, தன் மகனைக் கீழேகிடத்தித் தேரை அவன் நெஞ்சின்மேல் செலுத்தினான். இறைவன் காட்சி தந்தான் என்று கதை முடிகிறது.

கதையால்..... அடிப்படை அறங்கள்; தமிழர் அறம் இக் கதையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அன்று மட்டும் அல்ல. எக்காலத்தும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய பல அடிப்படை அறங்களை எடுத்துரைப்பதாதலின் இக்கதையைச் சோழப் பேரரசின் தலைமை அமைச்சரான சேக்கிழார், பெரியபுராணத்துள் வைத்தார். இதில் மற்றொன்றும் நம் சிந்தனைக்குரியதாகும். மகனைத் தேர்க் காலிலிட்டுக் கொல்வதுதான் தொல்மனுவின் நீதி என்று புராணத்தில் கூறப்பட்டிருப்பினும் எந்த மனுநீதியும் இவ்வாறு கூறவில்லை. பசுக் கொலைக்குக் கழுவாய் (பிராயச் சித்தம்) கூறப் பட்டுள்ளதே தவிர, இப்படியொரு நீதியை எந்த மனுவும் கூறவில்லை. அப்படி இருந்தும் மனுவின் பெயரைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்தியதன் காரணம், அக்காலத்தில் அறிந்தோ அறியாமலோ நீதிநூல் இயற்றிய மனுவிற்கு ஒரு மிகப் பெரிய மரியாதை செலுத்திவந்தனர். அதனால்தான் சேக்கிழார் மனுவின் பெயரை இங்கே பயன்படுத்தினாரே அன்றி, வேறு காரணமில்லை. இங்குக் கூறப்பட்ட நீதி அல்லது அறம் என்பது மனுவில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு இத்தமிழர் கண்ட அறமாகும் என்பதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

‘அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்கி’

பசுவின் கன்று இறந்தவுடன் அத் தாய்ப்பசு
கண்ணீருடன் வந்து அரண்மனை மணி அடித்தது
என்பதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

“மன்னவன் அதனைக் கேளா
வருந்திய பசுவை நோக்கி,
‘என் இதற்கு உற்றது’ என்பான்
அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்கி,
முன் உற நிகழ்ந்த எல்லாம்
அறிந்துளான் - முதிர்ந்த கேள்வித்
தொல்நெறி அமைச்சன், மன்னன்
தாள்இணை தொழுது சொல்வான்”

(பெ, பு-115)

என்று பாடுகிறார். இப்பாடலில் வரும் ‘அமைச்சரை
இகழ்ந்து நோக்கி’ என்ற மூன்று சொற்கள்
சிந்தனைக்குரியன. அமைச்சரைப்பற்றிக் கூறவந்த
வள்ளுவப் பேராசான்,

தழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
தழ்வாரைச் துழந்து கொளல்.

(குறள்-445)

என்று கூறிப்போனான். அரண்மனையின் உள்ளே
இருக்கும் அரசன் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும்
நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைத் தானே நேரில் காண்பது

என்பது இயலாத காரியம். எனவேதான், அமைச்சர் களையும் அவர்கள்கீழ்ப் பணி புரிபவர்களையும் கண்களாக உருவகிக்கின்றார் நீதி நூல் ஆசிரியர். எந்த மூலையில் எது நடந்தாலும் அதனைக் காண்பவர்கள் தமக்கு மேலே உள்ளவர்களிடம் கூற, அவர்கள் அவர்களுக்கு மேலே உள்ளவர்களிடம் கூற, சில நாழிகைப் பொழுதில் இச்செய்தி அமைச்சரிடம் வந்து சேர்ந்துவிடுகிறது. செய்தியின் தகுதிக் கேற்ப உடனேயோ, அல்லது உரிய காலத்திலோ அமைச்சர்கள் மன்னரிடம் அதனை அறிவிக் கின்றனர். இந்த அறிவிப்பு முறை அன்றும், இன்றும், என்றும் உண்டு. துயருற்ற ஒரு பசுமாடு தானே வந்து அரண்மனை மணி அடித்ததென்றால், வாயில்லா அப் பிராணி பெருந்துயரத்தை அனுபவித்திருக்க வேண்டும். அதாவது, அப் பிராணிக்கு யாரோ பெருந்தீங்கு இழைத்திருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் அப் பசு இக் காரியத்தைச் செய்திருக்காது. பசுவுக்கு யார், எப்பொழுது இப் பெருந்தீங்கை விளைத்தனர் என்பதை அரசனுக்குக் கண்களாக உள்ள அமைச்சர்கள் இதற்குள் அறிந்திருக்க வேண்டும். அறிந்திருந்தால் தன்னிடம் அதனைக் கூறியிருக்க வேண்டும். கூறாத காரணத்தால் அவர்கள் இத் தீங்கை அறியவில்லைபோலும். அதனை அறியாதவர்கள் அமைச்சர்களா என்ற வினாவை, மன்னன் வாயால் கூறாமல்

கண்களாலேயே கூறிவிட்டானாம். 'இப்படி ஒரு துயரம் நிகழ்ந்திருக்க அதுபற்றி அறியாத நீங்கள் அமைச்சர்களா' என்று கூறும் இகழ்ச்சிப் பார்வையை அவர்கள்மேல் வீசினான் மன்னன்.

அமைச்சர்கள் கூறாதது ஏன்?

அக்காலத்து அமைச்சர்கள் உண்மையிலேயே குறளுக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த மன்னனின் அமைச்சர்களும் அவ்வாறே என்பதைப் பின்வரும் நிகழ்ச்சி அறிவிக்கின்றது. நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அதற்குள் ஓர் அமைச்சனுக்கு எட்ட, அவன் எல்லா அமைச்சர் களையும் கூட்டி நடந்ததை விவரித்து விட்டான். அப்படி இருக்க, அவர்கள் ஏன் இதனை மன்னன் காதுக்கு எட்டவிடவில்லை என்பது சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். மூன்று காரணங்களால் அமைச்சர்கள் இதனை அரசனிடம் கூறாது விட்டனர். முதலாவது, இறந்தவன் சோழ நாட்டுக் குடிமகன் அல்லன். இறந்தது ஒரு சாதாரண விலங்காகிய பசுங்கன்றுதான். இரண்டாவது, அந்தக் கன்றும் தானே வந்து தேர்க்காலில் விழுந்து இறந்தது. எனவே, இதில் யார்மேலும் குற்றம் சுமத்துவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. மூன்றாவது, தேரில் ஏறிச் சென்றவன் அரசனது ஒரே குமாரன். இக் காரணங்களால்தான் அமைச்சர்கள் இதனைச்

சாதாரண நிகழ்ச்சி என்று நினைத்து அரசனிடம் சொல்லாது விட்டனர். இது இவ்வாறுதான் நடைபெற்றது என்பதைப் பின்னர் வரும் பாடல் நன்கு விளக்குகிறது.

முதிய அமைச்சர் விளக்கம்

‘நடந்தவற்றைக் கூறுக’ என்று மன்னன் ஆணையிட்டவுடன் அமைச்சர்களுள் ஆண்டாலும் அனுபவத்தாலும் மிக முதிர்ந்த கிழட்டு அமைச்சன் ஒருவன் மிக அற்புதமான முறையில் நடந்தவற்றை ஒரே பாடலில் எடுத்துக் கூறுகிறான். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற எந்தவொரு வழக்கறிஞனும் கூட நான்கே வரிகளில் அடுத்த வினாவிற்கு இடமின்றி இந்த முறையில் தன் வழக்கை முன்வைக்க முடியாது. இதோ அவன் பேசுகிறான்:

“வளவ! நின் புதல்வன் ஆங்கு ஓர்
மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி,
அளவஇல் தேர்ச் சேனா தழ
அரசுலாந் தெருவில் போங்கால்
இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால்
இடைப்புகுந்து இறந்தது ஆகத்
தளர்வு உறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்தது இத் தன்மை என்றான்”

(பெ. பு-116)

இப்பாடலில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் மிக ஆழமான பொருளைக் கொண்டிருக்கிறது. சோழருக்குப் பல பெயர்கள் இருப்பினும், 'வளவ' என்று அவனை விளிப்பதால், 'எல்லா வளங்களையும் பெற்றுள்ள நீ, ஒரு பசங்கன்றின் இழப்புக்கு வருந்த வேண்டா' என்பது குறிப்பு. குற்றத்தைச் செய்தவன் யாரோ ஒருவன் என்று நினைக்கும்பொழுது தோன்றும் சினம், தன்பிள்ளை என்று நினைக்கும்பொழுது தோன்றாதாகலின், 'நின் புதல்வன்' என்று கூறினான். ஒரு கொடுமை கண்ணெதிரே நடைபெற்றால் அது தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சிப் பெருக்கை, அதே கொடுமை எங்கோ கண் காணாத இடத்தில் நடைபெற்றது என்றறியும் பொழுது, அதே உணர்ச்சியைப் பெற முடியாது. எனவே, ஆங்கு என்று கூறினான். அரச குமாரன் தேரை வருணிப்பதற்காகமட்டும், 'ஓர் மணிநெடும் தேர்' என்று கூறவில்லை. ஓர் உயரமான தேரில் வருபவன், கீழே நடப்பதைக் காண முடியாது. 'காண முடியாவிட்டாலும், பசங் கன்று அம்மா என்ற கூப்பிட்டுக்கொண்டுதானே வரும், அது காதில் விழவில்லையா' என்ற வினாவிற்கு விடை அளிப்பது போல், தேரில் கட்டிய மணிச் சத்தம் அடக்கி விட்டது என்ற கருத்தையும் கூறினான். 'அளவில் தேர்ச் சேனை சூழ' என்று அமைச்சன் கூறுவதால், குறுக்கே வந்த பசங்கன்றைச் சூழ இருந்தவர்கள் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க வேண்டும் அவ்வாறு

நிறுத்தாதது அவர்கள் குற்றம் என்றும் கூறினான். அடுத்து, 'அரசு உலாம் தெரு' என்று கூறியதால், அந்தத் தெருவில் வர உரிமையில்லை என்றும் சமாதானம் கூறினான். அடுத்து, 'தேர்க்கால் இடைப் புகுந்து இறந்தது' என்று அமைச்சன் கூறுவது சிந்திக்க வேண்டியது. சுழலும் சக்கரத்தில் கன்று அகப்பட்டுக் கொள்வதானால் அது சக்கரத்தின் விளிம்பில்தான் (rim) அகப்பட முடியும். ஆனால், இந்தப் பசுங் கன்று, தேர்க்காலின் இடையில் புகுந்தது என்று கூறுவதால் சக்கரத்தில் காணப்படும் நடுப்பகுதிக்கும், வெளி வளையத்திற்கும் இடையே உள்ள செருகுகோல் (spokes) இரண்டிற்கிடையே தலையை விட்டது என்று கூறுகிறான் அமைச்சன். உருளும் சக்கரத்தில் இரண்டு செருகுகோல்களுக்கிடையே எதனையும் நுழைக்க முடியாது. ஆனால், இந்தக் கன்று 'தேர்க் கால் இடைப்புகுந்து' என்றதால், இரண்டு செருகுகோல்களுக்கு இடையே தலையை விட்டது என்று கூறுவதால், நடக்க முடியாத ஒன்று நடந்துவிட்டது என்றும் கூறுகிறான். அதாவது, அது உயிரை விடவேண்டும் என்றே இவ்வாறு செய்தது என்று கூறுவதால், இதில் அரசகுமாரன் தவறு ஒருசிறிதும் இல்லை என்பதை ஈடுஇணையற்ற வழக்கறிஞனாக நின்று அந்த அமைச்சன் கூறி முடிக்கிறான்.

சேக்கிழாரின் 'மனு' நீதி

எத்துணை அன்பும் கருணையும் இரக்கமும் கண்ணோட்டமும் உடையனாயினும் அந்தப் பசுவின் துயரத்தை அரசன் எவ்வாறு போக்க முடியும்? அரச குமாரனுக்குப் பாவம் சேராதிருக்கக் கழுவாய் செய்யலாம் என்று அமைச்சர்கள் அறவுரை பகர்கின்றனர். ஆனால், அத்தமிழ் மன்னன் அவர்கள் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களை எள்ளி நகையாடுகிறான். காரணம், ஒரு திருக்குறள்தான்.

அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்றோய்
தம்நோய்ப்போல் போற்றாக் கடை.

(குறள்-315)

'பிற உயிருக்கு வரும் துன்பத்தைத் தன்னுயிர்க்கு வந்ததுபோலக் கருதிக் குறிக்கொண்டு காவா விட்டால் அறிவு என்ற ஒன்றைப் பெற்று இருப்பதால் பயன்தான் என்ன' என்பதே இதன் பொருள்.

பிற உயிருக்கு வந்த துயரத்தைப் போக்க முடியாதவன் அத்துயரைத் தானும் ஏற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும். இதனையே குறள் 'போற்றி' என்கிறது. அப்பொழுதுதான், வருந்தும் அந்த உயிரின்

துயரைத் தானும் பங்கிட்டு அனுபவிப் பதாக முடியும். இந்தக் குறளுக்குச் சேக்கிழார் பெருமான் கண்ட உரையாகும் இது: 'பிறிதின் நோய் போக்க முடியாததாயின், அத்தகைய போக்க முடியாத நோயைத் தானும் வரவழைத்துக் கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும்.' எனவே, சேக்கிழாரின் 'மனுநீதி இதோ பேசுகிறான்:

எனமொழிந்து "மற்றிதனுக்கு இனிஇதுவே செயல்;
இவ்ஆன்

மனம்அழியும் துயர் அகற்ற மாட்டாதேன் வருந்தும்இது
தனதுஉறு பேர்இடர் யானும் தாங்குவதே தருமம்" என
அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தான்.....

(பெ. 4-127)

மன்னனின் தருக்க முறை அச்சத்தை விளைவிப்பதாகும். ஆனால், மிக எளிய முறையில் நியாயத்தை எடுத்துக் கூறுகிறான். கன்றை இழந்த தாய்ப் பசுவின் நிலையை மன்னன் எவ்வாறு பெற முடியும்? மகனை இழப்பதன்மூலமே பெற முடியும்.

இத்தகைய நினைத்தற்கரிய முடிவுக்கு அத்தமில் மன்னன் விரைவில் வந்துவிட்டான். அடுத்துத் தான் கண்ட முடிவை இதோ செயல்படுத்துகிறான். அதனை,

“ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக்கு உள்ளான் என்பதும்
 ‘உணரான்
 ‘தருமம் தன் வழிச்செல்கை கடன்’ என்று
 தன்மைந்தன்
 மருமம் தன் தேர்ஆழி உற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்....”

(பெ. பு—129)

எனச் சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

நிகழ்ச்சி ஒன்று; காட்சி வெவ்வேறு

எதிர்பாராத ஒரு தீமை நிகழ்ந்துவிட்டது. அதனை மன்னன், அமைச்சர்கள் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அறிகின்றனர். எனினும், அமைச்சர்கள் அத் தீமையைக் காணும் விதம் வேறு மன்னன் அதனைக் காணும் விதமே வேறு. சட்டம் மக்கட்குச் செய்யப் பெறும் தீங்குகள்பற்றியே வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. ஆனால், இங்குத் தீங்குற்றது மனித உயிரன்று. ஒரு பசுங் கன்றேயாகும். ஏனைய உயிர்கட்கு இழைக்கப்படும் தீங்கைக் காட்டிலும் பசுவுக்கு இழைக்கப்படும் தீங்கு கொடுமையானது என்பதை அந்நாளைய தமிழர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். எனினும், மனித உயிருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது பசுவின் உயிர் சமமாக வைத்து எண்ணப் படுவதொன்றன்று. அப் பசுங்கன்றையும் வேண்டுமென்றே அரசகுமாரன் வதைசெய்யவில்லை.

எதிர்பாராமல் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியாகும் இது. மூன்றாவதாக, குற்றம் நடைபெற்ற இடமும் ஆராயற்பாலது. அரசகுமாரன் உலாவருதற்குரிய வீதியாகும் அது; பசுங்கன்று அங்கே வர உரிமையே இல்லை எனலாம். நான்காவதாக, அப்பசுங்கன்றை அரசகுமாரன் கவனித்துத் தேரை நிறுத்த வாய்ப்பே இல்லை. மிக உயர்ந்த தேரின்மேல் வரும் அவன், பசுங்கன்றைக் கவனிக்கவே முடியாது. ஆகலின், கவனக்குறை என்ற குற்றத்தையும் அவன்மேல் சுமத்த முடியாது. ஐந்தாவதாக, அரசகுமரனின் தேரைச் சுற்றி நால்வகைப் படையும் செல்கின்றன. எனவே, இடையே புகுந்த கன்றைப் பிடித்து நிறுத்தும் கடமை அவர்களையே சாரும். இந்த ஐந்து காரணங்களால் அரசகுமரன்மேல் குற்றமே இல்லை என அமைச்சர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவை அனைத்தையும் மனத்துட் கொண்ட அமைச்சர், 'அரச குமரன்மேல் குற்றமே இல்லை' என்ற முடிவுடன், அவனை அறியாமல் நிகழ்ந்த பாவத்திற்குமட்டும் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர். மனிதன் இயற்றிய சட்டப்படி அவர்கள் கூற்றுச் சரியானதே. ஆனால், அறச் சட்டத்தின்படி பார்த்தால் 'இறந்தது மனித உயிரா, அன்றிப் பசுங்கன்றா' என்ற வினாவுக்கு இடமே இல்லை. இறந்தது ஓர் உயிர். இறைவனால்

படைக்கப்பட்ட உயிர்களுள் மனித உயிர், பசுவின் உயிர் என்ற வேறுபாடு கற்பிப்பது அறியாமையாகும். எனவே, 'ஓர் உயிர் கொல்லப்பட்டது; கொன்றவன் ஒரு மனிதன்; கொல்லப்பட்ட உயிரை நினைத்து அதன் தாய் வருந்துகிறது. இதற்குத் தீர்வு யாது' என்ற முறையில் மன்னன் மனம் ஆய்கிறது. கொல்லப்பட்ட உயிரை எழுப்பினால்தான் தாயின் வருத்தத்தைத் தணிக்க முடியும். ஆனால், இது நடைபெற முடியாத ஒரு செயலாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு அறச் சட்டம் என்ன விடை இறுக்கிறது? மனிதன் இயற்றிய சட்டத்திற்கும் அறச் சட்டத்திற்கும் மாறுபாடு காணப்பெற்றால் அந் நிலையில் எதனை ஏற்றுக் கொள்வது? முன் நிகழ்ச்சிக்கு (precedent) மதிப்புத் தருகிறது மனிதச் சட்டம். ஆனால், முன்னிகழ்ச்சி என்ற ஒன்று இல்லாதவிடத்து என் செய்வது? இதை ஒத்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருப்பின் அந்த அடிப்படையைக் கொண்டே மனிதச் சட்டம் இயற்றப்பெறுகிறது.

பசுங்கன்று அரசகுமரன் தேர்க்காலில் பட்டு இறந்த நிகழ்ச்சி முன்னர் இல்லை எனினும் மனிதன் தவறுதலாகப் பசுவதை செய்த நிகழ்ச்சி உண்டு. அதற்குக் கழுவாய் என்ன என்று மனிதச் சட்டம் உண்டு. இதனை மனத்தில் கொண்டு அமைச்சர்கள் பேசுகின்றனர். இதோ சேக்கிழார் கூறுகிறார்:

என்று அரசன் இகழ்ந்து உரைப்ப எதிர்நின்ற மதி

அமைச்சர்

“நின்றநெறி உலகின்கண் இதுபோல் முன் நிகழ்ந்ததால்
பொன்றுவித்தல் மரபன்று! மறைமொழிந்த அறம்புரிதல்
தொன்றுதொடும் நெறியன்றோ? தொல்நிலங்காவல!”

என்றார்.

(பெய், 123)

இவ்வாறு செய்வதே பழைய முறை என்றும்
அதுவே சட்டம் என்றும் அதுவே வழக்கு என்றும்
மரபு என்றும் சட்டங்கற்ற மதி அமைச்சர்
பேசுகின்றனர். அதிலும் மரபுக்கு (custom) அதிக
மதிப்புத் தந்து பேசுகின்றனர். இன்றும் சட்ட
முறையில் எழுத்துச் சட்டத்தினும் வலிமையுடையது
மரபு என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

மானிடச் சட்டத்துடன் அறச் சட்டத்தையும்
அறிந்திருந்த அரசன் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள
மறுக்கிறான். “நீங்கள் இதுபோல் முன்னர் நடை
பெற்ற குற்றத்திற்கு இதுவே முறை என்று
கூறுகிறீர்கள். ஆனால், இதே குற்றம் முன்னர் எப்
பொழுது நடைபெற்றது? மனிதச் சட்டத்தை
அறியாது பேசுகிறீர்கள். எந்த உலகத்தில், எந்தப் பசு,
இப்படி ஒரு துயரை அடைந்து, இப்படி வந்து
கதறிக்கொண்டு ஆராய்ச்சி மனியை அடித்தது?
இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சி முன்னர் நடைபெற
வில்லையாகலின் நீங்கள் கூறும் மனிதச் சட்டத்தில்

இதனைத் சேடிப் பயனில்லை” என்ற கருத்தில் அரசன் பேசுகிறான். சேக்கிழார் கூற்றைப் பாருங்கள்:

“அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அவைநிற்க. அறநெறியின் செவ்விய உண்மைத் திறம் நீர்சிந்தைசெயாது

உரைக்கின்றீர்

எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித்தாம் இடரால் வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி எறிந்துவிழுந்தது”” வீளம்பீர்.

(பெ. பு-125)

இந்த இடத்தில் சற்று நின்று ஆராய வேண்டும். நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியில் அமைச்சர்கள் முக்கியத் துவம் கொடுக்கும் இடம் வேறு; மன்னன் முக்கியத் துவம் கொடுக்கும் இடம் வேறு. அமைச்சர்களைப் பொறுத்த மட்டில் பசுமாடு மணி அடித்துக் கதறுவது ஒரு பொருட்டாகவே கருதப் பெறவில்லை. பசுக் கொலைதான் அவர்கள் கவனத்தில் இருக்கிறது. இதுபோன்ற பசுக்கொலை முன்னரும் நிகழ்ந்த துண்டு. எனவே, பசுக்கொலை செய்தால் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்ற குறிக் கோளிலேயே அவர்கள் நின்றுவிட்டனர்.

பிறந்த உயிர்கள் அனைத்தும் இறந்தே தீரல் வேண்டு மாகலின் பசுங்கன்றின் இறப்பை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், இயல்பான சாவாக இல்லாமல் கொலை நடைபெற்றதாகலின் கொலைக்குத் தண்டனை வழங்க வேண்டும்.

ஆனால், கொலை செய்யப்பெற்றது மனித உயிர் இல்லாமல் பசுங்கன்றாக இருத்தலின், கொலைக்குத் தண்டனையாகக் கொன்றவன் உயிரை வாங்க வேண்டிய தேவை இல்லை. ஆனால், பசுவதைப் பாவம் நீங்க அவன் பிராயச்சித்தம் செய்தல் போதுமானது.

அமைச்சர்களின் இந்த வாதத்தில் பசுங்கன்று, அதன் இறப்பு, அதற்குக் காரணமான அரசுகுமரன், அவன் தவற்றுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்பவை இடம் பெறுகின்றனவே தவிரக் கன்றை இழந்து வருந்தும் தாய்ப்பசு அதில் இடம் பெறவே இல்லை.

ஆனால், மன்னனுடைய மனத்தில் இறந்த கன்றைக் காட்டிலும்—அதனை இறக்கச் செய்த அரசுகுமரன், அவன் செய்த பாவம் என்பவற்றைக் காட்டிலும், கன்றை இழந்து வருந்தி வந்து மணியடித்துக் கதறும் தாய்ப் பசுவின் மாற்ற முடியாத துயரந்தான் முன்னே நிற்கிறது. மன்னனுடைய சிந்தனையில் அரசுகுமரனுக்குத் தண்டனை தரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைவிடப் பசுவின் துயரத்தை எவ்வாறு போக்குவது என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நிற்கிறது.

ஓரளவு ஆழ்ந்து சிந்தித்தால்தான் இதன் உண்மையை அறியமுடியும். அரசனின் முடிவு

அமைச்சர்கள் அஞ்சியது போலவேதான் அமைந்தது. அதாவது அரசுகுமரனைத் தேர்க்காலில் கிடத்தித் தேரை அவன்மீது ஓட்டிவிட்டான். ஆனால், அரசுகுமரனின்மேல் தேரைச் செலுத்திய செயலுக்கு, அரசன் அமைச்சர் என்ற இருவரும் கற்பித்த காரணம் வெவ்வேறாகும். மனிதச் சட்டத்தின்படி பசுவதை செய்தவனைக் கொல்லவேண்டிய தேவை இல்லை. அதனால்தான் அமைச்சர்கள் 'பொன்று வித்தல் மரபன்று' என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறினர். ஆனால் மன்னன் அவ்வாறு ஏன் மைந்தனைக் கொன்றான்? அவன் கண்ட அறச் சட்டம் மைந்தனைக் கொல்லவேண்டும் என்று கட்டளை இட்டதா? அதுவும் இல்லை. பின்னர் ஏன் அவ்வாறு செய்தான்? அறச் சட்டமும் பசுங் கன்றுக்குப் பதிலாக மைந்தன் உயிரை வெளவ வேண்டும் என்று கூறவில்லைதான். ஆனால், வேறு ஒன்றை விதித்தது அவ் அறச்சட்டம்.

பிறிதின் நோய் தன் நோய் போல்

'எவ்வாறாயினும் பசுவின் துயரத்தைப் போக்க வேண்டும்; இன்றேல் அப்பசுவின் துயரைத் தன் துயர்போல் போற்ற வேண்டும்' என்று அறச்சட்டம் கூறிற்று. துயரத்தைப் போக்க முடியாத மன்னன் அத்துயரைத் தன் துயர்போல் போற்றி அனுபவிக்க முற்பட்டு விட்டான். அது எவ்வாறு இயலும்

துயரைப் பங்கிடுவதற்காகவும், அறச்சட்டத்தின் வழிநிற்பதற்காகவும் மைந்தனைத் தேர்க்காலில் கிடத்தினான் மன்னன். இதுவே அவன் முடிவுக்குக் காரணம் என்பதை

“.....இனி இதுவே செயல்; இவ்வூன் மனம் அழியும் துயர் அகற்ற மாட்டாதேன்

வருந்தும்இது தனதுறு பேரிடர் யானும் தாங்குவதே தருமம்”

(பெ 4-127)

என்னும் சேக்கிழாரின் வரிகள் விளக்கமாக அறிவுறுத்துகின்றன. இவ்வுண்மையை அறியாவிடின் சாதாரண மக்கள் பேசுவதுபோல் ‘உயிருக்காக உயிரை வாங்கினான்’ மனுவேந்தன் என்ற முறையில் மிகச் சாதாரணமான ஒருவனாக அவனை ஆக்கிவிட நேரிடும். சட்டம் என்ற பெயரிலும் தண்டனை என்ற பெயரிலும் ஓர் உயிரை வாங்கும் சாதாரண மனிதனாக மனுவை நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதே சேக்கிழாரின் கருத்தாகும்.

வடநெறிச் செல்வாக்கும் தமிழர் நெறியும்

திருத்தொண்டத் தொகையில் காணப்பெறாத இவ்வரலாற்றை பாடுவதன்மூலம் பல்வேறு பயன்கள் கிடைக்குமாறு செய்கிறார் சேக்கிழார். நீதிநூல் என்ற பெயரில் மனுவால் வழங்கப்பட்ட

சட்டங்கள், வடநாட்டைப் பொறுத்தவரை பொருத்த முடையனவே தவிர, தமிழ்நாட்டார் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை அறிவுறுத்தற்கு, இக்கதையைப் பயன்படுத்துகிறார். 'இவ்வாறு கொள்வது சரியா' என்று யாரேனும் நினைத்தால், 'அது சரியே' என்பதற்கு ஒரு மேற்கோளையும் எடுத்துக்காட்ட முடியும். 'ஈன்றான் பசி காண்பான் ஆயினும்' (656) என்ற குறளுக்கு உரை வகுத்த பரிமேலழகர், 'இறந்த மூப்பினராய இருமுதுகுரவரும் கற்புடை மனைவியும் குழுவியும் பசியான் வருந்தும் எல்லைக்கண், தீயன பலவும் செய்தாயினும் புறந்தருக' என்னும் 'அறநூற் பொதுவிதி,..... அமைச்சர்க்கு எய்தாமை பற்றி இவ்வாறு கூறினார்' என்று கூறுவதால் மேலே கூறிய கருத்து வலியுறும். சோழ சாம்ராச்சியத்தை நிறுவிய இராசராசன், இராசேந்திரன் முதலியோர் தமிழகத்தில் பிறந்த தமிழராயினும், வடநாட்டில் பிறந்த 'கோளகி மடத்'தைச் சேர்ந்த சதுரானன பண்டிதர் போன்றவர்களையே குருவாகக் கொண்டு இருந்தனர் என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. குருமார்கள் வடவராதலின், அவர்கள் புகட்டிய நீதியும், மனுஸ்மிருதியை அடியொற்றியே இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த வடவரின் ஆதிக்கத்தால், தேவாரப் பதிகம் பாடுபவர்க்குக்கூட வடவர் முறையில் தீட்சை செய்வித்தே ஓதுவார்கள் எனக் பணிபுரிய ஆணையிட்டான் இராசராசன். தேவாரப் பதிகம் பாடுவோர் பெயர்ப் பட்டியலைத்

தரும் கல்வெட்டைப் பார்த்தால் வியப்புத் தோன்றாமல் இராது. “திருநாவுக்கரையன் என்ற அகோரசிவனும், திருஞானசம்பந்தன் என்ற ஈசானனும்” என்று அக்கல் வெட்டுப் பேசுகிறது. அதாவது திருநாவுக்கரசு, திருஞானசம்பந்தன் என்ற பெயர்களை உடைய ஓதுவார்கள் பெருவுடையார் கோயிற் பணிக்கு நியமிக்கப்படும்பொழுது, வடவர் முறையில் தீட்சை செய்விக்கப்பெற்று, அகோரசிவன், ஈசானானன் என்ற தீட்சா நாமங்களைப் பெற்ற பிறகே, கோயிற் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர் என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

தமக்கு முற்பட்ட சோழர் வரலாற்றையும், அவர்கள் கல்வெட்டுக்களையும் நன்கு கற்றறிந்த சேக்கிழாருக்கு, ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். தமிழகத்தில் தோன்றிய மூவர்முதலிகள் அருளிச்செய்த தேவாரப் பதிகங்களை, திருக் கோயிலில் ஓதும் தமிழ் ஓதுவார் ஒருவர்கூட வடவர் கூறும் தீட்சை பெற்று, தீட்சா நாமத்தையும் பெற்ற பின்னரே பாட அனுமதிக்கப்பெற்றனர் என்ற ஒரு செய்தி சேக்கிழாரை உலுக்கியிருக்க வேண்டும். “திசை அனைத்தின் பெருமையெலாம் தென்திசையே வென்றுஏற” என்றும், “அசைவு இல் செழும் தமிழ் வழக்கே அயல்வழக்கின் துறை வெல்ல” (1927) என்றும் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் சேக்கிழார்

பாடியது மிக ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பிறகு அவர் சொல்லிய கருத்துக்களாகும்.

தமிழர் அல்லாதவர்களும், வைதிக மார்க்கத்தைப் பரப்பியவர்களும் ஆகிய பல்லவர்கள் காலத்திலேயே, ரிக்வேதியும் அந்தணரும் ஆகிய திருஞானசம்பந்தர் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் தம் பெயரைத் தமிழொடு சேர்த்துப் பாடியுள்ளார். அவர் காலத்திலும், அவருக்கு ஓரளவு முற்பட்டும் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் புறச்சமயத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மீண்டபொழுது எவ்விதப் பிராயச்சித்தமோ தீட்சையோ பெறவில்லை என்பதைச் சேக்கிழார் விரிவாகப் பாடியுள்ளார். பல்லவர் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த இம்மாபெரும் புரட்சியை இராசராசன், இராசேந்திரன் முதலிய சோழர்கள் முற்றிலும் மறந்துவிட்டு, சதுரானன பண்டிதர் வலையில் சிக்குண்டது சேக்கிழாரின் அதிர்ச்சிக்குக் காரணம் ஆகும். அவர்கள் அறியாமையை நேரிடையாகச் சாடாமல், மனுநீதிச் சோழன் கதையில் இக்கருத்தை வெளியிடுகிறார். மனுநீதியில் சொல்லப்பட்டபடி, பசுக்கொலைக்குப் பிராயச் சித்தம் என்று கூறும் அமைச்சர்கள், இராசராசன் பரம்பரையின் முன்னோர்போலும். தமிழன் கண்ட அறத்தை, “பிறிதின் நோய் தன்னோய்போல்” போற்றும் அறத்தை வலியுறுத்த மனுநீதிச் சோழன் முன் நிற்கிறான்.

இராசராசன் பரம்பரையில் வந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கு, 'தமிழன் கண்ட அறம் யாது?' தமிழருடைய பண்பாடு என்ன, முந்தைய தமிழ் மன்னர்கள் மனு ஸ்மிருதியைப் பின்பற்றவில்லை, தமிழர் கூறும் அறத்தையே பின்பற்றினர் என்பதை எடுத்துக் காட்டவே திருநகரச் சிறப்பில், இக் கதையைப் பயன்படுத்தினார் சேக்கிழார் என்ற பேருண்மையை அறிந்துகொண்டால், அறுபத்துமூவர் வரலாற்றோடு தொடர்பில்லாத இக்கதையைச் சேக்கிழார் ஏன் பாடினார் என்பதை அறிய முடியும்.

தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழர்கண்ட பக்தி நெறி, தமிழர் கண்ட மறைமொழி (மந்திரங்கள்) என்பவற்றை நிலைநிறுத்த ஏழாம் நூற்றாண்டில் புரட்சி செய்தார் ஞானசம்பந்தர். அதை முற்றிலும் மறந்துவிட்டு, வேற்றார் ஆதிக்கத்தில் புகுந்த இடைக் காலச் சோழர்களை எடுத்துக் காட்டவே, மனு நீதியின் கதையைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்தினார் என்பது உறுதிப்படும்.

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

4. சுந்தரர்

திருத்தொண்டத்தொகையில் இல்லாததைப்
பாடியது ஏன்?

பெரியபுராணக் காப்பியம் சுந்தரர் வரலாற்றுடன் தொடங்குகிறது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய திருத் தொண்டத்தொகையில் காணப்படாத வரலாறு இது. ஏனென்றால், அப்பதிகத்தைப் பாடியவரே இவர் தான். அத்தனை பேருக்கும் அடியேன் என்று பாடிய பெருந்தகை இவர்தான். இவருடைய வரலாற்றைத் தொடங்கின காரணத்தால் பலரும் இந்தக் காப்பியத் தலைவர் இவரே என்று கருதிவிட்டனர். சுந்தரர் காப்பியத் தலைவர் அல்லர்; தொண்டுதான் காப்பியத் தலைமை இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்று முன்னரே குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அப்படியானால், திருத் தொண்டத்தொகை பட்டியலில் உள்ள அடியவர்கள் பற்றி பாடிவிட்டால், சுந்தரருக்கு அங்கு இடம் இல்லாமல் போகும். அதுமட்டுமன்று. இந்தத் திருத்தொண்டத் தொகை, யாரால், எப்பொழுது, எதற்குப் பாடப்பெற்றது என்ற வினாக்களுக்கும் விடை இல்லாமல் போய்விடும், சுந்தரர் வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறபொழுது, இன்ன இடத்தில், இன்ன காரணத்திற்காகத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார் என்று கூறுவது பொருத்தமாக

இருக்கும். அதன்பிறகு, அவர்பாடிய முறையிலேயே ஏனைய வரலாறுகளைப் பாடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். இந்தக் காரணம் போக, சுந்தரர் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் முதலில் பாடியதற்கு மற்றொரு முக்கியக் காரணம் உண்டு. இந்த உலகம் உய்வதற்காக அடியார்களின் பெருமையை முதன் முதலாக வரிசைப்படுத்திப் பாடியவர் சுந்தரர் அல்லரோ? இத்தகைய பேருபகாரம் செய்த அப்பெருமானுக்கு நன்றி பாராட்டும் வகையில் அவர் வரலாற்றை முதலில் சொல்லத் தொடங்குகிறார். அந்தப் பெருமானை வணங்குவதற்கு இந்தப் பிறவி பேருதவி செய்வதால் தம்முடைய பிறப்புக்கே ஒரு வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறார் சேக்கிழார்.

‘நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால்
நீலம் நிறைந்த மணிகண்டத்து
ஈசன் அடியார் பெருமையினை
எல்லா உயிரும் தொழ எடுத்துத்
தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாசமலர் மென் கழல் வணங்க
வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்’

(பெ. பு.- 1270)

என்று பாடுவதால், சுந்தரர்மாட்டுச் சேக்கிழார் கொண்டிருந்த பக்தியின் ஆழம் விளங்கும். ஏனைய அடியார்களிடம் கொண்டிருந்த அன்பைவிடச்

சுந்தரரிடம் அன்பு காட்டுவதற்கு, தனிப்பட்ட ஒரு காரணமும் உண்டு. இடைக்காலத் தமிழர் தம் வாழ்க்கையில் மறந்துபோன குறிக்கோள், இறை உணர்வு, தொண்டு மனப்பான்மை என்ற மூன்றுக்கும் தம் வாழ்நாளையே செலவிட்ட அறுபத்து மூன்று தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப், பின்னர் வந்த தமிழ் மக்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு அவர்கள் வரலாற்றைச் சுருக்கிக் கூறிய திருத்தொண்டத்தொகை ஒரு மாபெரும் புதையலாகும். இந்தப் புதையலை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை சுந்தரர்க்கே உரியது ஆதலால், சுந்தரர்மாட்டு எல்லையற்ற பக்தி கொண்டதுடன் அவர் வரலாற்றையே முதலில் துவங்குகிறார்.

தடுத்து ஆட்கொண்ட கதை

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், திருநாவலூர் என்ற ஊரில் புகழனார், இசைஞானியார் என்ற தம்பதியருக்கு மகவாய் அவதரித்தவர், சுந்தரர் என்று நம்மால் அழைக்கப்படும் நம்பி ஆரூர் ஆவார். சிவவேதியர் மரபைச் சேர்ந்த இவர், சிறுதேர் உருட்டி விளையாடும் இளம் பருவத்திலேயே அந்நாட்டுச் சிற்றரசர் நரசிங்க முனையரையன் என்பவனால் எடுத்து வளர்க்கப்பெற்றார். ஆதிசைவ மரபில் பிறந்த ஒருவரை, வேளாளனாகிய நரசிங்க முனையரையன் எடுத்து, மகனாக வளர்த்தான் என்கிறது பெரியபுராணம். இதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

—தங்கள்

அரசு இளங்குமரற்கு ஏற்ப

அன்பினால் மகன்மை கொண்டார்.

(பெ 4-151).

என்று பாடுவதால், நம்பி ஆரூரர் வாழ்க்கை, தொடங்கும்பொழுதே ஒரு புரட்சியைத் தொடங்குகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. சிவ வேதியர் குலத்திற்கு ஏற்ற பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பி ஆரூரர் திருமணக்காலம்வரை விடவில்லை என்று தெரிகிறது. திருமணப் பருவம் வந்தவுடன் சடங்கவி சிவாச்சாரியார் என்பவரின் மகளை, நம்பி ஆரூரருக்கு மணம் முடிக்க முடிவு செய்து, அதன்படியே திருமணப் பந்தலில் அனைவரும் கூடினர். வேதியர்கள் நிறைந்த அந்தக் கூட்டத்தில், திருமணச் சடங்கு தொடங்குகின்ற அந்த வேளையில், ஒரு கிழட்டு அந்தணன் உள்ளே நுழைந்தான். மன்னவர் திருவும், வைதிகத் திருவும் நிறைந்துள்ள மணப்பந்தலில்,

“பண்டிசரி கோவண உடைப்பழமை கூரக்
கொண்டதுஓர் சழங்கல்உடை ஆர்ந்து அழகு கொள்ள
வேண்துகிலுடன் குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டு ஒருகை கொண்டு கழல் தள்ளு நடைகொள்ள”

(பெ 4- 177)

இந்தக் கிழவனின் உடை முதலியவை, அந்தத் திருமணக் கூட்டத்தில் முற்றிலும் பொருத்தமில்லாமல் அமைந்திருந்தது என்றாலும், வயது முதிர்ந்தவர்களைப் பாராட்டும் பண்பு தமிழ்நாட்டிற்கு உண்டாதலால் அனைவரும் அவனை வரவேற்றனர். இத்தனை வரவேற்புகளுக்கிடையேயும், கிழவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக்குப் பதிலாக, ஒரு சினம் குடி கொண்டது போன்று இருந்தது. இவர்கள் வரவேற்பைச் சட்டை செய்யாத கிழவன், நேரே மணமகனிடம் சென்றான். மணமகனைப் பார்த்து,

.....

“என்னிடையும் நின்னிடையும் நின்ற இசை வால்யான்
முன்உடையது ஓர்பெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியினை நீ முயல்தி” என்றான்
(பெ 4-181)

கிழவன் இவ்வாறு கூறவும், நம்பி ஆரூரர், “உற்றது ஓர் வழக்கு என் இடை நீ உடையது உண்டேல், மற்று அது முடித்து அலது யான் வதுவை செய்யேன்” (பெ.பு.—182) என்று கூறிவிட்டார். எந்த நேரத்தில் நம்பி ஆரூரர் இவ்வாறு கூறினாரோ தெரியவில்லை, கல்யாணப் பந்தலில் வழக்கு முடியவும் இல்லை; அந்தத் திருமணம் நடைபெறவுமில்லை.

அதன்பிறகு, கிழவன் ஓலையைப் படித்ததும் நம்பி ஆரூரர் தனக்கு அடிமை என்று கூறியதும், அதுகேட்டுச் சினந்த நம்பி ஆரூரர்,

“ஆகஇல் அந்தணர்கள் வேறுஓர்
அந்தணர்க்கு அடிமை ஆதல்,
பேச இன்று உன்னைக் கேட்டோம்
பித்தனோ மறையோய் ? ” என்றார்

(பெ ௫-186)

அதன்பிறகு, திருவெண்ணெய் நல்லூர் பஞ்சாயத்து நீதிமன்றத்தில் இவ்வழக்கைக் கொண்டு சென்றதும், அவர்கள் வழக்கை நன்கு விசாரித்து விட்டு, “நம்பி ஆரூரர்! தோற்றீர்” என்று முடிவு கூறியதும், பெரியபுராணத்தில் விரிவாகப் பேசப்படுகிறது.

சேக்கிழாரின் சட்ட நுணுக்கம்

இப்பகுதியில், நீதிமன்றத்தார் ‘ஆட்சியில், ஆவணத்தில், அன்றி மற்றார் காட்சியில் முன்றில் ஒன்று காட்டுவாய்’ என்று, கிழவேதியனைக் கேட்கிறார்கள். ஓர் அந்தணன் மற்றோர் அந்தணனுக்கு அடிமை யாதல் மரபில்லை. அது இல்லாதபொழுது ஆவணம் என்று சொல்லப்படும், எழுதப்பட்ட சான்றுகள் பேசப்பெறுகின்றன. அதைக் காட்டியே பழைய மன்றாடியாகிய கிழவன், தன் வழக்கை வெல்கிறான். இப்பகுதி, சோழப் பேரரசின்

தலைமை அமைச்சருக்கு இருந்த சட்ட ஞானத்தை எடுத்துக் காட்டச் சிறந்த சான்றாகும். இது அல்லாமல், இவ்வழக்கில் மற்றோர் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் தலைமை அமைச்சர்.

நீதித் துறையின் நேர்மை, முறைமை

முன்பின் காணப்பெறாத இவ்வழக்கில் வாதியாக வந்த இக்கிழவன், அவ்வூராரால் முன்பின் அறியவோ, காணவோபடாதவன். பிரதிவாதியாகிய நம்பி ஆரூர் உள்ளூர்க்காரர்; பல தலைமுறைகளாக நீதி மன்றத்தாருக்கு அறிமுகமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். போதாதற்கு அந்நாட்டுச் சிற்றரசனால் மகன்மை கொள்ளப்பெற்றவர். இவை எல்லா வற்றையும்விட, வழக்கோ சமுதாய மரபிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. அப்படி இருந்தும், அந்த ஓலையை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிமன்றத்தார் வழக்கு முடிகின்றவரை வாதியை யார் என்று கேட்டுக் கொள்ளவேயில்லை. அந்தக் கிழவன் அதே ஊர்க்காரன் என்று அந்த ஓலையில் எழுதியிருந்தும், நீதிமன்றத்தார் அவனை யார், எவன் என்று கேட்டு அறிய முற்படவில்லை. சட்டத்தின் எதிரே முன்பின் தெரியாத வாதியும், அரசரால் வளர்க்கப்பெற்ற உள்ளூர்க்காரரான பிரதிவாதியும் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டனர். பிரதிவாதி வேண்டியவர் என்பதற்காகவோ வாதி இன்றோ நாளையோ முடியப்போகும் கிழவன் என்றோ பிரதிவாதி இளைஞன் என்றோ

அவர்கள் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. வாதிக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்புக் கூறிய பிறகுதான் நீதிபதிகள் என்ற முறையில் இல்லாமல், சாதாரண மனிதர்கள் என்ற முறையில் “பெரியவரே! தாங்கள் காட்டிய ஒலையில் தாங்கள் இந்த ஊர்க்காரர் என்று குறிக்கப் பெற்றிருந்ததே, இத்தனை ஆண்டுகளாக இவ்வூரில் வாழும் நாங்கள் ஒருமுறைகூடத் தங்களைக் கண்டதில்லையே! தாங்கள் எங்கு உறைகின்றீர்கள்? தங்கள் வீடு, மனை வாழ்க்கை என்பதை அறிய ஆசைப்படுகிறோம்” என்றார்கள். அக்காலத்து நீதிபதிகள் தமிழகத்தில் இவ்வளவு தூய்மை உடையவர்களாகவும் நல் ஒழுக்கம், நற்பண்பு, விருப்பு, வெறுப்பு என்பவை இல்லாத நடுநிலையாளர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்று நினைக்கும்பொழுது, இன்று வாழும் நாம் ஒரு துயரப் பெருமூச்சு விடுவது தவிர வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை.

பழைய மன்றாடியாகிய கிழவன் தன் வீட்டைக் காட்டுவதாகக் கூறி, நம்பி ஆரூர் உள்பட அவர்கள் அனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ‘திருவருள்துறை’ என்று பெயர் பெற்றிருந்த அவ்வூர்க் கோயிலினுள் சென்றான். வீட்டைக் காட்டுவதாகத் தங்களை அழைத்துவந்த கிழவன், கோயிலினுள் சென்றதைக் கண்டு திகைத்துப்போனார்கள் என்பதைக் கூறவந்த கவிஞர் பெருமான்,

“

திரு அருள் துறையே புக்கார்,
கண்டிலர், திகைத்து நின்றார்.”

(பெ 4-21)

என்று கூறுகிறார்.

சொற்றமிழ்

இதன்பிறகு, இறைக்காட்சியும் இறையருளும் பெற்ற நம்பி ஆரூரர், அப்பெருமானின் கட்டளைப் படி சொற்றமிழ் பாடத் தொடங்கினார். இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார், ‘சொற்றமிழ் பாடுக என்றான் தூமறை பாடும் வாயார்.’ இத்தொடரில் உள்ள சொல்+தமிழ் என்ற சொற்களுக்கு, நிறைந்த சொற்களையுடைய தமிழ் என்றே பலரும் பொருள் கண்டுள்ளனர். இங்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள ‘சொல்’ என்பதற்கு ‘ஒப்பற்ற ஒரு சொல்லையுடைய தமிழ்’ என்று பொருள் கூறி, அதற்குப் பின்வரும் விளக்கத்தையும் தந்துள்ளார் பேராசிரியர் கவிக்கோ. அப்துல் ரகுமான் அவர்கள். இறைவனைக் குறிக்க ‘அவன்’ என்ற ஆண்பால் சொல்லையே எல்லா மொழிகளும் பயன்படுத்துகின்றன. சாக்தர்கள், இறைவனைத் தாய்வடிவாகக் கொண்டு ‘அவள்’ என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். இவ்விருவர் கூற்றிலும் ஒரு சிறு குறை ஏற்படுகிறது. ‘அவன்’ என்று கூறும்பொழுது இறைவனின் பெண்மை விடப்படுகிறது. ‘அவள்’ என்று கூறும்பொழுது

ஆண்மை விடப்படுகிறது. இறைவனோ ஆணும் அல்லன்; பெண்ணும் அல்லன்; ஆணாகவும் உள்ளான்; பெண்ணாகவும் உள்ளான். அப்படியுள்ள ஒரு பொருளைக் குறிக்கப் பிற மொழிகள் கூறும் ‘அவன்’ என்ற சொல்லோ, ‘அவள்’ என்ற சொல்லோ பயன்படாது. ஆண், பெண் இரண்டையும் சேர்த்து ஒன்றாகவே குறிக்க ஒரு சொல் வேண்டுமானால், ‘அவர்’ என்ற சொல் தமிழ் மொழி ஒன்றில்தான் உள்ளது. எனவே, ‘அவர்’ என்ற ஒப்பற்ற சொல்லை உடைய தமிழ்மொழியைக் குறிக்கத்தான், ‘சொற்றமிழ்’ என்று தெய்வப்புவர் சேக்கிழார் பாடினார் என்ற இந்த அழகிய விளக்கத்தைத் தந்த பேராசிரியர் கவிக்கோ அவர்கள் நம் பாராட்டுக்கு உரியவர்கள். இதனை குமரகுருபரர் 17ஆம் நூற்றாண்டிலேயே சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை என்ற தம்முடைய நூலில் பின்வரும் பாடலில் கூறியுள்ளமை அறியத்தக்கது. அப்பாடல் வருமாறு.

“அருவருக்கும் உலகவாழ்வு அடங்க நீத்தோர்க்கு

ஆனந்தப் பெருவாழ்வாம் ஆடல் காட்ட

மருஅருக்கன் மதிவளிவான் யமானன் தீநீர்

மண்ணெனும்எண் வகையறுப்பின் வடிவுகொண்ட

ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உருஒன்றால் அவ்

உருவைஇஃது ஒருததன்னென்கோ ஒத்திஎன்கோ

இருவருக்கும் உரித்தா ஒருவர் என்றுஓர்

இயற்சொல் இலதெனின் யான்மற்றென்

செய்கேனே”

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை-54)

இளைஞர்க்கு ஒரு செல்வம்

பெரியபுராண வரலாறுகளை வரிசைப்படுத்திப் பேசுவது இந்நூலின் நோக்கம் அன்று. பல்வேறு வரலாறுகளில் காணப்பெறும் நிகழ்ச்சிகளில் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு, அச்சமுதாயம் உயர்வதற்குத் தேவையான பகுதிகள் இருப்பின், அவற்றுள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதே இந்நூலின் நோக்கம். ஆதலால், அடியவர்களின் வரலாறுகள் வரிசையாக இங்கு இடம் பெறா. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்று நம்மால் அழைக்கப் பெறும் பெருமகனாராகிய நம்பி ஆரூரர், ஒவ்வொரு தலமாக வணங்கிக்கொண்டு திருவதிகை வீரட்டானம் வருகிறார். அந்நிலையில், தமக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் முன்னர் வாழ்ந்த நாவுக்கரசர் பெருமானின் நினைவு வருகிறது. அப்பெருமான், முதன்முதலாக இறை அருளைப் பெற்று, குறிக்கோள் இலாத தமிழ்ச் சமுதாயத்தை கைதூக்கிவிடப் புறப்பட்ட முதலாவது இடம் திருவதிகை வீரட்டானம் ஆகும். அவ்வூரிலும், அத் திருக்கோயிலிலும்தான் நாவரசர் பெருமான் உழவாரத் தொண்டு செய்தார். இறையருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற மகான்கள்கூடத் தாங்கள் வாழும் இச்சமுதாயத்தையும் இம்மக்களையும் மறந்ததில்லை. அப்பர் பெருமானைப்பற்றி நினைவுகூர்ந்த சுந்தரர் என்ன செய்தார் என்பதை தெய்வப்புவர் பின்வரும் பாடலில் குறிக்கின்றார்,

“உடைய அரசு உலகு ஏத்தும்
 உழவாரப் படை ஆளி
 விடையவர்க்குக் கைத் தொண்டு
 விரும்புபெரும் பதியை மிதித்து
 அடையும் அதற்கு அஞ்சுவன் என்று
 அந்நகரில் புகுதாதே
 மடைவளர் தண் புறம்பணையில்
 சித்தவட மடம் புகுந்தார்.”

(பெ. 4-229)

சிவவேதியராகப் பிறந்தவரும் அரசற்குரிய சிறப்புக்களோடு வாழ்ந்தவரும் இறைவனே மானுட வடிவில் வந்து அவனாலேயே ஆட்கொள்ளப் பெற்றவரும் அவனாலேயே “தோழமையாக உனக்கு நம்மைத் தந்தோம்” என்று சிறப்புச் செய்யப் பெற்றவரும் நூற்றுக்கணக்கான அன்பர்கள் புடைசூழ வருபவரும் மணப்பருவத்தில் உள்ள கட்டிளங் காளையும் ஆவார் நம்பி ஆரூரர். இந்த நிலையில் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த ஒருவரைப்பற்றி நினைத்து, ‘அவர் கைத்தொண்டு செய்த இடத்தில் நான் காலால் மிதித்து நடக்க மாட்டேன்’ என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளார் அவர். பதவி, செல்வம் ஆகிய இரண்டும் அப்பெருமானுடைய மனத்தில், பண்பாட்டில் எவ்விதத் தாக்கமும் விளைவிக்க வில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. இளைஞர் சமுதாயம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு பண்பாடாகும் இது. இன்றைய சமுதாயத்திற்குச்

சேக்கிழார் தந்த செல்வத்தின் முதல் பகுதியாகும் இது.

இளைஞர்க்கு இன்னொரு செல்வம்

இதனை அடுத்து, ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. சித்தவட மடத்தில் உடன் வந்த அன்பர்கள் ஒவ்வோர் இடத்தில் படுத்துறங்க, நம்பி ஆரூரர் ஓர் இடத்தில் படுத்துறங்குகிறார். நடுச் சாமத்தில் யாரோ ஒருவருடைய பாதம் அவர் தலையில் படுகிறது. தன்தலையில் கால் படுமாறு நீட்டிய ஒருவரை, ஒரு சிறிதும் சினம் கொள்ளாமல், 'ஐயா! தாங்கள் என் தலையில் கால் படுமாறு படுத்துள்ளீர்கள்' என்று அமைதியாகச் சொல்ல, அக்காலுக்குரியவர் "திசை அறியா வகை செய்தது என்னுடைய மூப்புக் காண்" (பெ.பு—232) என்று பதிலளித்தார். நம்பி ஆரூரர் வேறோர் இடத்தில் படுத்தார். அங்கும் இதே நிலை; இதே பதில். பலமுறை இடம் மாறிப் படுத்தும், காலை நீட்டிய கிழவன், மாற்றிக்கூட விடை தராமல் அதே விடையைத் தந்துகொண்டிருந்தான். நாடகம் பலமுறை நடந்தும் ஒரு சிறிதும் சினம் கொள்ளாத நம்பி ஆரூரர், ஓர் உண்மை உணர்ந்தார். இக்காலுக்குரிய கிழவன் திசை அறியாமல் இதனைச் செய்யவில்லை. வேண்டுமென்றே செய்கின்றான் என்பதனை நன்குணர்ந்தார் நம்பி ஆரூரர். அப்பொழுதும், தம் பண்பாட்டில் ஒரு கடுகளவும் குறையாமல்,

‘இங்கு என்னைப் பலகாலும்
மிதித்தனை நீ யார்?’

(பெ.பு.—233)

என்று வினவ,

“கங்கைசடைக் கரந்தபிரான்
‘அறிந்திலையோ?’ எனக் கரந்தான்.”

(பெ. பு.—233)

என இறைவன் கூறி மறைந்தான். திடுக்கிட்டு எழுந்த நம்பி ஆரூரர் தம்முடைய எசமானனை அறியாத அடிமைகளும் இருக்கின்றார்களே என்ற கருத்தில், ‘தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே’ (பெ.பு.—234) என்ற பதிகத்தைப் பாடி மனம் உருகுகின்றார்.

இளங்குமரன் ஒருவன், தன்னைச் சுற்றிப் பலர் புடைசூழ வருகிறான். இரவு நேரமாதலின், ஒரு பொது இடத்தில் தங்கி உறங்குகிறான். யாரோ முன்பின தெரியாத ஒரு கிழவன் பலமுறை அவ் இளைஞன் தலையில் காலால் மிதிக்கிறான். இந்த ஒரு சூழ்நிலையை நினைத்துப்பார்த்தால், இளைஞன் கோபம் கொண்டிருந்தாலோ, அக்கிழவனைப் புடைத் திருந்தாலோ அதில் தவறில்லை என்றே தோன்றும். பலமுறை மிதித்த பிறகும், “மிதித்த நீ யாரையா?” என்று வணங்கிய வாயினராக நம்பி ஆரூரர் கேட்கிறார். நுணங்கிய கேள்வினுக்கல்லால் இத்தகைய வணங்கிய வாய் அமைதல் அறிது. இந்நிகழ்ச்சியும்

இன்றைய சமுதாய இளைஞர்கட்கு சேக்கிழார் உணர்த்தும் பாடமும் சேக்கிழார் தந்த செல்வத்தின் இரண்டாவது பகுதியாகும்.

மேலும் ஒரு செல்வம்

திருநாவுக்கரசர் கைத்தொண்டு செய்த பதியை, காலால் மிதிப்பது தவறு என்ற எண்ணம் நம்பி ஆரூரருக்கு எப்படி வந்தது?. அடுத்தபடியாகத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அவதாரம் செய்த சீர்காழிப் பதியையும் காலால் மிதிப்பது சரியில்லை என்று ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டு போனார் சுந்தரர். இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார், 'பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்த பெரும் புகலி, உள்ளும் நான் மதியேன்' (பெ.பு.258) என்று ஊர் எல்லைப் புறம் வலம்வந்து போனார் என்று கூறுகிறார். இந்த எண்ணம் சுந்தரருக்கு எவ்வாறு வந்தது? இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் காழிப்பிள்ளையாரே ஆவார். இனி, இவரால் போற்றப்பெறும் திருஞானசம்பந்தர் என்ன செய்தார்? பல தலங்களையும் வணங்கி வரும் 'தலைமகனாகி நின்ற தமிழ் ஞானசம்பந்தர்' திருவாலங்காட்டுக்கு வருகிறார். அப் பெருமானுக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டு இறைவனாலேயே 'அம்மையே' என்று அழைக்கப்பெற்ற காரைக்கால் அம்மையார் பேய் வடிவுடன் கயிலையிலிருந்து தலையால் நடந்து, ஆலங்காட்டு ஐயனிடம் வந்த நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. தம் தந்தையாகிய

சிவபெருமான், 'அம்மையே!' என்று அழைத்ததால், காழிப்பிள்ளையாருக்குக் காரைக்கால் அம்மையார் பாட்டிமுறை ஆகிறார். எனவே, புகலிவேந்தர் என்ன செய்தார் என்று கூறவந்த சேக்கிழார்,

'இம்மையிலே புவியுள்ளோர் யாரும் காண
ஏழ் உலகும் போற்றிசைப்ப ள்மை ஆளும்
அம்மை திருத் தலையாலே நடந்து போற்றும்
அம்மையப்பர் திருவாலங்காடு ஆம்

(பெய்.-2911)

என்று பாடுகிறார்.

எத்துணைப் பெரியவர்களாயினும் — இறைவன் அருளை முழுவதுமாகப் பெற்றவர்களாயினும் — இப் பெருமக்கள் தமக்கு முன்னர் வாழ்ந்த அடியவர்களை மதித்துப் போற்றி நடந்தார்கள். காழிப்பிள்ளையார், அம்மையாரை மதித்து நடந்தார்; நாவரசர், காழிப் பிள்ளையாரை மதித்து நடந்தார்; சுந்தரர், நாவரசரை மதித்து நடந்தார். இன்றைய சமுதாயம் ஓங்க வேண்டுமேயானால் நம் முன்னோராகிய இத் தமிழ்ப் பெருமக்களின் பண்பாட்டையும், வாழ்க்கை முறையையும் அறிந்துகொண்டு, முன்னோருக்கு மதிப்புத் தந்து வாழ்ந்தால்தான் நமக்குப் பின்னே வருபவர்கள் நம்மை மதித்துப் போற்றுவார்கள் என்ற இந்த அறிவுரை, சேக்கிழார் தந்த செல்வத்தின் மூன்றாவது பகுதியாகும்.

தில்லைக் காட்சி : அனுபவ விளக்கம்

நம்பி ஆரூரரின் தல வழிபாடுகளைப்பற்றிக் கூறவரும் சேக்கிழார், அவர் தில்லைக்குச் சென்று கூத்தனை வழிபட்டதைக் கூறவருகிறார். இப் பாடல்களை இயற்றிய சேக்கிழார் பெருமானும், அதே தில்லையில் கூத்தனின் எதிரே நின்று வழிபடும் பொழுது நான்கு நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டு அவருடைய கற்பனை பறக்கிறது. தாம் நிற்கும் அதே இடத்தில் கூத்தனின் திருமுன்னர்ச், சுந்தரமூர்த்திகள் நின்ற காட்சியையும் அவர் வழிபட்ட முறையையும் கற்பனையில் காண வேண்டும் என்று கவிஞர்பிரான் நினைத்திருக்க வேண்டும். கூத்தன் அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான். சேக்கிழார் நான்கு நூற்றாண்டுகள் முன்னே சென்று ஒரு காட்சியைக் காணுகிறார். மணவாளக் கோலத்துடன் நம்பி ஆரூரர் கூத்தனின் எதிரே நிற்பதைக் காண்கிறார். ஆரூரரின் கண்கள் திறந்துதான் உள்ளன. கண்ணில் இருந்து அருவி போல் நீர் பாய்கிறது. கூத்தனின் திருநடனத்தில் ஆரூரர் கண்கள் நிலைபெற்றவுடன் அவருடைய ஐந்து பொறிகளில், கண்கள் தவிர ஏனைய நான்கும் செயல் இழந்துவிட்டன. அவற்றை அடுத்து நிற்கும் மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்ற அந்தக்கரணங்கள் நான்கில் சித்தமும், மனமும் கண்கள்மூலம் கண்ட காட்சியில் ஒருங்கிணைந்து விட்டன. எனவே, நான்கு கரணங்களில் சித்தமும், மனமும் கூத்தனின் ஆடல் அழகில் ஒரே நிலையில்

நின்றுவிட்டதால் ஏனைய கரணங்கள் செயலிழந்து விட்டன. அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் பொறிகளுடன் மாறுபட்ட பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபடுவதற்கு மூலமாக இருப்பவை முக்குணங்களாகும். தாமசம், இராஜசம் என்ற இரு குணங்களின் வழிப்பட்ட பொறிகள், மனம், சித்தம் என்பவற்றோடு ஒருங்கிணையாமல் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட தொழிலில் ஈடுபடுகின்றன. மூன்றாவதாக உள்ள சாத்துவிக குணத்தில் இவை லயிக்கும் பொழுது, மேலே கண்ட பொறிகள், மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரே நேர்கோட்டில் நின்றுவிட்டன.

வேறு வகையாகக் கூறவேண்டுமானால், நம்பி ஆரூரரும் முதன்முதலில் கண்கள் என்ற பொறி வழியாகத்தான் கூத்தன் திருநடனத்தைக் காணத் தொடங்கினார். ஒரு வினாடியில் திடீரென்று ஓர் அதிசயம் நடந்துவிட்டது. பல்வேறு இடங்களில் சிதறிக் கிடக்கும் இரும்புத் துகள்கள், வலுவான காந்தம் எதிர்பட்டபோது ஓடிவந்து ஒரே நேர்க்கோட்டில் அந்தக் காந்தத்தின் எதிரே நின்று விடுவதைப் போல, இங்கே ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. ஆரூரரின் பொறிகள், அந்தக்கரணங்கள், முக் குணங்கள் ஆகிய இரும்புத் துகள்கள் கூத்தப் பெருமானின் திருக்கடைக்கண் பார்வையாகிய காந்தம் பட்ட அதே வினாடியில், இவை அனைத்தும் ஒன்றாக இணைந்து, அவனருளில் மூழ்கத் தொடங்கி

விட்டன. அதே வினாடியில் ஆரூரரிடம் இதுவரை காணப்படாத பேரின்ப உணர்ச்சி பொங்கத் தொடங்கியது. கூத்தனின் திருநயனம், பொறிகள் முதலியவற்றை ஒரு நிலையில் நிறுத்திவிட்டவுடன், அந்தக் காந்த அலைகள் எங்கும் பரவுவது போல ஆரூரரின் உள்ளே பேரின்ப வெள்ளம் நிறைந்தது.

இந்தக் காட்சியிலிருந்து நான்கு நூற்றாண்டு களைக் கடந்து, சோழப் பேரரசின் தலைமை அமைச்சர் தம்முடைய காலத்திற்கு வருகிறார்; கண்ணை விழித்துப் பார்க்கிறார். கூத்தனின் எதிரே தான் நிற்பதைக் காண்கிறார். திடீரென்று உள்ளே ஓர் எண்ணம் தோன்றுகிறது. 'நம்பி ஆரூரர் வழிபட்ட காட்சியைத் தம் மனக் கண்ணில் விரிவாகக் காணுமாறு கூத்தன் ஏன் அருள் செய்தான்' என்ற வினாவை எழுப்பிய அதே கணத்தில் அதற்குரிய விடையும், அமைச்சரின் மனத்தில் கிடைத்துவிட்டது. மாபெரும் கவிஞராகிய அவர், புறத்தே நின்று, ஆரூரர் வழிபட்டதைக் கண்டு உணர்ந்தார் அல்லவா? அதை அப்படியே, அதாவது தாம் கண்ட காட்சியைப் பாட வேண்டும் என்பதுதான் கூத்தனுடைய கட்டளை என்பதை உணர்கிறார். ஒரு வினாடியில் அவன் அருளாலேயே பாடல் வெளிப்படுகிறது.

“ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பு அரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம் ஒரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே ஆக,

இந்துவாம் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
 எல்லைஇல் தனிப்பெரும் கூத்தின்
 வந்த போர்இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
 மாறுஇலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்”

(பெ. 4- 252)

இப் பாடலின் முதல் இரண்டு அடிகளில் ஆரூரர் வழிபட்ட முறையையும் அவருடைய பொறிகள், அந்தக் கரணங்கள், முக்குணங்கள் என்பவை ஒரே நேர்கோட்டில் நின்ற சிறப்பையும் கூறிவிடுகிறார் கவிஞர் பெருமான்.

நேர்கோட்டில் நின்றன என்றால், அக்கோடு எங்கே தொடங்கி, எங்கே முடிகிறது என்பதையும் அறிவிக்கின்றார். முக்குணங்களும் சாத்விகத்தில் தொடங்கி, அந்தக்கரணங்களின் வழிச் சென்று, கண்களின் மூலம் வெளி வந்து, கூத்தனின் நடனத்தில் அக்கோடு நின்றது. இப்பொழுது ஓர் எதிர்நிகழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. கூத்தனின் கருணை, இதே கோட்டின் வழியாக மீண்டுவந்து, ஆரூரரின் கண்கள் வழியாக உள்ளே புகுந்து, அந்தக்கரணங்களை நிறைத்து, சாத்விகக் குணத்தையும் நிறைத்துவிட்டது. இந்த அருள் நோக்கம், இவை அனைத்தையும் நிறைத்ததால் என்ன விளைவு ஏற்பட்டது என்பதைத் தெய்வப் புலவர் பாடலின் நான்காவது அடியில் எடுத்துக் கூறுகிறார். ‘பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்தார்’ என்று கூறும்பொழுது அது எத்தகைய இன்பம் என்ற

வினா தோன்றுமன்றே! அதற்கு விளக்கம்தான் மூன்றாவது அடியாகும். “இந்து வாழ்சடையான் ஆடும் ஆனந்த எல்லைஇல் தனிப் பெருங்கூத்து”த் தான், ஆரூரரின் பேரின்ப வெள்ளத்திற்குக் காரணம். இவ்வளவு அழகாகவும், விரிவாகவும் ஆரூரர் பெற்ற அனுபவத்தைக் கூத்தனின் அருள் கொண்டு விளக்கிய சேக்கிழார் பெருமான், அடுத்துக் கூறுகின்ற மூன்று சொற்கள் நம் சிந்தனைக்குரியவை. வெள்ளம் என்று ஒன்று வரும்பொழுது அதில் சிக்குபவர்கள் இரு வகைப்படுவர். ஒருசாரார், வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்து போவர். மற்றொருசாரார், அதில் திளைத்து மகிழ்வர்.

கவிஞர்பிரான், இவ்வாறு இந்த மூன்று சொற்களையும் சேர்ப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. ‘திளைத்து, மாறு இலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்’ என்று நான்காவது அடியில் சேக்கிழார் பெருமான் கூற ஒரு வலுவான காரணம் உண்டு. மேலே கூறிய முறையில், பொறி புலன்கள், கரணங்கள், குணங்கள் என்பவை ஒருமுகப்பட்டுக் கூத்தனின் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்குபவர்கள் மீட்டு வருவதில்லை. அந்த நிரதிசய இன்பத்தில் மூழ்குபவர் திருவடி நீழலில் இடம்பெற்று விடுதலின், பிறவிக் கடலைக் கடந்து அங்கேயே நின்று விடுவர். ஆரூரருக்கும் அவ்வாறு நடைபெற்று விட்டால், அவரை எதற்காக இவ்வுலகிற்கு இறைவன் அனுப்பினானோ, அச் செயல்கள் நடைபெறாமல் நின்றுவிடும் அல்லவா?

இம் மண்மேல் வாழ்ந்து, நூற்றுக்கணக்கான சொற்றமிழ் மாலைகள் பாடி, அடியார்களின் பட்டியலை அழகுத் தமிழில் தருவதற்காகத்தானே ஆரூரை அனுப்பினான்? இப்பொழுது, பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து அங்கேயே நின்றுவிட்டால், இச்செயல்கள் எவ்வாறு நடைபெறும்? அதைக் குறிக்கத்தான், 'மாறு இலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்' என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான். ஒரு குறிப்பிட்ட பக்குவம் வரும்பொழுது, மலர் மலர்ந்து மணம் பரப்புவதைக் காணுகின்றோம். அதுவரை அம் மணம் மலருள்ளேயே மறைந்து கிடந்தது. அதுபோலக், கூத்தனின் பேரின்ப வெள்ளம், சுந்தரரின் அகமனத்தில் நிறைந்து கிடப்பதைக் கூத்தன் வெளியே கொணர்கின்றான். முதலில், அந்த வெள்ளத்துள் ஆரூர் திளைத்தார்; பிறகு, கூத்தனின் ஆணைப்படி அந்த இன்பத்தைச் சொற்றமிழ் மூலம், பாடல்களாக்கி வெளியிட்டார். அங்ஙனம் வெளியிடுவதற்காகவே கூத்தன், அவரை இந்நிலவுலகில் நிறுத்தினான் என்பதை அறிவிக்கவே 'மலர்ந்தார்' என்ற சொல் மூலம் கவிஞர்பிரான் வெளியிடுகின்றார். சேக்கிழார் பெருமான் காப்பியத்துள் உள்ள நான்காயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் என்னும் தாமரைத் தடாகத்துள், இந்த ஒரு பாடல் ஏனைய மலர்களை விடப் பல முழம் உயர்ந்து நிற்பதை அனுபவித்து அறியலாம்.

காலமும் சமயமும் கடந்த பாடல்

இந்தப் பாடல், மனித சமுதாயத்தில் ஒரு சிலருக்கே பயன்படக் கூடிய பாடலாகும். பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரைசேர வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளுடன் வாழ்பவர்கள், ஒவ்வொரு காலத்திலும் உளர். அந்தக் காலகட்டத்தில், வாழ்கின்ற கோடிக்கணக்கான மக்களில் இத்தகையவர் ஒரு சிலரே ஆவர். இவர்கள், நாடு, மொழி, இனம் என்ற அனைத்துப் பிரிவினைகளையும் கடந்து நிற்பவர் ஆவர். பிறவிக் கடலை நீந்த வேண்டும் என்ற அவர்களுடைய குறிக்கோளை அடையச் சேக்கிழார் காட்டும் செந்நெறி ஆகும் இது. 'இந்து வாழ் சடையான்' என்ற சொல், சிவபெருமானைக் குறிப்பதால், இப்பாடல் சைவர்களுக்குரியது என்று சிலர் நினைக்கலாம். இச் சொல்லுக்குப் பதிலாக 'எல்லையில் இறைவன்' என்ற சொல்லைப் பெய்து விட்டால், இப்பாடல் எல்லாக் காலத்துக்கும், எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் வழி காட்டுகின்ற ஓர் இணையற்ற பாடலாகிவிடும்.

இப் பிரபஞ்சம், அணுக்களின் சேர்க்கையால் ஆனது. அணுக்கள் என்று கூறியவுடன் அது ஓயாது இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும் இயல்புடையது என்பதையும், இயங்கல் தொழில் நின்றால் அணுப் பிளந்து வேறாகிவிடும் என்றும் இன்றைய விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. எனவே, அணுக்கணுவாகி, அவற்றின் உள்ளும் புறமுமாகி எங்கும் நிறைந்

துள்ளாள் இறைவன் என்ற கருத்தை எல்லாச் சமயங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்பதில் தடையில்லை. எனவே, 'எல்லைஇல் இறைவன் ஆடும் தனிப்பெருங்கூத்து' என்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறிய மூன்றாவது அடிக்குப் பொருள் கொண்டால், எல்லாக் காலத்துக்கும், எல்லா மனிதர்க்கும், எச்சமயத்தாருக்கும் பொருந்திய பாடலாகும் இது என்பதை எளிதில் அறியலாம்

உலகம் முழுவதற்கும் பயன்படக்கூடிய இந்த ஒரு பாடலை இயற்றுவதற்காகவே, அமைச்சர் பெருமானுக்குக் கூத்தன், சுந்தரர் வழிபட்ட முறையைக் காணுமாறு செய்தான். அதன் பயனாக விளைந்ததே இப்பாடல். “உலகெலாம்” என்று இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்தமையின் சாதி, சமய, இன வேறுபாடுகளைக் கடந்து யாவரும் அறிந்து, உணர்ந்து, பின்பற்றுவதற்குரிய ஒரு வழிமுறையை இப்பாடல் மூலம் சேக்கிழார் அருளியுள்ளார்.

சற்றே மாறுபட்ட காதல்

பெருங்காப்பியம் என்றால், தலைவன், தலைவி சந்திப்பு, காதல் கொள்ளுதல், அக்காதல் முடிவதற்குள் துயரமடைதல் என்பவை இடம் பெற்றிருக்கும். தனித்தனி வரலாறுகளைக் கூறும் பெரிய புராணத்தில் அதற்கு அதிக இடம் இல்லை யென்றாலும், சுந்தரர், பரவையார் இருவர்

சந்திப்பையே இதற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறார் காப்பியப்புவர். ஒரு திருமணம் தடைப்பட்ட பிறகு, சுந்தரர் மனத்தில் இறையன்புதவிர வேறு எதுவும் இடங்கொள்ளாத நிலையில், அப்பெருமான் தலயாத்திரை செய்து கொண்டு திருவாருரை அடைகிறார். பூங்கோயில் அமர்ந்த புராதனனை வழிபடச் செல்லும்பொழுது, எதிரே வழிபட்டுத் திரும்பிவரும் ஒரு பெண்மணியை காணுகிறார். இறைவனைத்தவிர வேறு எதனையும் சிந்தியாத அந்த இருவர் மனத்திலும் ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி. ஒருவரை ஒருவர் இன்னார் என்று அறியாத நிலையில் அவர் யாராக இருக்கக்கூடும் என்று இருவர் மனத்திலும் எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த எண்ணங்களுக்கு வடிவு கொடுப்பது சங்க காலத்திலிருந்து, 12ம் நூற்றாண்டுவரை பயின்றுவரும் பகுதிதான். அதற்குச் சற்று மாறுபட்டுச், சேக்கிழார் இதோ பாடுகிறார், எதிரே வந்த பெண்மணியைப்பற்றிச் சுந்தரர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதைக்,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ ? காமன்தன்

பெருவாழ்வோ ?

பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ ?

புயல் சுமந்து

வில்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த

விரைக்கொடியோ ?

அற்புதமோ ? சிவன் அருளோ ? அறியேன்

என்று அதிசயித்தார்.

(பெ. பு-286)

என்ற பாடல் மூலம் விளக்குகிறார். தம் மனங்கவர்ந்த சுந்தரர்பற்றிப், பரவையார் என்ன நினைக்கிறார் என்பதைப் பற்றி,

‘முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும்
முருகனோ? பெருகு ஓளியால்
தன்னேர்தில் மாரனோ?
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ?
மின்னேர்செஞ் சடை அண்ணல்
மெய் அருள்பெற்று உடையவனோ?
என்னே! என் மனம் திரித்த
இவன் யாரோ?’

(பெ 4-290)

என்று நினைக்கிறார் பரவையார். முருகனோ? விஞ்சையனோ? மன்மதனோ? என்று நினைத்த பரவையார் தம் மனப்பக்குவத்தால் ‘இவர்கள் அல்லர்’ என்று ஒதுக்கிவிட்டு, ‘மின் நேர் செஞ்சடை அண்ணல் மெய் அருள் பெற்று உடையவனோ?’ என்று பேசுகிறார். சுந்தரரோ என்னில், பரவையாரை ‘அற்புதமோ, சிவனருளோ’ என்று அதிசயிக்கின்றார். இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பெற்ற சுந்தரர், இறைவனின் மெய்யருள் பெற்றவர் என்பதை நாம் அறிவோம். இச் செய்தி அறியாவிடினும் பரவையார் மனத்தில், ‘மெய்யருள் பெற்றுடையவர்’ என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று என்றால், பரவையாரின் ஆன்மிக உயர்வு, சுந்தரருக்குச் சற்றும் தாழவில்லை

என்பதை பாடல் அறிவுறுத்துகின்றது. முன்பின் தெரியாவிடினும் இப்பெண்மணி சிவனருள் நிரம்பப் பெற்றவர் என்று சுந்தரர் எளிதில் அறிந்து கொள்கிறார். அதாவது, இறையருளை முழுதுமாகப் பெறாதவர் தம் மனத்தில் புகழுடியாது என்ற உறுதிப்பாடு இவர்களிடம் இருந்தது என்பதை இவர்கள் கூற்றால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தூய்மையான காதல் கூட இறைவனோடு தொடர்பு உடையது என்பதைத் தமிழர் நன்கறிந்திருந்தனர். அதனால் தான் இறைவனைப்பற்றி பாடும்போது கூட, அகத்துறையில் பாடல்கள் இயற்றினர்.

கலப்பு மணம்

12ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் சுந்தரர் பற்றியும், அவர் பாடிய அடியார்கள்பற்றியும் அறிந்து கொள்ளப் பெருமுயற்சி செய்திருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று எத்தனை ஆதாரங்கள் கிடைக்குமோ அத்தனை ஆதாரங்களையும் திரட்டியிருக்கிறார். எனவே, பரவையாரைப் பற்றி அறிமுகம் செய்கின்ற பாடலில், 'பதியிலார் குலத்தில் தோன்றிப் பரவையார் என்றும் நாமம்' (பெ.பு—278) பெற்று வாழ்ந்தார் என்று பாடுகிறார். முதன் முதலில், இவ்வரலாற்றை அறிமுகம் செய்யும் சேக்கிழார் சராசரித் தமிழராக இருந்திருந்தால், சுந்தரர் மணம் செய்யப்போகும் ஒரு பெண், வேசியர் குலத்தில் பிறந்தார் என்று சொல்வது இழுக்கு என்று

நினைத்து, அவர் வேளாளர் என்றோ வேறு குடியினர் என்றோ பாடியிருப்பார்கள். எட்டாம், நூற்றாண்டில் சுந்தரர் செய்த புரட்சியைத் தமிழ் ழினத்திற்கு அறிவிக்க விரும்பிய சேக்கிழார், மாதவி தோன்றிய இக்குலம், எக்காரணத்தாலும் ஒதுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று அன்று என்பதை நிலைநிறுத்து வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டார். காதற் பரத்தையாகக், கோவலன் ஒருவனுக்கே உரியவளாக வாழ்ந்தாள் மாதவி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ச் சாதியின் நிலைமை, வேறு; 8ஆம், நூற்றாண்டில் சாதிகளின் இறுக்க நிலை வேறு. ஆயினும், தமிழ்ப் பண்பாடு மிக உயர்ந்துவிட்ட நிலையில் சிவவேதியர் குலத்தில் தோன்றிய ஒருவர், இறைவன் திருவருளால் அதன் துணை கொண்டு, பரத்தையர் குலத்தில் தோன்றிய ஒரு பெண்ணை மணம் முடிக்கின்றார். திருவாரூரில் வாழ்ந்த அந்தணர்கள் அனைவரும் இந்தக் கலப்புத் திருமணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, மணம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு தாமே முன்னின்று இத்திருமணத்தை நடத்திவைக்கின்றனர். கலப்புத் திருமணம் என்பது, 20ஆம், நூற்றாண்டுப் புரட்சியாளர்கள் தமிழகத்திற்குத் தந்த அருங்கொடை என்று பெரிதாகப் போற்றுபவர்கள், தங்களின் முன்னோர்களின் வரலாற்றை அறியாதவர்கள் ஆவர். தேவாரம் பாடிய சுந்தரர், இம் மண்ணில் 8ஆம், நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றி வாழ்ந்த வரலாற்று நாயகர் என்பதையும் இது கற்பனைக்

கதை அன்று என்பதையும் மறந்துவிட்டதால்தான் நாம் இன்று இந்த இழிநிலையில் உள்ளோம்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை கலப்பு மணம் என்பது அருகி நடைபெற்றாலும், 6ஆம், நூற்றாண்டிற்கு முன்னர்த்தொட்டே இருந்துவந்தது என்பதற்கு திருஞானசம்பந்தர் வரலாறு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். ரிக்வேதத்தைப் பின்பற்றும் வேதியர் மரபில் தோன்றியவர் காழிப்பிள்ளையார் என்பதை அனைவரும் அறிவோம். ஆனால், மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த சிவநேசச் செட்டியார் என்ற வணிகர், பூம்பாலை என்ற தம் பெண்ணை ஞானசம்பந்தருக்கு மணமுடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் வளர்த்தார் என்பதும் அப்பெண் பாம்பு கடித்து இறந்துவிட, அவள் எலும்பையும் சாம்பலையும் குடத்துள் அடைத்துக், காழிப் பெருமான் மயிலைக்கு வந்தபொழுது இவ் வரலாற்றைக்கூறி அவரிடம் அக் குடத்தை ஒப்படைத்தார் என்பதும் 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நடைபெற்ற செயலாகும். அதன் பிறகு, காபாலியின் தலைமகனாக நின்ற தமிழ்ஞானசம்பந்தர் அவ்வெலும்பைப் பெண்ணாக்கினார். சிவநேசர் 'மணம்புரிந்து கொள்க' என்று கூறியவுடன், காழிவேந்தர் கூறிய விடை தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு என்றும் தேவையான பாடமாகும். "சிவநேசரே! எனக்குரியவள் என்று தாங்கள் வளர்த்த பூம்பாலை

என்றோ இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டாள். இனி அந்த எலும்பினின்று நான் உருவாக்கிய இவள், என்மகள் என்பதை 'மறந்துவிட வேண்டா' என்று கூறி சிவநேசச் செட்டியாரை அமைதிப்படுத்தினார்.

இதேபோன்று, சுந்தரமூர்த்திகளுக்கு மணமுடிப்ப தற்காகக் கோட்புலியார் என்ற அடியார், வனப்பகை, சிங்கடி என்ற தம் இரு பெண்களையும் வளர்த்து வந்தார். சுந்தரர் வந்தபொழுது இவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்ட, அவர்கள் இருவரையும் மடியிலிருந்தி 'இனி இவர்கள் தந்தை நான்' என்று கூறியதுடன், தாம் பாடிய தேவாரத்திலும் வனப்பகை அப்பனாகிய நாவலூரன், சிங்கடியின் தன்மையாகிய நாவலூரன் என்று பாடியுள்ளார் என்றால், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இந்த உச்ச கட்டத்தை, இன்றைய தமிழர்களாகிய நாம் அறிந்துகொள்வது மிகத் தேவையாகும்.

பாடிப் பொருள் பெற்றார்.....ஆனால் யாரை.....

சுந்தரர் வாழ்க்கையில், இன்றைய சமூகத்தினர் ஆகிய நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் பலவுண்டு. அவை அனைத்தையும் காண்பது இச்சிறுநூலின் எல்லைக்குள் அடங்காதாதலின், ஒன்று இரண்டு கருத்துக்களைமட்டும் சுட்டி மேலே செல்லலாம். இறைவனையே முழுவதுமாக நம்பி வாழ்ந்த இவர் போன்றோர், தம் தேவைக்காக

யாரிழும் சென்று எதையும் வேண்டும் பழக்கம் உடையவரல்லர் என்றாலும், மிகச் சிறந்த முறையில் திருவாரூரில் பரவையாரோடு இல்லறம் நடத்திய இவருக்கு, ஏனைய அடியார்களைப் போலல்லாமல், மிகுதியான பொருள் தேவைப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, பலமுறை இறைவனிடம் பொருள் கேட்டு, அதனைப் பெற்று இல்லறம் நடத்தினார் என்பதை அவருடைய பாடல்களே அறிவிக்கின்றன ஆதலின், அந்த அகச் சான்றை வைத்துக் கொண்டு சேக்கிழார் பெருமான் அவர் பொருள் பெற்றதைப் பாடிச் செல்கிறார். அதில் ஒரு பகுதி, திருப்புகலூரில் நடந்த நிகழ்ச்சி யாகும். வழக்கம்போல் புகலூர்ப் பெருமானிடம் பொருள் கேட்க, அது உடனே கிடைக்கவில்லை. காரணம் அறியாத நம்பியாரூரர், திருக்கோயிலின் வெளியே வருகிறார். என்ன காரணத்தாலோ உறக்கம் அவர் கண்ணைச் சுழற்றிற்று. கோயில் திருப்பணிக்காக, சுட்ட செங்கற்கள் அடுக்கி வைக்கப்பெற்றிருந்தன. அதில் நான்கு செங்கற்களைத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு தம்முடைய மேல் துண்டையே படுக்கையாக விரித்து அதன்மேல் படுத்துறங்கி விட்டார். உறக்கம் கலைந்து எழுந்தார். செங்கற்களை மூடியிருந்த மேல் துண்டை உதறி எடுத்தவுடன் அடியில் இருந்த செங்கற்கள் அனைத்தும், பொன்கற்களாக மாறியிருக்கக் கண்டார். மனம் கசிந்த நாவலூர் பெருமான், 'தம்மையே புகழ்ந்து

இச்சை பேசினும்' என்ற பதிகத்தைப் பாடி அருளினார். அப்பாடல் இன்றும், என்றும் மனித குலத்திற்குத் தேவைப்படுகின்ற ஒன்றாகும். "ஒருவரைப் புகழ்ந்து எவ்வளவு இச்சகம் பேசினாலும் ஒன்றும் தராத மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடாமல் இறைவனை ஏற்றிப் புகழ்ந்து பாடினால் 'இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்' என்று பாடி, இந்த உலகத்தில் இவை கிடைப்பதோடல்லாமல், மறுமை இன்பமும் கிடைக்கும் என்று பாடினார்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, ஆரூரின் இந்தப் பாடல் பதிகம் ஒரு மாபெரும் புரட்சியாகும். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்கப் பாடல் தொடங்கி, சுந்தரர் காலம்வரையுள்ள எல்லா இலக்கியங்களும் மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதைக் குறை கூறவும் இல்லை; மறுக்கவுமில்லை. 2500 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தோன்றிய தொல்காப்பியம் என்ற தமிழ் இலக்கணம் வேறு மொழிகளில் காணப்படாத பொருளதிகாரம் என்ற பகுதியைப் பெற்றுச் சிறப்பு அடைந்துள்ளது. இரவலன் ஒருவன், வள்ளல் ஒருவனிடம் சென்று பரிசுபெற்றுத் திரும்பும் பொழுது, அவ்வள்ளலைச் சென்று காணாத மற்ற இரவலர்களை அவனிடம் செல்லுங்கள் என்று கூறுவது 'ஆற்றுப் படை' என்று தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. "பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுநீஇச், சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்"

(தொல்.1034) என்று ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தைப் பேசுகிறது தொல்காப்பியம். பத்துப்பாட்டில் சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை என்பவை இடம் பெற்றுள்ளன. என்ன காரணத்தாலோ முருகனைப்பற்றிப் பாடும் பாடலுக்கும் திருமுருகாற்றுப்படை என்ற பெயர் தரப்பெற்றுள்ளது. ஆற்றுப்படை இலக்கணத்திற்கு மாறுபட்டிருப்பது இப்பாடல். சிறுபாணாற்றுப்படை என்றால், சீறியாழ் வாசிக்கும் பாணனை ஆற்றுப் படுத்துவது என்பது பொருளாகும். அந்த முறையில் முருகனை ஆற்றுப்படுத்துவது என்று பொருள் கொண்டால் பெருந்தவறு ஏற்பட்டுவிடும். எனவே, முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவது என்று பொருள் கூறினார்கள் உரையாசிரியர்கள். இதுதவிர ஏனைய ஆற்றுப்படைகள் அனைத்தும் மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடியவைதான். புறநானூற்றில் உள்ள பெரும்பாலான பாடல்கள் மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடியவையே ஆகும். தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்று விட்ட இக் கருத்துக்கு மாபெரும் புரட்சியாளராகிய நம்பி ஆரூரர், முரண்பட்டு அதனை ஒதுக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார். கலப்புமணம் செய்துகொண்டு ஒரு புரட்சியைச் செய்த நாவலூரர், திருப்புகலூரில் இரண்டாவது புரட்சியைச் செய்கிறார். கேவலம், குறைபாடுடைய மனிதர்களை நிறைவுடையவர் களாகப் புகழ்வது இத்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இன்றும் இருந்து வரும் பெரும் சாபக் கேடாகும். தப்பித் தவறி

ஒருவர் அதிகாரத்திற்கு வந்துவிட்டால் மனச்சான்றை விட்டுவிட்டு, அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களைப் புகழும் பழக்கம் பெரும்பாலான தமிழர்களுக்குக் கைவந்த கலையாகும். இதனால் இரண்டு தீமைகள் ஏற்படுகின்றன. முதலாவது, இவ்வாறு புகழ்பவன், தான், தன்மதிப்பு, தன்மானம் என்பவற்றை இழந்து விடுகிறான். இரண்டாவதாக, பலராலும் புகழப் பெறும் ஒருவன்தான் உண்மையிலேயே இப் புகழுக்குரியவன் என்று நம்பத் தொடங்குகிறான். இருவரையும் அழிக்கும் இத் தீய பழக்கம் என்றோ தமிழ்நாட்டில் என்ன காரணத்தாலோ நிலைபெற்று விட்டது. கரிகால் பெருவளத்தானைப் புகழ்வந்த கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர், “மலை அகழ்க்குவனே; கடல் தூர்க்குவனே; வான் வீழ்க்குவனே; வளிமாற்றுவன்’ என, தான் முன்னிய துறை போகலின்” (பட்டினப்பாலை:271—273) என்று பாடியது நகைப்பிற்குரியதாகும். ஆனால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இருந்த நகைப்பிற்குரிய இந்த நிலை, தமிழர்களாகிய நம்மிடம் இன்றும் இருக்கிறது என்று நினைக்கும்பொழுது, வேதனைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

நம்பி ஆரூர் வாழ்க்கையில் நிகழ்த்திய, நிகழ்ந்த பல வியத்தகு புரட்சிகரமான செயல்களை இதுவரை கண்டோம். இத் தமிழ்ச் சாதனைவாயிலாகத் தமிழினம் சிறப்பாகவும் மனித சமுதாயம்

பொதுவாகவும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு பாடத்தைச் சுந்தரர் வாழ்க்கையின், இடைப் பகுதியில் அறிவிக்கிறது.

தவறுக்குத் தண்டனை எவருக்கும் உண்டு

‘உன்னை விட்டுப் பிரியேன்’ என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்துத் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியை மணந்தார். அவருடன் சிலகாலம் தங்கியதும், இளவேனிற்காலம் வந்தது; தென்றல் வீசிற்று; திருவாரூரில் உள்ள புற்றிடம் கொண்ட புராதனனை நினைத்தார். ‘எத்தனை நாள் பிரிந்திருப்பேன் என் ஆருர் இறைவனையே’ என்ற நினைவு வந்தது. சங்கிலி யாரிடம்கூடச் சொல்லிக் கொள்ளத் தோன்றவில்லை. ஆருரன் அழைப்பு அவ்வளவு வலுவாக இருந்தமையின், உடனே திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டியது தான் தாமதம், கண்கள் இரண்டும் பார்வை இழந்தன. ஆராத் துயரத்தில் மூழ்கினார் ஆருரர். எதனால் தம் கண் போயிற்று என்பதை நன்றாக அறிந்தார் சுந்தரர். திரும்பிவிட ஒரு வினாடிகூட அவர் நினைக்கவில்லை. உடன் வருபவர்கள் துணையுடன், ஆருரரிடம் புறப்பட்டுவிட்டார் நம்பி ஆருரர். வழியில் உள்ள திரு வெண்பாக்கம், வடதிருமுல்லைவாயில் முதலிய ஊர்களில் உள்ள பெருமானை வணங்கித் தம் குறை தீர்க்குமாறு

எவ்வளவு கதறி அழுதும் கண்பார்வை
 திரும்பவில்லை.

அடுத்து, காஞ்சியில் சென்று, தழுவக் குழைந்த பெருமானை மீட்டும் வேண்டுகிறார். தன் தோழனின் வேண்டுகோளுக்குத் தம்பிரான் செவிசாயக்கவில்லை. ஆனால், தாய் கருணையே வடிவானவள் ஆதலின் ஒரு கண்ணைக் கொடுத்தாள் என்று பாடவரும் சேக்கிழார், 'மங்கைதழுவக் குழைந்தார் மறைந்த இடக்கண் கொடுத்தார்' (பெபு—3446) என்று பாடுகிறார். பெற்ற ஒரு கண்ணுடன், திருவாரூர் சென்று தம் பிழை பொறுக்குமாறு பன்முறை வேண்டி மற்றொரு கண்ணையும் ஆரூரில் பெற்றார் என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார்.

இந்த நிகழ்ச்சியால் நாம் அறிய வேண்டிய பாடம் ஒன்றுண்டு. 'பொய்ம்மையே பெருக்கி, பொழுதினைச் சுருக்கும்' நம் போன்றவர்கள் இதன் உட்பொருளை அறிதல் கடினம். சுந்தரரைப் பொறுத்தமட்டில் சபதத் தையும் அதன் உட்பொருளையும் அறியாதவர் அல்லர். இருந்தாலும் அவர்க்குத் தாய்வீடு போன்ற திருவாரூர்ப் பூங்கோயில் நினைவுக்கு வந்தவுடன் சபதம், சங்கிலி எல்லாம் மறந்தன. தாம் செய்வது பிழை என்றாலும், இப்பிழையை இறைவன் மன்னித்து விடுவான் என்று அவர் நினைத்துவிட்டார். சபதத்தை மீறுவதற்குக் காரணம், ஆரூர்ப் பெருமானின் நினைவு

தானே! எனவே, இப் பிழையை இறைவன் மன்னிப்பான் என்று கருதிவிட்டார். அதுதான் அவருடைய எண்ணம் என்பதை அவருடைய பாடலே அறிவிக்கின்றது.

“பிழையுள்ள பொறுத்திடுவர் என்று அடியேன்
பிழைத்தக்கால்
பழியதனைப்பாராதே படலம் என்கண் மறைப்பித்தாய்”
(திருமுறை-7-89-1)

என்பது திருவெண்பாக்கப் பதிகமாகும். சங்கிலிக்குச் செய்த சபதத்தால்தான் இது நிகழ்ந்தது என்பதையும், ‘சங்கிலிக்கா என் கண்கொண்ட பண்ப!’ என்பதால் அறியலாம். தன் தோழன் இறைவன் ஆதலால், அவன் எதனையும் பொருட்படுத்த மாட்டான் என்ற எண்ணத்தில் செய்த காரியம் ஆகும் இது. என்றாலும், தோழனே ஆயினும், தவறு செய்தால் இறைவன் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான் என்பது இந்நாட்டவர் கண்கூடாகக் கண்ட உண்மையாகும். இப்பெருமானை அடுத்து, அரை நூற்றாண்டுகள் கழித்து வந்த மணிவாசகருக்கும் இதே நிலைதான் ஏற்பட்டது. குதிரை வாங்குவதற்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தை—அரசாங்கப் பொதுப் பணத்தைத் திருக்கோயில் கட்டச் செலவழித்தாலும் அது தவறுதான், அதற்குத் தண்டனையாகத் திருவாசகம் பாடிய பெருமான்கூட பதினான்கு

நாட்கள் கடும் தண்டனையை அனுபவிக்க
 நேரிட்டது என்பதை இன்று வாழும் நாம்
 அறிந்துகொள்ள வேண்டும். பிறரை ஏமாற்றி,
 தவறான வழிகளில் பணத்தைச் சம்பாதித்து
 வருடத்திற்கொருமுறை முருகப் பெருமானுக்குப்
 பாலபிஷேகம் செய்துவிட்டுத் தங்கள் பிழைகள்
 மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டன என்று மனப்பால் குடிக்கும்
 போலி பக்தர்கள் மனத்தில் ஆழமாகப் பதித்துக்
 கொள்ளவேண்டிய நிகழ்ச்சிகளாகும் மேலே
 சொல்லப்பட்ட இரு நிகழ்ச்சிகளும். இன்றைய
 சமுதாயத்தாருக்குச் சேக்கிழார் தந்த செல்வத்தின்
 நான்காம் பகுதியாகும் இது.

ஐக்கூஐக்கூ

5. குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்த தமக்கையும் தம்பியும்

‘சிலமுறை ஆண்டு அகன்றதன் பின்.....’

பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்ற வரலாறு திருநாவுக்கரசர் புராண மாகும். பிறந்ததிலிருந்தே தம் வாழ்க்கை முழுவதிலும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை எதிர்கொண்ட நாவரசர் செய்த ஒவ்வொரு செயலும் இன்றைய சமுதாயத்தினர் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய நல்ல பாடங்களாகும். சுந்தரர் பிறந்த அதே நடு நாட்டில், சுந்தரருக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் முன்னர்ப் பிறந்தவர் ஆவார் நாவுக்கரசர். வளம் கொழிக்கும் மேட்டுக்குடியில் பிறந்த அவர், இளமையிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்தவர் ஆவார். பெண்ணினத்திற்கே பெருந்திலகமாக விளங்கும் திலகவதியார் நாவரசரின் மூத்த சகோதரியாவார்.

நாவரசரின் பெற்றோருக்கு முறையே திலகவதியாரும் மருள்நீக்கியாரும் பிறந்ததைச் சொல்லவந்த சேக்கிழார் மிகச் சிறந்த முறையில் ஒரு பாடலைப் பாடுகிறார்.

திலகவதியார் பிறந்து
 சிலமுறை யாண்டு அகன்றதன்பின்
 அலகு இல் கலைத்துறை
 தழைப்ப, அருந்தவத்தோர் நெறி வாழ,
 உலகில் வரும் இருள் நீக்கி
 ஒளிவிளங்கு கதிர்போல
 மலரும் மருள் நீக்கியார்
 வந்து அவதாரம் செய்தார்.

(பெ. 4-1288)

இப்பாடலை மேலோட்டமாகப் படிப்பவர்கள் திலகவதியார் பிறந்து சிலகாலம் கழித்து, உலகோரின் மன இருளைப் போக்கும் கதிரவன்போல மருள் நீக்கியார் என்ற பெயருடன் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது என்ற பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை, என்றாலும், சேக்கிழார் பயன்படுத்துகின்ற ஒவ்வொரு சொல்லும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டியவை என்பதை மனத்துட்கொள்வது நலம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பிடிப்பில் வாழும் நமக்கு அரசினர் விடாது அறிவுறுத்துகின்ற ஒரு செய்தி, ஒரு குழந்தைக்கும் அடுத்த குழந்தைக்கும் இடையே உள்ள காலம் மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் இருத்தல் நலம் என்பதாகும். இவ்வாறு சொல்லுவதற்குரிய காரணம் மக்கள் தொகையைக் குறைக்கவேண்டுமென்பதே ஆகும். ஆனால், நாவரசர் பிறந்த 6ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் மக்கள்

தொகைப் பெருக்கம் எதுவுமில்லை. அப்படியிருக்க முதற் குழந்தை பிறந்து 'சில முறை ஆண்டு அகன்றதன் பின்' என்று சேக்கிழார் கூறக் காரணம் என்ன? சில ஆண்டுகள் என்று கூறினாலே போதுமானதாயிற்றே. அப்படி இருக்க 'முறையாண்டு' என்று கவிஞர் கூறக் காரணம் யாது? தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை இன்றும் மகளிரிடை ஒரு பழக்கம் இருந்துவருகிறது. தை மாதத்தில் பிறந்த குழந்தையை அடுத்த சித்திரையில் குறிக்கும்பொழுது 'போன வருடம் பிறந்த குழந்தை' என்று பேசும் மரபு இன்றும் உண்டு. இத்தகைய தவறு நேராமல் இருக்கவே, முறை ஆண்டு என்றார் சேக்கிழார். அதாவது பன்னிரு மாதங்கள் முறையாக முடிந்த ஒவ்வோர் ஆண்டாகக் கணக்கிட்டு, அத்தகைய ஆண்டுகள் சில கழிந்தபின் என்று கூறுவது திலகவதியாருக்கும் அவர் தம்பியாகிய மருள் நீக்கியாருக்கும் இடைவெளி ஐந்து அல்லது ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேல் இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பதே ஆகும். செல்வர்கள் வீட்டில் எப்படியாவது ஆண் பிள்ளை ஒன்று வேண்டும் என்று நினைப்பது பண்டுதொட்டுத் தமிழர்கள் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்ற ஒன்றாகும். புகழனார் செல்வராயினும் முதலில் பிறந்தது பெண் குழந்தையே ஆயினும் எப்படியாவது ஒரு ஆண் குழந்தை வேண்டும், அதுவும் உடனே வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை என்பதை இன்றைய சமுதாயத்தார்க்கு வலியுறுத்தவே 'திலகவதியர் பிறந்து சிலமுறையாண்டு அகன்றதன் பின்' என்று பாடுகிறார்.

திருத்தொண்டர் புராணம் அடியார் வரலாறுகளைக் கூறும் நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. பக்திச் சுவை சொட்டும் படியாக அமைந்துள்ளது என்பதிலும் ஐயமில்லை. மறுமையில் வீடு எய்த வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் பயில வேண்டிய நூல் என்பதிலும் ஐயமில்லை. இவை எல்லாவற்றையும்விடப் பெரியபுராணம் பொதுவாக மானிட சாதிக்கும் சிறப்பாகத் தமிழினத்திற்கும் வாழ வேண்டிய முறையைக் கற்பிக்கின்ற சமுதாய நூல் என்பதை மறத்தலாகாது. திலகவதியாருக்குப் பிறகு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது என்று கவிஞர் கூறிப் போயிருக்கலாம். அவ்வாறு கூறாமல் 'சிலமுறை ஆண்டு அகன்றதன்பின்' என்று ஏன் கூறினார் என்று ஆய்ந்தால், சமுதாயத்திற்கு ஒரு படிப்பினையை இலைமறை காயாகக் கற்பிற்கும் நோக்கத்துடனேயே இதனைக் கூறினார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

முடிவாகி, நிறைவேறாத திருமணம்

திலகவதியார் மணப்பருவம் எய்தினார். கலிப் பகையார் என்ற ஓர் இளைஞருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பிய பெரியோர் சிலர் திலகவதியாரின் அழகு முதலியவற்றைக் கேள்விப் பட்டு அவர் தந்தையாராகிய புகழனாரிடம் வந்து அவர் பெண்ணைக் கலிப்பகையாருக்குத் தரவேண்டுமெனப் பேசினார்களாம். அதைக் கூறவந்த சேக்கிழார், மணம் பேசுவந்தவர்களும் பெண்ணின்

தந்தையும் என்ன பேசினார்கள் என்பதையும் கூறுகிறார். இரண்டு விஷயங்களைப் பேசி இரு சாராரும் மனநிறைவு கொண்டனர் என்கிறார் சேக்கிழார்.

“குணம் பேசிக் குலம் பேசிக்
கோதில் சீர்ப் புகழனார்

பைந்தொடியை மணம் நோந்தார். ”

(பெயு.-1294)

என்பதால், பெண்ணின் தந்தை முதலில் அறிய விரும்பியது மணமகனின் குணநலன்களாகும். அதனாலேயே முதலில் ‘குணம் பேசி’ என்கிறார் கவிஞர். அடுத்தபடியாக உள்ள ‘குலம் பேசி’ என்பதனைக் கண்டு யாரும் மருள வேண்டியதில்லை. இன்று வழங்கப்படும் சாதி, குலம், கோத்திரம் என்ற பொருளில் சேக்கிழார் இதனைப் பயன்படுத்தவில்லை. குலம் என்ற சொல், குடிப்பிறப்பைப் குறிக்கும். அதாவது, பெற்றோர்கள், அவர்களின் பெற்றோர்கள், அவர்களின் பெற்றோர்கள் என்று மூன்று தலைமுறையை அறிவதன்மூலம் ஒருவருடைய குணநலம் நிலையானதா என்பதை அறிய முடியும். குலம் என்ற சொல்லுக்கு இதுவே பொருள் என்பதை.

நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப் படும்.

(குறள்-958)

என்ற குறளால் அறியலாம். சிறந்த பெற்றோர்களுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்த ஒருவன் தகாதவற்றைச் செய்ய மாட்டான். அவ்வாறு செய்வானே ஆயின் அவன் அப்பெற்றோர்களின் மகன் அல்லன் என்கிறார் வள்ளுவப் பேராசான். குலம் என்ற சொல்லுக்குக், குடிப்பிறப்பு என்ற பொருளே சிறப்பாக வழங்கிற்று என்பதை அறியலாம். அந்தப் பொருளிலேயே சேக்கிழார் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இரு சாராரும் மன மகிழ்ச்சியோடு திலகவதி அம்மையாருக்கும் கலிப்பகையாருக்கும் மணமுடிக்க உறுதி பூண்டனர். மண உறுதி நிகழ்ச்சியின்பின் மணநாள் வருவதற்குமுன்னரே தந்தை புகழனார் இறையடி சேர்ந்தார். அத்துயரம் பொறாத அவர் மனைவியும் உயிர்நீத்தார். பெருந்துயரில் ஆழ்ந்திருந்த திலகவதியாரும் தம்பி மருள்நீக்கியாரும் சுற்றத்தார் அருகிருந்து தேற்ற, தாய் தந்தையருக்குரிய கடன்களை இயற்றிவிட்டு, ஒருவாறு மன அமைதி அடையும் நேரத்தில் மற்றோர் நெடுந்துயரம் செய்தியாக வந்து நின்றது. மணமகனாக நிச்சயிக்கப்பெற்றிருந்த கலிப்பகையார், போர்த் தொழில் பூண்டவர். மணஉறுதி நிகழ்ச்சி முடிந்த உடனேயே போர்க் களம் செல்ல நேரிட்டது. இறையருள் வேறாக இருந்தமையின் போரிடைச் சென்ற கலிப்பகையார் வீடுபேற்றை அடைந்தார்.

‘தயா’-‘அருள்’

பெற்றோரை இழந்த பெருந்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் தமக்கை, தம்பி இருவருக்கும் கலிப்பகையார் விண்ணுற்ற செய்தி பேரிடியாய் வந்துற்றது. இந் நிலையில் திருமண உறுதி நிகழ்ச்சி நடைபெற்று விட்டபின் கலிப்பகையாரே தம் கணவர் என்ற முடிவுக்கு வந்த திலகவதியார் வேறு மணம் என்ற நினைவை ஒழித்து; இவ்வுடலைத் துறக்கத் துணிந்தார். ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயது நிரம்பிய அவர் தம்பியாராகிய மருள்நீக்கியார் தாய் தந்தையரை இழந்தபிறகு தமக்கையே முழு ஆதரவு என்ற கருத்தில் தமக்கையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, ‘நீங்களும் இறக்கத் துணிந்தால் என் கதி என்ன ஆகும்?’ என்று அழுகிறார். அதனால் மனம் இளகிய திலகவதியார் என்ன செய்தார் என்பதைச் சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்:

தம்பியார் உள் ஆக

வேண்டும் என வைத்ததயா

உம்பர்உலகு அணைய உறு

நிலை விலக்க, உயிர் தாங்கி

அம்பொன் மணி நூல் தாங்காது,

அனைத்து உயிர்க்கும் அருள் தாங்கி,

இம்பர்மனைத் தவம் புரிந்து,

திலகவதியார் இருந்தார்

(பெ 4-1304)

இப்பாடலில் பல நுண்மையான கருத்துக்களைத் தெய்வப்புவர் சேக்கிழார் பெய்துவைக்கின்றார். வேறு துணையில்லாத தம்பிக்காகவாவது உயிர் வாழ வேண்டுமென்ற நினைவில் திலகவதியார் மங்கல நாண் அணியாமல் மனைத்தவம் புரிந்தார் என்று கூறுகிறது பாடல். தாய், தந்தையர், தமக்கை, தமையன், தம்பி என்பவர்களிடையே காணப்படும் பாசத்தை 'அன்பு' என்ற சொல்லாலேயே இத் தமிழர் குறித்தனர். விவரம் அதிகம் தெரியாத மருள்நீக்கியார்மாட்டு தமக்கையாகிய திலகவதியார் கொண்டிருந்தது சகோதரபாசம் அல்லது உடன் பிறப்பு அன்பு என்பதே ஆகும். இதை அறியாதவ ரல்லர் சேக்கிழார். அப்படி இருந்தும் 'தம்பியார் உளராக வேண்டும் என வைத்த தயா' என்று கூறுவதன் உட்கருத்து யாது? தயா என்ற வடசொல் கருணை என்கிற பொருளைத் தருமேதவிர 'அன்பு' என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்த முடியாத சொல்லாகும். நாம் இறைவன்மாட்டுக் கொள்வது அன்பு; இறைவன் நம்மாட்டுக் கொள்வது கருணை அல்லது அருள் எனப்படும். இதை நன்கறிந்திருந்தும் 'தம்பி வாழ வேண்டும் என்ற அன்பினால்' என்று சொல்லாமல், தயாவால் (அருளால்) தான் இறக்காமல் உயிர் வாழ முடிவு செய்தார் என்கிறது பாடல். இவ்வாறு கூறுவதால் இரண்டு அருங்கருத்துக் களைப் பெறவைக்கிறார் சேக்கிழார். முதலாவது, தம்பியின் நிலை கண்டு வருந்தி அவருக்கு அருள் செய்ய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தது; ஒரு

பெண் தன் (தம்பியிடம் தந்தை வீட்டில் இருக்கின்றவரை காட்டுகின்ற அன்பிற்கும் கணவன் வீடு சென்றபின் காட்டுகின்ற அன்பிற்கும் வேறுபாடு உண்டு. ஒருவேளை திலகவதியார் மணமுடிந்து கலிப்பகையாருடன் சென்றிருப்பின் மருள்நீக்கியார் மாட்டுப் பழைய அன்பைச் சொரிதல் இயலாத காரியம். அப்படி மணமுடித்துச் சென்றபின் தாய் தந்தையார் இறந்திருப்பின் மருள்நீக்கியாரைக் கணவன் வீட்டிலிருந்தபடியே கவனித்துக்கொள்ள முடியுமே தவிர, உடனிருந்து அன்பு செய்தல் இயலாத காரியம். நிலைமை மாறிவிட்டமையின் தம்பியாருடன் ஒரே வீட்டில் இருக்கின்றார் எனினும் கணவனுடன் உயிர் துறக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை அவர் விட்டுக்கொடுத்ததுத் தம்பி மாட்டு ஏற்பட்ட அன்பால் அன்று; கைம்மாறு கருதாத அருளாலேயே ஆகும். இவ்வளவு இளமைப் பருவத்தில் அடுக்கிவந்த இத்துணை மாபெரும் துயரங்களைச் சந்தித்த பிறகு திலகவதியார் இம்பர்மனைத் தவம் புரிந்து வாழத் தொடங்கினார் என்றால், அன்பின் முதிர்ந்த நிலையாகிய அருளுடை மையால்தான் முடியும்.

இரண்டாவதாகக் காண வேண்டியது, இவ்வளவு இளமைப் பருவத்தில் அடுக்கி வந்த துன்பங்களால் மனமொடிந்துபோகாமல், வாழ்க்கையில் வெறுப்புக் கொள்ளாமல், தன் நிலையை நினைந்து நொந்து போகாமல் உறுதியுடன் வாழ்வது எளிதான காரியம்

அன்று. அப்படி வாழவேண்டுமேயானால் அதற்குரிய ஒரே வழி, யான் எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அருள் பூண்டு வாழ்வதே ஆகும். திலகவதியார் இதனையே செய்தார் என்பதை 'அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கி' என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார். அடுத்து, 'இம்பர்மனைத் தவம் புரிந்து,' என்று கவிஞர் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டியது. மனை வாழ்க்கை என்பது ஒன்று; மனைத்தவம் என்பது மற்றொன்று. கணவனோடு கூடி மனை வாழ்க்கையில் ஈடுபடுபவர்கள், இயல்புடைய மூவர்க்கும், விருந்தினர்க்கும், சுற்றத்தார்க்கும் பயன்பட வாழ வேண்டும். இல்லறத்திற்கு உரிய கடமை தொடர் புடையார்மாட்டுபட செய்வதேயாகும். இவை அனைத்தும் அன்புடைமை என்றே கூறப்படும்.

அருளுடைமை இதற்கு அப்பாற்பட்டதாகும். தொடர்புடைய சுற்றத்தார், நண்பர், விருந்தினர், பகைவர், நொதுமலர் (stranger) என்பவர்களிடம் வேறுபாடு பாராட்டாமல் காட்டப்படுவது அருள் என்று கூறப்படும். மனையில் தங்கி வாழ்ந்த திலகவதியார், தம்பிக்காகமட்டும் வாழ்ந்திருப்பின் அது சோதர அன்பு அல்லது சோதர பாசம் எனப் பட்டிருக்கும். அவ்வாறில்லாமல் தம்பி என்ற உறவைப் பெரிதாகப் பாராட்டாமல் அனைத்து உயிர்களிலும் அவரும் ஓர் உயிர் என்ற எண்ணத்தோடு வாழ்ந்தார்

என்று குறிக்கவே 'அனைத்துயிர்க்கும் அருள்தாங்கி' என்றும், 'மனைத்தவம் புரிந்தார்' என்றும் கவிஞர் பாடுகிறார். இதுவே பொருள் என்பதைப் பின்னர் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் அறியலாம்.

தம்பியார் மாறியும் தம் நிலைமாறாமை

எந்தத் தம்பிக்காக உம்பர் உலகு அணையாமல் இம்பர் மனைத்தவம் மேற்கொண்டாரோ அந்தத் தம்பி வேற்றுச் சமயம் புகுந்துவிட்டார். தம்பிக்காக மட்டும் வாழ்ந்திருப்பின் இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு மனமுடைந்து உயிர் நீத்திருப்பார். அல்லது தம்பியை அழைத்துத் தன் மன உளைச்சலை வெளியிட்டு இருப்பார். திலகவதியார் அவ்வாறு செய்யவில்லை. இறைவனிடம் முறையிட்டுவிட்டுத் தாம் மேற்கொண்ட ஆலயப் பணியினை விடாது செய்து வந்தார். இதிலிருந்தே அன்புடைமையின் மேம்பட்ட அருளுடைமையில் திலகவதியார் நிலைபெற்று விட்டார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஒரே தம்பியார் தம்மை விட்டு அகன்றபின், திருவாமூரில் இருந்து புறப்பட்டுச் சென்று, கெடில நதிக்கரையில் உறையும் அதிகை வீரட்டானரை நண்ணி, திருக்கோவிலில் பணிபுரியும் பணியை மேற்கொண்டார் திலகவதியார் என்று சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்:

“புலர்வதன்முன் திருஅலகு பணிமாறிப் புனிறுஅகன்ற
நலம்மலிஆன் சாணத்தால் நன்குதிரு மெழுக்கு இட்டு,
மலர்கொய்து கொடுவந்து, மாலைகளும் தொடுத்து
அமைத்துப்
பலர்புகழும் பண்பினால் திருப்பணிகள் பலசெய்தார்.”
(பெ 4-1314)

கோயில் திருப்பணி : சமுதாயப் பணி

இப்பாடல்மூலம் இறையன்பின் அடிப்படையில்
இத்தொண்டு செய்யப்படுகிறது என்பதைமட்டும்
அல்லாமல், மற்றொரு கருத்தையும் சேக்கிழார்
குறிக்கிறார். திருக்கோயில் பணிகளில் மிக
முக்கியமானது திருக்கோயிலைக் கூட்டித் துப்புரவு
செய்வதும், பசுஞ்சாணத்தால் மெழுகுவதும் ஆகும்.
அக்காலத்தில் கோயில் முழுவதும், பிராகாரம்
உள்பட மண்தரையாக இருந்ததேதவிர, இக்காலம்
போலப் கருங்கல்லால் தளவரிசை இடப்படவில்லை.
அன்றியும், அன்றாடம் நூற்றாக் கணக்கானவர்கள்
திருக்கோயிலுக்கு வந்து, பிராகாரம் வலம் வந்து
கருவறைவரை சென்று நின்று இறைவனை
வழிபட்டுச் செல்வது மரபாகும். எனவே, சுற்றுப்
புறமும் தரையும் மாசுபடுதல் இயல்பே ஆகும்.
அதனைப் போக்க அலகிடுதலும் சாணத்தால்
மெழுகுதலும் தேவைப்பட்டன. பூமியில் உள்ள
மாசைக் கழிக்க இவை இரண்டும் போதுமானவை
என்றாலும், பலர் கூடி மூன்று புறம் அடைக்கப்
பட்ட கருவறையில் நின்று வழிபடும்பொழுது

அவர்கள் மூச்சுக் காற்றால் காற்றில் மாசு ஏற்படுவது இயல்பு. இந்த மாசைப் போக்க நம்முடைய முன்னோர் கண்ட ஒப்பற்ற புதுமை—சாம்பிராணி, குங்கிலியம், சூடம் என்பவையாகும். மிகப் பழங் காலம்தொட்டே திருக்கோயில்களில் மூன்றையும் பயன்படுத்திவந்தனர். அடைபட்ட இடத்தில் ஏற்பட்ட காற்று மாசைப் போக்க இவை மூன்றும் மிகச் சிறந்த பொருட்களாகும். இவற்றுள்ளும் சாம்பிராணி முதலிடத்தையும் குங்கிலியம் இரண்டாவது இடத்தையும் சூடம் மூன்றாவது இடத்தையும் பெற்றுள்ளன. சாம்பிராணி போன்ற காற்று மாசு நீக்கியைக் காண்பது இன்றும் அரிதாகும்.

இவற்றையெல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் திருக்கோயிலில் அலகிடுதல், மெழுகிடுதல், குங்கிலியம் இடுதல் ஆகிய பணிகளை இறை பணியாகவே கருதி நம் முன்னோர் செய்துவந்தனர். மக்கட்குச் செய்த தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்பதைத் திலகவதியார் நன்கு அறிந்திருந்தார் ஆதலின் அனைத்து உயிர்க்கும் அருள் தாங்குவதற்குத் திருக்கோவில் பணி சிறந்தது எனத் தேர்ந்தெடுத்த காரணம் முன்பின் தெரியாத பலரும் கோயிலுக்கு வருவதால், மகேசனுக்குச் செய்யும் இப்பணி, அனைத்துயிர்க்கும் செய்யும் பணியாக அமைந்து இருப்பதைக் காணலாம்.

திலகவதியார் செய்தி ஏன்?

திலகவதியாரின் வாழ்க்கை நிலையைச் சொல்ல வேண்டிய தேவை இல்லையென்றாலும் சேக்கிழார் கூறக் காரணம், சமுதாய அடிப்படையில் கணவனோடு வாழ முடியாதவர்கள் எந்த முறையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டார்கள் என்பதைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு உணர்த்தவே சேக்கிழார் இதனை விரிவாகப் பாடினார் என்பதை அறிய வேண்டும்.

செல்வமலி மருள்நீக்கியார் பணிவாழ்வு

தம்பியாகிய மருள்நீக்கியார் (நாவரசர் எனும் பட்டம் பின்னரே அவருக்கு எய்திற்று) செல்வச் செழிப்பில் பிறந்து வளர்ந்தமையின் என்ன செய்தார் என்பதனைச் சேக்கிழார் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

மருள்நீக்கியார் நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை
கண்டு அறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேல் புகழ்விளங்க
நிதி அளித்துக் கருணையினால்
ஆசில் அறச் சாலைகளும்
தண்ணீர் பந்தரும் அமைப்பார்.

(பெ. பு-1305)

என்று பாடுவதால், மருள்நீக்கியாரின் சமுதாயத் தொண்டு இன்மையிலேயே தொடங்கிவிட்டது என்பதை அறிகிறோம். 6ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஒஹோவென்று செல்வம் செழித்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, சமுதாயத்திற்குத் தேவையான அறச்சாலைகளும், தண்ணீர்ப் பந்தலும் அமைத்தார். இன்று பெரிதாகப் பேசப்படும் சுற்றுச்சூழ்நிலைப் பாதுகாப்பு என்பது, மரங்கள் வளர்ப்பதன் அடிப்படையிலேயே பெரும் பகுதி அமைகின்றது என்பதை அறிந்த நமக்கு, மருள் நீக்கியார் அற்றை நாளில் செய்த சமுதாயத் தொண்டு வியப்பை அளிக்கிறது.

தம் செல்வத்தை வேண்டுவாருக்கு அளிப்பதிலும் விருந்தினரை உபசரிப்பதிலும் செலவிட்ட அவர், பொதுத் தொண்டையும் மறக்கவில்லை. அதனையே முதலில் செய்தார் என்பதனைப் பின்வரும் பாடல் விளக்குகிறது.

காவளர்த்தும் குளம் தொட்டும்

கடப்பாடு வழுவாமல்

மேவினார்க்கு வேண்டுவன

மகிழ்ந்து அளித்தும் விருந்து அளித்தும்

நாவலர்க்கு வளம் பெருக

நல்கியும் நானிலத்து உள்ளோர்

யாவருக்கும் தவிராத

ஈகைவினைத் துறை நின்றார்.

(பெ பு-1306)

‘கா வளர்த்தல்’ என்பது சோலைகளை வளர்த்தல் என்றும் ‘குளம் தொட்டு’ என்பது குளம் வெட்டுதல் என்றும் பொருள்படும். தமிழ் நாட்டில் என்று முள்ள நீர்ப்பஞ்சம் குளம்வெட்டுதலால் ஓரளவு போக்கப்படும். என்பதைப் புறநானூற்றுக்காலம்முதல் நாவரசர் காலம்வரை நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளால் அறிகிறோம்.

‘நிலன்நெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம இவண் தட்டோரே
தள்ளா தோரிவண் தள்ளாதோரே’

(புறம்-18)

என்ற புறப்பாடலால் குளம் வெட்டுதலைச் சங்க காலத்திலேயே சிறந்த தொண்டாகக் கருதினர் என்று அறிய முடிகிறது. அதையே தொடர்ந்து நாவரசரும் செய்தார் என்று அறிகிறோம். மிக்க இளம் வயதினராயினும், அடக்கி ஆளும் தாய் தந்தை இல்லாதபோதும், பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை மருள் நீக்கியார் எவ்வாறு செலவிட்டார் என்பது, தான் தோன்றிகளாகத் திரியும் இக்கால மேட்டுக்குடி இளைஞர்கட்கு நல்ல படிப்பிணையை நல்கும்.

பொதுவாக, செல்வக்குடியில் பிறந்த இளைஞர்கள் இளமையிலேயே தாய், தந்தையரை இழந்துவிட்டால் அப்பெருஞ்செல்வமே அவர்கட்குப் பகையாகி அவர்கள் அழிவிற்குக் காரணமாகின்றது. அத்தகையோரும் மருள்நீக்கியார் வாழ்க்கை அறியப்

படவேண்டியதாகும். செல்வக் குடியில் பிறந்தவர்கள் கல்வி கற்பது குறைவுதான். ஆனால், மருள்நீக்கியார் எங்ஙனம் கற்றார் என்பதை இதோ சேக்கிழார் கூறுகிறார்!

“-----

பொருள் நீத்தம் கொளவீசிப்

புலன் கொளுவ மனம் முகிழ்த்த

சுருள் நீக்கி மலர்விக்கும்

கலை பயிலத் தொடங்குவித்தார்.”

(பெ பு-1290)

பெருஞ்செல்வர்கள்கூட ஆடம்பரங்களுக்குச் செலவு செய்வதுபோலத் தம் குழந்தைகளின் கல்விக்குச் செலவிடுவது இல்லை. இதனெதிராக மருள்நீக்கியார் குடும்பம், ‘பொருள் நீத்தம் கொள வீசினார்கள்’ என்பதால், கல்வி கற்பிற்கும் ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டுமான பொருள் உதவி செய்தார்கள் என்பதையும் சேக்கிழார் வருணிக்கிறார்.

ஒரு பிடிப்பு இல்லை

இதனை அடுத்து, மருள் நீக்கியார் வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு பெரு நிகழ்ச்சி சிந்தனைக்குரியதாகும். செல்வக் குடியில் பிறந்திருப்பினும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு இல்லாமல், அமைதியற்று வாழ்ந்தார் என்பது தெரிகின்றது. இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார், மருள் நீக்கியார்,

‘நில்லாத உலகியல்பு கண்டு நிலையா வாழ்க்கை
அல்லேன் என்று அறந்துறந்து.....’

(பெயு.-1307)

வேற்றுச் சமயம் புகுந்தார் என்று கூறுகிறார். பெருஞ் செல்வத்தில் வாழ்ந்தாலும் வாழ்க்கை நிலையாமை பற்றியும், தாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பது பற்றியும் மருள்நீக்கியார் மனத்தில் ஒரு போராட்டமே நிகழ்ந்தது என்பதை மேலே காட்டிய வரிகள் அறிவிக்கின்றன. இப்போராட்டத்திற்குக் காரணம் அவருடைய இளமை வாழ்வில் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த இறப்புக்களே ஆகும். மிகக் குறுகிய காலத்தில் பெற்றோர்கள், தமக்கைக்கு வரிக்கப்பட்ட கணவர் ஆகிய மூவரும் அடுத்தடுத்து இறந்தது மருள்நீக்கியார் மனத்தில் நிலையாமைபற்றி நினைக்க இடமளித்தது. எத்துணைச் செல்வம் இருப்பினும் இறப்பு முதலிய துன்பங்களைத் தவிர்க்க முடியாது என்பதை அவர் உணர்ந்தார். தாம் பிறந்து வளர்ந்த சமயத்தில் அமைதி கிட்டவில்லை. ஆதலால், வேற்றுச் சமயம் புகுந்தார் என்று தெரிகின்றது. பல ஆண்டுகள் அங்குத் தங்கி, பாலிமொழியையும் கற்று க்ஷணிக வாதம் பேசும் பௌத்தர்களை வாதில் வென்று தருமசேனர் என்ற பட்டம் பெற்றார் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. என்றாலும், என்ன! அவர் தேடிப்போன அமைதி அங்கேயும் கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே,

இறைவன் அருள் கடைக் கூட்ட மறுபடியும் சைவத்திற்கே வந்து சேர்ந்தார். தம்மை வருத்திய சூலை நோயைத் திருவதிகை வீரட்டனப் பெருமானைப் பாடித் தீர்த்துக் கொண்டார்.

கல்வியும் தொண்டும் நிறைவு தரவில்லை!

மருள்நீக்கியாரின் வாழ்க்கையின் தொடக்கம், நிறைந்த கல்வியைப் பெறுவதிலும் மக்கள் தொண்டு செய்வதிலும் தொடங்கிற்று என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். ஆனால், இந்தக் கல்வியும், மக்கள் தொண்டும் அவருக்கு மனநிறைவைத் தரவில்லை. இது ஏன் என்பதுபற்றிச் சிந்திப்பது இன்று நமக்குப் பயன் தருவதாகும். இவை இரண்டு மட்டும் இருக்கும் பொழுது அமைதி கிட்டவில்லை. அப்படியானால், எப்பொழுது இவர் அமைதி பெற்றார் என்று ஆராய்வது பொருத்தமுடையதாகும். தொடக்கத்தில் கல்வியும் தொண்டும் இருந்தாலும், இறைபக்தி அல்லது இறையன்பு அதில் இடம் பெறவில்லை. சூலை நோய்க்குப் பிறகு, இறையன்பு, முன்னர்க் கூறிய கல்வி, தொண்டு என்பவற்றுடன் சேர்ந்த பிறகு மன அமைதி பெற்றுவிட்டார் நாவரசப் பெருமான். தேவாரத்தால் நாம் அடையும் பயனைப்போலவே அவருடைய வாழ்க்கையும் அதில் நடந்த ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் இன்றைக்கும் வருங்காலச் சமுதாயத்திற்கும் வழி காட்டுவனவாகும்.

தர்மகர்த்தாத் தத்துவம்

இந்நிலையில் முற்கூறப்பட்ட வரலாற்றுப் பகுதியில் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிச் சிந்திப்பது நலம். இந்த நூற்றாண்டில் செல்வம் உடையவர்கள் அந்தச் செல்வத்தைப்பற்றி என்ன நினைக்க வேண்டும், அதனை எவ்வாறு செலவிட வேண்டும் என்பன பற்றியெல்லாம் விரிவாகப் பேசிய மகாத்மா காந்தி, இதற்குத் 'தர்மகர்த்தாத் தத்துவம்' (Trusteeship concept) என்று பெயரிட்டார். ஒருவன் எவ்வளவு சம்பாதித்தாலும் அது தன்னுடைய உழைப்பால் மட்டுமல்லாமல் ஆயிரக்கணக்கான பிற மக்களின் உழைப்பும் அதில் உள்ளது என்பதை மறக்கக்கூடாது, எனவே, வருகின்ற ஊதியம் உழைத்த அனைவருக்கும் பொதுவானதாகும். அனைவரும் தனித்தனியே வருகின்ற ஊதியத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டால், பொதுவான நன்மை எதையும் செய்யமுடியாது. அதற்காகத்தான் ஒரு தனிமனிதன் அவர்கள் உழைப்புக்கு ஒரு பகுதியைக் கூலியாகத் தந்துவிட்டு, எஞ்சியதைச் சேர்த்துவைக்கின்றான். அதனாலேயே அவன் செல்வன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான். ஆனால், இந்தச் செல்வம் பிறருடையது, அவர் கட்டு நன்மை செய்வதற்காகவே தன்பால் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அவன் மறத்த லாகாது. பெரும்பொருளை நிர்வகிப்பது ஒருவர் இருவரால்தான் செய்யமுடியுமே தவிர, பலர் ஒன்று சேர்ந்து செய்ய முடியாது.

வங்கியின் நிர்வாக இயக்குநர் பிறருடைய பொருளை வங்கியில் சேமித்துவைத்து நிர்வகிப்பது போலவே, செல்வர்கள் எனப்படுபவர்கள் பிறருடைய உழைப்பால் வந்த செல்வத்தைச் சேகரித்துத் தம்மிடம் வைத்து, அதை நன்கு நிர்வகித்து, பிறருக்காகவே அச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதனைத்தான் மகாத்மா 'தர்மகர்த்தாத் தத்துவம்' என்று கூறினார். இருபதாம் நூற்றாண்டில், மகாத்மா கூறிய இதனை, அவருக்கு 1400 ஆண்டுகள் முன்னர் இத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மருள்நீக்கியார் என்ற மேட்டுக்குடி மகனார் செயலில் செய்து காட்டினார். சோலைகள் வளர்த்தல், குளம் வெட்டுதல், சாலை அமைத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல் என்பவை மருள்நீக்கியார் என்ற தர்மகர்த்தா பொதுநன்மைக்காகச் செய்த செயல்களாகும். இன்றைய செல்வர்கள், நாவரசரின் இளமை வாழ்க்கையை அறிந்து கடைப்பிடித்தால், உலகம் உய்ய வேறு எதுவும் தேவையில்லை. நாவரசர் இக்கொள்கையைப் புதிதாகக் கண்டறிந்தார் என்று கூறுவதும் சரியன்று. மிகப் பழைய புறநானூற்றில் 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல்; துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே' (புறம்—189) என்ற அடிகள் தர்மகர்த்தாத் தத்துவத்தை விளக்கிக் கூறுவதைக் காணலாம்.

ஒரு தவறான முடிவும், உண்மை விளக்கமும்

மருள்நீக்கியாரின் இளமைப் பருவத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு பெருநிகழ்ச்சி, அவர் வேற்றுச் சமயம் புகுந்ததாகும்.

இன்று பெரியபுராணத்தைக் கற்கின்ற சைவர்கள், தமிழ்நாட்டுச் சமணர்கள் ஆகிய இருவரும் வரலாற்றடிப்படை தெரியாமையால், பெருந்தவறு செய்கின்றனர். 6ஆம் நூற்றாண்டில் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் நாவரசர். “கொல்லாமை மறைந்து உறையும் அமண் சமயம் குறுகுவார்” (1307) என்று நாவரசர் சமணரானதைச் சேக்கிழார் பாடுவதை, வரலாற்றுக் கண்கொண்டு காண வேண்டும். சங்க காலம்தொட்டே, தமிழ் மக்களில் சிலர் சமண சமயத்தைப் பின்பற்றிவந்தனர். ரிஷப தேவரும் ஏனைய தீர்த்தங்கரர்களும் வடபுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் அவர்கள் வகுத்த சமயத்தின் அடிப்படையான கொள்கை, பிறர்மாட்டு அன்பு, பிற உயிர்களுக்குக் கருணை, அஹிம்சை, நோன்புகள் முதலியனவாகும். இக் கொள்கைகளில் சைவர்கள் ஒதுக்கக்கூடியவை, தங்களுக்குப் புறம்பு என்று கூறக்கூடியவை எதுவும் இல்லை. எனவே, சங்க காலம்தொட்டு, இன்றுவரை இங்குள்ள சமணர்கள் ஏனைய மக்களோடு ஒருங்கிணைந்து, அமைதியாக வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இவர்களில் பலர் மாபெரும் தமிழறிஞர்களாக, தமிழ்ப் பற்றுடையவர்களாக, தமிழ் மொழியைத் தாயெனப் போற்றுபவர்களாக, பல தமிழ் நூல்களை இயற்றியவர்களாக இருந்தனர்.

பெருங்கதை என வழங்கும் உதயணன் சரிதையும், திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய சீவக சிந்தாமணியும், தோலாமொழித் தேவரின் சூளா

மணியும், பவணந்தியார் வழங்கிய நன்னூலும் சமணர்கள் தமிழுக்குத் தந்த கொடையாகும். அப்படியானால், 6ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய சமணர்களோடு திருநாவுக்கரசர் மாறுபட்டார் என்று சொல்வது அர்த்தமற்றதாகும். இந்த அடிப்படையில் வரலாற்றை ஆய்ந்தால் ஓர் உண்மை விளங்கும். கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுவாக்கில், எருமைநாடு என்று அன்று அழைக்கப்பட்ட மைசூர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து களப்பிரர் என்னும் கூட்டத்தார், சத்தியமங்கலம், கோவைவழியாகத் தமிழகத்தில் புகுந்தனர். அங்கிருந்து இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து, ஒரு பகுதி கிழக்கு நோக்கி வந்து பல்லவ நாட்டையும், ஒரு பகுதி தெற்கு நோக்கிச் சென்று பாண்டிய நாட்டையும் கைப்பற்றினர். இவர்கள் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர். இவர்களைப்பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார், மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில், “கானக் கடிகூழ் வடுகக் கருநாடர் காவல் மானப்படை மன்னவன் வலிந்து நிலம் கொள்வானாய்”(பெ.பு.—983) மதுரையைப் பிடித்தான் என்று கூறுகிறார். பெயரளவில் இவர்கள் சமணர்களே தவிரச், சமண சமயக் கொள்கைக்கும் இவர்கட்கும் வெகுதூரம். கொள்ளை அடிப்பதும் போரிடுவதுமே தங்கள் கொள்கைகளாகக் கொண்ட இவர்கள் சமணம் என்ற போர்வையில் வாழ்ந்தவர்களேதவிர உண்மைச் சமணர்கள் அல்லர். இவர்கள் பல்லவ நாட்டையும், பாண்டிய நாட்டையும் கைப்பற்றினாலும் மக்கள் தொடர்பில்லாதவர்கள். எந்த நாட்டிலும் உள்ளூரில் தங்கி மக்களோடு பழகி

வாழ்ந்ததாக ஒரு குறிப்பும் இல்லை. முதலாவது, இவர்கள் தமிழர்கள் அல்லாதவர்கள். தமிழ் மொழியைப் புறக்கணிப்பவர்கள். இரண்டாவது, சமணக் கொள்கைகளைப் போற்றி நடவாமல் அச்சமயப் பெயரைமட்டும் வைத்துக் கொண்டு, அரசர்களைத் தம்வசப்படுத்தி மறைவில் நின்று அதிகாரம் செலுத்தினர். ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த நின்றசீர்நெடுமாறன் என்ற பாண்டிய மன்னனை இவர்கள் தம்வசத்தில் வைத்திருந்தாலும் மதுரை நகருக்குள் வாழமுடியாமல், ஆனைமாமலை போன்ற மலைகளிலும் குகைகளிலும் வசித்து வந்தனர். ஞானசம்பந்தர் வாதஞ்செய்தது இந்தக் களப்பிரர்களுடனேயே அன்றித், தமிழ்ச் சமணர்களிடம் அன்று.

தமிழ்ச் சமணர்கள் சங்ககாலம்தொட்டே பரவி வாழ்ந்தார்கள். தமிழ்மொழிமாட்டுப் பேரன்புடையவர்களும் அமைதியாக ஏனைய சைவ, வைணவர்களோடு சேர்ந்து வாழ்பவர்களுமாகிய இவர்களுடன் திருஞானசம்பந்தர் திடீரென்று வாதஞ்செய்யக் காரணமேயில்லை. நாவரசர் காலத்தில் வாழ்ந்த மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவன் இவர்கள் பிடியில் இருந்த காரணத்தால் நாவரசருக்குத் தீங்கிழைத்தான். இறுதியாகச் சொல்லவேண்டுமானால், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியவர்களுடன் மலைந்தவர்கள் களப்பிரரே அன்றித், தமிழ்ச் சமணர்கள் அல்லர் என்பதை அறிந்துகொள்ள

வேண்டும். தமிழ்ச் சமணர்கள் கொல்லாமையைத் தம் உயிர்போல் போற்றுகின்றவர். அதனாலேயே இவர்களில் மாறுபட்டவர்கள் களப்பிரர் என்பதைக் குறிக்கவே, 'கொல்லாமை மறைந்துறையும் சமணர்' என்று சேக்கிழார் இவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

நாவரசர் வாழ்க்கையின் இடைப்பகுதியில், மகேந்திரவர்மன் களப்பிரர் சூழ்ச்சியால் அவருக்குப் பல்வேறு விதமான கொடுமைகளைச் செய்தான். சுண்ணாம்புக் காளவாயில் இடுதல், நஞ்சினை ஊட்டல், யானையால் தலையை இடறச் செய்தல், கல்லோடு கட்டிக் கடலில் இடுதல் ஆகிய கொடுஞ் செயல்களைத் தமிழ்ச் சமணர்கள் மனத்தால்கூட நினைந்து பார்க்கமாட்டார்கள். 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்றும், 'அஞ்சுவது யாதொன்று மில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை' என்றும் பாடிய நாவரசர், மன்னன் இழைத்த இக்கொடுமைகளை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார் என்று பார்த்தால், 20ஆம் நூற்றாண்டின் மகாத்மா வகுத்த அஹிம்சைப் போராட்டத்திற்கு நாவரசரே முன்னோடி ஆவார் என்பதை அறியமுடியும். இக்கொடுமைகளை அமைதியாக ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு வார்த்தைக்கூட எதிர்த்துப் பேசாமல் நாவரசர் இருந்ததுமட்டும் அன்று, அவருடைய மனத்தில் இக்கொடுமை செய்பவர்கள்மாட்டு ஒரு கடுகளவு சினமோ, வெறுப்போ, காழ்ப்புணர்ச்சியோகூட இருந்ததில்லை என்பதை அவர் பாடல்கள் மூலமாகவே அறிகிறோம்.

“வஞ்சனை பால்சோறுஆக்கி, வழக்கிலா அமணர் தந்த
நஞ்சு அமுது ஆக்குவித்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே”

(திருமுறை-4-70-5)

“கல்லினோடு எனைப்பூட்டி அமண் கையர்
ஒல்லை நீர்புக நாக்க என் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக்குடியரன்
நல்ல நாமம் நவிறறி உய்ந்தேனன்றே”

(திருமுறை-5-72-7)

இவ்விரு பாடல்களும் தமக்கிழைக்கப்பெற்ற
கொடுமைகளை நினைந்து பேசும் அப்பெருமானு
டைய வாக்கில் ஒரு கடுஞ்சொல்கூட வரவில்லை
என்பதை அறியவேண்டும். இவ்விருண்டு பாடல்
களையும் வைத்துக்கொண்டே இச்செயல் செய்தவர்
கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமணர்கள்
அல்லர் என்பது நன்கு விளங்கும். எந்தத் தமிழனும்
செய்ய ஒருப்படாத இச்செயலை அஹிம்சையை
உயிராகக் கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமணர் ஒரு
நாளும் செய்திருக்க முடியாது. அன்றியும், தமிழ்
நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமணர் எண்ணிக்கையால்
மிகக் குறைவானவர்கள். போரை மனத்திலும்
விரும்பாதவர்களால் அவர்களிடம் படைபலமோ,
அரசனைக் கைக்குள் போட்டுக்கொள்ளும் தந்திரமோ
ஒரு நாளும் இருந்திருக்க முடியாது. மகேந்திரவர்மன்,
நின்றசீர்நெடுமாறன் என்பவர்கள் சாதாரணமான
சிற்றரசர்கள் அல்லர்; பேரரசர்கள். இவர்களை வசப்

படுத்திய கூட்டம், மைசூர்ப் பகுதியிலிருந்து வந்த களப்பிரர்களே ஆவர். தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் பண்டுதொட்டே ஒரு குறை இருந்துவந்தது என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்களை நன்கு பயில்வார் அறியமுடியும். தம்முடைய நாட்டில் உள்ளவர்களை மதிப்பதைவிட, வந்தேறிகளிடம் அதிக அக்கறை செலுத்தினர். இந்நாட்டுச் சமயங்கள் சைவமாயினும், வைணவம் ஆயினும் வேள்விகள் முதலியவற்றிற்கு அதிக மதிப்புத் தரவில்லை. பரிபாடல், திருமுரு காற்றுப்படை என்பவை பக்தியையே பெரிதாக மதித்துப் பேசின. அப்படியிருந்தும், வடக்கிலிருந்து வந்த வேத, வைதிகர்கள் புரியாத மொழியில் வேள்விகள் செய்யத் தொடங்கியவுடன் தமிழ் மன்னர்களில் சிலர், அதில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினர். பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, ராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்போர் வேள்விகள் செய்வதைப் பெருமையாகக் கருதித் தங்கள் பெயருக்கு முன்னர், அந்த வேள்விகளின் பெயர்களையே சூட்டிக்கொண்டனர். இடைக் காலச் சோழர்களிடமும் இக்குறை இருந்ததை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். இராஜராஜனும், இராஜேந்திரனும் தேவாரங்கள் தோன்றிய சோழ நாட்டில் வாழ்ந்தும், கோளகி சைவத்தைச் சேர்ந்த வடவராகிய சதுரானன பண்டிதரைக் குருவாகக் கொண்டிருந்ததை அறிவோம். இதே குறை மகேந்திர வர்மன், நின்றசீர்நெடுமாறன் ஆகியோரிடமும்

இருந்தது. எனவே, சமணர் என்ற போர்வையில் இருந்த களப்பிரர்களை நம்பி ஏமாந்தனர் என்றே அறிய வேண்டும்.

கையூட்டு

இக்காலத்தில் இந்தியப் பெருநாட்டை ஆட்டிப் படைக்கும் கையூட்டு முறை (லஞ்சம்) தமிழகத்திற்குப் புதியதன்று என்பதை மகேந்திரவர்மன் எழுதிய 'மத்த விலாசப் பிரகசனம்' என்ற நாடகத்தில் காணலாம். அந்த நாடகத்தை நன்கு படித்த சேக்கிழார், தக்க இடத்தில் அதனைப் பயன்படுத்துகிறார். நாவரசர் சைவத்திற்கு மீண்டுவிட்டார் என்பதை அறிந்த களப்பிரர்கள் காடு, மலைகளில் இருந்த தம் இருக்கையை விட்டு, மகேந்திரவர்மனிடம் வந்து 'உன்னுடைய ஆணையை மீறிய மருள்நீக்கியாரைக் கொண்டுவந்து தண்டிக்க வேண்டும்' என்று கோள் மூட்டுகின்றனர். பல்லவன் தலைநகரில் இல்லாமல் எங்கோ காட்டிலும் மலையிலும் வாழ்ந்த இவர்கள் இப்பொழுது அரசனிடம் வந்து கூடினார்கள் என்பதை, 'தலையும் பீலியும் தாழ்வந்து ஒரு சிறை சார்ந்தார்' (1351) என்று கவிஞர் கூறுவதால் எங்கோ வாழ்ந்தவர்கள் இப்பொழுது அரசனிடம் ஒரு சேரக் கூடினார்கள் என்று அறிகிறோம். மகேந்திரன் காலத்தில் தமிழ்ச் சமணர்கள் காஞ்சியில் நிரம்ப வாழ்ந்துவந்தனர். எனவே, 'வந்து ஒரு சிறை சார்ந்தார்' என்று இவர்களைப்பற்றிச் சேக்கிழார்

கூறியிருக்க முடியாது. வந்து சார்ந்தார் என்பதால் இவர்கள் எங்கோ மக்கள் வாழாத பகுதியில் வாழ்ந்தனர் என்பதும், தேவை ஏற்பட்டபொழுதே நேராக அரசனிடம் வந்தனர் என்பதும் அறியப்படும். காஞ்சியில் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமணர்களைப்பற்றி இவ்வாறு கூறமுடியாது. யாரும் மதம் மாறக்கூடாது என்ற ஓர் ஆணையைத் தான் எக்காலத்திலும் பிறப்பிக்கவில்லை என்றும், ஒரு தனி மனிதன் மதம் மாறினால் அதனால் பெருந்தீங்கு விளைந்து விடாது என்றும் அரசன் கூறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாமல் மகேந்திரவர்மன் அமைச்சர்களை அழைத்து, மருள்நீக்கியாரை அழைத்துவரச் சொன்னானாம். அவன் என்ன சொன்னான் என்பதைப் பின்வரும் பாடலில் சேக்கிழார் கூறுகிறார்,

“அருள்கொண்ட உணர்வு இன்றி நெறிகோடி
அறிவுஎன்று
மருள்கொண்ட மன்னவனும் மந்திரிகள் தமை
நோக்கித்
தெருள்கொண்டோர் இவாசொன்ன தீயோனைச்
செறுவதற்குப்
பொருள் கொண்டுவிடாது, என்பால் கொடுவாரும்”
எனப் புகன்றான்.
(பெ. 4-1360)

அமைச்சர்களைப் பார்த்து ஓர் அரசன், “கையூட்டு வாங்கிக்கொண்டு அவனை விட்டுவிடாமல் என்பால்

கொண்டு வாருங்கள்” என்று பேசுவானேயானால் அவனுடைய ஆட்சி எத்தனை கீழ்த்தரம் ஆனதாக இருந்திருக்கும் என்பதனைத் தெரிவிக்கவே, சேக்கிழார் இவ்விடத்தில், ‘பொருள் கொண்டு விடாது’ என்ற தொடரைப் பயன்படுத்துகிறார்.

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை

“அரசன் ஆணை, நீங்கள் உடன் வரவேண்டும்” என்று ஏவலர்கள் வந்தழைத்தபோது, பெருமான் திருவதிகையில் இருந்தார். அரசன் ஆணை என்ற சொல்லை, அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம்’ (6—98—1) என்று கூறுவதால், தாம் யாருக்கும் அடிமையில்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறார். அடுத்து, எப்படியாவது அவர் வந்துதீரல் வேண்டும், இன்றேல் அரசன் தங்களைத் தண்டிப்பான் என்று வந்தவர்கள் வேண்ட அவர்கள்மாட்டுக் கொண்ட கருணையினால் அவர் களோடு புறப்படுவதற்கு முன், ‘சுண்ண வெண் சந்தனச் சாந்தும்’ என்று துவங்கும் பாடலின் இறுதி அடியில்,

“.....கெடிலப் புனலும்

உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை

அஞ்சவருவதும் இல்லை”

(திருமுறை-4, 2, 1)

என்று கூறுகிறார். மன அமைதி எங்கே கிடைக்கும் என்று தேடியலைந்த நாவரசருக்கு மன அமைதி, மனத் திடம், நெஞ்சுறுதி என்பவை கிடைத்துவிட்டன. அதன் விளைவாகவே 'நான் யாருக்கும் அடிமையில்லை' என்றும் 'நாம் அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை' என்றும் பேச முடிகிறது.

இராவணன், இரணியன் முதல், இன்றுள்ளவர் களில்கூடப் பலர், தாம் யாருக்கும் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை. தம்மை அசைக்க யாராலும் முடியாது என்று பேசியுள்ளார். இங்ஙனம் பேசிய இரணியன் முதலானோர் என்ன கதி அடைந்தனர் என்பதை நாம் அறிவோம். நாவரசரும் இதைத்தானே சொன்னார்? அப்படியிருக்க, இவர்களிடையே வேற்றுமை என்ன என்று கேட்கப்படலாம். இரு கூட்டத்தாரும் சொல்லிய சொற்களில் வேற்றுமை இல்லை. ஆனால் அச்சொல்லின்பின்னே நின்ற அவர்கள் மனநிலையில்தான் மலைபோன்ற வேறுபாடு உள்ளது. இரணியன் முதலானோர் 'தான்' என்ற ஆணவத்தின் அடிப்படையில் நின்று இவ்வாறு கூறினர். நாவரசர் கூற்றின்பின்னே உள்ள மனநிலை வேறு. சங்கரன் என்ற கோமானுக்கு மீளா ஆட்டாட்டு விட்டமையின் வேறு யாரையும் தலைவர் என்று ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்கிறார் பெருமான். அடுத்து, ஒரு மனிதன் அஞ்சாமல் இருப்பதென்பது இயலாத காரியம். ஏதோ ஒன்றில்லாவிட்டால், மற்றொன்றிற்கு அஞ்ச நேரிடும். ஆனால், பெருமான்

இங்கே, 'அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை; அஞ்ச வருவதுமில்லை' என்று கூறுகிறாரே, இது சரியா? என்று சிந்தித்தால் அதற்குரிய விடையை அதே அடியின் முற்பகுதியில் அவர் விளக்கமாகக் கூறுகிறார். 'கெடிலப்புனல் உடையார் ஒருவர் தமர் நாம்' என்று கூறுவதால் வீரட்டானேசுவரர்க்குப் பக்தராகிய நாம் எதற்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை என்று விளக்கம் தருகிறார்.

நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விளங்கும் அதிகாரத்தைக் கண்டு அஞ்சாமல் இருப்பது பெரு வீரம் எனப்பெறும். இந்த வீரம் ஒருவருடைய மனத்தில் விளையவேண்டுமாயின் அதற்குரிய பக்குவம் யாதென்று சிந்திப்பது நலம். பகைவர்களை வெல்லுவதுமட்டும் வீரமன்று. பொறிபுலன்களை அடக்கி வாழ்வதே மாபெரும் வீரமாகும். இதனாலேயே வெளிப்பகையை, புறப்பகை என்றும், பொறிபுலன்களை அகப்பகை என்றும் நம் முன்னோர் வகுத்தனர். அகப்பகையை வெல்ல எந்தத் தனி மனிதனும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை. 'அஞ்சும் அடக்கு அடக்கு என்பர் அறிவிலார்; அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை' (திருமந்:2033) என்ற திருமுலரின் வாக்கு, சிந்தனைக்குரியது. பொறி புலன்களை வெல்லவேண்டுமானால் அதற்கொரு துணை தேவை. புறப்பகையை வெல்லத் துணை நாடுவது போல அகப்பகையை வெல்லவும் ஒரு துணை தேவைப்படுகிறது. அந்தத் துணை இறையன்பு

என்பதாகும். பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுவது ஒன்று தான் பற்றை விடுவதற்கு வழியாகும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். நாவரசர் பெருமானுக்குப் பொறி புலன்களை வெல்ல உதவியாக இருப்பது கெடிலப் புனலுடையான் திருவடிப் பற்றே ஆகும். அகப்பகை ஆகிய இந்தப் பற்றை வென்றவர்க்கு அச்சம் என்பது கனவிலும் வாராது. அந்த அடிப்படையில்தான் கெடிலப் புனலுடையான் அடியவர்களாகிய நமக்கு அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை என்று துணிவோடு கூறுகிறார்.

அகப்பகை வென்றவர்க்குப் புறப்பகை இல்லை

களப்பிரர் தூண்டுதலால் காளவாயில் இடுதல், நஞ்சினை ஊட்டல் முதலிய கொடுமைகளை எவ்விதக் காரணமும் இல்லாமல் அரசன் செய்தபொழுது, நாவரசருக்குச் சினமோ காழ்ப்புணர்ச்சியோ அவர்கள் மாட்டு வெறுப்போ வாராமைக்குக் காரணம் எதுவாக இருக்கும் என்று சிந்தித்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். அகப்பகையை வென்றவர்க்கு, புறப்பகை என்று எதுவுமில்லை. பகை என்று ஒருவரைக் கருதினால் தான் காழ்ப்புணர்ச்சியும் சினமும் ஏற்பட இடமுண்டு. களப்பிரரையும் அவர்களைச் சார்ந்த மன்னனையும் பகைவர் என்று நாவரசர் நினைக்கவே இல்லை. அதனால் அவர்கள்மாட்டு சினமோ காழ்ப்புணர்ச்சியோ தோன்றவேயில்லை. அஹிம்சைத்

தத்துவத்தின் அடிப்படை இதுதான். எச்சமயத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் அகப்பற்றை வென்றவர்க்குப் பகைவர் என்று யாருமில்லை. நேரடியாகக் கொடுமை இழைத்தவர்களைக்கூட அவர்கள் பகைவர்கள் என்று கருதுவதில்லை. முதல் நூற்றாண்டில் ஏக பெருமானும் ஆறாம் நூற்றாண்டில் நாவரசப் பெருமானும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் மகாத்மா காந்தியும் இதற்கு இலக்கியம் ஆவர்.

இந்த நிலையும் பழைய புறநானூற்றில் பேசப் படுவதைக் காணலாம். இன்று பலராலும் பேசப்படும் 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற பாடல் இதற்குரிய விளக்கத்தைத் தருகிறது. ஒருவரை எப்பொழுது நாம் பகைவர் என்று நினைக்கின்றோம்? நம்முடைய உடல், பொருள், ஆவி என்ற மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றிற்கோ அல்லது மூன்றுக்குமோ ஊறு விளைவிப்பவர்களைப் பகை என்று நாம் கருதுகிறோம். இந்த நினைவு போவதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. எத்துணைத் தீமையை ஒருவர் செய்யிலும் அவர் செய்த காரணத்தால் அத்தீமை நம்பால் வரும் என்று கருதுவது தவறு. நமக்கு ஏற்படும் நன்மை, தீமை ஆகிய இரண்டும் நம்முடைய செயல்களின் பின்விளைவே தவிர எவர் ஒருவரும் நமக்கு நன்மையோ தீமையோ செய்ய முடியாது. நம்முடைய உடம்பு நோகும்படியாக ஒருவர் கொடுமை இழைக்கும்பொழுதுகூட, அவர் இதனைச்

செய்தார் என்று நினைப்பது தவறானது என்ற கருத்தை மேலே காட்டிய புறப்பாடலின் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது அடிகள் விளக்குவதைக் காணலாம். 'தீதும் நன்றும் பிறர் தர வரா நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன,' சாதலும் புதுவதன்றே. (புறம். 192) என்ற அடிகளின் மூலம் கணியன் பூங்குன்றன் என்ற கவிஞன் அஹிம்சைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையை நன்கு விளக்குகிறான். இந்த அடிப்படையில் வாழ்பவர்கட்குப் பகை என்று யாரும் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் இவர்கட்குத் தீமை செய்தவர்களைகூடப் பகைவர்கள் என்று இவர்கள் கருதுவதில்ல. தீங்கிழைத்தவர்களையே தம்முடைய சுற்றத்தார் அல்லது உறவினர் என்று இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். வஞ்சகமாகத் தம்மைக் குத்திக் கொன்ற முத்தநாதனை மெய்ப்பொருள் நாயனார் யார் என்று நினைக்கிறார்? அவனைக் கொல்ல வந்த பணியாளனாகிய தத்தனைப் பார்த்து, "தத்தா! நமர்" என்று கூறித் தடுத்தாரென்றால், கிறித்துவ சமயத்திற்கு ஒரு ஏசு தோன்றியதைப் போலச் சைவ சமயத்திற்கு ஒரு நாவரசரும், ஒரு மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் உள்ளனர் என்பதை நினைக்கும்பொழுது மகாத்மாவின் அஹிம்சைத் தத்துவம், இத்தமிழ் நாட்டில் கிறிஸ்துவிற்கு முன்னர்ச் சங்க காலத்தில் தோன்றி மெய்ப்பொருள், நாவரசர் காலம்வரை விரிந்து வளர்ந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

இறையன்போடு இசைந்த அஹிம்சை

அஹிம்சைத் தத்துவத்தை வெறும் வாய்ப்
 பேச்சளவில் நிறுத்திக்கொள்ளாமல் வாழ்க்கை
 முழுவதும் கடைப்பிடித்த மகாத்மா இதைக்
 கொண்டு செலுத்த இரண்டு முக்கியமான தேவை
 களைப்பற்றிக் கூறுகிறார். அவற்றுள் முதலாவது
 இறையன்பு என்பதாகும். துன்பத்தை மன
 அமைதியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பு இறை
 அடியார்க்குமட்டுமே முடியக்கூடிய ஒன்றாகும்.
 நாவரசரின் இறையன்புபற்றி ஒன்றும் கூறத்
 தேவையில்லை. காந்தி அடிகள் கூறும் இரண்டாவது
 தேவை மனஉறுதியும், வாழ்க்கையில் ஒரு
 குறிக்கோளும் ஆகும். வாய்மை, அஹிம்சை என்ற
 இரண்டையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டமையின் தம்
 வாழ்நாள் முழுதும் இவ் இரண்டையும் கொண்டு
 செலுத்த அடிகளுக்கு முடிந்தது. அதே போன்று
 இறையன்பு இல்லாமல் மன அமைதியைத் தேடப்
 போகின்ற நாவரசருக்குத் தாம் பிறந்த சமயத்திலும்
 புகுந்த பிற சமயத்திலும் அது கிட்டவில்லை.
 அதனாலேயே இறையன்பைச் சேர்த்துக்கொண்டா
 லொழிய அமைதி கிட்டாது என்பதைப் புரிந்து
 கொண்டார் நாவரசர். அந்த வினாடியிலிருந்து
 இறையன்போடு கூடிய அஹிம்சை அவர்
 குறிக்கோளாக அமைந்துவிட்டது.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு

வாய்மை, அஹிம்சை என்ற இரண்டையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள் மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்ற முடிவுக்குத்தான் வருகிறார்கள். நாவரசரைப் பொறுத்தமட்டில் உழவாரப் பணிமூலம் பிற்காலத்தில் தொண்டு செய்தார். வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில் குளம் வெட்டல், கா வளர்த்தல் என்பன போன்ற மக்கட் பணியில் ஈடுபட்ட பெருமான், பிற்காலத்தில் உழவாரப் பணியை மேற்கொண்டதன் நோக்கம் எதுவாக இருக்கும் என்ற வினாவை எழுப்பினால், ஓர் அற்புதமான விடையைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். பெருஞ்செல்வத்துடன் வாழ்ந்த அந்த இளமைக் காலத்தில் ஏவுதற் கர்த்தாவாகமட்டும் நின்று பணியாளர்மூலம் கா வளர்த்தல் முதலியனவற்றைச் செய்தார். அதன் முடிவில் “நிலையா வாழ்க்கை அல்லேன் என்று அறத்துறந்து விட்டார்” (பெ.பு—1307) எனவே, புறச்சமயம் சென்று மீண்ட பொழுது உள்ளம், உடல் என்ற இரண்டிலும் முழுத் துறவு பெற்றவராகவே இருந்தார். இடையில் ஒன்றும் நிகழாமையின் குடும்பச் செல்வம் அப்படியேதான் இருந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தும், பெருமான் ஏனோ அவற்றைத் திரும்பிப் பார்க்கவோ எடுத்துப் பயன்படுத்தவோ மறுத்துவிட்டார். “கந்தை

மிகையாம் கருத்தும் கை உழவாரப் படையும்” (பெ.பு— 2173) என்று சேக்கிழார் பாடுவதால் பெருமான் முழுத் துறவை மேற்கொண்டார் என அறிய முடிகிறது.

இற்றை நாளில் ஒரு தவறான கருத்து, சமுதாயம் முழுதும் பரவியுள்ளது. ஒருவர் துறவியாகிவிட்டால் எந்தப் பணியும் எந்தத் தொண்டும் செய்யவேண்டுவ தில்லை. மக்கள் அனைவரும் அந்தத் துறவிக்குத் தான் தொண்டு செய்யவேண்டுமே தவிர அவர் ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்ற இந்தத் தவறான கருத்து இன்று இந்தியாமுழுவதும் பரவி யிருப்பதுடன் தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் பரவியுள்ளது. இக்கருத்து, தவறானது என்பதை அறிவுறுத்தவே நாவரசர்பெருமான் மனம், மொழி, மெய்களால் இறைத் தொண்டு புரிவதுடன் மக்கள் தொண்டையும் உழவாரப் பணி செய்வதுடன் மேற்கொண்டார் என்பதை இற்றைநாள் துறவிகள் அவசியம் அறிய வேண்டும். இந்த உழவாரத் தொண்டைப் பெருமான் எங்கெங்கே செய்தார் என்பதை மிக நுணுக்கமாகச் சேக்கிழார் காட்டுகிறார். முக்கியமாகச் சிதம்பரம், திருவாரூர் ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் தெருக்களிலும் உழவாரப் பணி செய்தார் என்று கவிஞர் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதில் ஓர் உண்மை பொதிந்துள்ளது. இவை இரண்டும் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற தலங்கள் ஆதலால், மக்கள் கூட்டம் அளவுக்கு அதிகமாக இருப்பது அறியப்பட வேண்டிய ஒன்று.

மக்கள் கூட்டம் அதிகமானால் குப்பை, கூளம், தூய்மையின்மை என்பவை அவ்வூர்த் தெருக்களில் மிகுந்து காணப்படுவது இயல்பு. எனவேதான், பெருமான் இவ்வூர்த் தெருக்களில் உழவாரப் பணி செய்தார் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார் சேக்கிழார். திருக்கோயில் பிராகாரங்களிலும் தெருக்களிலும் உழவாரப் பணி செய்வது மக்கள் நடமாடும் பகுதிகள் துப்புரவாக இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தில்தான் பெருமான் இப்பொறுப்பை மேற்கொண்டார். நாவரசர்பெருமானின் வாழ்க்கை இத் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் வாழும் நாம்—இல்லறத் தாராயினும், துறவறத்தாராயினும்—அறிந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பலவற்றைத் தன்பால் கொண்டுள்ளதாகும். ஒரே ஒரு கருத்தைமட்டும் இங்கு நினைவிற் கொள்ளுதல் நலம். வாழ்நாள் முழுவதும் முழுத் தொண்டு செய்த பெருமான், இக்காலத் துறவிகளைப் போல மக்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் அது செய்யவேண்டும், இது செய்யவேண்டும்' என்று உபதேசம் செய்யவில்லை. அந் நாளைய துறவியாகிய அவர் உபதேசம் செய்யவில்லை; தாமே தொண்டு செய்தார். இக்காலத் துறவிகள் வாய் உபதேசம் செய்கிறார்கள், எந்த ஒரு தொண்டையும் செய்வதில்லை. பின்னர் வரும் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டவேண்டி அடியார்கள் வரலாறுகளைக் கூறவந்த சேக்கிழார், அவ்வரலாறு களின் மூலமாகவே தாம் சொல்லவந்தவற்றை இலைமறைகாயாகச் சொல்லியுள்ளது ஆழ்ந்து சிந்தித்து வாழ்வுடன் இணைத்துக்

கொள்ளவேண்டிய பகுதியாகும். ஒரு சிலரைப் பொறுத்தமட்டில் குறிக்கோள் வேறாகவும் தொண்டு தனியாகவும் இருக்கலாம். மகாத்மாவைப் பொறுத்த மட்டில் அவரது குறிக்கோள் நாட்டு விடுதலை என்பதாகும். அவர் செய்த மக்கட் தொண்டு சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு உரியதாகும். குறிக்கோள் வேறாகவும் தொண்டு வேறாகவும் இருப்பதில் தவறில்லை. ஆனால், நாவரசர்பெருமானைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் குறிக்கோளும் மக்கள் தொண்டும் ஒன்றாகவே இணைந்து விட்டன என்பதை அவர் பாடல் மூலமே அறிய முடியும்.

“கிடப்பது”

“என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” (திருமுறை : 5—19—9) என்ற அவருடைய பாடல் வரிகள் அவர் வாழ்க்கையின் தாரக மந்திரமாக அமைந்து விட்டதைக் காணலாம். இந்த அடியின் கடைசியில் உள்ள ‘கிடப்பதே’ என்ற சொல் ஆழ்ந்த சிந்தனைக் குரியதாகும். ‘கிடப்பது’ என்ற சொல் தன்னிச்சை இன்றி, எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி இருப்பதைக் குறிக்கும். வழியில் கல் கிடக்கிறது என்றால், அங்கே கிடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமோ அந்த இடத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணமோ அந்தக் கல்லுக்கு இல்லை. அங்கே கிடப்பது ஒரு கல் என்று கூறவேண்டுமே தவிர, ஒரு மனிதன் வீழ்ந்து கிடந்தால் அந்நிகழ்ச்சியைக் குறிக்க, அங்கே

கிடப்பவன் ஒரு மனிதன் என்று கூறுவது பொதுநிலையில் பொருந்தாது. 'கிடப்பது' என்ற அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதன்மூலம் நாவரசர் பெருமான் மனித சமுதாயத்திற்கு ஒரு மாபெரும் தத்துவத்தையே விளக்குகிறார்.

பணி செய்த ஒருவன் அதற்குரிய பயனை எதிர்பார்ப்பதுதான் இயற்கை. அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. மனிதனுக்குப் பணி செய்கின்ற மாடு முதலிய விலங்குகள்கூடப் பணி முடிந்தபின் உணவு ஆகிய பயனை எதிர்பார்க்கின்றன. எனவே, பணி செய்த ஒருவன் பயனை எதிர்பார்ப்பதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. அவ்வாறு இருக்க, பெருமான் 'கிடப்பதே' என்று கூறியதன் நோக்கம் யாது? 'பணி செய்து நிற்பதே' அல்லது 'இருப்பதே' அல்லது 'வாழ்வதே' என்று கூறியிருக்கலாம். பாடுபவரோ, செந்தமிழ், வடசொல், பாலி ஆகிய மொழிகளைக் கற்று கரைகண்ட பேரறிஞர். அப்படியிருக்க, இருப்பதே, நிற்பதே, வாழ்வதே என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் கிடப்பதே என்று பாடினார் என்றால், ஒரு சிறந்த கருத்தைத் தெரிவிக்கவே இச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதை அறிய வேண்டும்.

'ஸ்வேதாஸ்வரம்'

கர்மயோகம் என்று கீதை கூறுவது இதையே ஆகும். "கர்மண்யேவா அதிகாரஸ்தே; மாப" என்பது

கர்மயோகத்தின் சாரம். 'கடமையைச் செய்வதுதான் உனது உரிமையே தவிர அதன் பயனை எதிர்பார்ப்பது அன்று' என்ற கீதையின் தாக்கம் பெருமானுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால், 'என்னுடைய கடமை, நீ இட்ட பணியைச் செய்துவிட்டுப் பயனை எதிர்பாராமல் ஒரு கல் போன்று கிடப்பதே ஆகும்' என்ற பொருளில்தான் 'கிடப்பதே' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இவ்வாறு கூறுவது, சைவப் பெருமக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கலாம். ஆனால், சேக்கிழார் பெருமான், பொருளை நிரம்பச் செலவிட்டுப் பல கலைகளையும் மருள்நீக்கியார் பெற்றார் என்று கூறுவதால் இவ்வாறு நினைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அன்றியும் 'விறகில் தீயினன்' (திருமுறை: 5—90—10) என்ற தனித்திருக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஸ்வேதாஸ்வர உபநிடத்தின் பாடலை அப்படியே மொழிபெயர்த்துக் கூறியதாகும் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற உபநிடதங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஸ்வேதாஸ்வர உபநிடத்தில்மட்டும் ஏன் நாவரசர் பெருமான் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்த பொழுது ஓர் உண்மை வெளிப்பட்டது. ஏனைய உபநிடதங்கள் பரம்பொருளைப் பிரம்மம் என்று கூறுமே தவிரச் சிவன் என்று கூறியதில்லை. ஆனால், இவற்றிலிருந்து மாறுபட்டு ஸ்வேதாஸ்வதர முனிவர் சிவனையே பரம்பொருள் என்றும் அவனைச் சரணடைந்து பக்தி செய்வது எவ்வாறு என்றும்

கூறியுள்ளார். அதனால்தான் பெருமான் அந்த ஒரு உபநிடதத்தில்தான் ஈடுபாடு கொண்டு பேசியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. பிற மொழி நூல்கள், பிற சமயநூல்கள் என்பவற்றையெல்லாம் கற்றுத் துறைபோகிய பெருமான், அந்நூல்களிலும் அச்சமயங்களிலும் காணப்பட்ட சிறந்த கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

களப்பிரர்கள் (அமண்கையர்) இயக்கிய சமண சமயத்தில் அடிகள் புகுந்தாரேனும், பல்லாண்டுகள் அச்சமயத்தின் ஈடுபட்டிருந்தமையின் அந்நூல்களையும் கற்றறிந்திருந்தார். அமண்கையர் என்ற சொல் தமிழ்நாட்டுச் சமணர்களைக் குறிக்கின்ற சொல் அன்று. வந்தேறிகளானவர்களும் சமண சமயப் போர்வையில் வாழ்ந்தவர்களும் அரசியல் செல்வாக்குடன் இருந்தவர்களும் ஆகிய களப்பிரர், மேலாதிக்கம் செலுத்தினரே அன்றி இங்குள்ள சமணர்களிடம்கூட அவர்கள் ஈடுபாடு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழை அறியாதவர்களாகிய களப்பிரர், தமிழில் உள்ள சமண நூல்களை அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. அச்சமயத்தில் வாழ்ந்த பொழுது நாவரசர் கண்ட ஒரு சமணர்கள் கூறும் மந்திரம் அவரை மிகவும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். “தயாமூல தன்மன்” என்ற சமணருடைய மந்திரத்தை சிவபெருமானுக்கே ஏற்றிப் பாடும் அரிய மனத்திடம் உடையவர் பெருமான் என்பதை, தயாமூல தன்மன் கண்டாய் என்ற அவருடைய பாடல் வரிகள்.

அஹிம்சைக் கொள்கையில் இவ்வளவு அழுத்தமான நம்பிக்கையை பெருமான் பெறுவதற்கு அவர் சமண சமயத்தில் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்று நினைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

முதல் சத்தியாக்கிரகி

இதனை அடுத்து நாவரசப் பெருமானை முதல் சத்தியாக்கிரகி என்று கூறுவது பொருத்தமுடையதாகும். ஒரு மனிதன் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பிறகு ஒரு முடிவை எடுத்து அதன்படி நடக்கத் தொடங்கினால் மனிதன், மாமனிதனாக அல்லது பெருந்தொண்டனை ஆவதற்கு அதுவே முதற்படியாகும். துணிந்து செயற்படத் தொடங்கிய பிறகு அந்தச் செயல்பாட்டிற்கு எத்தனை தடை வந்தாலும் அதைக் கொண்டு செலுத்துவதில் உயிரே போவதானாலும் கவலைப்படாமல் செயல்படுபவனே சத்தியாக்கிரகி என்று கூறப்பெறுகிறான். சத்தியத்தை ஆக்கிரகித்தல் அதாவது முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்ற பொருளுடைய சொல்லுக்குப் புதிய விளக்கம் தந்தார் நம் காலத்து வாழ்ந்த மகாத்மா. இறை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எத்தனை எதிர்ப்புகள் வந்தாலும், தாம் மேற்கொண்ட செயற்பாட்டில் முன்னேறுவதே சத்தியாக்கிரகம் என்றார் மகாத்மா. நாவரசப் பெருமானின் வாழ்க்கையில் அவர் சத்தியாக்கிரகம் செய்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் நம் சிந்தனைக்குரியன.

ஊர்கள்தோறும் சென்று இறைவழிபாட்டுடன் மக்களைச் சந்திக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்த நாவரசர்பெருமான், தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள பழையாறை என்ற ஊருக்கு வருகிறார். அங்குள்ள சிவன் கோயில் மணல்மேடிட்டு விமானம்மட்டும் வெளியே தெரிகின்ற நிலையில் இருந்தது. உடனிருந்த வர்கள் 'இது சமணப்பள்ளி' என்று கூறினர். ஆனால், விமானத்தின் அமைப்பைக் கண்ட நாவரசர் அது சிவன் கோயில், மண்ணை இட்டுப் புறச்சமயத்தார் மூடிவிட்டிருந்தனர் என்பதை உணர்கின்றார். உடன் இருந்தவர்கள் துணைகொண்டு மணல்மேட்டைப் பறித்து கோயிலை வெளிக்—கொணரவே அப் பகுதியை ஆண்ட சிற்றரசனிடம் சென்று முறையிட்டு இக் காரியத்தைச் சாதிக்கவே—இப்பெருமான் விரும்ப வில்லை. அதற்குப் பதிலாக உண்மையான சத்தியாக் கிரகியாகிய அவர் அருகே இருந்த மண்டபத்தில் சென்று அமர்ந்து உண்ணா நோன்பு இருக்கத் தொடங்கினார். இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

“வண்ணம் கண்டு நான் உம்மை
வணங்கி அன்றிப் போகன்” என்று
எண்ணம் முழக்கும் வாகீசர்
இருந்தார் - அமுது செய்யாதே;
அண்ணலாரும் அது உணர்ந்து
அங்கு அரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ணமாக மன்னனுக்குக்
கனவில் அருளிச் செய்கின்றார்.

(பெ. 4-1566)

என்று பாடுகிறார்.

தனிமனிதராகிய நாவரசர் மேற்கொண்ட இந்தச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம், அப்பகுதிச் சிற்றரசன் ஆட்களுடன் வந்து பழையாறை வடதளிப் பெருமானை வெளியே கொணருமாறு செய்தது சத்தியாக்கிரகம் என்ற சொல்லை நமக்குத் தந்த மகாத்மா, ஒரு சத்தியாக்கிரகிக்குத் தேவையான ஆயுதங்கள் யாவை என்று சொல்லும்பொழுது—வாய்மை, அஹிம்சை, நெஞ்சரம், இறைபக்தி என்பவற்றோடு உண்ணாவிரதத்தையும் ஓர் ஆயுதமாகக் கூறுவதைக் காணலாம். ஆயிரம் கோயில்களில் சிவபெருமானை வழிபட்டாலும், பழையாறையில் ஒரு தவறு நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை அறிந்த நாவரசர் அத்தவற்றை நீக்கச் சத்தியாக்கிரகப் போர் தொடுப்பதையும், உண்ணா நோன்பு இருத்தலையும் மேற்கொள்ளுதலைக் காணலாம். சைவ சமயத்தைப் பொறுத்தவரை ஆறு முதல் எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டியவற்றில் உண்ணா நோன்பும் உண்டு என்று எங்கும் குறிக்கப் படவில்லை. அப்படி இருந்தும் முதன் முதலாக உண்ணா நோன்பை மேற்கொண்டார் நாவரசர் என்றால், அது வியப்பாக உள்ளது. உண்ணா நோன்பை வலியுறுத்தும் சமயம் சமணசமயமே ஆகும். அச்சமயத்தில் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்த நாவரசர் உண்ணா நோன்பின் (உபவாசம்) வலிமையை அறிந்திருந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை. உண்ணா நோன்பிருந்து, சத்யாக்கிரகம் செய்து பழையாறை வடதளிப் பெருமானை வெளிக்கொணர்ந்தார்

நாவரசர் என்பதால், உலகின் முதல் சத்தியாக்கிரகி இவரே என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

அடுத்தபடியாக, நாவரசர் மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகம் மிகக் கடுமையானதாகும். சூரியன் அஸ்தமிக்காத சாம்ராச்சியத்தைத் தனி ஒருவராக எதிர்த்து நின்று அரையாடை உடுத்த ஒரு மா மனிதர் கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி ஒரு மாபெரும் சத்தியாக்கிரகப் போரைத் தொடங்கியபொழுது பலரும் அவரைப் பயித்தியக்காரர் என்றுதான் கூறினர். எந்த ஒரு தனிமனிதனும் கற்பனைக்கூடச் செய்துபார்க்க முடியாத ஒரு போரை, ஒரு தனி மனிதன் தொடங்கினால் சராசரி மக்கள் அதனை எள்ளி நகையாடுதல் இயல்புதான். இதே போன்று மனித உடம்புடன் உள்ளவர்கள் யாரும் சிந்தித்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத ஓர் அருஞ்செயலை நாவரசர் மேற்கொண்டார். அவருடைய தலயாத்திரையில் திருக்காளத்தி வந்து பெருமானையும், குலவேடர் பெருமானையும் ஒருங்கே கண்டு வழிபட்டார். தென்திசையில் கயிலையாம் காளத்தி மலையில் கருணையே வடிவாக உள்ள சிவபெருமானையும், அன்பே வடிவாக நின்றிருக்கும் கண்ணப்பரையும் வணங்கியவுடன் வடகயிலையில் பெருமான் எழுந்த கோலத்தைக் காண வேண்டும் என்ற அவா நாவரசர் உள்ளத்தில் தோன்றிற்று. (பெ.பு—1617) இவ் உடல் கொண்டு கயிலை செல்ல இயலாது என்பதை அறியாதவரல்லர் நாவரசர்.

மாபெரும் கல்விமானாகவும் தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றியவராகவும் உள்ள அவருக்கு இந்தச் சாதாரண உண்மை தெரியாமல் இருக்க முடியாது. தெரிந்திருந்தும் துணிந்தார் என்றால், அது எண்ணித் துணிந்த கருமம் ஆகும். சென்ற முறையையும் பனிக் கட்டியின்மேல் நடந்ததால் உண்டான கொடுமைகளையும் சேக்கிழார் வருணிக்கின்றார். அந்த நிலையிலும் கை, கால்கள் உதவாமல் போக, உடலோடு உருண்டு செல்லும் துணிச்சலான செயலையும் மேற்கொண்டார். பனிக் கட்டியின் மேல் உடல் படுவதால் ஏற்படும் (பெ.பு—1630) நோயால் இரத்த ஓட்டம் தடைப்பட, மேலே செல்ல முடியாத நிலையில் நின்ற பொழுது, எதிரே ஒரு முனிவர் தோன்றி, ஏன் 'வந்தாய்?' என்று கேட்டார். 'இறைவன் கயிலையில் இருந்த கோலத்தைக் காணவே வந்தேன்' என்று ஆளுடைய அரசு கூற, முனிவர், 'அமரரும் அணுக முடியாத இடத்தை இவ்வுடல் கொண்டு அடைய முற்பட்டது பெருந்தவறாகும். உடன் மீண்டு செல்க' என்று முனிவர் கூறவும், பெருமான் பின்வருமாறு பேசலானார்,

“மீளும் அத்தனை உமக்குஇனிக் கடன் என விளங்கும்
தோளும் ஆகமும் துவளும் முந்நூல் முனிசொல்ல,
ஆளும் நாயகன் கயிலையில் இருக்கை கண்டல் லால்
மானும் இவ்உடல் கொண்டு மீளேன்” என மறுத்தார்.

(பெ. பு—1636)

மனிதர்கள் வகுத்த சட்டத்தை மீறிச் சத்தியாக்கிரகப் போர் புரிந்தார் மகாத்மா. இறைவன் இயற்கையின் வழியாக அமைத்த சட்டத்தையே மீறி நாவரசர் சத்தியாக்கிரகம் செய்தார். சத்தியாக்கிரகத்தின் வலிமை எத்தகையது என்பதை ஆறாம் நூற்றாண்டில் ஒருவரும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஒருவரும் உலகறியக் காட்டினர். மகாத்மாவின் சத்தியாக்கிரகத்தின் எதிரே ஆங்கிலப் பேரரசு வளைந்தது. ஆறாம் நூற்றாண்டு சத்தியாக்கிரகியான நாவரசரின் முன்னே இறைவனும் தான் வகுத்த சட்டத்தை வளையச் செய்தான்.

நாவரசரை அண்மையில் உள்ள குளத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் வெளிப்படுமாறு செய்தான் இறைவன். பௌதிக உலகில் ஒருவனோ, ஒருத்தியோ ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமேயானால் நடந்தோ, அன்றி ஒரு வாகனத்தின்மீதோதான் செல்ல வேண்டும். நடந்து சென்றால் கால் சுவடு பூமியில் பட்டே தீரும். வாகனத்தில் சென்றால் வாகனத்தின் சக்கரங்களின் சுவடு பூமியில் பட்டே தீரும். இவ்வாறு, யாதும் சுவடு படாமல் கயிலைக் குளத்தில் மூழ்கி, திருவையாற்றில் ஆளுடைய அரசு தாம் வந்ததை தேவாரத்தில், மாதர் பிறைக் கண்ணியானை என்று துவங்கும் பாடலில், 'யாதும் சுவடுபடாமல் ஐயாறடைகின்ற போது' என்று பெருமானே பாடியுள்ளார். இவ்வாறு சுவடுபடாமல் ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்ல

இறைவன் ஒருவனால்தான் முடியும். இவ்வருஞ் செயலைக் கம்பநாடன், “வாராதே வரவல்லாய்” என்று கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். வாராதே வரவல்ல இவ்வருஞ் செயலை ஆறாம் நூற்றாண்டில் பெருமான் நிகழ்த்தினார் என்றால் உலகின் முதல் சத்தியாக்கிரகியின் வெற்றியாகும் இது.

ஐயத்திற்கு இடமான பாடலும் விளக்கமும்

இறையருளால் வாகீசப் பெருமானுக்குச் சூலைநோய் வந்ததும் அதனைப் போக்க வழியின்றித் தமக்கை யாருக்குச் சொல்லியனுப்பியதும் அப்பெரு மாட்டியார் வந்தப் பணியாளனைப் ‘பார்த்தவுடன்’ தீங்கு உளவோ? எனக் கேட்டதும் அமண் பாழிக்குத் தாம் வர முடியாது என்று கூறியதும் சேக்கிழார் கூறிய செய்திகள். இதைவிட வியப்பு என்னவெனில் தாம் வரஇயலாது என்று கூறினாரே தவிர, ‘தம்பியை இங்கு வரச்சொல்’ என்று கூறவேயில்லை. செய்தி அறிந்த வாகீசர், சோதரியை நாடி வந்ததும் அம்மையார் திருநீற்றை அளித்து, திருக்கோயில் செல்லுமாறு பணித்ததும் வரலாறு கூறும் செய்திகள் ஆகும். புறச்சமயத்திலிருந்து வந்தவரை ஏசாமல் பிற்காலத்தார் கூறும் பிராயச்சித்தம் முதலிய எதுவும் செய்யாமல் சோதரியார் ஏற்றுக்கொண்டார் என்றால் இந்த இரு சமயத்தாரிடையேயும் இருந்த நிலை சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

சகோதரியார் ஆணையின்படி பெருமான் அதிகை வீரட்டானத்திலுள்ள சிவபெருமானை வணங்கச் சென்றார். அங்கே சென்று அவர் பாடிய பதிகம் 'கூற்றாயினவாறு' என்று தொடங்குவதாகும். இப் பதிகத்தின் இரண்டாவது பாடலில் "நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன், நினையாது ஒருபோதும் இருந்து அறியேன்" என்று கூறுவதோடு, ஆறாவது பாடலில்,

சலம் பூவொடு தூபம் மறந்து
அறியேன் தமிழோடு இசை
பாடல் மறந்து அறியேன்
நலம் தீங்கிலும் உன்னை மறந்து
அறியேன் உன் நாமம் என்
நாவில் மறந்து அறியேன்

(திருமுறை:4-1-6)

என்று கூறுகிறார்..

இந்த இரு பாடல்களும், பாடலிபுரத்திலிருந்து (திருப்பாதிரிபுலியூர்) விடியற்காலம் புறப்பட்டு, சகோதரியாரைச் சந்தித்துக் கோவிலுக்கு வந்த வுடனேயே பாடிய பாடல்களாகும். ஏறத்தாழப் பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ச் சமண சமயம் புகுந்த வாகீசர் இரண்டு மணிநேரத்திற்குமுன்வரை நல்ல சமணராகவே இருந்துவந்தார். அப்படி இருக்க, தம் பழைய வாழ்வை நினைந்து பாடும் இப்பகுதியில் 'சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்' என்றும் 'உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்' என்றும் பாடினார்.

அதைக் கற்கின்ற நம் மனத்தில் பெருங்குழப்பத்தை உண்டாக்குவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இரண்டு மணிநேரம் முன்புவரை சமணராக இருந்த இவர் சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் என்று பாடினால் அதை என்னென்று சொல்வது! இந்தக் குழப்பத்திற்கு விடை காண்பது மிக இன்றியமையாததாகும். இரண்டு மாறுபட்ட நிலைகளில் இதுபற்றி முடிபு கூறியவர்கள் உண்டு. பெரியபுராணத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அமரர் G.V.பிள்ளை அவர்கள் நாவரசர் பெருமான், சைவர்கள் அனுப்பிய ஒற்றர் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். சமணர்களின் குறை பாடுகளை அறிந்துகொள்வதற்காக அவர்களுடைய பாசறையில் அவர்களோடு வாழ்ந்து, அவர்களின் குற்றங் குறைகளை அறிந்து கொள்வதற்காகவே அனுப்பப்பட்டவர் என்ற கருத்தில் திரு. G.V.பிள்ளை பேசுகிறார். இந்த முடிபு பெரியபுராணத்தையும் நாவுக்கரசரையும் சிறிதும் விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள் தந்த முடிபாகும். அறுவகைக் குற்றங்களையும் செற்று, பகைவர், நண்பர் என்ற வேறுபாடு அற்று வாழ்ந்த ஒரு மாபெரும் ஞானியை ஒற்றர் என்று கூறுவது நகைப்பை விளைவிப்பதாகும்.

இதிலிருந்து மாறுபட்டுப் பேசும் சைவ பெருமக்கள் இந்தக் கோடியில் இருந்து எதிர்கோடிக்கே சென்று விட்டனர். அவர்கள் கூற்றுப்படி சமணசமயத்தில் இருக்கும்பொழுதே சைவ

சமயக் கொள்கைகளை விட்டுவிடாமல் மறைவாக, பிறர் அறியாமல் ஜெபம், பூசனை முதலியவற்றை செய்தார் என்று முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

முதலவர் கூற்றை விட இது கொடுமையானது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் கீழ்த்தரமான மனிதராக நாவரசரை இவர்கள் தங்கள் சைவப்பற்று காரணமாக தரந்தாழ்த்திவிட்டனர். இவ்விருசாரார் கூற்றும் நகைப்புடன் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

வரலாற்று அடிப்படையில் கண்டால் இவ்விரு பாடல்களும் பெருங் குழப்பத்தைக் கற்பவர் மனத்தில் தோற்றுவிக்கும் என்பதில் ஐயமே இல்லை. இதன் உண்மை தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் ஆனால் ஒருசில அடிப்படைகளை அறிதல்வேண்டும் மனிதமனம் மிகமிக விந்தையானது. ஓர் இடத்தில் இருக்கும்பொழுது மற்றோர் இடம் இதைவிடச் சிறப்புடையது என்று நினைத்து சஞ்சலப்படுதல் மனித மனத்தின் இயல்பாகும். இரண்டாவது, சங்கப் பாடல்களில் வரும் பாலைத்திணைப் பாடல்களை ஆராய்ந்தால் அவற்றிலிருந்து ஒன்றை அறியமுடியும். கற்புக் காலத்தில் தலைவியோடு இருக்கும்பொழுது நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை ஆற அமர சிந்திப்பதற்கு சமயம் கிடைப்பதில்லை. கல்விவயின் பிரிவு, பொருள் வயின் பிரிவு, போர்வயின் பிரிவு என்ற ஏதோவொரு காரணத்தால் தலைவியைவிட்டு, நெடுந்தூரம் சென்று விட்ட தலைவன் அங்குள்ள அன்றாடப் பணிகளை

முடித்தபிறகு, ஓய்வாக இருக்கும்பொழுது தலைவியோடு செலவழித்த காலத்தையும், அவள் பேசிய பேச்சுக்களையும், அவர்களிடையே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் மெல்ல அசைபோட்டு சாவ தானமாக சிந்திப்பது மரபாகும். பாலைத்திணை பாடல்கள் பல இங்கு கூறியவற்றை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இதன் அடிப்படை யாது? என்றோ நடந்த ஒன்றை, வேறொரு சூழ்நிலையில் இருக்கும்பொழுது ஆற அமர சிந்திப்பது மனித மனத்தின் பண்பாகும். இவ்வாறு நினைந்து அவன் அசைபோடுவதால் தலைவன் கடமையிலிருந்து தவறி விட்டான் என்று நினைப்பதும், கூறுவதும் மனவியல் அறிந்தார் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒன்றாகும். அமைதியாக இருக்கும் பொழுது பழைய நினைவுகளை அசைபோடுதல் என்பதை Remembering in Tranquillity என்று மேனாட்டார் கூறுவர்.

மனித மனத்தின் அமைப்பில் தவிர்க்கமுடியாத ஒரு பகுதியாகும் இது. நாவரசரின் வாழ்க்கையை இப்பொழுது நினைவுக்கு கொண்டுவருதல் நலம். பெருஞ்செல்வர் இல்லத்துப் பிறந்த ஒரே மகனார். மிகக் குறுகிய காலத்தில் மூன்று சாவுகள் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்து அந்த இளைஞன் மனத்தை உலுப்பிவிட்டன. தம்மிடம் உள்ள இப்பெருஞ் செல்வம் இம்மூன்று துன்பங்களில் ஒன்றைக்கூட விலக்கப் பயன்படவில்லை என்ற எண்ணம்

அதிர்ச்சியைத் தந்ததோடல்லாமல் இந்தச் செல்வம், இந்த வாழ்க்கை என்பவை அனைத்தும் நீர்க்குமிழி போன்று நிலையில்லாதவை என்ற முடிப்புக்கு அவரை உந்தித் தள்ளிற்று. இத்தகைய முடிபு உலகத்தில் பலருக்கும் வருவதுண்டு. மன ஊற்றும் இல்லாத காரணத்தாலும் இன்ப நாட்டம் கொண்ட காரணத்தாலும் இந்த முடிவின்படி யாரும் நடந்துகொள்வதில்லை. இதனை நம் முன்னோர் மயான வைராக்கியம் என்று கூறினர். ஒரு வினாடி மனத்தில் தோன்றி உடன் மறைந்துவிடுகின்ற இதனை மயான வைராக்கியம் என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

இத்தகைய மனிதரிலிருந்து, முற்றிலும் மாறுபட்டவர் புகழ்னாரின் மகனான மருள்நீக்கியார், நிலையாமையைக் கண்கூடாகக் கண்ட அவர் இது 'தமக்குமட்டும் சிறப்பாக நிகழ்ந்ததன்று, உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவானது' என்பதை அறியச் சில காலம் பிடித்திருக்கும். தம்முடைய செல்வத்தை மக்கள் தொண்டில் ஈடுபடுத்தியபோதும், பல்வேறு கலைகளைக் கற்றபோதும் மனத்தில் அமைதி நிலை பெறவில்லை என்பதை அறிந்த அவர், இந்தச் சாவுகளின் மூலம் நிலையாமை என்ற ஒன்றுபற்றி அதிகம் சிந்திக்கலானார். இதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

நில்லாத உலகியல்பு கண்டு நிலையா வாழ்க்கை
அல்லேன் என்று அறத்துறந்து, சமயங்கள் ஆனவற்றின்

நல்லாறு தெரிந்து, உணரநம்பர் அருளாமையினால்,
கொல்லாமை மறைந்து உறையும் அமண்சமயம்

குறுகுவார்.
(பெ 4-1307)

என்று பாடுகிறார்.

நில்லாத உலகியல்பையும் நிலையாத வாழ்க்கை யையும் அன்றாடம் கண்டுகொண்டிருக்கின்ற கோடிக் கணக்கானவர்களில் எத்துணைப் பேர் அறத் துறக்கிறார்கள் என்று சிந்தித்தால், மருள் நீக்கியார் பெருமை அறியமுடியும். பௌத்தம், வைணவம், சாக்தம், சமணம் ஆகிய அனைத்தும் ஆறாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் நன்கு நிலை பெற்றிருந்தன என்றால், சைவத்தை விட்டுப் பௌத்தத்தையோ சாக்தத்தையோ விட்டுவிட்டுச் சமணத்தில் ஏன் வாகீசர் ஈடுபட்டார் என்ற வினாவை எழுப்பினால், ஓர் உண்மை தெற்றெனப் புலப்படும். நிலையாமைபற்றியே அதிகம் சிந்தித்தார் ஆதலால் யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை, இளமை நிலையாமை ஆகியவற்றை அதிகம் அழுத்திக் கூறும் சமணம், மருள்நீக்கியாருக்கு உகந்த தாயிற்று. மேலும் கலைகள் பல கற்றவராதலால், எல்லாச் சமயங்களின் தத்துவங்களையும், கொள்கைகளையும் ஓரளவு நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். சமயங்களின் தத்துவங்களை, கொள்கைகளை அறிவு பூர்வமாக ஆய்ந்து அவற்றில் நல்லனவற்றை அறிதல் வேறு.

சமயங்கள் கூறுவனவற்றை சமையிகள் அனைவரும் கடைபிடிக்கிறார்கள் என்று நினைப்பதும் சொல்வதும் அறியாமை உடையதாகும். எந்தச் சமயத்தில் வாழ்பவர்களும் அந்தச் சமயம் கூறும் விதிமுறைகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தால் சமயப் பூசலுக்கு இடமே இல்லை. அன்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்த்த ஏசு பெருமானின் சமயத்தார் அன்று முதல் இன்று வரை செய்த, செய்கின்ற போர்களுக்கு ஒரு முடிவே இல்லை. அச்சமயத்தில் தோன்றிய கிளைச் சமயங்கள் தம்முள் போரிட்டு மடிந்த வரலாற்றை உலகம் அறியும். சமையிகள் (சமயத்தைப் பின்பற்றுவார்கள்) சரியாக நடந்து கொள்ளாமையால் அச்சமயத்தைக் குறை கூறுவது அறியாமையின் பாற்படும். சமயம் என்பது வேறு, சமயிகள் என்பவர்கள் வேறு. கொல்லாமையே முழு மூச்சாகக் கொண்ட தமிழ்ச் சமணர்களிடையே வந்தேறிகளான களப்பிரர் தாங்களும் சமணர் என்று கூறிக் கொண்டாலும் கொலைக் கொள்ளை என்பவற்றையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இந்த நுணுக்கத்தையும், தமிழ்ச் சமணர்களினின்று களப்பிரர் மாறுபட்டவர்கள் என்பதையும் நன்கு அறிந்த சேக்கிழார், கொல்லாமை மறைந்துறையும் அமண் சமயம் என்று கூறுகிறார். இந்த வேறு பாட்டை உணர்த்தவே ஞானசம்பந்தர், நாவரசர், சேக்கிழார் ஆகிய மூவரும் சமணர் என்ற சொல்லைப்

பயன்படுத்தாமல், அமணர் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

மேலும், தமிழ்ச் சமணர் அரசியலில் புகுந்ததாக, அரசர்களை ஆட்டி வைத்ததாக வரலாறே இல்லை. எனவே, நாவரசர் புகுந்த அமண சமயத்தார், பல்லவ மன்னனாகிய மகேந்திரனை கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு, புறத்தே இருந்து தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்தனர் என்பதை அறியலாம். அத்தகையோர் வட்டத்தில்தான் வாகீசர் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தாலும் தொடக்கத்தில் அவர்கள் உடைய மறைவு வாழ்க்கை அறியாமல் அச்சமயக் கொள்கைகளில் ஈடுபட்டார். வாய்மை, கொல்லாமை முதலிய அவர்களுடைய கொள்கைகள் நாவரசரை ஈர்த்ததில் வியப்பில்லை. ஆறாம், ஏழாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமயத்தில் பலர் ஊன் உணவை மேற் கொண்டு இருந்தனர். இவ்வாறு உண்பது சரியா தவறா என்ற போராட்டம் சைவர்களிடையே இருந்து வந்தது என்பதை 'ஊனொடு உண்டல் நன்றென, ஊனொடு உண்டல் தீதென' என்று தொடங்கும் சம்பந்தர் தேவாரம் இதை விளக்கும். அன்றியும் முன்னரே தமிழகத்தில் புகுந்த வைதிக சமயம் கொலை வேள்வியை ஏற்றுக்கொண்டதாதலின் அந்த வைதிக சமயம் தமிழகத்தைத் தாக்கியபொழுது சைவர்களும் ஓரளவு வேள்வியில் ஈடுபட்டனர். 'பகவேட்டு எரி

ஓம்பி' என்ற சம்பந்தர் தேவாரம் இதற்குச் சான்றாகும். இவற்றை ஏற்காத சைவர்களும் இருந்தனர் என்பது தெளிவு.

நாவரசருக்கு ஊன் உணவு, வேள்வி என்ற இரண்டும் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. இதனை 'வேதம் ஓதில் என் வேள்விகள் செய்யில் என்' என்ற திருக்குறுந்தொகைத் தேவாரம் அறிவிக்கும். ஆகவே, கொலை வேள்வியை மறுத்தல், அஹிம்சை என்ற இரண்டுக்கும் தலைமையிடம் தந்த சமண சமயம், வாசிசரை ஈர்த்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. முழு மனத்தோடு, முழு நம்பிக்கையோடு சமண சமயத்தில் அவர் புகுந்தார் என்பதில் ஐயத்திற்கு இடமே இல்லை.

அப்படியானால், அங்கே சென்றபிறகு இந்த நம்பிக்கை தளர்வுற்றதா என்ற வினாவை எழுப்பினால், 'ஆம்' என்றே விடை கூறவேண்டும். எந்தக் கொலையை வெறுத்து, எந்த அஹிம்சையில் ஈடுபாடு கொண்டு சமண சமயத்தில் புகுந்தாரோ, அந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறிக் கொள்ளும் அந்த அமணர்கள் (கலப்பிரர்கள்) இவை இரண்டையும் கூசாமல் மறைவாகச் செய்வதைக் கண்டவுடன் மருள்நீக்கியாருக்கு மன வருத்தம் தோன்றலாயிற்று. அல்லாமலும், அவர் பிறந்ததிலிருந்து வளர்ந்து புறச்சமயம் செல்கின்றவரை அவருடைய மனத்திலும் பரம்பரையிலும் ஊறிப்போயிருந்த

கடவுட் கொள்கைக்குப் புதிய சமயத்தில் இடமில்லை. அவர் மனத்தில் ஆழ்ந்து படிந்திருந்த கடவுட் கொள்கையும் களப்பிரர் வாழ்க்கையில் காணப்பட்ட ஹிம்சை, கொலைவெறி என்பவற்றில் ஏற்பட்ட வெறுப்பும் அவரைச் சிந்தனையில் ஆழ்த்தின. ஏதோ ஒரு வேகத்தில் அமண் சமயம் குறுகினார். மாபெரும் அறிவாளி ஆதலின் அச்சமயத்தின் உண்மையான கொள்கைகளை அறிந்து, பிற சமயங்களை வெற்றி கொள்ளும் சிறப்பையும் பெற்றார்.

அச்சமயத்தின் உண்மையான தத்துவங்களிலும் கொள்கைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பினும் அவர் மனத்தில் இரண்டு குறைகள் தோன்றலாயின. முதலாவது, அந்தச் சமயம் கூறும் நல் உபதேசங்களையும் நல்லுரைகளையும் அந்தச் சமயிகள் பின்பற்றவில்லை என்பது முதற்குறையாகும். ஏனைய சமயத்தார் போலவே இவர்களும் பேசும் கொள்கை வேறாகவும், நடைமுறை வேறாகவும் இருப்பதில் ஏற்பட்ட குறை முதற்குறையாகும். இரண்டாவது, மனத்தில் இளமையிலிருந்து ஊறிய கடவுட் கொள்கை, வழிபாட்டு முறை என்பவற்றை இடையே விட்டுவிட்டதால் ஏற்பட்டது இரண்டாவது குறை.

விரும்பிச் சென்றடைந்த புதிய சமயத்தில் காணப்படும் முரண்பாட்டால் மனத்தில் வியப்பும் தளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. அமைதியாக அதுபற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது பழைய சமயத்தில் தாம் மேற்கொண்டிருந்த

கடவுள் நம்பிக்கை வழிபாட்டு முறை என்பதுபற்றி அடிக்கடி சிந்திக்கலாயினார். போர்வயின்சென்ற தலைவன், போர்புரியாத பொழுது தலைவியைப் பற்றி நினைந்துகொண்டு இருப்பதுபோல, புதிய சமயத்தின் அன்றாட அலுவல்களை முடித்த பிறகு பழைய நினைவுகள் மனத்தில் ஓயாது ஊசலாடின. அச் சமயத்தில் இருக்கும்பொழுது இச் சமயம் சிறந்தது போலக் காட்சி அளித்தது. எனவே, இங்கே வந்தார். இங்குள்ள முரண்பாட்டால் மனத்தளர்ச்சி ஏற்பட்டவுடன் அந்தப் பழைய சமயமே தேவலாம் என்ற எண்ணம் மனத்தில் ஊசலாடியது. அங்கிருந்த நாட்களில் தம் எண்ண ஓட்டங்களையும் செயல் முறைகளையும் அடிக்கடி சிந்திக்கலானார். எவ்வளவு முயன்றும் இளமையில் ஊறிய அப்பழக்க வழக்கங்களை எளிதில் ஒதுக்க முடியவில்லை. அதைத்தான் முதல் பதிகத்தின் இரண்டாவது, ஆறாவது பாடல்களில் வாகீசர் நினைவுகூர்கிறார். ஐந்தெழுத்தை ஜெபித்ததாகவோ, பூசனைகள் செய்ததாகவோ கூறவில்லை. 'சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்' என்பது முதலான அடிகளில் வரும் 'மறந்தறியேன்' என்ற சொற்களைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். அகமனத்தின் அடித்தளத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இந்தச் சிந்தனைகளை மறக்க முடியவில்லை என்பதே இப்பாடலின் பொருளாகும். இம்முறை தவிர, வேறு எம்முறையில் பொருள் செய்தாலும் நாவரசரை இழிவுபடுத்துவதாகவே முடியும்.

கைத்திருத் தொண்டு செய்கடப்பாட்டினார்

தொண்டு செய்வதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர் நாவரசர் என்பது முன்னமே குறிக்கப் பட்டுள்ளது. அவர் செய்த உழவாரத் தொண்டும், திருப்பூந்துருத்தியில் நீண்ட காலம் தங்கிச் செய்த திருக்கோயில் தொண்டும் மக்கள் தொண்டே ஆகும் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். இவற்றை அல்லாமல் திருவீழிமிழலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி இப்பெருமானார் மக்கள்மாட்டு கொண்டிருந்த எல்லையற்ற அன்பிற்கும் செய்த பணிக்கும் எடுத்துக் காட்டாகும். எழுபது வயது நிரம்பிய நாவரசரும் பத்து வயது நிரம்பிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் இறைவனை மனக் கண்களால் அன்றி, ஊனக் கண்களாலும் பார்த்து வழிபடும் பெருமை உடையவர்களாயினும், தம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் வாழ்க்கையை இவர்கள் மறப்பதே இல்லை. இப் பெருமக்கள் இருவரும் திருவீழிமிழலையில் ஒருமுறை வந்து சேர்ந்தனர்.

தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியம் என்று கூறப்பெறும் அப்பகுதியில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. இப் பஞ்சம் இயற்கையானதாகத் தோன்றவில்லை. வணிகர் களின் சூழ்ச்சியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட செயற்கைப் பஞ்சம் என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அந்நிலையில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானோ அன்றி அப்பர் பெருமானோ இறைவனை வேண்டி

ஒரு பதிகம் பாடித் தேவையான மழை தருவித் திருக்கலாம். அவ்வாறு செய்யாமல் இறைவனை வேண்டி, அவனருளால் ஆளுக்கொரு பொற்காசு பெற்று உணவுப் பண்டங்களை வாங்கி ஊரின் இரண்டு கோடிகளிலும் இரண்டு மடங்களை அமைத்து, மக்கள் பசிப்பிணியைப் போக்கினர். பொற்காசைக் கண்டவுடன் வணிகர்கள் வேண்டுமான பொருட்களைத் தந்தார்கள் என்றால், இப் பொருட்கள் அதுவரை எங்கே இருந்தன? பொருட்களை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, அதிக விலைக்குப் பொருட்களை விற்க விரும்பிய வணிகர்களின் சூழ்ச்சியால் ஏற்படுத்தப்பெற்ற பஞ்சம் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இந்த இரு பெருமக்களும் ஒன்றாகத் தங்கியிராமல் ஊரின் இரண்டு கோடிகளிலும் மடம் அமைத்து, உணவு சமைத்து மக்கள் பசிப் பிணியைப் போக்கக் காரணம் யாது? ஒன்றாக இருந்து ஒரே இடத்தில் உணவு தயாரித்து வழங்கியிருக்கலாம். அதை விட்டு விட்டு இரண்டு இடங்களில் தனித் தனியே உணவு சமைக்கக் காரணம் யாது என்பதை ஆராய்ந்தால், இப் பெருமக்களும் மக்கள்மாட்டுக் கொண்ட அன்பும் தொண்டின் சிறப்பும் வெளிப்படும்.

கோடை வெயிலில் ஒரே இடத்தில் அமைந்துள்ள மடத்திற்கு வரவேண்டுமானால் நீண்ட

தூரம் நடக்க நேரிடும். அவ்வாறு நடைபெறாமல் இருக்கவே இரண்டு இடங்களில் மடம் அமைத்து உணவு இட்டனர். பொதுவாக இவ்வாறு அறஞ் செய்பவர்கள் ஏவுதல் கர்த்தாவாக இருந்து, இப்பணியைத் தொடங்கியவுடன் அத்தோடு அதுபற்றிக் கவலைப்படாமல் இருந்துவிடுவர். இந்த இரண்டு பெருமக்களில் சிறிய பெருந்தகையார் ஆன ஆளுடைய பிள்ளையார் காலா காலத்தில் உணவு தயாரிக்கப் பெற்று நன்முறையில் வழங்கப்பெறுகிறதா என்பதை விடாமல் மேற்பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் என்று அறிகிறோம்.

நாவரசர் மடத்தில் உரிய காலத்தில் உணவு வழங்கப்பெற்றும், தம்முடைய மடத்தில் காலந்தாழ்ந்து உணவு பரிமாறப்படுகிறது என்பதை அறிந்த பிள்ளையார் அதன் காரணத்தை அறிய விரும்பினார். தமக்குக் கிடைக்கும் காசு மாற்றுக் குறைந்திருப்பதும் நாவரசர் காசு ஆணிப்பொன்னாக இருப்பதும் அவருக்கு தெரியவந்தது. ஒரு வினாடி இந்த வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் யாதாக இருக்கலாம் என்று சிந்தித்த பிள்ளையாருக்கு உடனே உண்மை விளங்கி விட்டது. மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றாலும் இறைத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பது இந் நாட்டின் தலையாய கொள்கையாகும். தலை மகனாகி நின்ற தமிழ் ஞானசம்பந்தர் மனத்தாலும் வாக்காலும் இறைத் தொண்டு செய்தாரே தவிர உடலால் எதுவும் செய்ததாக

வரலாறு இல்லை. அவருடைய மிக இளமைப் பருவம் அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். என்றாலும், இறைவனுடைய கணக்கில் இரண்டால் (மனம், மொழி) தொண்டு செய்பவர்களை விட, மூன்றால் (மனம், மொழி, மெய்) தொண்டு செய்பவர் முழுத் தூய்மை பெறுதற்குரியவராகிறார். “கைத் தொண்டு ஆகும் பான்மையினால் வாசி இல்லாக் காக பெற்றார் வாகீசர்” என்ற உண்மையை ஒரே வினாடியில் அறிந்துகொண்டார் ஞானசம்பந்தர் என்கிறார் சேக்கிழார். இந்நாட்டுச் சைவப் பெருமக்கள் தொண்டுக்குக் கொடுத்த தனிச் சிறப்பு இதுவாகும்.

இங்கே ஓர் ஐயம் தோன்ற இடமுண்டு. மாபெரும் சக்தி வாய்ந்த இப் பெருமக்கள் இருவரும் மேகராகக் குறிஞ்சிப் பண் பாடி வினாடி நேரத்தில் மழையை வருவிக்கும் ஆற்றல் உடையவர்கள்தாமே! அப்படி இருக்க, மழையை வரவழைத்துப் பஞ்சத்தைப் போக்காமல் சோறிட வேண்டிய காரணம் என்ன என்ற வினாவுக்கு வேறொரு விளக்கமும் காணலாம். இப்பொழுதே மழையை வர வழைத்தாலும் பயிர்கள் விளைந்து பயன்தர மூன்று மாதங்கள் ஆகும். வருகின்ற மழை உடனடியாக அவர்கள் பசிப் பிணியைப் போக்க உதவாது. எனவே தான் பஞ்சம் தீர்கின்றவரையில் உணவிட்டார்கள் என்பதை அறி கிறோம். இவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில் இறைவனை நேரே காணும் வாய்ப்பு உடையவர்களாயினும்

சாதாரண மக்கள் வாழ்வில் நாவரசர் போன்றவர்கள் எவ்வளவு கவனம் செலுத்தினார்கள் என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

திருவருவ விளக்கம்

மாபெரும் அறச்செயல்களைச் செய்தும் நற்பெயர் எடுத்தும் பிற சமயம் சென்று தருமசேனர் என்ற பட்டம் பெற்றும் மீட்டும் சைவத்திற்கு வந்து நஞ்சுட்டல், கடலில் எறியப்படுதல் ஆகியவற்றி லிருந்து வெற்றியோடு மீண்டதன் மூலம் செயற்கரும் செயல்களைச் செய்த நாவரசர் பெருமானின் தனி வாழ்க்கை ஈடு இணையற்ற முன்றியில் அடக்கத்திற்கே கொள்கலமாய் இருந்ததைக் கீர்க்கிறோம். பல்லவன் ஏவலன் வந்து தம்மை அழைத்தபொழுது 'நாம் யாருக்கும் அடிமை இல்லை' என்று கூறி, வர மறுத்துவிட்டார் பெருமான். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவரை அழைத்துச்செல்லாமல் சென்றால் தங்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்கும் என்று ஏவலர் கூறியவுடன் அவருடன் செல்ல உடன்பட்டார். அரசன் ஆணையை மறுக்கும் நெஞ்சரம் உடையவர் ஆயினும் சாதாரணமானவர்களும் அப்பாவிருமான ஏவலர் தண்டனை பெறுவதைப் பெருமான் பொறுக்கத் தயாராயில்லை. சாதாரண மக்கள்மாட்டு அவர் கொண்டிருந்த மனித நேயம் அளவிடற்பா தன்று.

வாழ்க்கை அனுபவங்கள் இந்த இறை நேசரை வெறும் பக்தராகமட்டும் ஆக்காமல் தலைசிறந்த மனித நேயம் உடையவராகவும் மாற்றிவிட்டது. அதன் பயனாகத்தான் தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட அவர் பேசவில்லை. உடல் பொருள், ஆவி அனைத்தையும் ஈசன்பால் வைத்தமையின் 'தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா என்பதை அனுபவ பூர்வமாக அறிந்துவிட்டார். மனித நேயம் வளர அதுவும் ஒரு காரணமாயிற்று இவருடைய மனவளர்ச்சி அவருடைய முகத்திலும் பிரதிபலித்தது என்பதைக் கடலிலிருந்து கரையேறி திருப்பாதிரிப்புலியூரை வணங்கிவிட்டுத் திரு வதிகைக்குள் பெருமான் நுழையும் போதுச் சேக்கிழார் இதோ படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

தூய வெண்ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும்

தாழ்வடமும்

நாயகன் சேவடி தைவரும் சிந்தையும் நைந்துஉருகிப்
பாய்வது போல் அன்பு நீர் பொழி கண்ணும் பதிகச்

செஞ்சொல்

மேயசெவ் வாழும் உடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.

(பெயு-1410)

இப்பாடலின் முதலடியில், பெருமானின் பருவுடல் வருணிக்கப்படுகிறது. பொன் மேனியில் வெண்ணீறு பூசப்பட்டிருத்தலின் சிவபெருமானை நினைவூட்டுவதாக அது அமைகிறது. இரண்டாவது அடியில் அவருடைய மனத்தைப் படம் பிடிக்கிறார்

கவிஞர். இறைவனின் திருவடியை வருடுவதுபோல அவருடைய சிந்தை ஆகிய வண்டு, இறைவன் திருவடியாகிய மலரை ஓயாது சுற்றிவருவதை 'நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தை' என்ற சொற்களால் தெய்வச் சேக்கிழார் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இங்கு மனம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல், சிந்தை என்று கூறியதால் பெருமானுடைய மனம் முழுவதும் திருவடியால் நிரம்பி, ஆழத்தில் இருக்கும் ஆழ்மனத்தை (deeper consciousness) எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆழ் மனம் இப்பணியில் ஈடுபட்டதால் அந்த உணர்வோடு தொடர்புடைய கண்கள், கண்ணீரைத் தாரை தாரையாகப் பெருக்குகின்றன. இரண்டடிகளில் மனம், மெய் என்ற இரண்டையும் கூறிவிட்டதால், எஞ்சியுள்ள மொழியைப்பற்றி மூன்றாவது அடியில் பேசுகிறார். 'பதிகச் செஞ்சொல் மேய செவ்வாயும்' என்று கூறுவதால் அவருடைய மொழியும் தன் பணியை இறைவன்மாட்டுச் செலுத்துகின்றது என்பதையும் தெரிவித்தார். 'செஞ்சொல் மேய செவ்வாய்' என்றதால் பெருமானின் வாய் பதிகச் செஞ்சொல் பேசுமே தவிர, வேறு ஒன்றையும் பேசாது என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்திவிட்டார்.

இந்த வருணனை இடர்களுையெல்லாம் வென்று, மனித நேயத்தைப் பூரணமாகப் பெற்று முழு வளர்ச்சி அடைந்த ஒரு முழு ஆன்மிக வாதியைத்

தெய்வச் சேக்கிழார் கண்ட விதமாகும் இது.

இதற்கு அரண் செய்வதுபோலச் சேக்கிழாரின் இந்த மதிப்பீடு முற்றிலும் நியாயமானது என்பதை நிரூபிப்பதுபோலப் பின்னர் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. இங்குக் கூறப்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற காலத்தில் தலைமகன் ஆகிநின்ற தமிழ் ஞான சம்பந்தர் இன்னும் இம்மண்ணில் அவதரிக்கவில்லை. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஅவதாரம் செய்கையில், வாகீச முனிவருக்கு ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள் நிறைந்திருக்க வேண்டும். திருவதிகை வீதியில், வாகீசர் புகுந்ததைச் சேக்கிழார் கூறுகின்றபொழுது அம் முனிபுங்கவருக்கு ஏறத்தாழ நாற்பது வயது ஆகியிருத்தல் வேண்டும். எனவே, மேலும் இருபது ஆண்டுகள் கழிந்துப் பிள்ளையாரைப் பார்ப்பதற்காக வாகீசர் சீழ்காழிக்கு வரும்பொழுது அறுபது பிராயங்களைக் கடந்த அவரது புற, அக வடிவங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்பதைத் தம் கூற்றாக அல்லாமல், பிள்ளையார் கூற்றாகத் வைத்து தெய்வக் கவிஞர் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

பிரசித்தி பெற்ற ஒருவரை நாம் நேரே கண்டிராவிடிலும் அவர் இப்படித்தான் இருப்பார் என்று ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் ஒரு கற்பனை வடிவை அமைத்துக்கொள்ளுதல் இன்றும் நிகழ்வதாகும். நாவரசர், ஆளுடைய பிள்ளையின் சிறப்புக்களைக் கேள்வியுற்று ஞானப்பால் உண்ட

கவிஞர். இறைவனின் திருவடியை வருடுவதுபோல அவருடைய சிந்தை ஆகிய வண்டு, இறைவன் திருவடியாகிய மலரை ஓயாது சுற்றிவருவதை 'நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தை' என்ற சொற்களால் தெய்வச் சேக்கிழார் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இங்கு மனம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல், சிந்தை என்று கூறியதால் பெருமானுடைய மனம் முழுவதும் திருவடியால் நிரம்பி, ஆழத்தில் இருக்கும் ஆழ்மனத்தை (deeper consciousness) எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆழ் மனம் இப்பணியில் ஈடுபட்டதால் அந்த உணர்வோடு தொடர்புடைய கண்கள், கண்ணீரைத் தாரை தாரையாகப் பெருக்குகின்றன. இரண்டடிகளில் மனம், மெய் என்ற இரண்டையும் கூறிவிட்டதால், எஞ்சியுள்ள மொழியைப்பற்றி மூன்றாவது அடியில் பேசுகிறார். 'பதிகச் செஞ்சொல் மேய செவ்வாயும்' என்று கூறுவதால் அவருடைய மொழியும் தன் பணியை இறைவன்மாட்டுச் செலுத்துகின்றது என்பதையும் தெரிவித்தார். 'செஞ்சொல் மேய செவ்வாய்' என்றதால் பெருமானின் வாய் பதிகச் செஞ்சொல் பேசுமே தவிர, வேறு ஒன்றையும் பேசாது என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்திவிட்டார்.

இந்த வருணனை இடர்களையெல்லாம் வென்று, மனித நேயத்தைப் பூரணமாகப் பெற்று முழு வளர்ச்சி அடைந்த ஒரு முழு ஆன்மிக வாதியைத்

தெய்வச் சேக்கிழார் கண்ட விதமாகும் இது.

இதற்கு அரண் செய்வதுபோலச் சேக்கிழாரின் இந்த மதிப்பீடு முற்றிலும் நியாயமானது என்பதை நிரூபிப்பதுபோலப் பின்னர் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. இங்குக் கூறப்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற காலத்தில் தலைமகன் ஆகிநின்ற தமிழ் ஞான சம்பந்தர் இன்னும் இம்மண்ணில் அவதரிக்கவில்லை. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஅவதாரம் செய்கையில், வாசீச முனிவருக்கு ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள் நிறைந்திருக்க வேண்டும். திருவதிகை வீதியில், வாசீசர் புகுந்ததைச் சேக்கிழார் கூறுகின்றபொழுது அம் முனிபுங்கவருக்கு ஏறத்தாழ நாற்பது வயது ஆகியிருத்தல் வேண்டும். எனவே, மேலும் இருபது ஆண்டுகள் கழிந்துப் பிள்ளையாரைப் பார்ப்பதற்காக வாசீசர் சீழ்காழிக்கு வரும்பொழுது அறுபது பிராயங்களைக் கடந்த அவரது புற, அக வடிவங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்பதைத் தம் கூற்றாக அல்லாமல், பிள்ளையார் கூற்றாகத் வைத்து தெய்வக் கவிஞர் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

பிரசித்தி பெற்ற ஒருவரை நாம் நேரே கண்டிராவிடினும் அவர் இப்படித்தான் இருப்பார் என்று ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் ஒரு கற்பனை வடிவை அமைத்துக்கொள்ளுதல் இன்றும் நிகழ்வதாகும். நாவரசர், ஆளுடைய பிள்ளையின் சிறப்புக்களைக் கேள்வியுற்று ஞானப்பால் உண்ட

இரண்டாவது பாடல் தனிச் சிறப்புடையதாகும். மிக இளம் பிராயத்தினராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் அந்த வயதில் பழுத்த சிவனடியார் யாரையும் கண்டதில்லை என்றாலும், தம் மனத்தோடு ஓர் ஓவியத்தை வரைந்துவைத்திருந்தார். அந்த ஓவியத்தை ஒத்த அடியாரைப் பிள்ளையார் இது வரை கண்டதில்லை. இப்பொழுது ஆளுடைய அரசைக் கண்டவுடன், ஆளுடைய பிள்ளையார் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணம் என்ன தெரியுமா? அவருடைய கற்பனையில் ஒரு பழுத்த சிவனடியார் இப்படித்தான் இருப்பார் என்ற ஓவியம் இருந்ததல்லவா? அந்த ஓவியம் இப்பொழுது உயிர் பெற்றுத் தம் எதிரே 'திருமேனி தன்னில் அசைவோடு' வருவதைப் பிள்ளையார் கண்டு பேருவகையில் மூழ்கினார். இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார் 'கருத்தில் பரவு மெய்க் காதல் தொண்டர் திருவேடம் நேரே தோன்றியது' என்று கூறுகிறார்.

ஆளுடைய அரசை ஆளுடைய பிள்ளையார் கண்ட காலத்தில்தான் இத்தகைய வடிவுடன் இருந்தார் என்று நினைக்கவேண்டியதில்லை. நாவரசர் வேடம் எப்பொழுதும் இப்படியேதான் இருந்தது. இதனை அறிய மற்றோர் நிகழ்ச்சி அப்பூதி அடிகள் புராணத்தில் பேசப்படுகிறது. இதனைப் பின்னர் க்காண்போம்.

இருவர் பாடல்களில் வைதிகக் குறிப்பு :
உண்மை என்ன ?

சேக்கிழார் காலத்தில் சாதி வேறுபாடும், சைவ, வைணவப் போராட்டமும் தலைவிரித்து நின்றன. பல்லவர்கள் விட்டுச் சென்ற நம்பிக்கைகளும், வேள்வி முதலிய கிரியைகளும் அன்றும் ஓரளவு இருந்துவந்தன. திருஞானசம்பந்தர், நாவரசர், சுந்தரர் என்ற மூவர்முதலிகள் பல்வேறு வகையான புரட்சிகளையும் புதிய சிந்தனைகளையும் நாட்டில் பரப்பியிருந்தாலும் அவர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு இவை மெள்ளத் தளர்வடையத் தொடங்கின. அந்நிலையில் சமுதாயப் புரட்சியைத் தாமே சொல்வதுபோல் கூறினால் அதற்கு வரவேற்பு இராது என்று கருதிய சேக்கிழார், இம்மூவர் வரலாறுகளில் அங்கங்கே புரட்சிக் கருத்துக்களைப் புகுத்தினார். அவ்வாறு செய்வதற்கு இவர்களுடைய வரலாறுகளும் அருளிச்செயல்களும் பெரிதும் உதவின.

மூவரில் காலத்தால் முற்பட்டவர் நாவரசர். பல்லவ மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். அந்நாளில் வேத அடிப்படையிலான வைதிக சமயம் வீறு பெற்றிருந்தது. அச்சமயத்தில் வேள்விகள் செய்தல், வேதம் ஒதுதல், அங்கம் ஒதுதல் ஆகியவையே மக்களை உய்விக்கும் என்ற கருத்து வலுப் பெற்றிருந்தது. கி.பி. இரண்டாம், நூற்றாண்டு முதல் மக்களிடையே பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சில வடமொழிப் புராணங்களும் தீர்த்த

யாத்திரை செய்தால் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று பறைசாற்றின. மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற வைதிக சமயமும், தீர்த்த யாத்திரை பற்றிப் பேசும் புராணங்களும், சடங்குகட்கு முக்கியத்துவம் தந்தனவே தவிர, இறை உணர்வை ஊட்டவில்லை. இந்தச் சடங்குகளைச் செய்தாலே மோட்சத்தை அடைந்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை வலுப் பெற்றிருந்த காலம் அது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் இவ்வுலகிடைத் தோன்றுகிறார். இளமைப் பருவத்திலேயே காத்து ஆள்பவர் காவலை இகழ்ந்து புறச்சமயம் சென்று பல்லாண்டுகள் கழித்து மீட்டும் சைவம் வருகையில் ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகட்கு மேற்பட்டவராக இருந்தார். இறை உணர்வு இல்லாமல் செய்யப்பெறும் எந்தச் சடங்கும் எந்தத் தீர்த்தாடனமும் ஒரு பயனையும் தரா என்பதை அனுபவரீதியாக அறிந்து கொண்டார் நாவரசர்.

ஆனால், அவரைச் சுற்றியிருந்த சமுதாயம் சடங்கு, தீர்த்தம் என்பவற்றையே சுற்றி வந்தது. அந்த நிலையை மாபெரும் புரட்சியாளராகிய நாவரசர், சமுதாயத்தின் இந்தப் பயித்தியக்காரத்தனமான செயல்களைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினார். பிற காலத்தில் வந்த சித்தர்கள்தான் இந்தப் புரட்சிக் கருத்துக்களை முதன் முதலாகப் பேசினார்கள் என்று நினைப்பது பெரும் தவறாகும். நாவரசர் பெருமான்

சமுதாய மூட நம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கும் முறையில்
இதோ பேசுகிறார்,

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிலென்
ஓங்கு மாகட லோதநீ ராடிலென்
எங்கும் ஈசன் எனாதவர்க் கில்லையே

(திருமுறை: 5-99-2)

வேத மோதிலென் வேள்விகள் செய்யிலென்
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றிலென்
ஓதி அங்கமோ ராறு முணரிலென்
ஈசனையுள்கு வார்க்கன்றி யில்லையே

(திருமுறை: 5-99-4)

கானநாடு கலந்து திரியிலென்
ஈனமின்றி இரும்பவஞ் செய்யிலென்
ஊனையுண்ட லொழிந்துவான் நோக்கிலென்
ஞான னென்பவர்க் கன்றிநன் கில்லையே

(திருமுறை: 5-99-6)

கூட வேடத்த ராகிக் குழுவிலென்
வாடி ஊணை வருத்தித் திரியிலென்
ஆடல் வேடத்தன் அம்பலக் கூத்தனைப்
பாட லாளர்க்கல் லாற்பய னில்லையே

(திருமுறை: 5-99-7)

நன்று நோற்கிலென் பட்டினி யாகிலென்
குன்ற மேறி இருந்தவஞ் செய்யிலென்
சென்று நீரிற் குளித்துத் திரியிலென்
என்று மீசனென் பார்க்கன்றி யில்லையே.

(திருமுறை: 5-99-8)

கோடி தீர்த்தங் கலந்து குளித்தவை
ஆடினாலும் அரணுக்கன் பில்லையேல்
ஓடு நீரினை ஓட்டைக் குடத்தட்டி
முடி வைத்திட்ட மூர்க்கனோ டொக்குமே.

(திருமுறை: 5-99-9)

சடங்குகள் என்று கூறிச் சாடுகிறார். அவருடைய
காலத்தில் சைவ சமயம் ஏற்றுக்கொள்ளாத துறவு
மார்க்கமும், காடுகள் சென்று கனசடை வளர்த்து,
மூச்சைக் கட்டுப்படுத்தி தவம் செய்யும் வழக்கம்
இருந்துவந்ததால் அதனையும் சாடுகிறார்.

அடுத்தபடியாகப், புராணங்கள் கூறும் தீர்த்
தாடனத்தையும் மிகக் கடுமையாகத் தாக்குகிறார்.
கோடி தீர்த்தங்களில் கலந்து குளித்துவிட்டால் வீடு
பேறு நிச்சயம் என்று கருதும் அஞ்ஞானிகளைப்
பார்த்து ஓர் அற்புதமான உவமையால் அவர்களைச்
சாடுகிறார். ஓடும் நீரினை ஓட்டைக் குடத்தில்
அடைப்பவன் அறிவிலி என்பதை அனைவரும்
அறிவர். ஆனால், தன் தவற்றை அறிய முடியாத
மூர்க்கன் ஓட்டைக் குடத்தில் பிடித்த நீர் வெளியே
ஓடிவிடுவதை அறிந்துகொள்ள முடியாமல் அதன்

மேல் ஓர் முடியைப் போட்டுவிட்டு, நீர் உள்ளே இருக்கிறது என்று நினைப்பவன் மூர்க்கனிலும் மூர்க்கனாவான்.

ஆண்டு, அனுபவம் ஆகியவற்றில் முதிர்ந்தவரான நாவரசரின் இப்பாடல்கள் சேக்கிழாரை மிகவும் தாக்கியிருக்க வேண்டும். அதன் பயனாகவே அன்றைய சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் பல புரட்சிகளை அவர் காப்பியத்துள் புகுத்தினார்.

மேலே கூறியவற்றோடு அமையாது ஆதி புராணக் குறுந்தொகையிலும் வேள்விகளையும், காயத்ரி மந்திரங்களையும் இப்பெருமான் சாடுதலைக் காணலாம்.

ளரிபெ ருக்குவர் அவ்வொரி ஈசனது
உருவ ருக்கம தாவது உணர்கிலார்
அரிஅ யற்கரி யானை அயர்த்துப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடே

(திருமுறை: 5-100-7)

அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்க னாவான் அரனுரு அல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழும்
கருத்தி னைநினை யார்கள் மனவரே

(திருமுறை: 5-100-8)

முதற்பாடல் வேள்வியைச் சாடுகிறது. இந்த இடத்தில் நியாயமான ஓர் ஐயம் எழ இடம் ஏற்படும். இப்

பெருமானின் சம காலத்தவரான திருஞானசம்பந்தர் ரிக் வேதிகள் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அக் குடும்பத் தினர் வேள்விகள் செய்யும் வழக்கமுடையவர்கள். “அன்றியும் கற்றாங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே, செற்றார் வாழ்தில்லை” என்று பாடுபவர் ஞான சம்பந்தர். அப்படியானால் ஞானசம்பந்தர் ஏற்றுக் கொள்ளும் வேள்வியை நாவரசர் எதிர்க்கிறாரா என்ற வினா நியாயமானதே ஆகும். ஆழ்ந்து நோக்கினால் இவர்கள் இருவரும் இரண்டு விதமான வேள்வி களைப்பற்றிப் பேசுகின்றனர் என்பதை அறிய முடியும். வேத வழிப்பட்ட வைதிகர்கள் பிராமணங் களில் கூறப்பட்ட முறையில் செய்துவந்த வாஜபேயம் முதலிய இருபத்தோரு வேள்விகளும் ஞானசம்பந்தர் கூறும் வேள்விக்கு மாறுபட்டவை. வைதிகர்கள் இயற்றிய அந்த 21 வேள்விகளிலும் வேள்வித் தலைவர்கள் அல்லது வேள்வித் தெய்வங்கள் இந்திரன், வருணன், அக்கினி, ஆதித்தன் முதலிய வர்களே ஆவர். அவ்வேள்விகளில் சிவபெருமானுக்கு இடமே இல்லை. அவ்வேள்வி களில் அளிக்கப்படும் அவிஸ் இந்திரன் முதலியவர் களுக்குச் செல்லுமே தவிரச், சிவபெருமானுக்கு அவிர்ப்பாகம் கூட இல்லை. சிவபிரானை அல்லாமல், திருமாலாகிய மகா விஷ்ணுவிற்குக்கூட அவிர்ப்பாகம் கிடையாது. எனவே, இந்திரன் முதலானோர்களைக் குறித்து இந்த வேதியர்கள் செய்த வேள்விகளைத்தான் நாவரசப் பெருமான் சாடுகிறார். இங்கே இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களை

அழைத்து 'இந்திராய ஸ்வாஹா, வருணய ஸ்வாஹா!' என்ற மந்திரங்களை ஒதி அக்கினியில் அவிர்ப்பாகத்தை இடுகின்ற வைதிகர் களைக் குறித்து 'எரி பெருக்குவரவ் வெரியீசனது உருவ வருக்கமதாவது உணர்கிலார்' என்று கூறுகிறார்.

சிவபெருமானை முதற்பொருள் என்று கொள்ளாமல், இந்திரனை வேள்வித் தலைவனாக ஏற்று நடத்தப்படும் இந்த வைதிக வேள்விகளைத் தான் நாவரசர் சாடுகிறார். இதனெதிராக ரிக் வேதத் தைப் பின்பற்றிப் பிராமணங்களில் கூறப்பட்டபடி வேள்வி செய்தாலும், அவ்வேள்வியின் தலைவனாக இந்திரன் முதலிய சிறு தெய்வங்களைக் கொள்ளாமல் சிவபெருமானையே முதல்வனாகக் கொண்டு வேள்விகள் செய்யும் ஒரு சிறு பிரிவினர் வேதங்கள் தோன்றிய பஞ்சாப், ஹரியானா மாநிலப் பகுதிகளில் வேதம் தோன்றிய காலத்திலேயே இருந்துவந்தனர். இப்பிரிவினருக்குக் கௌண்டின்ய கோத்திரத்தார் என்று பெயர். சிவபிரானை முதற்பொருளாக ஏற்றுக் கொள்ளாத வைதிகர்கட்கும் இந்தக் கௌண்டின்யக் கூட்டத்தாருக்கும் பகைமை மூண்டு இவர்கள் வெருட்டப்பட்டு விட்டனர். நாளா வட்டத்தில் இந்த கௌண்டின்யர் பரம்பரை வடநாட்டில் மறைந்தாலும் தமிழகத்தில் சங்க காலத்திலேயே வேருன்றிவிட்டது. பூஞ்சாற்றூர் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந் தாயன் என்ற (புறம்.166)

ஒருவன் சிவபரம்பொருளை முன்னிலைப்படுத்தி இருபத்தொரு யாகங்களைச் செய்தான் என்று புறநானூறு பேசுவதாலும், திருஞானசம்பந்தர் 'கௌணியன் சம்பந்தன்' என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்ளுவதாலும் ரிக்வேதியர்களிடையே இப்படிச் சிவபெருமானை முன்னிறுத்தி வேள்வி செய்யும் இனம் ஒன்று இருந்ததை அறிகிறோம். ஞானசம்பந்தர் குறிப்பிடும் வேள்விகளெல்லாம் இத்தகையவைகளே. இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் ரிக்வேதிகளாக இருந்தாலும் வேதத்தைவிட ஐந்தெழுத்தே தலையானது என்ற கொள்கை உடையவர்கள். இதனையே ஞானசம்பந்தர் 'வேத நான்கினும் மெய்ப் பொருள் ஆவது நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே" (3—307—1) என்று பாடிச் செல்கிறார். எனவே, திருநாவுக்கரசர் சாடியது ரிக்வேதிகள் இந்திரனை முன்னிலைப்படுத்திச் செய்த வேள்விகளையே ஆகும். 'அருக்கன் ஆவான் அறன்உரு அல்லனோ' என்று நாவரசர் பாடியதும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

எனவே, தேவாரத்தில் வேதநாயகன் என்றும், வேதியர் நாயகன் என்று வருவதும், வேதம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுவதும் கௌணியர்கள் போற்றும் வேதம் என்ற அடிப்படையிலேயே ஆகும். இக்கருத்தைச் சேக்கிழார் மிக நன்றாக அறிந்திருந்தார் என்பதைப் பெரியபுராணம் முழுவதிலும் காணலாம். "வேதநெறி தழைத்தோங்க" என்று திருஞான

சம்பந்தர் புராணத்தைத் தொடங்கும் சேக்கிழார் பெருமான் அடுத்தபடியாக மிகு சைவத்துறை விளங்க என்று பாடுவதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். கௌணியர் அல்லாத ஏனைய வேத வழிப் பட்ட வைதிகர்கட்கும் சைவத்திற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. இந்த வைதிகர்கள் விக்கிரக வழிபாட்டையோ ஆலயத்தையோ அபிடேகம் அர்ச்சனை என்பவற்றையோ ஒத்துக்கொள்வது மில்லை; ஏற்றுக்கொள்வதுமில்லை. ஆனால், ஞான சம்பந்தப்பெருமான் 'ஆனின் ஐந்து ஆடுவார்' என்று பாடுவதும், 'செந்தமிழர், தெய்வமறை நாவர், அருங்கலைஞர், அந்தமில் குணத்தவர்கள் ———, வீழிமிழலையே' என்று பாடுவதும், இவர்கள் பழைய வைதிக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவ தாகும். இவரை அல்லாமல் திருநாவுக்கரசுப் பெருமான் வேத வழிபட்ட வைதிகர்களைச் சாடியதைக் கண்டோம். அதே திருநாவுக்கரசர்

“நாரணன் காண் நான்முகன் காண்
நால்வேதன்காண்”

(திருமுறை: 6-8-78)

என்றும், 'சாமவேத கந்தர்வம் விரும்புமே' என்றும் பாடுவது முன்னர்க் கூறிய வேறுபாட்டை அறிந்து கொண்டவர்கட்கே புலனாகும்.

இத்துணைப் பெரிய காப்பியத்தையும், அதன் சிறப்புக்களையும் விரிவாகக் காண்டல் இந்த நூல் அளவில் அடங்காது. ஆதலால் ஒரு சில வரலாறு களைமட்டும் கதைப் போக்கில் அதிகம் ஈடுபடாமல் அதில் உள்ள சிறப்புகளைமட்டும் பின்வரும் பகுதிகளில் காணலாம்.

நேரில் காணாமலே போற்றிய அந்தணர்

திங்கடூரில் வாழ்ந்த அப்பூதி என்ற அந்தணப் பெருமகனார் அப்பர் அடிகளை நேரே காணா விட்டாலும் அவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று, அவரையே குருவாகக் கொண்டு தாம் வழங்கும் பொருள் அனைத்திற்கும் திருநாவுக்கரசு என்றே பெயரிட்டு வழங்கிவரலானார். வடிவுதாம் காணாராயினும், வாக்கின் வேந்தரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்டு அவர்மாட்டு அடிமை பூண்டவர் அப்பூதியார்.

நாவரசர் பெருமான், அப்பூதியார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலில், திருநாவுக்கரசர் தண்ணீர்ப் பந்தல் என்று எழுதியிருப்பதைக் கண்டு வியப்புறு கிறார். இந்த வியப்புக்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. நாவுக்கரசர் என்பது இறைவனால் வாசீசருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காரணப் பெயர் ஆகும். அதனால் அப்பெயர் பெருமான் காலத்தில் அவரைத் தவிர யாரும் அறியாத பெயராகும். எனவே, அப்பெயர்

புழக்கத்திலும் இல்லை. அதனால்தான் தண்ணீர்ப் பந்தலின் மேலே எழுதப்பெற்ற பெயரைக் கண்டு வியப்புற்றவராய், 'இதனை எழுதிய அப்பூதியாரைக் காண வேண்டும்' என்று செல்கிறார். 'தம் பெருமை தாமறியா நாவரசர்' பெருமான், இறைவனுக்கும் தமக்கும் மட்டுமே இப்பெயர் தெரியும். இதனைப் பிறர் அறிய வாய்ப்பில்லை என்று இதுவரை கருதியிருந்தார் ஆதலால், அப்பூதியாரைக் காண விரைகின்றார்.

அப்பரைக் கண்டவுடன் அந்த அந்தணச் சிகாமணி தம் வாயிலில் நிற்கும் சிவனடியார் தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகிய குரு என்று கருதவில்லை. அதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. கல் மிதப்பில் கரை ஏறிய பெருமான், தம்முடைய வீட்டை நாடி வருதல் என்பது நினைக்க முடியாத ஒன்றாகும். எனவே தான், அப்பூதியார் இவரை 'வாக்கின் வேந்தர்' என்று நினைக்கவே இல்லை. அதன்பிறகு நடந்ததைச் சேக்கிழார் அற்புதமாக 'அப்பூதி அடிகள் புராண'த்தில் விவரிக்கின்றார். அப்பூதியாரைப் பார்த்துப் பெருமான் 'நீர் வைத்த தண்ணீர் பந்தலில் நும்பேர் எழுதாதே, வேறொரு பேர் முன் எழுத வேண்டிய காரணம் என் சொல்' என்று மிகச் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டார். பிறர் யாரும் அறியாத பெயர் என்று பெருமான் நினைத்திருந்தமை யால்தான் வேறொரு பெயர் என்று கூறினார்.

ஆனால், தம் உயிரினும் மேலாக மதித்துப் போற்றும் நாவரசர் பெயரை 'வேறொரு பேர்' என்று அலட்சியமாகக் கூறப்பட்டதைக் காதில் கேட்ட அந்தணர் நிலைகலங்கிவிட்டார். இதுவும் மனித இயல்புதான். நம்மால் போற்றி வழங்கப்படும் பொருளை அதற்குரிய மரியாதை தராமல் யாரேனும் பேசினால் நமக்கும் சினம் வருவது இயல்பே ஆகும்.

அப்பூதியாருக்குச் சினம் தோன்றுவதற்கு இதுவும் ஓர் காரணம். இதனை அடுத்து மற்றோர் காரணமும் உண்டு. வேறொரு பேர் என்று கூறியவர் வேற்றுச் சமயத்தாராகவோ இல்லறத்தாராகவோ விவரம் புரியாதவராகவோ இருந்து இவ்வாறு கூறியிருப்பின் அப்பூதியார் கோபம் இந்த அளவு வளர்ந்து இருக்காது. இதனெதிராக வந்தவர் சிவவேடத் தோடும் துறவிக் கோலத்துடனும் இருந்துகொண்டு இவ்வாறு கேட்டது பெருங்கொடுமை என்று நினைக்கின்றார் அப்பூதியார். சிவவேடத்துடன் நின்ற யாரும் நாவரசர் பெருமையை அறியாதிருக்க முடியாது. அப்படி இருந்திருந்தால் அவர் இவ் வேடத்திற்குப் பொருத்தம் இல்லாதவர். அல்லது புறச் சமயத்தாராய் இருத்தல் வேண்டும். எனவே, அப்பூதியார் பின்வருமாறு பேசுகிறார்,

நின்ற மறையோர் கேளா, நிலைஅழிந்த சிந்தையராய்
"நன்றுஅருளிச் செய்திலீர்! நாண்இல் அமண்

பதகருடன்

ஒன்றிய மன்னவன் துட்சி திருத்தொண்டின்
உறைப்பாலே
வென்றவர்தம் திருப்பேரோ வேறுஒருபேர்?"
என வெகுள்வார்.
(பெ. 4-1800)

"பொங்குகடல் கல்மிதப்பில் போந்துஏறும்
அவாப்பெருமை
அங்கணர்தம் புவனத்தில் அறியாதார் யார்உளரே!
மங்கலம் ஆம் திருவேடத்துடன் நின்றஇவ் வகை
மொழிந்தீர்;
எங்குஉறைவீர்? நீர்தாம் யார்? இயம்பும்' என
இயம்பினார்.
(பெ. 4-1802)

இரண்டாவது பாடலில் எங்குறைவீர்? நீர் தான்
யாம்? இயம்பும் என்று அப்பூதியார் பேசியது
இயல்பான அவர் பண்பாட்டிற்கு ஓரளவு
பொருந்தாததாக உள்ளது. பண்பாட்டின் உறை
விடமாய் புலனமுக்கற்ற அந்தணாளராய் உள்ள
அப்பூதியார் ஒரு சிவனடியாகப் பார்த்து இவ்வாறு
பேசுவது முறையா? என்ற ஐயம் சிலர்
மனத்திலாவது தோன்றல் கூடும். நாவரசர்
பெருமானின் வடிவையும், முகபாவத்தையும் கண்ட
யாரும் இப்படி பேசி இருக்க முடியாது. அப்பூதியார்
பேசியது உண்மைதான். இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது
என்பதை ஒரே சொல்லால் விளக்கி விட்டார்
சேக்கிழார். பெருமை அறிந்து கொள்ளாமல்,

சிவவேடம் தாங்கி எதிரே நிற்கின்றார் ஒருவர் என்பதைக் காணக்காண அப்பூதியாரின் சினம் மேலோங்கிவிட்டது. அதனால் தான் எங்கு உறைவீர்? மங்கலமாம் திருவேடத்துடன் நின்று இவ்வகை மொழிந்தீர், நீர் தாம் யார்? என்ற வினாக்களை எழுப்புகிறார்.

அதன்பிறகு நடந்தவை அனைவரும் அறிந்த நிகழ்ச்சிகளாகும். இந்நிகழ்ச்சியை மனக்கண் முன் கொண்டு வர வேண்டும். இருவர் எதிரெதிராக நிற்கின்றனர். ஒருவர் சிவனடியார் வேடத்தில் இடையில் கட்டிய ஒரே கந்தையுடன் காட்சி தருகிறார். அவரின் எதிரே பண்பாடுடைய அந்தணர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர் எதிரே உள்ள அடியாரைப் பார்த்துத் தான் பேசுகிறார். கண்டவர் களையெல்லாம் கனியச் செய்யும் இச் சிவன் அடியார்களின் முகம் அப்பூதியாரை ஏன் மயக்க வில்லை? இவ் வினாவிற்கு விடையாக 'நின்னின் சிறந்தவை நின் நாமங்கள்' என்றார் பிறரும். எனவே, திருநாவுக்கரசு என்ற பெயரில் தன்னை முழுவதுமாகப் பறிகொடுத்தவர் அப்பூதியார் ஆகலின் அந்நாமத்துக்கு உரியவர் எதிரே நிற்கும் பொழுதுகூட அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இறைவனுடையவும் அவன் அருள் பெற்ற அடியார்களுடையவும் அவன் நாமங்கள், அவர்களை விட உயர்ந்தவை என்பது இந் நாட்டவர் கண்ட உண்மை. இக்கருத்தை சிவப் பிரகாச சுவாமி

கள் நால்வர் நான்மணிமாலையில் பின்வருமாறு பாடுகிறார்,

“உற்றான் அலன் தவம், தீயில் நின்றான் அலன் ஊண்
புனலா

அற்றான் அலன் திருநாவுக்கரசு எனும் ஓர்
சொற்றான் எழுதியும் கூறியுமே என்றும் துன்பில் பதம்
பெற்றான் ஒரு நம்பி அப்பூதி என்றும் பெருந்தகையே”
(நால்வர் நான்மணிமாலை)

இப்பாடலின்படி பார்த்தால் ஒருவர் தவம் செய்ய வில்லை. பஞ்சாக்கனி மத்தியில் நிற்கவில்லை, உணவு, நீர் என்பவற்றை அருந்தாமல் விடவில்லை. இவை ஒன்றையும் செய்யாமல் திருநாவுக்கரசு என்ற பெயரை எப்பொழுதும் கூறியும், எல்லா இடங்களிலும் எழுதியும், யாரும் பெறுதற்கரிய வீடு பேற்றைப் பெற்றார் என்றால் அவர்தான் அப்பூதி என்னும் பெருந்தகையார் ஆவார். வீடு பேற்றை அருளக் கூடிய ‘திருநாவுக்கரசு’ என்ற பெயரை வேறொரு பேர் என்று ஒருவர் கூறினால் சினம் வராமல் இருக்குமா? அப்படிக்கூறியவர் புறச் சமயத்தாராக இருப்பின் இந்த மந்திரத்தின் அருமைப் பாட்டை அறியாதவர் என்று நினைத்து அப்பூதியார் சிரித்துவிட்டுப் போயிருப்பார். ஆனால், இப்படிச் சொல்பவர் சிவவேடம் புனைந்து நின்று கூறினார்; ஆதலால் தான், இப்படியும் ஒருவர் இருப்பாரா என்ற எண்ணத்தில் அப்பூதியார் கோபம்

அடைகிறார். மேலும் நாவரசரின் பெருமையை 'அங்கணர் தம் புவனத்தில் அறியாதவர் யாரு மில்லை' என்ற முடிவுடன் இருப்பவர் ஆதலின் அதைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ளாமல் சிவவேடத்துடன் எதிரே நிற்பவரைப் பார்த்து, 'நீர் எங்கே வாழ்கின்றீர், உம்முடைய பெயர் என்ன' என்று கேட்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. நாம மகிமையின் பெருமை இதுவாகும்.

எண்பதுக்கு மேலும் தேவையா?

இப் பெருமானுடைய புராணத்தில் கடைசிப் பகுதியில் வரும் ஒரு நிகழ்ச்சி சிலருடைய மனத்தில் ஓர் ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது என்பது உண்மை தான். நாவரசர் பெருமானின் வயது எண்பதையும் கடந்த நிலையில், வழக்கம்போல் திருப்புகலூரில் உழவாரப் பணி செய்து கொண்டிருக்கும் நாட்களில், ஒரு நாள் நடந்த நிகழ்ச்சியாகும் இது. பெருமான் புல்லைச்செதுக்கும் உழவாரப் படையில் பொன்னும், மணியும் வைரங்களும் குப்பல் குப்பலாக வருகின்றன. அவற்றை ஏறெடுத்தும் பாராமல் பெருமான் கூட்டி வாரி அருகிலிருந்த பள்ளத்தில் கொட்டிவிட்டார். இதே நேரத்தில், தேவ மாதர் ஆகிய ரம்பை, ஊர்வசி முதலானவர்கள் மானுட வேடம் தாங்கிப் பெருமான் எதிரே நடனம் ஆடுகின்றனர். கூத்தனின்

நடனத்தில் நாள்முழுதும் லயித்திருக்கும் பெருமானின் கண்களில், மனத்தில் எதிரே நாட்டியம் ஆடுபவர்கள் வடிவமோ நாட்டியமோ தென்பட வில்லை. இங்குக் கூறப்பட்ட கருத்துக் களைத், தெய்வச் சேக்கிழார், நாவரசர் புராணத்தில் 417 முதல் 422 வரை உள்ள பாடல்களில் மிக விரிவாகப் பாடுகிறார். இன்று இதனைக் கற்பவர்கள் எண்பத்தொரு வயது நிரம்பிய ஒருவர் இவற்றில் ஈடுபடவில்லை என்று கூறுவதில் என்ன சிறப்பு இருக்கிறது. என்று நினைத்துக் கேட்கவும் செய்கின்றனர். இதைப் புரிந்துகொள்ளச் சேக்கிழாரைச் சற்று ஆழமாகக் கற்க வேண்டும்.

தெய்வச் சேக்கிழார் கற்காத கலையே இல்லை. அதிலும் மனித மனத்தின் இயல்புகளை—புறமனம், அகமனம், ஆழ்மனம் ஆகியவற்றின் இயல்புகளை—இக்கால மனவியலார் ஆய்ந்துள்ளதைவிட அதிகமாக ஆய்ந்துள்ளார். ஆழ்மனத்தில் (deeper consciousness) இறையுணர்வு நிறைந்திருந்தாலும், பொறி, புலன்களோடு கலந்து பணிபுரியும் புறமனம் (External mind) ஒரோ வழி கட்டுப்பாட்டை மீறி அலைவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இவ் உண்மையை நன்கு அறிந்திருந்த வள்ளுவப் பேராசான் துறவு என்ற அதிகாரத்தில் அகப், புற துறவுபற்றிப் பத்துக் குறள்கள் பாடிய பின்னர் மறுபடியும் அவா அறுத்தல் என்ற ஓர் அதிகாரத்தைப் பாடுகிறார். எத்துணை யளவு துறந்தார்க்கும் ஒரோவழி புலன்கள்மேல் பற்றுச்

செல்லும். அது தவிர்க்க முடியாதது. எனவே, முழுத்துறவு பூண்டவர்களும் வயது வேறுபாடின்றி இப்பொறி புலன்களால் அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தவே 'துறவு' என்ற அதிகாரத்திற்குப் பின் 'அவா அறுத்தல்' என்ற அதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது. மனித மனத்தின் திருகல்களில் இது முக்கியமானது என்பதை நன்கு அறிந்திருந்த தெய்வச் சேக்கிழார், இந்த இரண்டு அதிகாரங்களுக்கும் விளக்கம் தருபவர் போல நாவரசர் புராணத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியை வைத்துக் காட்டுகிறார். மனத் திருகல்களில் மாற்றம் உண்டாக வயது குறுக்கே நிற்பதில்லை என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தால் மட்டுமே இந்நிகழ்ச்சியைப் பாடிய தெய்வச் சேக்கிழாரின் சிறப்பை அறிய முடியும்.

நாவரசர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அவற்றை அவர் எதிர் கொண்ட விதம், பணி செய்வதே. குறிக்கோள் என்ற கருத்துடன் வாழ்ந்த அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் இக்காலத்துக்கும், இனி எதிர்காலத்துக்கும், எல்லாச் சமுதாயங்களுக்கும் தேவையான படிப்பிணையாகும். நாவரசர், திலகவதியார் வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புக்கள் சேக்கிழார் தந்த செல்வத்தின் ஐந்தாம் பகுதியாகும்.

6. வணிகர்குல மாணிக்கம்

வணிகர் இயல்

கீழ்கடற்கரையில் உள்ள காரைக்கால், மூன்றாம் நூற்றாண்டுவாக்கில் கடல் வாணிகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியது. அப்பெரும்பகுதியில் வாணிகப் பெருஞ் செல்வர் பலர் வாழ்ந்தனர். வாணிபத்தில் பெருஞ் செல்வம் சேர்க்க வேண்டுமானால் பொதுவாக நேர்மையான வழியில் அது முடியாது, பொய், ஏமாற்றுதல் என்ற இரண்டு கவசங்களை அணிந்து கொண்டால்தான் ஒருவர் பெருவணிகராக ஆக முடியும் என்ற நம்பிக்கை இந்நாளில் வேருன்றி வளர்ந்துள்ளதை அறிவோம். ஆனால், பிற நாடுகளுடன் கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட நம் முன்னோர் பலரும், அரசனுக்குக்கூடக் கடன் கொடுக்குமளவு பெருஞ் செல்வராக விளங்கினர் என்று வரலாறு கூறுகிறது. அப்படிப் பெருஞ்செல்வர் ஆவதற்கு அவர்கள் கையாண்ட வழிகள் என்ன என்பதை அறிவதற்கு ஆவலாக இருக்கின்றதல்லவா? மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கடல் வாணிபத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய காரைக்கால் வணிகர்கள் என்ன வழியை மேற்கொண்டு, பெருவணிகர் ஆயினர் என்பதைச் சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்.

மானம்மிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனம் இல்சீர்ப் பெருவணிகர் குடிதுவன்றி ஓங்குபதி

கூனல்வளை திரைசுமந்து கொண்டுஏறி மண்டுகழிக்
கானல்மிசை உலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால்.
(பெ. 4-1722)

இப்பாடலின் முதலிரண்டு அடிகள் அவ்வழிகளை விளக்குகின்றன. மிகுமானம், தருமம், வாய்மை என்ற மூன்று குணங்கள் அவர்கள்பால் நிறைந்திருந்தன என்கிறார் கவிஞர். இம்மூன்றிலும் மானத்தை முதலில் வைத்தது சிந்திப்பதற்கு உரியது. சிறு வாணிபத்தில் பண்டமாற்று முறையும், காசை வாங்கிக்கொண்டு பொருளைக் கொடுப்பதும் இயல்பாகும். இந்த வியாபாரத்தில் மானத்திற்கு ஒன்றும் வேலையில்லை. ஆனால், கோடிக்கணக்கில் நடைபெறுகின்ற பெரு வியாபாரத்தில் நம்பிக்கையே மூலதனம் ஆகும். அந்த நம்பிக்கையின்மேல் தோன்றுவது மானஉணர்ச்சி. கப்பல் மூலம் பண்டங்களை ஏற்றி அனுப்பும்பொழுது தீவினை காரணமாகக் கப்பல் கவிழ்ந்து இழப்பு ஏற்பட்டால் அப்பொறுப்பு யாரைச் சார்ந்தது? இக்காலத்தில் பொருளை அனுப்புவார்கள் காப்பீட்டு முறையில், நஷ்டம் வராமல் காத்துக்கொள்கின்றனர். இம்முறை பயிலாத அக்காலத்தில், நஷ்டம் ஏற்பட்டால் அதனை அடுத்தவன் தலையில் போடாமல் தைரியத்தோடு அதனை ஏற்றுக்கொண்டனர். பெரும்பாலும் எழுத்துக்கூட இல்லாமல் வாய்ச்சொல் மூலமாகவே வாணிபம் நடைபெறுவதை இன்றும் காணலாம். பங்கு மார்க்கெட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கு விலை ஏறும் என்ற கருத்தில் ஆயிரக்

கணக்கான பங்குகளை ஒருவர் வாங்கிவிடுகிறார். அவ்வாறு வாங்கியதற்கு எழுத்து மூலம் பதிவேடுகள் பெறச் சில நாட்களாவது ஆகும். பணமும் கை மாறவில்லை. கையெழுத்தும் போடப்படவில்லை. என்றாலும், பல்லாயிரக் கணக்கான ரூபாய்கள் பெறுமானமுள்ள பங்குகள் கைமாறி விட்டன. இப்பொழுது திடீரென்று அன்று மாலையோ, மறுநாள் காலையோ அந்தப் பங்குகள் பெருவீழ்ச்சி அடைகின்றன என்று வைத்துக்கொள்வோம். முதல் நாள் பங்குகளை வாங்கியவர் வெகு சுலபமாகத் தாம் வாங்கவில்லை என்று கூறிவிட்டார். இங்கேதான் மானப் பிரச்சினை தோன்றுகிறது. நம்பிக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பேரத்தில் 24மணி நேரத்திற்குள் நஷ்டம் வந்தாலும் மானம் உடையவர்கள் அந்த நஷ்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

வள்ளுவப் பேராசான், இந்த மானப்பற்றிக் கூறும்பொழுது,

மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்தீப்பர் மானம் வரின். (குறள் - 969)

என்று கூறுவதைக் காணலாம். இந்த மானம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் எழுதிய பரிமேலழகர், 'மனிதன் தன் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு நேர்துழி உயிர் வாழாமையும் என்று பொருள் எழுதியது இங்கு நம் சிந்தனையில் நிறுத்தவேண்டிய

ஒன்றாகும். எழுத்துக்கள், கையொப்பங்கள் என்பவை மறு விநாடியில் உலகத்தின் மற்றொரு பகுதிக்கு Fax மூலம் அனுப்பப்படும் இந்நாளில்கூட வாணிபத்தில் பொய்யும் புரட்டும் நிரம்பி வழிகின்றன. இவை ஒன்றுமே இல்லாத காலத்தில் நம்பிக்கை ஒன்றையே மூலதனமாக வைத்துப் பெருவாணிகம் நடைபெற்றது என்றால், அது மிகுமானம் உடைய வணிகர்களிடையேதான் நடைபெற முடியும். எனவேதான், சேக்கிழார் மானத்திற்கு முதலிடம் தருகிறார்.

“தருமத்தின் வழிநின்று” என்பது அடுத்துக் கூறப் பட்டதாகும். தருமத்தின் வழிநிற்றலாவது யாது? தம்மிடம் உள்ள மிகு பொருள் ஒரு தனிமனிதன் உழைப்பால் வந்தது என்பது பெருந்தவறாகும். ஒரு சிறு கடை என்றால்கூடக், கடைக்காரரைத் தவிர இருவர் அல்லது மூவர் பணிபுரிய வேண்டும். பெரு வாணிகம் என்றால் முதல் இட்டு வாணிபம் செய்பவரைத் தவிர, நூற்றுக் கணக்கானவர்கள், சில சமயங்களில் ஆயிரக் கணக்கானோர் பணிபுரிய நேரிடும். இவர்கள் அனைவருடைய உழைப்பும் சேர்ந்துதான் பெரு வாணிபம் நடைபெறுகிறது. தான் கொடுக்கும் சிறு ஊதியம்மட்டும் அவர்கள் உழைப்பிற்குப் போதுமானது என்று நினைப்பது பெருந்தவறாகும். தனக்கு கிடைக்கும் பெருலாபத்தில் தன்னிடம் பணிபுரிந்தவர்கட்கும் சுற்றத்தாருக்கும்,

மற்றவர்கட்கும் பகிர்ந்து அளிப்பதே தருமத்தின் வழி நின்றலாகும்.

முன்றாவதாக உள்ளது, “வாய்மையினில் ஊனம் இல் சீர்” என்பதாகும். வாய்மை என்பது சத்தியம் என்ற வடசொல்லின் பொருளை உணர்த்தும் தமிழ்ச் சொல்லாகும். அன்றியும் வாயால் கூறப்படும் சொல்லையே இது குறிப்பதால் உண்மையின் வெளிப்பாடு என்ற பொருளைத் தரும். வாய்மை பேசுவதில் ஊனம் என்ற ஒன்று இருக்க முடியுமா என்ற ஐயம் சிலர் மனத்திலாவது எழுதல் கூடும். உண்மையைப் பேசுவது வாய்மை எனப்படும் என்றாலும், பேசப்படும் சொற்கள் உண்மையானவையாக இருப்பினும் கேட்போருக்கு மனவருத்தத்தை, நோவைத் தருவதாக இருத்தல் கூடாது. அதுவே ஊனம் இல்லாத வாய்மை ஆகும். நல்ல பண்புடையவர்கள்கூட மிகு பொருள் சேர்ந்தவுடன் பண்பிலிருந்து நீங்கி, யாவரையும் அலட்சியப்படுத்திக் கடுஞ்சொல் பேசுபவர்களாக மாறிவிடுவார்கள். அவர்கள் பேச்சில் உண்மை இருப்பதால், அதனை உலகம் ஏற்றுத் கொண்டாலும் இதை, இன்னும் சற்று இனிய சொற்களால் கூறியிருக்கலாமே என்று பலர் கூறும் படியாக மிகுபொருள் படைத்தவர்கள் நடந்து கொள்வதுண்டு. காரைக்கால் வணிகர்கள் இக் குற்றமும் இல்லாதவர்கள் என்பதை அறிவிக்கவே, ஊனம் இல் வாய்மை என்கிறார், கவிஞர்.

இரண்டடிகளில் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு மிகமிகத் தேவையான வாணிபத்தையும், அதனை செய்கின்ற பெரு வணிகர் இயல்பையும் தெய்வச் சேக்கிழார் கூறுவது பெரு வியப்பைத் தருவதாகும். அவர் வாழ்ந்த 12ஆம் நூற்றாண்டில் மட்டுமல்லாமல் இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டிலும், இன்னும் வரப்போகும் எந்த நூற்றாண்டிலும் இந்த உண்மையை பெருவணிகர்கள் மறத்தலாகாது என்பதை கவிஞர்பிரான் விளக்கி விட்டார்.

இதன் அடுத்த இரண்டடிகளில் இயற்கையில் நடைபெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியைத்தான் கூறுகிறார். கடல் அலைகள் தூக்கி எறியும் வளைந்த சிப்பி முதலியன மெள்ளத் தரையில் ஊர்ந்து உப்பங்கழி களிடையே புகுகின்ற செயல் என்றும் கடற்கரை நகரங்களில் நடைபெறும் செயலாகும். இயற்கையோடு இயைந்த இந்த வருணனையில் குறிப்பாக ஒரு சிறப்பைக் கவிஞர் உணர்த்துகிறார். காரைக்காலில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வாணிபம் நடைபெறுவதை குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். இத்தகைய பெருவணிகர்களின் தலைவனாக உள்ளவன் தனதத்தன் என்ற வணிகனாவான்.

பின்னர் காரைக்கால் அம்மையார் என்று அழைக்கப்படும் புனிதவதியாரைப் பெற்ற பெருமை உடையவர் தனதத்தர். 'நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்' என்று சங்கப்பாடல் குறிப்பது போல் பெருஞ்

செல்வர்க்கு ஒரே மகளாய் பிறந்தவர் புனிதவதியார், ஆவார். பெருஞ்செல்வர் வீட்டில் ஒரே குழந்தையாய் பிறப்பதென்பது பெரும் பிரச்சனைக்குரிய விஷயம் ஆகும். ஆனால் பிற்காலத்தில் தலையால் நடந்து கயிலைச் செல்லும் பேர் மாற்றம் உடைய பெரு மாட்டியார் எவ்வாறு தன் இளமைப் பருவத்தைச் செலவிட்டார் என்று கூற, வருகிறார் காப்பியப் புலவர். அம்மையாரின் குழவிப் பருவம் முதல் இளமைப் பருவம் வரை வளர்ந்த நிகழ்ச்சியை வழக்கம் போல் இரண்டே அடிகளில் கூறி முடிக்கிறார்.

“வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம்
புனைந்தசடை
அண்டர்பிரான் திருவார்த்தை அணையவரு
வனபயின்று,
தொண்டர்வரில் தொழுது, தாதியர்போற்றத்
தணைமுலைகள்
கொண்டுநுகப்பு ஓதுங்குபதம் கொள்கையினில்
குறுகினார்.”
(பெ 4-1726)

வண்டல் என்ற தமிழ்ச் சொல், இளம் பெண் குழந்தைகள் விளையாடும் விளையாட்டைக்குறிக்கும். இந்த விளையாட்டில் கூட கோயில் கட்டி விளையாடும் பருவத்தை புனிதவதியார் கொண்டிருந்தார். வாய்திறந்து மழலைச் சொல் பேசும் போதே கூட இறைவனைப் பற்றியே பேசினார் என்பதை, அண்டர் பிரான் திருவார்த்தை அணைய வருவன

பயின்று' என்ற வார்த்தைகளால் குறிக்கிறார். அந்த வயதில்கூட, அடியார்கள் வந்தால் தொழுது போற்றும் இயல்பைக் கொண்டிருந்தார். பெரிய புராணம் முழுவதையும் பார்த்தவர்கட்கு இந்த இரண்டடிகள் ஓரளவு புதுமையாக இருக்கும். திலகவதியார், மங்கையர்க் கரசியார்போன்ற பெண்களைப் பேசும்பொழுது கூடச் சேக்கிழார் இவ்வாறு வருணிக்கவில்லை. அப்படியானால், புனிதவதியாரை மட்டும் இவ்வாறு கூறக் காரணம் என்ன என்ற வினாவை எழுப்பினால், ஓர் உண்மை விளங்கும். சேக்கிழார் இதனைத் தம் கற்பனையிலிருந்து பாடவில்லை. அம்மையார் அருளிய அற்புதத் திருவந்தாதியில் அவரே தம்மைப்பற்றிக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு பாடல் இருக்கிறது.

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்பது இடர்.

(திருமுறை : 11-4-1)

அம்மையின் அகச்சான்றை வைத்தே கவிஞர் இவ்வாறு கூறுகிறார். இத்தகைய பண்புடன் வளரும் ஒரு குழந்தை, ஒரு பெருஞ்செல்வர் வீட்டில் ஒரே குழந்தையாக இருந்தது பெருவியப்பே ஆகும்.

‘கல்யாணம்’

அம்மையாருக்குத் திருமண வயது வந்தவுடன், நாகப்பட்டினத்தில் தனத்தனைப் போன்றே பெரு வாணிபம் செய்யும் நிதிபதி தன் மகனுக்கு மணம் முடிக்க விரும்பினான். அந்நாளைய வழக்கப்படி மணமகனின் தாய், தந்தையர் நேரே சென்று பெண் கேட்காமல், தம் இனப் பெரியவர்கள் சிலரை அனுப்பிப் பெண் கேட்டனர். இந்த முறையிலும் ஒரு சிறப்பிருப்பதை நாம் இன்றும் காண முடியும். மணமகனின் தாய், தந்தையர் நேரே வந்தால், பெண்ணைப் பெற்றவன் அந்தத் திருமணத்தை விரும்பவில்லை என்றால், அவர்கள் முகத்திற்கு நேரே அவ்வாறு அதனை வெளியிட முடியும்? அந்தச் சிக்கல் நேராதிருக்கவே பெரியோர்களை அனுப்பினான் என்கிறார் கவிஞர். இன்றைய சமுதாயத்திற்குச் சேக்கிழார் கற்றுத்தரும் மற்றொரு பாடமாகும் இது. இரண்டு கூட்டத்தாரும் ஒப்புக் கொண்டமையின் திருமணம் இனிதாக நடந்தது.

மண மண்டபத்தில் அம்மையாரும் பரமதத்தனும் அமர்ந்திருக்கும் காட்சியைக் கற்பனையில் காணுகிறார் சேக்கிழார். புனிதவதியைப் பரமதத்தனுக்கு மணம் செய்துகொடுத்தார்கள் என்றுதான் சொல்லியிருக்க வேண்டும். என்ன காரணத்தாலோ சேக்கிழார் ஓர் உருவகத்தை இங்குக் கையாள்கிறார்.

தளிர் அடிமென் நகைமயிலைத் தாது அவிழ்தார்க்
காளைக்குக்
களிமகிழ் சுற்றம் போற்றக் கல்யாணம் செய்தார்கள்
(பெ. பு-1732)

என்று கூறுகிறார். வேறு வகையாகக் கூறினால் சுற்றத்தார்கள் மகிழ்ச்சி அடைய ஒரு மயிலை ஒரு காளைக்குக் கல்யாணம் செய்தார்கள் என்று சேக்கிழார் பாடுவதில் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு ஒரு மாபெரும் படிப்பினையைத் தருகின்றார்.

ஏனைய குழந்தைகள்போல் அல்லாமல் வண்டல் விளையாட்டில்கூடத் திருக்கோயில் கட்டி விளையாடும் அந்தப் பெண்ணின் மனநிலையைத் தாய் தந்தையர் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. இத்தகைய புதுமைப்பெண்ணிற்குப், பரமதத்தன் ஏற்ற மணவாளனா என்ற ஆராய்ச்சியை அம்மையாரின் பெற்றோர்களோ சுற்றத்தாரோ செய்ததாகத் தெரிய வில்லை. ஒரு பெரும் செல்வன் தான் பெற்ற மகளை மற்றொரு பெருஞ்செல்வன் மகனுக்குத் திருமணம் முடிக்க விரும்புவது தன்னுடைய பெருமைக்கு அதுவே உகந்தது என்று நினைப்பதும் இன்றும் நம் சமுதாயத்தில் காணப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சி ஆகும். வருந்தத் தகுந்த இப்பழக்கம் மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இருந்துவருகிறது. அதைக் கண்டு மனம் நொந்த சேக்கிழார், அது மாபெரும் தவறு

என்பதை நேரிடையாகக் கூறாமல், மென்மையும் அழகும் ஆடுகின்ற இயல்பும் உடைய பறவை இனத்தில் தலைசிறந்த மயிலுக்குக் காளை ஏற்புடையதா என்பதைச் சிந்திக்காமல் கல்யாணம் செய்தார்கள். திருமணம், வதுவை, மணவினை என்றுதான் பிற இடங்களில் சேக்கிழார் குறிக்கின்றார். அப்படி இருக்க, தமிழ் இலக்கியத்தில் அதிகம் பயின்றுவராத கல்யாணம் என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்துவதன் நோக்கம், 'மணம் பரப்பும் திருமணம் அன்று இது' என்பதைக் குறிப்பதற்கேயாம்.

கோவலன்-பரமதத்தன் : கண்ணகி-புனிதவதி

திலகவதியார் ஒரே மகள் ஆதலின், அவளைப் பிரிய மனம் இல்லாத தனதத்தன் ஒரு பெரு வீட்டில் மணமக்களைக் குடிவைத்தான். இந்த மணத்தில் மயில் போன்ற சாயலையும் அழகையும் உடைய புனிதவதியாரை மணந்ததால், மணமகன் மகிழ்ந்தானா அல்லது வேறு காரணத்திற்காக மகிழ்ந்தானா என்பதை மிக அற்புதமாகச் சேக்கிழார் இதோ பாடிக் காட்டுகிறார்.

மகள் கொடையின் மகிழ்சிறக்கும் வரம்புஇல்தனம்

கொடுத்ததன்பின்

நிகர்ப்பு அரிய பெருஞ்சிறப்பில் நிதிபதிதன் குலமகனும்

தகைப்பு இல்பெருங் காதலினால் தங்கு மனைவளம்

பெருக்கி,

மிகைப்புரியும் கொள்கையினில் மேம்படுதல்

மேவினான்.

(பெ. பு-1734)

இந்த ஒரு பாடலில் தெய்வச் சேக்கிழார் பரம தத்தனை எடைபோட்டுவிடுகிறார். பெரு வணிகன் மகனாகிய அவன் இரவு பகல் எந்நேரமும் செல்வத்தை ஈட்டுவதிலேயே காலத்தைக் கழிக்கும் இயல்புடையவன். இத்திருமணத்தில் அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஆனால் புனிதவதியை மணந்ததற்காக அன்று அவன் மகிழ்ச்சி; மகளைக் கொடையாகக் கொடுத்ததைக் காட்டிலும் வரம்புஇல் தனத்தைப் (பெரும் பொருளை) பெற்றதனாலேயே மகிழ்ச்சி அடைந்தான் என்பதை மிக அற்புதமாக, மகள் கொடையைக் காட்டிலும் மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய வரம்பில்லாத தனத்தை மாமனார் கொடுத்தபிறகு, பரமதத்தன் இல்லறம் நடத்தத் தொடங்கினான் என்று பாடுகிறார்.

தமிழ்க் காப்பியங்களில் இரண்டு திருமணங்கள் பற்றி இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை பேசப்படுவதைக் காண்கிறோம். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கோவலன் கண்ணகி திருமணம் ஏறத்தாழ இதே வகையைச் சேர்ந்ததுதான் என்பதை இளங்கோவடிகள் இரட்டுற மொழிதலால் குறிக்கின்றார். திருமணச் செய்தியை யானைமேல் ஏறியிருந்து கூறினார்கள் என்ற பொருள் பட, 'மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்' என்று கூறுகிறார்.

இத் தொடரில் நகரத்தாரும் சுற்றத்தாரும் மகிழும் படியாக நடைபெற்றதே தவிரக் கண்ணகியைப் பற்றியாரும் கவலைப்படவில்லை என்ற கருத்தும் தொனிப்படக் காணலாம். இதில் மற்றொரு சிறப்பு என்னவென்றால், இருவரும் வணிகர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மாபெரும் வணிகர்களின் ஒரே மகளாக இருந்தவர்கள். இருவருடைய மண வாழ்க்கையும் வெவ்வேறு காரணங்களுக்கு நேரிதாக நடைபெற்றவில்லை என்பதையும் அறிகிறோம். ஒரு பெண் மசீஞ் செய்துகொண்டு, இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அதே பிறப்பில் அவள் வீடுபேறு அடைய முடியும் என்பதை இரண்டு வரலாறுகளும் உணர்த்துகின்றன.

மாங்கனி

பரமதத்தன்—புனிதவதியார் இல்லறம் நன்கு நடைபெற்றதென்றே கருத வேண்டும். பரமதத்தனை வியாபார நிமித்தம் காணவந்தவர்கள் இரண்டு பழங்களை அவனுக்குக் கையுறையாகத் தர, அவற்றை அவன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான். உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்த புனிதவதியார் இல்லின்கண் சிவனடியார் ஒருவர் பசி மிகுதியால் உணவை விரும்பி உள் நுழைந்தார். அப்பொழுது சோற்றைத் தவிரக் கறிகள், குழம்பு முதலியவை தயாராக இல்லை. இந்த நிலையில் 'எல்லாம் தயார் செய்துபோடுகிறேன்' என்று அம்மையார்

கூறியிருப்பின், வெகு பசியால் வந்த அடியார் பெருந்துயருற்றிப்பார். எனவே, உடனடியாக அவர் பசியைப் போக்க விரும்பிய அம்மையார் சோற்றை இட்டு, தயிரை விட, சிவனடியார் உண்ணத் தொடங்கினார். இரண்டு மாங்கனிகள் இருப்பதை நினைவுகூர்ந்த அம்மையார் ஒன்றை அடியார் இலையிலிட, அவர் மகிழ்ந்து உண்டு சென்று விட்டார். அம்மையார் நடத்திய இல்லறத்தில் நடந்த இந்நிகழ்ச்சியும் நமக்கு ஒரு படிப்பினை ஆகும். இன்றும் நம்மில் பலருடைய வீடுகளில் இது நடைபெறுவதைக் காணலாம். பசியோடு வந்த விருந்தினரைப் பார்த்து, “வராத விருந்தினராக வந்திருக்கிறீர்கள்; உங்கட்குச் சிறப்பாக உணவு தயாரித்துப் பறிமாறுகிறேன்” என்று கூறி, உணவுத் தயாரிப்பில் இறங்கும் பல சகோதரிகளை நாம் கண்டுவந்திருக்கிறோம். பசியோடு வந்த விருந்தினர் மயக்கம் அடையும் நிலையில் பெரிய விருந்து படைத்து மகிழும் நம் சகோதரிகள் புனிதவதியாரின் இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து அறிந்துகொள்ள வேண்டிய பாடமாகும் இது.

இதனை அடுத்துப் பரமதத்தன் கடையிலிருந்து மதிய உணவிற்கு வருவதுபற்றிச் சேக்கிழார் பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

மற்று, அவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா ஆகிய
வணிகன்
உற்றபெரும் பகலின்கண் ஓங்கியபேர் இல் எய்திப்

பொற்பு உறமுன் நீராடிப் புகுந்து, அடிசில் புரிந்து
அயிலக்
கற்புடைய மடவாரும் கடப்பாட்டில் ஊட்டுவார்.
(பெ. பு-1743)

இப்பாடலில் அம்மையாரின் அருமைப்பாட்டை அறியாத பரமதத்தனை நினைக்குந்தோறும் சேக்கிழாரின் மனத்தில் வருத்தம் பொங்குகிறது. ஏசு வேண்டிய நிலையில் உள்ளவனாயினும் அம்மையாரை மணந்த காரணத்தால் ஒரு சிறப்பைப் பெற்றுவிடுகிறான். ஆதலால், நேரடியாக அவனை ஏசு இயலாமல், சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுதெல்லாம் குறிப்பாக அவனைப்பற்றிப் பேசுகிறார் சேக்கிழார். 'மனைப்பதியா ஆகிய வணிகன்' என்ற சொல்லில் அவனைக் குறிக்கின்றார். பின்னும் ஓர் இடத்தில் 'இல் இறைவன்' (பெ. பு-1750) என்று இவனைக் குறிக்கிறார். மேலாகப் பார்ப்பதற்கு வீட்டுக்குரியவன் என்ற பொருளை இச்சொற்கள் தருமேனும், ஆழ்ந்து நோக்கினால், அம்மையாருக்குப் பதி என்றில்லாமல், மனைக்குமட்டும் பதியாக உள்ளான் என்றும், புனித வதியாருக்கு, இறைவன்(கணவன்) என்று கூறாமல், அந்த வீட்டுக்கு இறைவன் என்ற பொருளைத் தரும் இந்த இரண்டு சொற்களும் வேண்டுமென்றே சேக்கிழாரால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

தமிழ்நாடு, வெப்பம் அதிகம் நிறைந்த பகுதி ஆதலால் குளித்தல் என்பது தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் விடியற்காலையில் செய்யப்பெறுகின்ற ஒரு

கடமையாகும். காலைக் கடன்கள் என்று சொல்லும் பொழுதே நீராடுதலும் அதனுள் அடங்கிவிடுகிறது. இதற்கு மாறாக மதிய உணவுக்குமுன் ஒருவன் நீராடினான் என்றால் அது வியப்பைத் தரும். பரம தத்தன் மதிய உணவிற்காக வீட்டிற்கு வந்தபொழுது நீராடிவிட்டு அமுதுண்ண அமர்ந்தான் என்று கூறுவது வேண்டுமென்றே கூறப்பட்டதாகும். வாணிகம், பணம் என்பவையே அவன் குறிக்கோள் ஆகலின், காலையில் குளிக்காமல் கடைக்குச் சென்று விட்டான் என்ற முறையில் மதியம் வந்து குளித்தான் என்று பாடுகிறார். இதுவரை பரமதத்தன் நடந்து கொண்டதை ஓரளவு மன்னிக்கலாம். அவன் போன்ற பலர், இன்றும் உலகிடை உண்டு. பொருள் சேகரிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள் தனியே வீட்டிலிருக்கும் மனைவிபற்றிச் சிந்திப்பது அருமையாகும். உண்ணும்பொழுதுகூட, மனைவியின் கைபாகத்தை மகிழ்ந்து போற்றி உண்ணாமல், எதையோ ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டு, என்ன உண்கிறோம் என்றுகூட கவலைப் படாமல், அவசர அவசரமாக உண்டுசெல்வதை இன்றும் காண்கிறோம்.

தனி ஒரு மனிதனுக்காகப் பலவகைக் கறி, குழம்பு முதலியவற்றைத் தயாரிக்கும் பெண்ணுக்கு அவன் மகிழ்ந்து உண்ணுவதைப் பார்க்கும்பொழுது ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. இக் கருத்தை,

முனிதயிர்ப் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவறு கலிங்கம், கழா அது, உடஇ,
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
“இனிது” எனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே
(குறுந்தொகை 167)

என்ற பாடலில் அற்புதமாக விளக்குகிறான் சங்கப் புலவன். புனிதவதியாரின் கைபாகத்தைப் பரமதத்தன் விரும்பி உண்டானோ தெரியவில்லை. குளித்து முடித்த பிறகு உணவு உண்ண வந்தான். அம்மையார் பரிமாறினார். பிரச்சினை தொடங்குகிறது.

அனைத்தையும் படைத்த அம்மையார், கணவன் அனுப்பிய கனிகளில் எஞ்சி இருந்த ஒரு கனியை அவன் இலையிலிட்டார். அது மிகச் சுவையுடையதாக இருந்ததாகலின், பரமதத்தன் இதோ பேசத் தொடங்குகிறான்.

மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரம்மிக வாய்த்தகனி
தனைநுகர்ந்த இனியசுவை ஆராமைத் தார்வணிகள்
இனையது ஒருபழம் இன்னும்உளது அதனைஇடுக.

(பெ பு-1745)

அக்கனி மிகவும் ருசியாக இருந்ததால் “நான் அனுப்பிய இரண்டில் இன்னும் ஒரு பழம் இருக்குமே, அதனையும் எனக்கு இடுவாய்”

என்றான். சற்று நின்று நிதானிக்கவேண்டிய இடம் இது. கணவன், மனைவி இருவர்தாம் இருக்கின்றனர். கனியை உண்டவுடன், அதன் சுவையை அறிந்த சராசரிக் கணவனாக இருந்தால்கூட “இவ்வளவு இனிய பழத்தை இதுவரை உண்டதில்லை. நல்லவேளை யாக இரண்டைக் கொண்டுவந்து தந்தனர். மற்றொரு பழத்தை நீ உண்பாயாக” என்றுதானே கூறியிருப்பான்? அந்தச் சராசரி மனிதனிலும் பல மடங்கு குறைந்துவிட்டான் பரமதத்தன். “எஞ்சி இருக்கின்ற பழத்தில் ஒரு பகுதியை அரிந்து கொடு” என்றுகூடக் கேட்காமல் ‘அதனையும் இடுக,’ என்று கூறினான் என்றால், அவனை நினைந்து பரிதாப்படுவதுதவிர வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. இத்தகைய கணவன் மார்கள் இன்றும் பலர் உள்ளனர் என்பதையும் மறப்பதற்கில்லை. இந்த மூன்றடிகளில் பரமதத்தனை எடைபோட்டுக் காட்டிய சேக்கிழார், நான்காவது அடியில் மற்றொரு புதுமையைப் புகுத்துகிறார். “இனையது ஒரு பழம் இன்னும் உளது அதனை இடுக என அனையது தாம் கொண்டு வர அணைவார்போல் அங்கு அகன்றார்” என்ற இந்த அடியின்படி பார்த்தால், மற்றொரு பழத்தையும் இடுக என கூறியவுடன் அந்தப் பழத்தைக் கொண்டு வர வீட்டினுள் புகுந்துவிட்டார். இந்த அடியின் மூலம் இரண்டு கருத்துக்களைப் பெறவைக்கிறார் சேக்கிழார். முதலாவது, இத்தனை ஆண்டுகள்

அவனோடு இல்லறம் நடத்திய பிறகு அம்மையார் தமக்கென்று ஒரு தனித்துவம் இல்லாமல் ஓர் இயந்திரமாகவே ஆகிவிட்டார். அவன் என்ன சொல்லுகிறானோ அதனுடைய தராதரத்தை ஆராயாமல் சொல்லியதை அப்படியே நிறைவேற்றும் இயந்திரமாக ஆகிவிட்டமையின் இப்பொழுது 'இடுக' என்று அவன் கூறினவுடன், இயந்திர கதியில் அதனை எடுத்து வர அவர் புறப்பட்டுவிட்டார்.

இரண்டாவதாக, மற்றொரு பழம் இல்லை என்பதை அவர் அறவே மறந்துவிட்டார். அதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. யாருக்கும் எதுவும் ஈயாத உலோபியின் வீட்டில், என்றோ ஒருநாள் ஒருவருக்குச் சோறிட்டால் அதன் பெருமையை ஓயாது நினைந்து பேசிக்கொண்டே இருப்பர். புனிதவதியாரின் வீடு அத்தகைய தன்று. நாள்தோறும் வரும் அடியார்களை விரும்பி உண்பிப்பவர், ஆதலால் பசியால் வாடும் அடியார்கள் எந்த நேரத்திலும் அவர்களது வீட்டிற்கு வருவதுண்டு. அவர்களை நன்கு உபசரித்துப் பழக்கப்பட்டவர் ஆதலின், இன்று அடியாருக்கு இட்ட மாம்பழத்தை அறவே மறந்துவிட்டார். பல அடியார்களுக்கு ஓயாமல் உணவிடும் பழக்கமுடைய வர் அம்மையார் என்பதைச் சேக்கிழார் மிக நுணுக்கமாக, "உணவின் மிகு வேட்கையினால் ஒருவர் மனையுள் புகுந்தார்" (பெ. பு—1738) என்று பாடுகிறார். வெளியே நின்று உள்ளே வரலாமா என்று கேட்டு உத்தரவு

பெற்று உட்செல்வதுதானே மரபு? அவ் வாறிருக்க யாரையும் கேட்காமல் அடியார் உள் புகுந்தார் என்றால், வாலாயமாக இந்த அடியார்கள் எந்த நேரத்திலும் நேரே உள்ளே நுழைவதும், உணவு உண்டு செல்வதும் அம்மையார் வீட்டில் பழக்கம் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, சிவனடியாருக்கு மாம்பழம் இட்டதை அம்மையார் அறவே மறந்து விட்டார். அதனால்தான் கணவன் 'இடுக' என்ற உடன் பழக்க வசத்தால் பழத்தைக் கொண்டுவர உள்ளே சென்றார்.

உள்ளே சென்றபிறகுதான், பழத்தைச் சிவனடியார்க்கு இட்டது நினைவுக்கு வந்தது. அந் நினைவு முன்னரே இருந்திருந்தால் கணவன் கேட்டவுடன் இதனைச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால், பழத்தை எடுத்துவருபவர்போல உள்ளே வந்து விட்டு, பிறகு இந்த விளக்கத்தைக் கூறினால், சந்தேகமே வடிவான வணிகன், 'இதை ஏன் முன்னரே சொல்லவில்லை' என்பான். இந்தத் தர்ம சங்கடமான நிலையில் அம்மையார் "நினைந்து இடத்து உதவும் விடையவர்தாள் தம் மனம் கொண்டு" (பெ. பு—1746) வேண்டினார். அவன் அருளால், கனி ஒன்று அவர் கையிடைப் புகுந்தது. மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அதைக் கொண்டுவந்து கணவன் இலையிலிட்டார்.

அந்தக் கனியையும், ருசித்து உண்டான் பரம தத்தன். வணிகன் ஆதலால் நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களில் விளையும் மாங்கனிகளின் தரத்தையும், சுவையையும் நன்கு அறிந்திருந்தான். இப்பொழுது அவன் உண்ட பழம் அவன் அறிந்த எந்த மாங்கனியோடும் ஈடு கூறமுடியாததாக இருந்தது. உடனே மனைவியைப் பார்த்து, இக்கனியின்

உற்றசுவை அமுதினும்மேற் படஉள தாயிட 'இதுதான் முன்தருமாங் கனிஅன்று, மூலகில் பெற்றகுஅரிதால்; பெற்றதுவேறு எங்கு?' என்று பெய்வளையார் தமைக் கேட்டான்."

(பெ 4-1747)

இப்படி ஒரு பழத்தை அன்றுவரை அவன் உண்டதில்லை, ஆதலால் 'பெற்றது வேறு எங்கு?' என்று அவன் கேட்டதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. இப்பொழுது பிரச்சினை சிக்கலாகிறது.

சட்டங்களால் தரும சங்கடம்

இறைவனுடைய அருள் ஒரு சிலரைப் பொறுத்த மட்டில் வேண்டுமானபொழுது, வேண்டிய அளவில் வந்து உதவும். அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை அடியார்கள் நன்கறிவர். ஆனால், அவ்வருள் தமக்குச் செய்த பேருதவியை வெளியில் கூறக் கூடாது என்பது சட்டம். இப்படி ஒரு திட்டத்தை நம் முன்னோர் வைத்திருந்தனர். அதை வெளிப்

படையாகக் கூறினால் என்ன என்ற ஒரு வினாவை எழுப்பினால், அதன் விடையைக் காண்பது எளிது. ஒருவர் தாம் பெற்ற திருவருளை வெளிப்படக் கூறினால், அதனைக் கேட்பவர் இரு வகைப்படுவர். முதல் வகையினர், இதனை நம்பாதவர்கள். இதைக் கேட்டவுடன் எள்ளி நகையாடுவர். இறையருளை இழித்துப் பேசிய பாவத்திற்கு அவர்கள் உள்ளாவர். இரண்டாம் வகையினர், இறையருளை நம்புகின்றவர்கள். இதனைக் கேட்டவுடன் தங்களுக்கு ஏன் அது சித்திக்கவில்லை என்று மனக்கிலேசமும் பொறாமையும் அடைவர். இவற்றை எல்லாம் நன்கு அறிந்திருந்த நம் முன்னோர், இறைவனுடைய “செவ்விய பேரருள் விளம்பும் திறமன்று” (பெ. பு—1748) என்று சட்டம் வகுத்தனர்.

அம்மையார், கிடுக்கிப் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். ஒரு புறம், இறையருளால் மாம்பழம் கிடைத்த செய்தியை வெளியே சொல்லக் கூடாது என்ற சட்டம். மற்றொரு புறம், கற்புடைய மனைவி கணவன் கேட்ட வினாவிற்கு விடை கூறியே தீர வேண்டும் என்ற சட்டம். இந்த இரு சட்டங்களும் அம்மையாரை நெருக்க, என்ன செய்வது என்று அறியாது மனம் தளர்ந்து மெய் விதிர்த்து நின்று விட்டார்.

அசம்பாவித வினா

இந்நிலையில், அவருடைய அருமைப்பாட்டை அறியாதவனும் கல்லால் கட்டிய அந்த வீட்டிற்குச் சொந்தக்காரனும் (இல் இறைவன்) ஆகிய பரமதத்தன் அவர் நடுங்கும்படியாக ஒரு வினாவை அனாயசமாகக் கேட்டுவிட்டான். இந்தக் கேள்வி அவன் கேட்பதற்குச் சில வினாடிகள் முன்பே, தர்ம சங்கடத்தில் இருந்த அம்மையார் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். கணவனுக்கு விளக்கம் சொல்லா விட்டால் அவன் மனம் மாறுபடுவான். ஆனால், இறைவனுடைய சட்டத்தை மீற வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் இறைவனிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு, அவனுடைய சட்டத்தை மீறலாம். இந்த எண்ணம் மனத்தில் தோன்றியவுடனேயே நடந்ததைச் சொல்ல அவர் வாய்திறக்குமுன், அவரை நடுங்கச் செய்யும் அவ்வினா அவனிடமிருந்து புறப்பட்டு விட்டது. இதனைச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“செய்தபடி சொல்லுவதே கடன் என்னும் சீலத்தார்
மைதழையும் கண்டர் சேவடிகள் மனத்து உறவணங்கி,
'எய்தவரும்கனி அளித்தார் யார்'என்னும் கணவனுக்கு
மொய்தருபூங் குழல்மடவார் புகுந்தபடிதனை

மொழிந்தார்.”

(பெ. பு-1749)

இப்பாடலின் முன்றாமடி சிந்திப்பதற்குரியது. இரண்டாவது பழத்தைப்பற்றிப், பரமதத்தன் இரண்டு வினாக்களைத் தொடுக்கிறான். 'இதை எங்குப் பெற்றாய்?' என்ற முதல் வினாவிற்கும், 'இந்தப் பழத்தை உனக்கு யார் கொடுத்தார்?' என்ற இரண்டாவது வினாவிற்கும் கடல் போன்ற வேறுபாடு இருப்பதைக் காணலாம். ஒரு கற்புடைய இல்லத்தரசியைப் பார்த்து இதை யார் கொடுத்தார் என்று கேட்பது அசம்பாவிதமானது என்பதை எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம். இந்த வினாவைக் கேட்பவன், எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட கிழவனாக இருந்து, அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட மனைவியைப் பார்த்து இவ்வாறு கேட்டால், அவ்வினாவில் விஷம் இல்லை. ஆனால், அம்மையார் இருபத்தைந்து வயதிற்கும் குறைவானவர் என்பதைச் சேக்கிழார் அவருக்குத் தரும் இரண்டு அடைமொழிகளால் விளக்கிவிடுகிறார். அவன் இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டபொழுதுகூட அவர் மனத்திலும் முகத்திலும் எவ்விதச் சலனமும் இல்லை என்பதை "மொய்தரு பூங்குழல் மடவார்" (பெ. பு—1749) என்றும், "வாசமலர்த் திரு அனையார்" (பெ. பு—1750) என்று அடுத்த பாடலிலும் கவிஞர் கூறுவது, இக்கருத்தை வலியுறுத்தவே ஆகும்.

வணிகன் இயலும் சோதனையும்

நடந்தவற்றை அம்மையார் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். ஆனால், அவர் எதிர்பார்த்த பலன் கிட்டவில்லை. பரமதத்தன் வைரம் பாய்ந்த மனநிலையில் உள்ள வியாபாரி. ஒன்றைக் கொடுத்துத்தான் மற்றொன்றை வாங்கவேண்டுமே தவிர, இலவசமாக எதையும் யாரும் தரமுடியாது என்பதை நன்கு அறிந்தவன். அவனைப் பார்க்க வந்தவர்கள், இரண்டு பழங்களைத் தந்தார்களே, அது சிறிய மீனைப் போட்டுப் பெரிய மீனை இழுக்கின்ற தந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். மாங்கனிகளைக் கண்டு அவன் மகிழ்ந்திருக்கும் பொழுது அவனிடம் ஒரு வியாபாரத்தை நடத்திக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில்தான் வந்தவர்கள் கனி தந்தார்கள். அதை அவனும் அறிவான்; அவர்களும் அறிவார்கள்.

இந்தப் பொருளியல் வாழ்வு முறையில் நன்கு பழகிவிட்ட அவன் மனத்தில் லாப, நஷ்டக் கணக்குப் போடுவது தவிர வேறு எதுவும் புகுந்ததில்லை. எனவே, அம்மையார் 'ஈசனருளால் இப்பழம் கிடைத்தது' என்று கூறியவுடன் அதை அவன் நம்பவில்லை. அவன் செய்கின்ற வணிகத்தில் இன்றுவரை அவன் 'ஈசன் அருள்' என்ற ஒரு பொருளை விற்றதும் இல்லை, வாங்கியதும் இல்லை; கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஆனாலும் வடித்த

சிலை போல் எவ்வித மன மாறுபாடும் இல்லாமல் அமைதியே வடிவாக எதிரே நிற்கும் அப்பெருமாட்டியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அவர் கூறியதை நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை, நம்பவும் முடியவில்லை. அவனுடைய குழப்பம் சில நிமிடங்கள் நீடித்திருக்க வேண்டும். அசல் வணிகனாகிய அவன் இதை நம்புவதா, வேண்டாமா என்பதற்கு ஒரு எளிதான வழியைக் கண்டு பிடித்துவிட்டான். ஆம்! அம்மையார் சொல்வது உண்மையானால் இன்னமும் ஒரு பழத்தை அவர் வரவழைக்க முடியுமா என்ற சோதனை வைத்துவிடலாம். மூன்றாவது பழத்தை அவர் பெற்றால் அவர் கூறியதை உண்மை என்று நம்பலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்த அவன், “இது (இரண்டாவது தந்த கனி) சிவபெருமான் திருவருளால் கிடைத்தது என்றால், இதே போன்ற மற்றொரு கனியை (மூன்றாவது பழத்தை) வர வழைத்துக் கொடு, பார்க்கலாம்” என்றான். அதனை மிக அழகாகச் சேக்கிழார்,

‘ஈசன் அருள்’ எனக்கேட்ட இல்லிறைவன், அது

தெளியான்;

வாசமலர்த் திருமனையார் தமைநோக்கி, ‘மற்றிதுதான் தேசுஉடைய சடைப்பெருமான் திருவருளேல்

இன்னமும்ஓர்

ஆகில்கனி அவன் அருளால் அழைத்து அளிப்பாய்’

என மொழிந்தான்.

(பெ 4-1750)

என்று கூறுகிறார்.

‘என் உரை பொய்யாம்’ – விளக்கம்

முன்னர் இருந்த தர்மசங்கடத்தைவிடப், பெரிய சங்கடத்தில் புனிதவதியார் அகப்பட்டுக்கொண்டார். ஈசன் அருள் என்ற சொல்லுக்கு, அவனுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை என்பதை ‘அது தெனியான்’ என்று கவிஞர் கூறிவிட்டார். இத்தகைய ஒரு கணவன், அம்மையாரைச் சோதனை இடுவதுமூலமாக ஈசன் அருளுக்கே ஒரு சோதனை வைத்துவிட்டான். இறைவனுடைய திருவருளைச், சோதனை இட்டுப் பார்க்கும் துணிவு மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ள அடியார்க்குக்கூட வராது. சராசரி மனிதனாகிய அவன் தன் மனைவிக்கு வைத்த சோதனை, ஆழத்தை அறிந்து கொள்ளாமல், இன்னும் ஒரு பழம் அழைத்து அளிப்பாய் என்று கூறிவிட்டான். இரண்டாவது பழத்தை இறைவனிடம் பெறும் பொழுது அவன் கொடுத்த பழத்தை அவன் திருப்பிக்கேட்கின்றான் என்ற நியாயத்தை அறிந்த அம்மையார், இறைவனிடம் அதை வேண்டிப் பெற்றார். ஆனால், இப்பொழுது அவன் கேட்பது பழம் என்ற பெயரில், இறைவனுடைய அருளுக்கு வைத்த சோதனையாகும். எனவே, அம்மையார் அறையினுள் சென்று பின்வருமாறு வேண்டுகிறார்.

“பாங்குஅகன்று மனைவியார், பணிஅணிவார்

தமைப்பரவி,

ஈங்குஇது அளித்தஅருளீரேல் என் உரைபொய் ஆம்

(பெ 4-1751)

எனவே, மூன்றாவது பழத்தை அளித்தருள்க என்று வேண்டினார்.

இப்பாடலில் வரும், ‘என்னுரை பொய்யாம்’ என்ற அம்மையாரின் வேண்டுகோள் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். ஈசன் அருள் என்று கூறினால், ‘அது எந்தக் கடையில் கிடைக்கும்’ என்ற மனநிலையில் உள்ள கணவன்; இறையருளால் ஒரு மாங்கனியைப் பெறக்கூடிய தலையாய அடியார் ஒருவர். இந்நிலையை அம்மையார் பெறவேண்டுமானால் ‘யான்’, ‘எனது’ என்ற அகங்கார, மமகாரங்களை அறவே சுட்டு எரித்தவராகவே இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர் பழத்தைப் பெற்றிருக்க முடியாது. அப்படியிருக்க, ‘நான் இதுவரை கூறிய வார்த்தைகள் பொய்யாகி விடும், எனவே ‘அருள் செய்க’ என்று கேட்பது, நின்று நிதானிக்க வேண்டிய இடம்.

இல்லறத்தில் வாழும் ஒரு பெண்—தன் கணவனுடைய சோதனைக்குப் பதில் கூறவேண்டிய நிலையில் உள்ள பெண்—‘என் வார்த்தைகளைக் காப்பதற்காக நீ இன்னும் ஒரு பழம் கொடு’ என்று

இறைவனை கேட்பது முறையா என்ற வினா மனத்தின் ஒரு மூலையில் தோன்றினால் அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. 'என் உரை' என்று அம்மையார் கூறிய சொற்கள் எந்தக் கருத்தில் பேசப்பட்டது என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த உரை யாது? 'ஈசன் அருள்' என்பதுதானே அந்த உரை. ஈசன் அருள் என்ற அந்த உரையை, அவர் சொல்லுமாறு செய்ததும் ஈசன் அருளே ஆகும். என்னுரை என்பதில் உள்ள 'என்' மமகாரத்தைச் சுட்டாது, என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு கூறச் செய்த 'நின்னருள்' என்ற பொருளைத் தந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

இரண்டு பழம் பெற்றபோது மனநிலை

இறைவனுக்கு இப்பொழுது இரண்டு வழிகள் உள்ளன. முதல் வழி இறையருளைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாத அவனுக்கு பழத்தைத் தராமலிருந்திருக்க லாம். ஈசனருள் என்ற சொல்லையே அறியாத ஒருவன் வைத்த சோதனைக்காக மற்றொரு பழத்தைத் தர வேண்டும் என்ற இன்றியமையாமை இல்லை. அவ்வாறு இறைவன் செய்திருப்பின், உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தன்னிடம் வைத்த ஓர் அடியவரை இக்கட்டான சூழ்நிலையில் செலுத்திவிடும். வணிகனைத் திருப்திபடுத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லையென்றாலும்,

அம்மையாரைக் காப்பது ஐயனின் கடமை ஆகின்றது. எனவே, அம்மையாரின் கையில் மற்றொரு பழம் வந்து அமர்ந்தது. அந்தப் பழத்தைக் கொண்டுவந்து அவன் கையில் கொடுத்தார் என்பதைச் சேக்கிழார் கூறும் விதத்தை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்.

-----மற்றதனை

ஆங்கு அவன் கைக்கொடுத்தலுமே அதிசயித்து
வாங்கினான்.
(பெ. பு-1751)

இப்பாடலின்படி, அம்மையார் எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றி ஒரு இயந்திரம்போலப் பழத்தை அவன் கையிலிட்டார். தம் உரை பொய்யாகாமல், இந்த இரண்டாவது பழம் கிடைத்துவிட்டது என்று மகிழ வேண்டுமல்லவா? அவ்வாறு இல்லை என்கிறார் சேக்கிழார். அது ஏன் என்பதை, அறிய வேண்டுமானால் இதற்கு முந்தைய பழத்தை, அவனிடம் கொடுக்கும் பொழுது, அம்மையார் நிலையை எவ்வாறு கவிஞர் கூறுகிறார் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

“மற்று அதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்து இடலும்”
(பெ. பு-1747)

என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

முதற் பழத்தை அவனிடம் கொடுக்கும் பொழுது அம்மையாருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டதாம். இதற்கு அடுத்த பழத்தை அவன் கையில் கொடுக்கும் பொழுது எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லை என்றால், அதற்குரிய காரணம் யாது? முதற்பழத்தை கொடுக்கும், போது அது அவன் உரிமை என்று கருதினார். கணவன் கொடுத்த இரண்டு பழங்களில் ஒன்றைச் சிவனடியாருக்குத் தம் பொறுப்பில் இட்டுவிட்டார். அந்த இரண்டிற்கும் உரிமை உடையவன் ஆதலால், அடியார்க்கு இட்ட கதை தெரியாமல் 'இன்னொன்றையும் இடுக' என்று கேட்டுவிட்டான், என்றாலும் அப்பழம் அவனுக்கு உரிமை உடையதாகலின் மிக்க மகிழ்ச்சியாடு அதனை இட்டார்.

இப்பொழுது சோதனை அடிப்படையில் அவன் ஒரு பழத்தைக் கேட்கிறான். அந்தச் சோதனை இறையருளுக்கு மட்டுமல்லாமல் கட்டிய மனைவியைப் புரிந்துகொள்ளாமல், அவருக்கு வைத்த சோதனையும் ஆயிற்று.

அம்மையார், இறைவன் கொடுத்த இரண்டாவது கனியை அவன் கையில் இட்டார். "வணிகனும் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணான்" (பெ. பு—1752) என்கிறார் சேக்கிழார். இறைவன் தந்த பழங்கள்தாமே இரண்டும்? ஒன்றை அவன் உண்ண

முடிந்தது, இரண்டாவது கனி அவன் கையில் விழுந்தவுடன் மறைந்தது, ஏன்? முதல் கனி அவனுக்கு உரிமை உடையதாகும். இரண்டாவது கனி, சோதனையாகும். இறைவன் திருவருளால் மாமரம் இல்லாமல் மாங்கனி கிடைக்குமா என்ற அவன் ஐயத்தைப் போக்க வந்த கனியாகும். அம்மையார் கையிலிருக்கும்பொழுதே, அக்கனி மறைந்திருந்தால், வணிகனாகிய அவன் அதை நம்பியிருக்கமாட்டான். அதனாலேயே அப்பழம் பழத்திற்குரிய கனத்துடன் அவன் கையில் புகுந்தது. அவன் வியப்பதற்கு முன்னர் அது மறைந்துவிட்டது. சோதனையாக அவன் கேட்ட கேள்வியை மறுபடியும் நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

அம்மையாரை அவன் கேட்டது ஒன்று. 'இன்னமும் ஓர் ஆகில்கனி அழைத்து அளிப்பாய்' என்றுதானே கேட்டான்? அவன் விரும்பிய இரண்டும் நடந்துவிட்டது. அம்மையார் பழத்தை அழைத்தார். அவன் கையிலும் அளித்துவிட்டார். ஆனால், அனுக்குரிமை இல்லாத அப்பழத்தை உண்பதற்கு அவனுக்கு உரிமையும் இல்லை. நல்லூழும் இல்லை. இறையருளால் கிடைத்த முதல் கனியை மகிழ்ந்து இட்ட அம்மையார், இரண்டாவது கனியை அவன் கையில் இடும்பொழுது எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி இருந்தார் என்று கண்டோமல்லவா? அது ஏன்? அவன் வைத்த சோதனையில் வெற்றி கண்டமையின்

மகிழ்ந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அவ்வாறு மகிழாமையுக்குக் காரணம் யாது? ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். அவனுக்குரிய முதல் பழத்தை தரும்பொழுது மனைவியாக நின்ற புனிதவதியார் கணவன் கேட்டதைக் கொடுத்தோமே என்று மகிழ்ந்தார். இறைவனை வேண்டி அவனருளால், இரண்டாவது கனி அம்மையாரின் கையில் கிடைக்கும்பொழுது அங்கே மனைவி இல்லை; புனிதவதியாரும் இல்லை; இறை அருளுக்குப் பாத்திரமான ஒரு சிவனடியார்தான் இருக்கிறார். உடம்பு புனிதவதியாரின் உடம்பாக இருப்பினும், இறையருளை முழுவதுமாகப் பெற்ற அடியார்களுக்கு விருப்பு, வெறுப்பு, மகிழ்ச்சி, துயரம் என்பவை அனைத்தும் அற்றுச் சமதிருஷ்டி ஏற்படுவது போன்ற மனநிலையை இப்பொழுது அம்மையார் பெற்று விட்டார். முதற்பழம் கைக்கு வந்தபொழுது பரம தத்தன் மனைவியாக—புனிதவதியாக—இருந்தவர், இரண்டாவது பழம் கைக்கு வந்தபொழுது ஸ்திதப் பிரக்ஞ ஞானியாக வளர்ந்துவிட்டார். சில மணித் துணிகளில் நிகழ்ந்த இம் மாற்றத்தை நுணுக்கமாகக் கூறவந்த சேக்கிழார், முதல் பழத்தை மகிழ்ந்து இட்டார் என்றும், இரண்டாவது பழத்தை உணர்ச்சி இன்றிக் கையில் தந்தார் என்றும் கூறுவதன் மூலம் அவருடைய வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டிவிட்டார்.

அகத்துறவும் வாழ்வும்

காரைக்கால் அம்மையார் போன்ற ஒருவர், பரமதத்தன் போன்ற ஒருவனிடம் எப்படி வாழ முடிந்தது என்ற வினாவை எழுப்பினால், இக் காலத்தவர்களான நமக்கு ஒரு நல்ல விடை கிடைக்கும். அம்மையார் போன்றவர்கள், “பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாம், காதல், சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்” (திருமுறை: 11,4,1) என்று தாமே பாடுகிறார். ஆதலின் அந்த அக வாழ்க்கைக்கு இடையூறாக, புற வாழ்க்கையாகிய இல்வாழ்க்கை தடையாக நிற்கவில்லை என்பதை அறிகிறோம். இன்று துறவு என்பதைச் சரியாக புரிந்து கொள்ளாமல் ஆண்களாயினும், பெண்களாயினும் எல்லாவற்றையும் விட்டேன் என்று கூறிக் கல்லாடை தரிப்பதைச் சின்னமாகக் கொள்கின்றனர். அன்றைய தமிழகத்தில் இத்தகைய வேறுபாடு காட்டப்பட வில்லை. பெரியபுராணத்தில் வருகின்ற அடியார்கள் அனைவரும், “சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்த” மாபெரும் துறவிகளாவர். அவர்கள் பலரும் இல் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்தனர் என்பதும் பல குழந்தைகட்குப் பெற்றோராக இருந்தனர் என்பதும் அறியப்பட வேண்டியனவாகும். மனத்தை முழுவதுமாக இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால், உடம்பைப்பற்றிய கவலை இல்லை. காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்க்கை இதற்கொரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

உலகவருக்கு எந்த வடிவமாயினும் என்ன?

அம்மையார், இறைவனை வேண்டிப் பேய்வடிவு பெற்றுக், கயிலை புறப்பட்டதைச் சேக்கிழார் விரிவாகப் பாடிச் செல்கிறார். இப்பகுதியில், இன்று வாழும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. பேய் வடிவு கொண்டு, தெருவினூடே செல்லும் எலும்புக் கூடாகிய அம்மையாரைப் பார்த்து மக்கள் பயந்துகொண்டே ஓடுவதல்லாமல், 'பேய் போகிறது' என்று அச்சமும், குளறலும் சேர்ந்த தொனியில் பேசுவது அம்மையாரின் காதில் கேட்கிறது. அப்பொழுது அம்மையார் தம் மனத்துள் என்ன எண்ணினார் என்பதைச் சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்.

கண்டவர் வியப்புற்று அஞ்சிக்
கை அகன்று ஓடுவார்கள்
கொண்டதோர் வேடத் தன்மை
உள்ளவர் கூறக் கேட்டே
'அண்டர் நாயகனார் என்னை
அறிவரேல் அறியா வாய்மை
எண்திசை மாக்களுக்கு யான்
எவ்உரு வாய்என்?' என்பார்."

(பெயு.1775)

இப்பாடலின் பின்னிரண்டு அடிகள் அம்மையாரின் மனநிலையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. 'இறைவன் என்னை அறிந்து ஏற்றுக்கொள்ள

வேண்டுமே தவிர, என்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்கு நான் எவ்வுருவில் இருந்தால் என்ன என்று பேசுகிறார். பேசுகின்றவர்களைப் பார்த்து மக்கள் என்று கூட சொல்லாமல் மாக்கள் என்று கூறுவதால் அறியாமை நிறைந்த அக்கூட்டத்தை மக்கள் தொகுதியிலிருந்து விலக்கிவிடுகிறார்.

இப்பொழுது, பேய் வடிவிலிருந்து பேசும் அம்மையார், அழகுடைய பெண்ணாக புனிதவதியார் என்ற பெயருடன், பரமதத்தனுடன் வாழ்க்கை நடத்தும் காலத்தில், அடியார்க்குக் பழம் இட்ட நிகழ்ச்சியைக் கூறியது தவிர வேறு எங்கும் வாயே திறக்கவில்லை.

உண்மை தெளிந்தவன் செயல்

மாங்கனி மறைந்தவுடன், அடியார்களையும் அவர்களது ஆன்மிக சக்தியையும் பரமதத்தன் நன்கு புரிந்து கொண்டான். இந்த மாபெரும் அடியவரை மனைவி என்று கருதி அவருடன் வாழ்வதை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இப்பொழுது அவன் செய்திருக்கக்கூடிய காரியம் இரண்டே இரண்டுதான். ஒன்று, சுற்றத்தார் அனைவரையும் கூட்டி “இவர் மனித வடிவுப் பெண்ணல்ல, மனித வடிவில் வாழும் தெய்வமாவார் நீங்களும் இவரை வழிபட்டுப் பயன் அடையுங்கள்”

என்று கூறியிருக்கலாம். அப்படிச் கூறியிருந்தால் அந்த வணிகப் பெருமக்கள் யாரும் அதனை நம்பியிருக்க மாட்டார்கள். எனவே, இதனை நன்கு அறிந்த பரம தத்தன் இரண்டாவது வழியை மேற்கொள்ளுகிறான். தன் வீட்டில் நிகழ்ந்த அற்புதத்தை ஒருவரிடமும் கூறாமல் சில நாட்கள் கழித்து வியாபாரம் நிமித்தம் வெளியூர் செல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு, நாகப்பட்டினம் வந்து வேறொரு பெண்ணை மணந்து ஒரு மகளையும் பெற்று, தான் வழிபடும் தெய்வமான புனிதவதியாரின் பெயரை வைத்தான்.

சில காலம் கழித்துச் சுற்றத்தார் புனிதவதியாரை அழைத்துவந்து அவனிடம் சேர்ப்பிக்க எண்ணி, நாகை வந்து ஓரிடத்தில் தங்கி, அவனுக்குச் செய்தி அனுப்பினர். வந்த பரமதத்தன் அம்மையார் காலில் குடும்பத்தோடு விழுந்து வணங்கி, “உமது திருவருளால் நலமாக வாழ்கிறேன்” என்று கூறினான். முதல் மனைவியை வசீங்கும் கணவனைப் பார்த்தும், அவன் பேசிய பேச்சுக்கள் கேட்டும் திகைத்தனர் உறவினர். அம்மையார் வாய் பேசாது ஒதுங்கி நின்றுவிட்டார். மனைவியை வணங்குதற்குரிய காரணத்தைத் தொடக்கத்திலிருந்து கூறிய வணிகன், சுற்றத்தாரைப் பார்த்து, “நீங்களும் இவரை வணங்கி உய்கதி அடையுங்கள்” என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

வேண்டிப் பெற்ற வடிவு

தம் இல்வாழ்க்கை ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டதை அறிந்த அம்மையார், இறைவனை நோக்கி ஒரு வேண்டுகோளை செய்கின்றார்.

“ஈங்கு இவன் குறித்த கொள்கை

இது : இனி இவனுக்காகத்

தாங்கிய வனப்பு நின்ற

தசைப் பொதி கழித்து இங்கு உன்பால்

ஆங்குநின் தாள்கள் போற்றும்

பேய்வடிவு அடியேனுக்குப்

பாங்குற வேண்டும்” என்று

பரமர்தாள் பரவி நின்றார்.

(பெ. பு-1770)

இவ்வாறு பேய் வடிவு பெற்றதை மக்கள் எடுத்துக் கூறிய பொழுது, அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. இறைவன் அறிந்தால் போதும் என்று பேசும் இதே அம்மையார், சுற்றத்தாரின் எதிரே தம்மைத் தெய்வம் என்று கணவன் கூறியதைக் கேட்டு ஏன் வாளாவிருந்தார்? விடை காண்டல் எளிது. எத்துணைப் பெரிய ஆன்மீகத் தொண்டராயினும், பெண் வடிவுடன் கணவனுக்கு மனைவியாக இருக்கின்றவரை எதுபற்றியும் பேசுகின்ற மரபு, இந்நாட்டு மகளிரிடை இல்லை. வாய்திறவாத கண்ணகியும், கணவன் இறந்த பிறகே

பேச ஆரம்பித்தாள். அம்மையாரும், மனைவி ஸ்தானத்தில் உள்ள இவ்வுடம்பை உதறிவிட்டு, பேய் வடிவு எடுத்த பிறகே பேசத் தொடங்குகின்றார்.

இறுதியாக, கயிலை சென்ற அம்மையார் இறைவன், ‘அம்மையே!’ என்று அழைக்க, ‘அப்பா’ என்று அன்புததும்ப அழைக்கின்றார் என்ன வேண்டுமென்று இறைவன் கேட்க, அம்மையார் மிக விரிவாக தம் வேண்டுதலை வெளியிடுகின்றார். அதைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

“இறவாத இன்ப அன்பு
வேண்டிப் பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்
பிறப்பு உண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்
வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி,
அறவா! நீ ஆடும் போது உன்
அடியின் கீழ் இருக்க” என்றார். (பெ 4-1781)

என்று பாடுகிறார்.

அன்பு செய்வது என்பது, ஓர் ஆண்மகனோ, பெண்மகளோ அவரவருடைய மனத்தின் பால் வளர்த்து கொள்ள வேண்டிய பண்பாடும் தம்முடைய முயற்சியால், மனத்தில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அன்பை இறைவனிடம் கேட்பதில் என்ன நியாயம்? மூத்த திருப்பதிகம்,

அற்புதத் திருவந்தாதி, திரு இரட்டை மணிமாலை, என்ற நூல்களைப் பாடிய இப்பெருமாட்டி தம்முடைய மனத்தில் என்றும் நிலைபேறு உடையதாய், அழியாததாய், இன்பந்தருவதாய் உள்ள அன்பு எப்பொழுதும் சுரக்க வேண்டுமென்று இறைவனைக் கேட்பதிலிருந்து ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அன்பே வடிவான இறைவனை, மனத்துள் கொண்டு வருவதற்கு ஒரே வழி, எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவதன் மூலம் தன் மனத்தில் அன்பை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால் அது எளிதான காரியமன்று. இதற்காகவே இறைவனைப் பார்த்து, என் மனத்தில் அன்பு நிறையுமாறு நீ அருள் செய்க' என்று வேண்டுகிறார் பிராட்டி.

இதற்கு அடுத்தபடியாக அவர் வேண்டுவது, நாம் அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். அனைத்தையும் தரும் இறைவனிடம், பிறவாமை வேண்டும்; என்று அம்மையார் கேட்பது நியாயமானதா? ஆனால் இவ்வாறு கேட்பதில் ஒரு சிக்கல் உண்டு. இறைவனிடம் அடிமை பூண்ட அம்மையின் விருப்பம் அதுவாகும். ஆனால் ஒரு உயிருக்கு எத்தகைய பிறவியை, எப்பொழுது, எங்கே தரவேண்டும் என்பதை முடிவு செய்கின்ற தலைவன் இறைவன் ஆவான். மற்றோர் பிறவியை அம்மையாருக்குத் தர வேண்டும் என்று இறைவன்

நினைத்திருந்தால் அதை அறிந்துகொள்ளாமல் பிறவாமை வேண்டும் என்று கேட்பது அவனைச் சிக்கலில் வைத்து விடும். தாயுள்ளம் கொண்ட இப் பெருமாட்டியார் இதனை நன்கு அறிந்தவர் ஆதலின், “ஐயா! என்ன வேண்டுமென்று நீ கேட்டாய்? பிறவாமை வேண்டுமென்று என் விருப்பத்தைக் கூறிவிட்டேன். ஆனால், உன்முடிவு என்னவென்று தெரியாமல் நான் கேட்டுவிட்டேன். ஒருவேளை மற்றொரு பிறப்பை எனக்குத் தரவேண்டும் என்று நீ திருவுளம் பற்றினால், அதையும் முழுமனத்தோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அப்படி ஒருவேளை, மற்றொரு பிறப்பைத் தந்தால், அப்பிறவியிலும் நின்பால் அன்பு நிறைந்திருக்கும் ஒரு தன்மையை எனக்குத் தர வேண்டும்” என்று மிக அற்புதமாகக் கேட்டுவிட்டு, இறுதியாக ஒரு வேண்டுகோள் வைக்கின்றார்.

இந்த அடியார்கள், கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி, வீடும் வேண்டாதவர்களாயிற்றே. பிறவாமை வேண்டும் என்று கூறியவுடன் ஒருவேளை வீட்டுலகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டால் அவனை ஓயாது கண்டுகொண்டிருக்கும் வாய்ப்பில்லாது போய்விடும். எனவே, கூடும் அன்பினில் கும்பிட்டுக்கொண்டே இருப்பதற்கு ஒரு வரம் கேட்டுக்கொள்கிறார். “அறவா! நீ ஆடும் போது நான் மகிழ்ந்து பாடி, உன் அடியின்கீழ் இருக்க வேண்டும் என்பதே அந்த வரமாகும்.

எங்கும் திருவடியின்கீழ்

கி.பி.5,6ஆம் நூற்றாண்டுமுதல், 12ஆம் நூற்றாண்டு முடியக் கிழக்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்களாகிய நாகப்பட்டினம், காரைக்கால் என்ற ஊர்களிலிருந்து கிழக்காகிய நாடுகளாகிய சயாம், இந்தோனேஷியா முதலிய இடங்கட்கு வாணிபம் செய்யச் சென்ற தமிழர்கள் எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட சிவன் கோவில்களை அப்பகுதிகளில் கட்டியுள்ளனர். இக்கோயில்களில் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. ஏறத்தாழ எல்லாக் கோயில்களிலும் ஆனந்த நடனமிடும் அம்பலவாணன் சிலையின் தூக்கிய திருவடியின் கீழே, எலும்புருவாக ஒரு பெண் சிலை அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். வாணிப நிமித்தம் கடல் கடந்து சென்றாலும், தங்கள் நாட்டின் வழிபடு தெய்வமான காரைக்கால் அம்மையாரை இவர்கள் மறக்கவே இல்லை. போகுமிடமெல்லாம் தங்கள் வழிபடு தெய்வத்தை அழைத்துச் சென்று அங்கும் நிறுவியுள்ளார்கள் என்பதை அறிய, அம்மையாரின் சிறப்பு ஈடு இணையற்றது என்பதை அறிய முடியும்.

ஐஐஐஐஐஐ

7. அரிந்து ஊட்ட முயன்றவர்

முற்றும் துறந்த பட்டினத்துப் பிள்ளைகூடப் பெரியபுராணத்தில் வரும் மூன்று வரலாறுகளில் ஈடுபடுகிறார். கண்ணப்பர், திருநீலகண்டர், சிறுத்தொண்டர் ஆகிய மூவருடைய வரலாற்றிலும் தம் மனத்தைப் பறிகொடுத்த பட்டினத்துப்பிள்ளை, 'இவர்கள் செய்யும் எந்தச் செயலையும் நான் செய்ய முடியவில்லையே, அப்படியிருக்க, நான் எப்படிக்காளத்திநாதருக்கு ஆட்பட முடியும்?' என்று கேட்கிறார் என்றால், இம் மூவரிடத்திலும் ஏனையோரிடத்தில் காணப்படாத ஏதோவொரு தனித்தன்மை இருக்கவேண்டும் என்று நினைப்பதில் தவறில்லை.

சிறுத்தொண்டருடைய செயல் சாதாரண மனித நிலையில் நினைக்கக்கூட முடியாத ஒன்றாகும்.

குறிக்கோளும் கடமையும்

முன்னர்க் கூறியபடி ஒரு குறிக்கோள் அவருடைய வாழ்வில் இருந்துவந்தது. பல்லவ சேனாபதியாக இருந்த அவர், அப்பதவியை உதறிவிட்டுச் சிவத் தொண்டும் மக்கள் தொண்டும் செய்வதற்காகவே திருச்செங்காட்டாங்குடியில் வந்து தங்கினார். எல்லையற்ற இறையன்பின் அடிப்படையில் ஒரு

குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தார் அவர். பார்க்கப் போனால், அதனை மிக எளிதான குறிக்கோள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அன்றாடம் தாம் உண்பதற்குமுன் சிவனடியார் ஒருவரையோ அன்றிப் பலரையோ வரவேற்று அவர்கள் என்ன விரும்புகிறார்களோ அந்த உணவை அவர்களுக்கு அளித்து, அவர்கள் உண்டு மகிழ்ந்தபின்னரே தாம் உண்பது என்ற பழக்கத்தை வைத்திருந்தார்.

மிகு வசதி படைத்தவர்கள், தினந்தோறும் ஒரு சில அடியார்கட்கு உணவு படைத்துவிட்டுத்தான் தாம் உண்பது என்ற குறிக்கோள் வைத்திருந்தால் அதில் வியப்பதற்கொன்றுமில்லை. பல்லவ சேனா பதியாக இருந்த பரஞ்சோதியார் என்ற தனி மனிதர் அடியார்க்குச் சோறிடுதலைக் குறிக்கோளாக கொண்டிருத்தலில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. இது இப்படியே நடைபெற்று வந்திருந்தால், அவர் இறுதி வரை பரஞ்சோதியாக இருந்திருப்பாரே தவிரச் சிறுத்தொண்டராக மாறியிருக்க முடியாது. இந்த மாற்றம் நிகழ ஒரே காரணம் தம்மிடம் இருப்பதை அடியார்கட்கு உணவாகப் படைத்தார் என்று இல்லாமல், அடியார் எவற்றை வேண்டினார்களோ அவற்றை எப்பாடு பட்டேனும் சேகரித்து அவர்களுக்குத் தந்ததனாலேயே அவர் சிறுத் தொண்டர் ஆனார். அடியார் எது கேட்டாலும்—தம்மையை கேட்டாலும்—மறுக்காமல் தருவதே இந்த அடியாரின் குறிக்கோள்களாகும். இந்த நிலையில்

வடதேசத்து பைராகி வடிவில் வந்த அடியார் மெள்ள மெள்ளத் தம் கருத்தைக் கூறியபொழுதும் சிறுத்தொண்டர் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்.

இந்நிலையில் ஒன்றைச் சிந்திக்க வேண்டும். பல்லவ மன்னன் இராஜசிம்மனுக்குச் சேனாபதியாக இருந்து, இரண்டாம் புலிகேசி எனப்படும் விக்கிரமதித்தனைத் துரத்திக்கொண்டு சென்று, அவன் தலைநகராகிய வாதாபியையே அழித்தவர். எனவே, ஒரு மனிதனை வெட்டுதல் முதலிய செயல்கள் அவருக்குப் புதியன அல்ல. தம் நாட்டுப் பணிக்காகப் பிற மனிதர்களை (வேற்று நாட்டவரை)க் கொல்லுதலைத் தம் கடமை என்றும் குறிக்கோள் என்றும் கருதி அப்பணியைச் செய்தவர் பரஞ்சோதியார். எந்த நிலையிலும் குறிக்கோள், கடமை என்பவற்றிலிருந்து திறம்படச் செயலாற்றிய பரஞ்சோதிக்குப் புதிய சோதனை வருகிறது.

சேனாபதியாக இருந்த பொழுது நாட்டைக் காத்தலே குறிக்கோள், பகைவரைக் கொல்லுதல் கடமை. பதவிகளையெல்லாம் துறந்து, செங்காட்டங் குடியில் தங்கியபிறகு குறிக்கோள், கடமை என்ற இரண்டும் அப்படியே இருந்தாலும் அவற்றின் உள்ளீடு மாறிவிட்டது. இங்கே குறிக்கோள் என்பது, சிவத் தொண்டும் அடியார் தொண்டும் ஆகும். கடமை என்பது, சிவனடியார்கள் எதை விரும்பினாலும், அதை எப்படியாவது அவர்களுக்குத்

தருவது என்பது ஆகும். அரசுப் பணியில் கடமையை நிறைவேற்றும் பொழுது, 'பகைவர்கள் பலம் பொருந்தியவர்கள், நம்மால் அவர்களை வெல்வது அரிது' என்ற எண்ணம் ஒரோவழித் தோன்றியிருப்பின், அந்த உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடாமல் மேலும் மேலும் முன்னேறிச் செல்வது கடமையாகும்.

சிறுத்தொண்டராகிவிட்ட நிலையில், இந்தக் கடமையின் உள்ளீடு மாறிவிட்டதே தவிர, அதன் அடிப்படை இலக்கணம் மாறவில்லை. அடியார் வேண்டுவது, சாதாரண மனிதர்கள் செய்யக் கூடியது அன்று. நர மாமிசம் உண்பது, என்பது நாகரிகம் உடைய மக்கள் மத்தியில் இல்லாத ஒன்று என்றெல்லாம் நினைத்து, அவர் கடமையை விட்டு விடத் தயாராக இல்லை. இந்த அடிப்படையை நன்கு புரிந்துக் கொண்டால்தான் சிறுத்தொண்டர் செய்த செயல்களின் தத்துவத்தையும் நோக்கத்தையும் தியாகத்தையும் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

சத்திரியனாகப் பிறந்துவிட்ட ஒருவன், போர்க் களத்தில் அண்ணன் என்றோ தம்பி என்றோ குரு என்றோ பார்ப்பது சரியன்று. பகை என்று வந்து விட்ட பிறகு, பகைவர்கள் யாராக இருப்பினும் அவர்ளை எதிர்த்துப் போரிடுவதே கடமையாகும் என்று பேசும் கீதையின் கர்மயோக அடிப்படையை

ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், சிறுத்தொண்டர் செய்தது அத்தகையதே என்பதே அறிந்துகொள்ள முடியும்.

சிறுத்தொண்டரின் தொண்டு, தியாகம் என்பவை ஈடு இணையற்றவை என்றாலும், ஒரு சில மணி நேரங்களில் முடிந்துவிட்ட செயலாகும். அடியாரிடம் கேட்டதிலிருந்து, வீட்டிற்கு வந்து மனைவியிடம் அதனைத் தெரிவிக்கின்ற வரை, சிறுத் தொண்டர் மனத்தில் போராட்டம் நடந்திருக்க இடமுண்டு. கடமை உணர்ச்சிக்கும் பிள்ளைப் பாசத்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற இந்தப் போராட்டத்தில் பல்லவ சேனாபதியின் அறிவு மிக வேகமாகத் தொழிற்படுகிறது. எதிரி எதிர்பாராத முறையில் வியூகம் அமைத்துச் சில உத்திகளைக் கையாண்டு, தம் கடமைகளை நிறைவேற்றியவர் அவர்.

பைராகி படிப்படியே இட்ட நிபந்தனைகள்

அதேபோல இப்பொழுதும் ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று அவர் உள் மனத்தில் ஒரு பெரிய போராட்டம் நிகழ்கிறது. பைராகி வேடத்தில் இருந்தவன், தன் விருப்பத்தை ஒரு வாக்கியத்தில் கூறாமல் ஒன்று ஒன்றாக, நிறுத்தி, மெள்ள மெள்ளக் கூறுகிறான். 1. நாம் பசு உண்போம். 2. நாம் உண்ணும் பசு நரப்பசுவாகும். 3. அப்பசு ஐந்து வயதுக்குள்ளாக இருத்தல் வேண்டும். 4. உடல் உறுப்புக்களில் எவ்விதக்

குறையும் இருக்கக்கூடாது என்று இந்த அளவில் பைராகி நிறுத்தியிருந்தால் சிறுத்தொண்டர் வியூகம் எளிதாக முடிந்திருக்கும். அந்த வியூகத்தைச் சிறுத்தொண்டரே தம் மனைவியிடம் எடுத்துக் கூறுகிறார். “நினைவு நிரம்ப நிதி கொடுத்தால் (பிள்ளையை) தருவார் உளரே” (பெ. பு—3720) சேனாபதியின் மனத்தில் தோன்றிய இந்த வியூகத்தை வந்த பைராகி எளிதில் உடைத்துவிடுகிறான். எனவே அவன் மேலே கூறியவை போக இன்னும் சில நிபந்தனைகள்(Conditions) போடுகிறான். அவையாவன. 5.நல்ல குடியில் ஒரே மகனாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். 6.அந்தப் பிள்ளையைத் தாய் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். 7.தந்தை அரிய வேண்டும். 8.இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறும்பொழுது இந்து மூன்று திறத்தாரும் (தாய், தந்தை, பிள்ளை) மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். 9.அப்படி அரியப்பட்ட பிள்ளைக் கறியை சமைக்கும் பொழுது மனத்தில் குழப்பமோ வருத்தமோ இன்றிச் செம்மையாகக் கறி சமைக்க வேண்டும்

பணம் கொடுத்து யாரேனும் பெற்றெடுத்த குழந்தையைப் பெற்று அடியாருக்கு அமுது படைக்கலாம் என்ற சிறுத்தொண்டரின் மனத்தில் எழுந்த வியூகத்தை உடைப்பதற்காகவே பைராகி கூறும் பின்னைய ஐந்து நிபந்தனைகளும் தோன்றியவை ஆகும். மாபெரும் வியூகங்கள் வகுத்து, சாளுக்கிய விக்கிர மாதித்தனை வென்ற

பரஞ்சோதியாரை இந்த ஐந்து போடுவதன்மூலம், சேனாபதியின் வியூகத்தை உடைத்து வென்றுவிடுகிறான் பைராகி. அதனைக் கூறுகின்ற பைராகி, “தாதை அரிய” என்று சொல்வதின் மூலம் மிக அற்புதமான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறான். “சிறுத்தொண்டா! உன் மகனை நீ அறுக்கும் பொழுது அது வன்கண்மை உடைய செயலாக இருத்தலாகாது. பூசனிக்காயையும் வாழைக்காயையும் சமையலுக்கு அரியும்பொழுது எப்படி ஓர் உணர்ச்சியில்லாமல் அரிகின்றாயோ அதேபோன்ற மனநிலையுடன் பிள்ளையை அரிய வேண்டும்” என்ற கருத்தைப் பைராகி தெரிவித்து விடுகின்றான்.

பெற்ற பிள்ளையை

பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் பலரும் அறிந்தவை ஆகும். பைராகி கூறிய அனைத்தையும் சிறுத் தொண்டர் விருப்பத்தோடு, அன்போடு செய்தாரா? அன்றித் தம் குறிக்கோள், கடமை என்ற இரண்டிற்காக விருப்பு, வெறுப்பின்றி இதனைச் செய்தாரா என்ற வினாவை எழுப்பினால், விடை கூறுவதுகடினம் தான் பெற்ற பிள்ளையைப் பலியிடாமல் வேறு வழியில் இதனை நிறைவேற்ற முடியுமா என்று சிறுத்தொண்டரும் அவரருடைய மனைவியாரும் சிந்தித்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவர்களுடைய மனநிலையைச் சேக்கிழாரின் பாடல் நன்கு விளக்குகிறது.

‘-----

பெரிய பயிரவத் தொண்டர்

அமுது செய்யப் பெறுவதற்கு இங்கு

உரிய வகையால் அமுது அமைப்போம்

ஒருவன் ஆகி ஒருகுடிக்கு

வரும்அச் சிறுவன்தனைப் பெறுமாறு

எவ்வாறு? ’ -----

(பெ. 4-379)

என்ற வினாவை எழுப்பியவர் அம்மையார். இவ்வினாவிற்கு விடை கூறவந்த சிறுத்தொண்டர் பின்வருமாறு பேசுகிறார்:

மனைவியார் தம்முகம் நோக்கி

மற்றுஇத் திறத்து மைந்தர்தமை

நினைவு நிரம்ப நிதி கொடுத்தால்

தருவார் உளரே நோர்நின்று

தனையன் தன்னைத் தந்தை தாய்

அரிவார் இல்லைத் தாழாமே

எனை இங்கு உய்ய நீ பயந்தான்

தன்னை அழைப்போம் யாம்’ என்றார்.

(பெ. 4-3720)

தமக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கிறான் என்பதை மறந்துவிட்டு, பிள்ளையைப் பெறுமாறு எங்ஙனம் என்று ஒரு தாய் நிலையில் நின்று திருவெண்காட்டு நங்கை கேட்டது நியாயமே ஆகும். அதற்குச் சிறுத்

தொண்டர் கூறிய விடை சிந்திக்கத் தக்கதாகும். 'நினைவு நிரம்ப நிதி கொடுத்துப் பிள்ளையைப் பெறலாம்' என்றாலும், அப்பிள்ளையின் தாய், தந்தையர் அப்பிள்ளையை அரியமாட்டார்கள் என்ற உலகியலை நன்கு அறிந்திருந்தார் சிறுத் தொண்டர் என்பதை முதலிரண்டு அடிகள் விளக்குகின்றன.

தாய் மறுத்திருந்தால்.....

இப்பொழுது தாம் பெற்ற பிள்ளையைத்தான் கறி சமைக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார் சிறுத்தொண்டர். ஆனால், தந்தை என்ற முறையில் அவர் எடுத்த முடிவைப் பெற்ற தாய் ஏற்றுக் கொள்வாளா என்ற ஐயம் அவர் மனத்தில் நிழலாடியது என்பதை அறிய முடிகிறது. இதனைச் சொல்லி, அத்தாய் மனம் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டால் விளைவு விபரீதமாகிவிடும். போர்த் தந்திரத்தில் நுண்மையான அறிவும், வியூகம் அமைக்கும் கூர்மையும் உடைய சிறுத்தொண்டர் மனத்தில் பெற்ற தாய் அதனை ஏற்றுக் கொள்வாளா என்ற ஐயம் தோன்றியவுடன் தமது வியூகத்தையே மாற்றிவிட்டார். அடியார் அமுதுசெய்ய நம் மகனைக் கறி சமைக்க வேண்டும் என்று கூறியிருந்தால் அம்மையார் அதனை மறுக்க வாய்ப்புண்டு. அவர்கள் விரும்பும் முறையில் அடியாருக்குச் சோறிடும் கடமையும் குறிக்கோளும் சிறுத் தொண்டருக்கே அன்றி அவர் மனைவிக்கு அன்று.

எனவே, தம் பிள்ளையைத் தரத் தாய் மறுத்திருந்தால் அவரைக் குறைகூற முடியாது. தம் குறிக்கோளிலிருந்தும் கடமையிலிருந்தும் அத் தாய் தவறிவிட்டாள் எனக் குறை கூறமுடியாது. காரணம், இத்தகைய குறிக்கோளையோ கடமையையோ அவர் மேற்கொள்ளவில்லை.

மனைவியாருக்கு இத்தகைய எண்ணம் எங்காவது மனத்தில் தோன்றியிருந்தால், அதனைப் போக்க வேண்டும் என்று சிறுத்தொண்டர் அறிவு கூறுகிறது. ஒரு விநாடி சிந்தனைக்குப் பிறகு எதனைக் கூறினால் மறு பேச்சில்லாமல் மனைவி தம் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வாள் என்பதை அறிந்துகொண்டார் சிறுத் தொண்டர். ஒரு கற்புடைய மனைவியைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் மனத்தில் பிள்ளைப் பாசம் மிக மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. ஆனால், கற்புடைய மனைவிக்குக் கணவனை விடுவதா அன்றி மகனை விடுவதா என்ற வினாத் தோன்றுமேயானால் அவள் முடிபு மகனை விட்டுக் கணவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றுதான் இருக்கும் என்பதை அறிந்துகொண்டார் சிறுத் தொண்டர். அற்புதமான இரண்டு சொற்களை எடுத்த எடுப்பில் கூறுகிறார். சிவனடியார் அமுதளித்தல் கடமை என்ற எதனையும் வலியுறுத்தாமல், சிறுத்தொண்டர் பேசுவது அவரது அறிவின் எல்லைக்குச் சான்றாகும். மனைவியைப் பார்த்து, “எனை இங்கு உய்ய நீ பயந்தான் தன்னை

அழைப்போம் யாம்” என்று கூறி முடிக்கிறார். ‘எனை இங்கு உய்ய’ என்ற சொற்களுக்கு, ‘நான் பிழைக்க வேண்டுமானால்’ என்பது பொருளாகும். அதாவது, நான் உயிரை விடாமல் வாழவேண்டும் என்றால், அந்த வாழ்வைத் தருவதற்குரிய நீ பெற்ற பிள்ளையை நாம் இருவரும் அழைப்போம் என்று கூறுவது நம் சிந்தனையைத் துண்டுவதாகும். நான் உய்கதி பெறுவதற்காகவே நீ பெற்ற பிள்ளை என்று கூறுமுகத்தால் மனைவியை ஒரு முடிவுக்கு வருமாறு செய்துவிடுகிறார். ‘நீ பயந்தான் தன்னை’ என்று கூறும்பொழுது, அந்தப் பிள்ளையினிடத்துத் தந்தையை விடத் தாய்க்கு உரிமை அதிகம் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தினாராயிற்று. இறுதியாக, ‘அழைப்போம் யாம்’ என்று கூறுவதால் மகனை அழைக்கும் கொடுமையை, அத் தாயோ தாமோ தனியே செய்யாமல், ‘நாம் இருவருமே அழைப்போம்’ என்று தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று ஆக்கிக் கூறி முடித்தார். இதுவரை நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை ஒரு கண்ணோட்டமிட்டால் எந்த அடிப்படையில் இந்தத் தியாகத்தைச் செய்யத் துணிந்தார் என்பதை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

வேறு வழி இல்லாத பொழுது தான்.....

அடியார் கேட்டபொழுதே அவர் கூறிய ஒன்பது பொருத்தமாகத் தம் மகன் இருக்கிறான் என்பதைச்

சிறுத்தொண்டர் ஏனோ சிந்திக்கவில்லை. வேறு வழிகளை ஆராய்ந்து, இயலாதபொழுதுதான் இம்முடிவுக்கு வந்தார் என்பதை தெய்வச் சேக்கிழார் மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு பாடல்கள்மூலம் தெரிவித்துவிடுகிறார்.

‘நீரோ பெரிய சிறுத்தொண்டர்’

அடியார் கேட்கும் உணவை, அது எத்தகையதாக இருப்பினும், மனமுவந்து செய்யும் மனநிலையில் திருத்தொண்டார் இருந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அத்தொண்டின் அடிப்படையில் ‘அடியார்கள் கேட்டதை நான் செய்கிறேன்’ என்ற எண்ணம் இருந்திருக்கும்போலும். அதனால்தான் பைராகியார் சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்ததிலிருந்து, அவரைப் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு, ‘நீரும் என்னோடு உண்ணலாம்’ என்று சொல்கின்றவரை, அவரைத் தலையில் தட்டிக் கொண்டே வருவதை அப்புராணத்தைப் படிப்பவர்கள் அறியாமலிருக்க முடியாது. ஒருவரை முதல் முறையாகப் பார்க்கும்பொழுது, “ஐயா! நீதானா அந்தப் பெரிய மனிதன்?” என்று கேட்பது மிக்க அவமரியாதை செய்வதாகும். அதே போல் பைராகியார், சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்தவுடன், “நீரோ, பெரிய சிறுத்தொண்டர்!” என்று தொடங்குகிறார்.

பைராகி கொடுமைப் பேச்சு ஏன்?

இறுதிக் கட்டத்தில், தம்மை உண்பிப்பதற்காகச், சிறுத்தொண்டர் ஒரு வாய் சோற்றை வாயில் போட முனைந்தபொழுது, பைராகியார் பேசும் பேச்சு மிகக் கொடுமையானது.

“ஆறு திங்கள் ஒழிந்து உண்போம்
உண்ணும் அளவும் தரியாது
சோறு நாளும் உண்பீர் முன்
உண்பது என்?”

(பெ. பு-3743)

இவ்வாறு கூறும் கொடுமையை நினைக்கும்பொழுது, நம்மையும் அறியாமல் பைராகியார்மேல் சினம் பொங்குகிறது. நினைத்தற்கரிய தியாகம் செய்த ஒருவரைப் பாராட்டாமல் விட்டாலும் சரி, இப்படிக் கொடுமை பேச வேண்டுமா என்ற வினா நம் மனத்தில் எழுவது நியாயமே.

புறத்தே இருந்து, சிறுத்தொண்டர் செயலைப் பார்க்கின்ற நமக்கு அது நம் கற்பனைக்கெட்டாத மாபெரும் தியாகம் என்ற நினைவை உண்டாக்குவது உண்மைதான். ஆனால், ஒவ்வொருவர் உயிரிலும் கரந்து நின்று அவர்கள் ஆழ்மனத்தில் ஓடும் எண்ணங்களை அறியும் இறைவன், அவர்கள் புறத்தே செய்யும் செயலில் ஈடுபடுவதில்லை. இதே செயல்கள் அகங்கார, மமகாரங்கள் அற்றவர்கள் செய்தால் அது

வேறு. அத்தகையவர்கள் தியாகத்தை உடனே இறைவன் ஏற்றுக்கொள்கிறான்.

சிறுத்தொண்டரைப் பொறுத்தமட்டில் நிலைமை வேறாக இருந்தது. அவரையும் அறியாமல் அகங்காரத்தின் சில வேர்கள் அவரது ஆழ்மனத்தின் அடியில் புதைந்து நின்றன. அது இன்னும் நீங்க வில்லை என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் மிக நுணுக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். “மைந்தனை அழைத்துவந்தால்தான் நாம் இந்த வீட்டில் உண்ண முடியும்” என்று அடியார் சொன்னவுடன், கணவனும் மனைவியும் பிள்ளையை வாயிலில் நின்ற சிறுத் தொண்டரும், அவர் மனைவியாரும் பிள்ளையை அழைக்கின்றனர்.

வையம் நிகழும் சிறுத்தொண்டர்
 ‘மைந்தா வருவாய்.’ என அழைத்தார்
 தையலாரும் தலைவர் பணி
 தலைநிற்பாராய்த் தாம் அழைப்பார்
 ‘செய்ய மணியே! சீராளா!
 வாராய் சிவனார் அடியார் யாம்
 உய்யும் வகையால் உடன் உண்ண
 அழைக்கின்றார்’ என்று ஓலம் இட.

(பெ 4-3745)

இப்பாட்டை மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் சிறுத் தொண்டர், ‘மகனே! வா! என்று அழைத்தார்’ எனப் பொருள்படும். இதில் தவறு என்ன என்று நினைக்கத் தோன்றும். ‘மைந்தா!’ என்ற சொல்லில்தான் தவறு

வெளிப்படுகிறது. தமக்குள்ள ஒரே பிள்ளையைத் தாமே அரிந்து கறி சமைத்துவிட்ட பிறகு, 'மைந்தா!' என்று அழைத்தால் அவரது அகமனத்தில் உள்ள 'என்பிள்ளை' என்ற மமகாரம் நீங்கவில்லை என்பதே பொருளாகும்.

தொண்டரைவிட மனைவியார் உயர்ந்தவர்

ஆனால், அவருடைய மனைவியார் இவரைவிடப் பன்படங்கு வளர்ந்துவிட்டவர் என்பதை இரண்டு அடிகளால் சேக்கிழார் பெருமான் உணர்த்துகிறார். அந்த அம்மையார் அழைக்கும் பொழுது, 'நான் அழைக்கின்றேன்' என்ற அகங்காரமோ என்பிள்ளை என்ற மமகாரமோ, இல்லை. அதனை அறிவுறுத்தவே சேக்கிழார் பெருமான்,

தையலாரும் தலைவர் பணி
தலைநிற்பாராய்த் தாம் அழைப்பார்.

என்று கூறுவதன்மூலம் அம்மையார், தமக்கென்று ஒரு செயல் இல்லாதவராக—சிவனடியார் கட்டளையை நிறைவேற்றும் ஒரு ஏவலராக—பணி புரிகின்றார் என்பதனைக் கவிஞர்பிரான் குறிக்கின்றார். பையன் வருவதால் மகிழ்ச்சியோ வாராமையால் துயரமோ அவர் மனைவிக்கு இல்லை. "சிவனார் அடியார் உய்யும் வகையால் உடனுண்ண அழைக்கின்றார்." என்று அம்மையார் கூறுவதால், தலைவர் பணியை நிறைவேற்றும்

விதத்தை விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கடந்து நிற்கும் அம்மையாரின் மனநிலையை எடுத்துக் காட்டி விட்டார். பாடலின் முதலடியில் 'மைந்தா!' என்ற ஒரு சொல்லின்மூலம் திருவெண்காட்டு நங்கையையும் எடை போட்டுக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார். அகங்கார, மமகாரங்கள் முற்றிலும் நீங்காத சிறுத் தொண்டர் அழைத்தபொழுது மைந்தன் வரவில்லை. விருப்பு! வெறுப்புக்களைக் கடந்து அடியார் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவது ஒன்றுதான் தம் கடமை என்ற கருத்துடன் அம்மையார் அழைத்த உடன் பள்ளியினின்று வருபவனைப் போல மைந்தன் ஓடி வந்தான் என்கிறார் சேக்கிழார்,

இறைவன் ஏற்பது எப்போது?

இப்பெரிய வரலாற்றின் மூலம், மனித சமுதாயத்திற்குச் சேக்கிழார் கற்பிக்கும் பாடம் ஒன்று உண்டு. புறத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொண்டு ஒருவரை மாபெரும் தியாகி என்று நினைப்பது அவ்வளவு சரியானதன்று. அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்தெடுக்காமல் எவ்வளவு பெரிய காரியத்தைச் செய்ய முன்வந்தாலும் இறைவன் அதை ஏற்றுக்கொள்வதுபோலக் காட்டி, அந்த அகங்காரத்தைப் போக்கவே முனைகின்றான் என்ற பாடம் இற்றை நாள் சமுதாயத்திற்கும் தேவையானது ஆகும்.

8. காழிப்பிள்ளையாரும் காளத்தி வேடனும்

காளத்திவேடன் என்ற பட்டினத்துப்பிள்ளையின் தொடர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய கண்ணப்பரைக் குறிக்கும் என்பதை அனைவரும் அறிவர். இப் பெருமானின் நீண்ட வரலாறு பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும் ஆதலின், அவ்வரலாற்றை விரிப்பதை விட்டு விட்டுச் சேக்கிழார் பாடிய முறையில் சில நுட்பங்களை மட்டும் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பிள்ளை பாதி, புராணம் பாதி

பெரியபுராணத்தில் உள்ள அறுபத்து மூன்று வரலாறுகளில் இரண்டு வரலாறுகள் தனித்து நிற்கும் சிறப்புடையவை. அவையாவன திருஞானசம்பந்தர் வரலாறும் கண்ணப்பர் வரலாறும் ஆகும். தேவாரம் பாடிய மூவருடைய வரலாறும் பெரியபுராணத்தில் இருந்தே அறியப்படுவனவாகும். இந்த மூவருடைய எல்லையற்ற சிறப்பில் ஈடுபட்டு அப்பெருமக்களிடம் பக்தி பூண்டு அவர்கள் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பாடியுள்ளது உண்மைதான். இம் மூவருள்ளும் திருஞானசம்பந்தர் வரலாறு மிக விரிவாக—‘பிள்ளை பாதி, புராணம் பாதி’ என்று சொல்லுகின்ற அளவிற்கு—விரிந்துள்ளதும் உண்மைதான். பதினாறு ஆண்டுகளே வாழ்ந்து இறையடி சேர்ந்த ஆளுடைய பிள்ளை வரலாற்றை இவ்வளவு விரிவாகத் தெய்வச்

சேக்கிழார் பாடக் காரணம் ஏதேனும் இருக்குமோ என்று சிந்திப்பதில் தவறில்லை.

“உணர்ந்தார்”

அவ்வாறு சிந்தித்தால், சில காரணங்கள் நம் மனத்தில் தோன்றும். அவையாவன:— பல்லவர் ஆட்சியில் சிவ வழிபாடும் பக்தி நெறியும் தமிழ் மொழியும் எங்கோ மறைந்துவிட்ட நிலையில் இவை மூன்றையும் அவற்றிற்குரிய இடத்தில் நிலைபெறச் செய்தவர் இப்பெருமானே ஆவார்.

“திசை அனைத்தின் பெருமைஎலாம் தென் திசையே
வென்று ஏற
மிசைஉலகும் பிறஉலகும் மேதினியே தனிவெல்ல,
அசைவஇல்செழும் தமிழ்வழக்கே அயல் வழக்கின்
துறைவெல்ல”

என்றும்,

(பெ.பு—1927)

“பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார்.”

(பெ.பு—1929)

என்பது சேக்கிழாரின் கணிப்பு. இவை புறக்காரணங் களாகும் எனப்படலாம். உலகீன்ற அன்னையின் திருமுறைப்பாலை மானிட உடம்போடு இருக்கை யிலும் உண்ட பெரியவர் இப்பெருமானே ஆவார். உலகிடைத் தோன்றிய எந்த மகானுக்கும் இத்தகைய சூழ்நிலை கிட்டவில்லை. அன்னையின் முலைப்

பாலை உண்டமையின் “உவமைஇலாக்கலை ஞானம் உணர்வு அரிய மெய்ஞ்ஞானம் தவ முதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார் அந்நிலையில்.” (பெ. பு—1973) என்பது சேக்கிழார் கூற்று. அறிவின் முதிர்ச்சியில் பயிலப்பட வேண்டிய கலைஞானங் களும் உணர்வின் முதிர்ச்சியில் அடையப்பட வேண்டிய நெய் ஞானங்களும் ஆளுடைப் பிள்ளையாரை ஒரே வினாடியில் அடைந்தன. இவை அனைத்தையும் அப்பெருமான் அறிந்தார், தெரிந்தார், தெளிந்தார், பெற்றார், என்று கூறாமல் “அந்நிலையில் உணர்ந்தார்.” என்கிறார், தெய்வச் சேக்கிழார். பலகாலும் சிந்தித்துப் பொருள் உணர வேண்டிய பகுதியாகும் இது.

“இதோ இவன்தான்”

அடுத்தபடியாக வேதமும்கூட இன்னார் என்றோ இத்தகையவன் என்றோ உடன்பாட்டு முறையில் சுட்டிக் காட்ட முடியாத மூலப் பரம் பொருளை ‘இன்னான்.’ என்று கூறி ‘இதோ இவன் தான்.’ என்று ஆட்காட்டி விரலால் சுட்டிக் காட்டிய பெருமை உடையவர் ஆளுடைப் பிள்ளையார். ‘இது அல்ல’ என்ற பொருளுடைய ‘நேதி’ என்ற சொல்லாலே வேதம் பரம்பொருளைக் குறித்தது. ஆனால், காழிப் பிள்ளையார் ‘பெம்மான் இவன் அன்றே’ என்ற அண்மைச் சுட்டால் சுட்டிக் காட்டிய பெருமை உடையவர்.

‘எனது உரை தனது உரையாக.....’

இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, திரு இலம்பயங் காட்டுர் என்ற ஊரில் பாடிய தேவாரப் பதிகத்தின் மூன்றாவது பாடலில் ‘எனதுரை தனதுரையாக’ என்று பாடிய பெருமை காழியில் தோன்றிய இச்சிறிய பெருந்தகையாருக்கே உரியதாகும். இதன் பொருள் ‘என் வாயிலிருந்து வரும் சொற்கள் (தேவாரப் பாடல்கள்) இறைவனே நேரிடையாகக் கூறியவை ஆகும்’ என்பதாகும். இம்மட்டோடு நில்லாமல்’ ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதியிலும் ‘இப்புடல்களைக் கற்பவர் இன்னின்ன பயன்களைப் பெறுவர்’ என்று கூறுவதோடு நில்லாமல், “பயனைப் பெறுவர், ஆணை நமதே!” என்று கூறிய பெருமகனார் இம் மூவருள்ளும் காழிப்பிள்ளையார் ஒருவரே ஆவர். இவற்றை யெல்லாம் நன்குணர்ந்த சேக்கிழார், காழிப் பிள்ளையாரை இறைவனோடு ஒன்றாக வைத்தே புராணம் பாடியுள்ளமையை அறிய முடியும்.

தனித்தன்மை

பத்தொன்பதாம் ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அநுபவ ஞானியாகிய இராமலிங்க வள்ளல் பெருமான் நால்வரைப்பற்றியும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் எனினும், திருஞானசம்பந்தரைக் குறிக்கும்பொழுது மட்டும் ‘ஞானசம்பந்த குருவே’ என்று பாடுவதைக் காணலாம். ஏனைய மூவர் வரலாற்றிலும் ஈடுபட்டு, மனங்குழைந்து, அன்பு

நெக்குருகப் பாடும் வள்ளலார், திருஞான சம்பந்தரைப்பற்றிப் பாடும்பொழுது மட்டும் அச்சங்கலந்த பக்தியுடன், குருவின் எதிரே அடங்கி நிற்கும் சீடனைப்போலப் பாடுவதைக் காணமுடியும். எனவே, பெரியபுராணத்தில் காழிப்பிள்ளையார் வரலாறு தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகவே அக்கருத்தை ஓரளவு விவரித்து கூறியுள்ளோம்.

முற்றிலும் மாறுபட்டது

கண்ணப்பர் வரலாறு, காழிப்பிள்ளையின் வரலாற்றோடு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். வைதிகக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் பிள்ளையார். கொல், எறி, குத்து, வெட்டு என்ற சொற்களையல்லாமல் வேறு எச்சொல்லையும் அறியாத வேடுவர் குலத்தில் தோன்றியவர் திண்ணனார். எல்லாக் கலைகளையும் ஓதாது உணர்ந்தவர் பிள்ளையார். கலை என்ற சொல்லையே அறியாது வளர்ந்தவர் திண்ணனார். மூன்று வயதிலேயே பரம்பொருளின் இயல்பை அறிந்து, தெளிந்து, உணர்ந்து அதனைப் பாடலாக இயற்றி, பிறருக்கும் உணர்த்தும் பேராற்றல் பெற்றவர் பிள்ளையார். பதினாறு வயதுவரை இறைவன், சிவ பெருமான் என்ற சொல்லையே காதாற்கூடக் கேட்டறியாதவர் திண்ணனார். இத்துணை மாறுபாடுகள் இருந்தும் இருவரும் ஒரே நிலையில் உள்ளனர் என்பதைச் சேக்கிழார் மிக நுணுக்கமாகத்

தெரிவிக்கின்றார். காழிப்பிள்ளையார் பல
தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு காளத்திக்குச்
சென்றபொழுது, திண்ணனாரின் வரலாறு
முழுவதுமாக அப்பெருமானின் மனத்திரையில்
நிழலாடுகின்றது. வேயனைய என்று தொடங்கும்
பாட்டலில்,

“வாய்கலசமாக வழிபாடு செய்யும் வேடன் மலர்
ஆகுநயனம்
காய்கணையினால் இடந்து ஈசனடிகூடு காளத்தி
மலையே”
(திருமுறை: 3-69-4)

எனப் பின்னிரண்டு அடிகளில் கண்ணப்பர் வரலாறு
முழுவதையும் கூறிவிடுகின்றார்.

கும்பிட்டப் பயன்

காளத்தி மலையிடைச் சென்று, காளத்தி நாதரைக்
கீழே வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தாராம் பிள்ளையார்.
கூடும் அன்பினில் கும்பிட்ட அப்பெருமானுக்கு,
அந்தக் கும்பிடுதலின் பயன் கண்ணப்பர் வடிவில்
எதிரே நின்றது என்ற பொருள்பட, “கும்பிட்ட பயன்
காண்பார்போல் மெய் வேடர் பெருமானைக் கண்டு
வீழ்ந்தார்” (பெ.பு—2925) என்று சேக்கிழார் கூறுவது
ஒரு மாபெரும் கருத்தை உள்ளடக்கியதாகும்.
பரஞானம், அபர ஞானம் என்ற இரண்டையும்
முழுதுணர் பெருமானாகிய பிள்ளையார், இந்த

இரண்டு சொற்களின் பொருளைக்கூட அறியாத ஒருவரின் வடிவைக் கண்டார். அவ்வடிவு கும்பிடுதலின் பயனாக அமைந்தது என்று சேக்கிழார் கூறுவது பல நாள் சிந்தித்துப் பொருள் காண வேண்டிய ஒரு பகுதியாகும்.

பக்தியும் சாத்திர சடங்கும்

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சேக்கிழார் வாழ்ந்த காலத்தில் சாத்திரம், தோத்திரம் என்ற இரண்டும் வளர்ச்சி அடைந்துவிட்டன. பக்தி இயக்க காலத்தில் (6, 7, 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில்) சாத்திரத்திற்கு ஒரு மிகச் சிறிய இடமே தரப்பெற்றது. சாத்திரம் கூறும் நியம, நிஷ்டைகள் எதுவும் அக் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. 8ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, வடமொழி ஆதிக்கத்தாலும் ஸ்மிருதிகளின் தாக்கத்தாலும் தமிழரிடையே சாத்திரங்கட்கு மதிப்பு வளரலாயிற்று. நாவரசர் பெருமான் காலத்தில் இந்தக் கிரியைகளை அவர் சாடுவதைப் பார்த்தால், அவர்கள் காலத்திலேயே சாத்திரங்கள் ஓரளவு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என அறிதல் கூடும்.

சாத்திரம், தோத்திரம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருளை அடைய வழிவகுக்கும் இணைக் கூறுகள் ஆகும். சாத்திரவழி வாழ்க்கையில் பல கட்டுப் பாடுகளை ஏற்படுத்தி, பல சடங்குகளுக்கு இடம் வகுத்து, அம்முறையில் வாழவேண்டும் என்று

கூறுவதாகும். என்ன காரணத்தாலோ வேத காலத்திலேயேகூட இந்தச் சடங்குகட்கு அதிக மதிப்புத் தரப்பெற்றுவிட்டது. ரிக் வேதத்தில் பல மண்டிலங்களில் செய்யப்பெறும் வேள்விகள், சடங்குகட்கு முக்கியத்துவம் அளித்தன. அந்த வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதைவிட மிகவும் விவரமாகச் செய்யப் படவேண்டிய சடங்குகள்பற்றிக் கூறும் வேதசாகைகள் உடன் இணைக்கப் பெற்றன. இந்த இணைப்புகள் பிராமணங்கள் என்று சொல்லப்படும். நாளாவட்டத்தில் வேதசாலை களைவிடப் பிராமணங்கள் வலுப்பெற்றன. இந்த நிலையில்தான் கண்ணப்பர் இம்மண்ணிடைத் தோன்றினார். வேட்டையாடச் சென்ற அவர் எதிர்பாராது கண்ட காளத்திநாதனைப் பல்லாண்டுகளாக ஆகம ரீதியில் வழிபடும் பழக்கம் உடைய சிவகோசரியார் என்ற அந்தணரும் அதே காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார்.

காழிப்பிள்ளையார் எந்த யாகத்தையும் செய்த தாக வரலாறுகள் இல்லை. ஆனால், அவர் தந்தையார் இவரைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பின்பும் கூட யாகம் செய்வதை விட்டுவிட வில்லை. சடங்குகளில் ஈடுபட்டவர்கள் அதனை விடுதல் இயலாத காரியம். இறைவனே வந்து கனவில் கூறிய பிறகும் சிவகோசரியார் தம்முடைய வழிபாட்டு முறையை மாற்றிக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. நாளாவட்டத்தில் இந்தச் சாத்திரவாதிகட்கும் பக்தி

மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர்கட்கும் கருத்து வேற்றுமை வளரலாயிற்று. அத்தகைய ஒரு காலத்தை வெளிப் படுத்திச் சாத்திர வழிபாட்டைவிடப் பக்தி வழிபாடு பல மடங்கு உயர்ந்ததாகும் என்பதை எடுத்துக் காட்டவே கண்ணப்பர் புராணத்தைப் பயன் படுத்துகிறார் சேக்கிழார்.

இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துவதற்கு மனமும், உணர்வும்தான் வேண்டுமே தவிர, கல்வி அறிவு தேவையில்லை என்பது சங்க காலம்தொட்டு இந் நாட்டில் நிலைபெற்ற கொள்கையாகும். திரு முருகாற்றுப்படை இதற்கு ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகும். திருவேரகத்தில் வழிபடுகிறவர்கள் ஈர வேட்டி அணிந்துகொண்டு, உச்சியில் கூப்பிய கையினராய், ஆறெழுத்து மந்திரத்தை வாய்விட்டுக் கூடச் சொல்லாமல் மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொள்ளும் வேத விற்பன்னர்கள் ஆவர். இதனெதிராகத் திறந்த வெளியில் ஆட்டுக்கிடாய் அறுத்து, அதன் குருதியில் அரிசியைக் கலந்து நாலா பக்கமும் சிதறவிட்டு 'முருகா' என்று ஓலமிடும் பக்தர்கள் ஒருபுறம். இவை இரண்டு காட்சிகளையும் வருணித்த நக்கீரர், 'வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட, ஆண்டாண்டு உறைதலும் அறிந்தவாறே' (திருமுருகாற்றுப்படை—6) என்று பாடுகிறார். அறிவின் எல்லையில் நின்று வழிபடும் திருவேரகத்து அந்தணர்க்கும் அறிவு என்ற சொல்லையே அறியாது முருகனிடம் முழு ஈடுபாடு

கொண்டு அவனை அழைக்கும் வேலனுக்கும் முருகப் பெருமான் ஒரே நேரத்தில் அருள் பாலிக்கின்றான். பத்தியும் அன்பும் நிறைந்த இடத்தில் கிரியைகள் தேவைப்படுவதில்லை என்ற அருங்கருத்தைத் திருமுருகாற்றுப்படை மூலம் அறிந்து கொண்ட தெய்வச் சேக்கிழார் அதற்கு ஒரு முழு வடிவு கொடுக்கும் முறையில் கண்ணப்பர் புராணத்தைப் பாடுகிறார். கண்ணப்பர் வரலாறு கூறும் சேக்கிழார் அவர் வழிபாட்டு முறையைக் கூறுகிறார். அவர் வாயில் பொன் முகலி ஆற்றுநீரை கொணர்ந்து இறைவன் மேல் உமிழ்ந்து விட்டு, தன் தலையில் சூடிக்கொண்டு வரும் பூவை இறைவன் முடியின் மேல் வைத்து, தான் கொண்டுவந்த இறைச்சியைப் படைத்து, இறைவனை உண்ணுமாறு வேண்டுகிறார். இதேபோல கண்ணப்பருக்கு தெரியாமல் சிவகோசரியாரும் ஆகம முறைப்படி வழிபாடு செய்தார். இவை இரண்டுமே கிரியைகள் அல்லது சடங்குகள் தானே என்று சிலர் வினவலாம். நூலில் விதித்த முறைகளை பின்பற்றி ஒவ்வொரு சடங்கிற்கும் உரிய மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு செய்யும் கிரியைகளே சடங்குகள் எனப்படும். சிவகோசரியார் விபரம் அறியாத திண்ணனார் இறைவன் முடிமேல் உள்ள பூவைகாட்டி இது என்ன என்று கேட்ட பொழுது, உடனிருந்த நாணன் தான் முன்பு ஒருமுறை வந்தபொழுது ஒரு பார்ப்பான் இறைவன் மேல் நீரை ஊற்றி பூவைச் சொறிந்து எதிரே உணவை வைத்து

ஏதோ முணுமுணுத்தான் என்ற விபரத்தைக் கூறினான். இதைக்கேட்ட திண்ணன், குடுமித் தேவருக்கு இவை எல்லாம் பிடிக்கும் போலும் என்ற எண்ணத்தில் அவற்றை அவன் விரும்பிய முறையில் செய்தான். எனவே, திண்ணன் செய்ததும் வேலன் வெறியாடு களத்தில் செய்யப் பெற்றவையும் சடங்குகள் என்ற பெயரில் அடங்க மாட்டா.

திண்ணன்-திண்ணனார்

நாணன், காடன் இருவருடன் பன்றியைத் துரத்திச் சென்ற திண்ணனார், இறுதியாக அதனைக் கொன்ற இடம் காளத்திமலையின் அடிவாரம் ஆகும். அப்பொழுதுதான் மலையினை முதன் முறையாகக் காணுகின்றார் திண்ணனார். 'இது என்ன மலை' என்று உடன் இருந்த நாணனை வினவ, தனக்குத் தெரிந்த விடையை அவன் கூறினான். 'குடுமித் தேவர் என்பவர் இம்மலைமேல் உள்ளார். நீ விரும்பினால் சென்று கும்பிட்டு வரலாம்' என்றான். இருவரும் புறப்பட்டு விட்டனர். அடிவாரத்தில் ஓடும் பொன் முகலி ஆற்றைக் கடந்து, மலையை நோக்கிச் செல்லுகின்ற திண்ணனார் ஒரு விசித்திரமான அருபவத்தை அடைகிறார். அதன் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத திண்ணன் உடன் வரும் நாணனை நோக்கி,

'ஆவது என்? இதனைக் கண்டு

இங்கு அனைதொறும் என்மேல் பாரம்

போவதொன்றுளது போலும்’.

(பெ. பு-746)

என்கிறார். அதாவது, மலையை நோக்கி ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கும்தொறும் அவர்மேல் இருந்த பாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைவதுபோல் இருந்ததாம். ‘என்மேல் பாரம்’ என்று அவர் சொல்வது சாதாரண மனிதர்களுக்குரிய பொறி, புலன்கள் ஆக்கிரமிப்பால் ஏற்படுகின்ற மனச்சுமை ஆகும். அது உடற்சுமை அன்று; மனச்சுமை என்பதைக்கூட வேறுபாடு படுத்திக் காணமுடியாத ஓர் அப்பாவிதாக இருக்கிறார் திண்ணனார். படிகளில் ஏறி, குடுமித்தேவரை காண்கின்ற அந்த வினாடிவரை, வேடர்குல மைந்தனாகிய திண்ணன் தான் அங்கே இருக்கிறான்.

மனச்சுமைகளை இறக்க விரும்பும் எந்த ஒருவனும் தவம், தியானம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு பல்லாண்டுகள் பயின்றால் அந்தச் சுமையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறக்க முடியும். சுமை இறங்கிய மனம் வெற்றிடமாக இருப்பதில்லை. சுமை இறங்க இறங்க அந்த வெற்றிடத்தை இறையருள் நிரப்புகிறது. பல்லாண்டுகள் பயிற்சி, தவம், தியானம் என்பவற்றின் துணை கொண்டு பெறுகின்ற ஓர் அநுபவத்தைத் திண்ணன், சில மணித் துளிகளில் பெற்றுவிடுகிறான். எனவே, மலையை நோக்கி அவன் நடக்கத் தொடங்கிய

பொழுது, குறையத் தொடங்கிய பாரம், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து, குடுமித் தேவரைப் பார்க்கின்ற அந்த வினாடியில் முழுவதுமாக நீங்கி விடுகிறது. இந்த வினாடியில் நாகன் மகன் திண்ணன் மறைந்து விடுகிறான். திண்ணனின் வடிவம் முழுவதும் பஞ்ச பூதங்களும், பொறி புலன்களும் சேர்ந்து ஆக்கிய உடம்பாக இல்லாமல், அவ் வடிவு முழுவதையும் இறையன்பு என்ற ஒன்று ஆட்கொண்டுவிட்டது. இந்த முழுமாற்றம் (metamorphosis) ஏற்பட்ட பிறகு, அவன் வடிவு, செயல் அனைத்தும் இறைவன் செயலாகவே மாறிவிடுகின்றன.

அதனால், எதிரே உள்ள சிவலிங்கத் திருமேனி, திண்ணன் கண்களில் கல்லால் செய்யப்பட்ட விக்கிரகமாகத் தோன்றவில்லை. அவனைப் பொறுத்த மட்டில், பரம்பொருள் நிர்க்குண, நிராமய, நிராலஞ்சனமாக இருக்கின்ற ஒன்று என்ற சிந்தனை இல்லை. அந்தத் திருமேனியைக் கட்டிக்கொண்டு, “மலையிடை எனக்கு வாய்த்த மரகதமணியே” என்று பேசத் தொடங்கியவன், தனக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்ட, தன்னால் காக்கப்பட வேண்டிய ஒரு தோழனாகவே குடுமித்தேவரைக் கருதுகிறான். இதன் பிறகு, குடுமித்தேவரின் முழு அன்பனாகிய ஒருவன்தான் அங்கு உள்ளானே தவிர, நாகன் மகன் திண்ணன் அங்கு இல்லை.

அவனால் அன்பு செய்யப்பட்ட குடுமித் தேவருக்குப் பசிக்கும் என்று நினைத்து, வேண்டுமான விலங்குகளை வேட்டையாடிக்கொண்டு வந்து, 'நீ உண்க' என்று கூறிப்படைக்கிறான். அப்படிப் படைக்கப்பட்ட உணவைக், குடுமித்தேவர் ஏன் உண்ணவில்லை என்ற எண்ணம் திண்ணன் மனத்தில் ஏனோ தோன்றவேயில்லை.

குடுமித் தேவரே திண்ணன்

ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய இடம் இது. இந்த எண்ணம் திண்ணன் மனத்தில் ஒரு வினாடி முளை விட்டிருக்குமேயானால் இன்னும் அவன் திண்ணனாகத்தான் இருக்கிறான் என்பதற்கு அது அடையாளமாகும். ஆறு நாளும் அவன் படைத்த உணவு அப்படியே கிடப்பது கூட அவன் மனத்தில், 'ஏன்' என்ற வினாவையோ இது ஏற்கப்படவில்லை என்ற வருத்தத்தையோ தரவில்லை என்றால் அதற்கு ஒரே காரணம்: குடுமித் தேவரைத் தவிர, இரண்டாவதாகத் திண்ணன் என்ற ஒருவன் இல்லை. அவன் வேறு, குடுமித்தேவன் வேறு என்றில்லாத நிலையில் 'ஏன்?' என்ற வினாவை எழுப்புவது யார்?

நாகன் மகன் திண்ணன் என்ற ஒருவன், குடுமித் தேவரில் வேறுபட்டுத் தனியே இல்லை என்றால், தினந்தோறும் வேட்டை ஆடியவன் யார்? இறைச்சி நன்றாக வெந்துள்ளதா என்று வாயில் அதுக்கிப் பார்த்தவன் யார்? குடுமித் தேவரிடம் இவற்றை

வைத்து, 'தேனும் உடன் கலந்தது இது தித்திக்கும், உண்க!' என்று கூறினவன் யார்? இவற்றைச் செய்தவன் நாகன் மகன் திண்ணன் என்று கொண்டால், கண்ணப்பர் வரலாற்றை நாம் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றாகிவிடும்.

இருவர் விளக்கம் : சேக்கிழார்

மலையிடை இவற்றைச் செய்து கொண்டிருப்பவன் யார் என்ற வினாவிற்கு இருவர் விடை பகர்கின்றனர். ஒருவர் தெய்வச் சேக்கிழார். மிக அற்புதமாக அவர் விடை அமைந்துள்ளது.

'தன்பரிசு (Volition), வினை இரண்டு (நல்வினை, தீவினை) உயிர்களைப் பற்றிநிற்கின்ற மலம் மூன்று (ஆணவம், கன்மம், மாயை) ஆகிய இவை ஆறும் ஒருவனிடம் இருந்தால்தான் அவன் தனித்துவம் பெற்ற மனிதனாக எண்ணப்படுவான். பொறி, புலன், மனம் ஆகிய அனைத்தும் தொழிற்படாமல் ஆள் மயக்க நிலையில் (Coma stage) உள்ள ஒருவனைத் திண்ணன் நிலையில் உள்ளவன் என்று கூறலாமா என்ற வினாத் தோன்றினால் 'முடியாது' என்றுதான் கூற வேண்டும். காரணம், இந்த நிலையில் உள்ளவனுக்குக்கூட மனம், சித்தம், புத்தி ஆகியவை தொழிற்படாவிடினும் அகங்காரம் என்ற காரணம் தொழிற்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். இதை அறிய ஓர் எளிதான வழி உண்டு. ஆழ்நிலை மயக்கத்தில் உள்ள ஒருவனை, எல்லாப் பொறிகளும் செயலிழந்த

நிலையில் உள்ள ஒருவனை, அவன் பேரைச் சொல்லி கூப்பிட்டால் உடனே 'உம்' என்று பதிலிறுப்பதைக் காணலாம். ஆனால், இந்நிலை ஒரு வினாடியில் நூற்றில் ஒரு பாகம்தான் நிற்கும். எனவே, அந்தக்கரணம் நான்கினும் மிக ஆழத்தில் இருக்கும் அகங்காரத்தைப் போக்க முடியாது என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு. திண்ணனுக்கு இந்த அகங்காரமும் இல்லை என்பதை நமக்குக் கூறுவதற்காகவே,

"-----

தன்பரிசும் வினை இரண்டும் சாரும் மலம் மூன்றும்

அற,

அன்புபிழம்பு ஆய்த் திரிவார் அவர் கருத்தின்

அளவினரோ! "

(பெ ப-803)

என்று கூறுகிறார். இந்த ஆறும் இல்லை என்றால் திண்ணன் என்ற வடிவில் வேறு என்ன இருந்தது என்ற வினாத் தோன்றாமல்லவா? அதற்கு விடை கூறுபவர் போல, 'அன்பு பிழம்பாய் திரிவார்' என்று கூறுகிறார். அன்புப் பிழம்பு என்றால், அது சிவம் என்றே பொருள்படும் என்ற கருத்தை,

'அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்'

(திருமந் : 270)

என்ற திருமுலர் வாக்கால் அறியலாம். பிற்காலத்து தோன்றிய சாத்திர வழிநின்று இதைக் கூற வேண்டுமானால், திண்ணன் என்பவனுடைய 'பசு' கரணங்கள் அனைத்தும் ஓய்ந்து, அவை 'பதி' கரணங்களாக மாறிவிட்டன. இப்பொழுது, திண்ணன் செய்கின்ற செயல்களுக்கு அவன் பொறுப்பில்லை. 'சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்' (திருத்தோணோக்கம் 6) என்ற மணிவாசகரின் அனுபவ விடை இதற்குச் சான்றாகும். திண்ணனின் இந்த நிலையைத் தேகப் பிரக்ஞை (உடல் உணர்வு) அற்ற நிலை என்பர், தங்களுக்கென்று ஓர் உடம்பிருக்கிறது. அதற்கென்று சில தேவைகள் உண்டு என்ற நினைவே இவர்கள் மாட்டு இருப்பதில்லை. அண்மையில் திருவண்ணா மலையில் வாழ்ந்த மகான் சேஷாத்திரி சுவாமிகளைப் பற்றி அவர் காலத்திலும் அவருக்குப் பின்னரும் வாழ்ந்த ரமண மகரிஷி நினைவுகூரலாம். "தேகப்பிரக்ஞை இல்லாமல் சேஷாத்திரி சுவாமிகள் ஒருவரால்தான் வாழ முடியும்" என்று ரமணர் கூறியதை இங்கு நினைவுகூர்தல் நலம்.

இருவர் விளக்கம் : குடுமித்தேவர்

"இப்பொழுது, இவன் யார்? " என்ற வினாவிற்கு விடை இறுத்த இரண்டாமவர் குடுமித்தேவரே ஆவார். சிவகோசரியார் கனவிடைத் தோன்றிய பெருமான்,

“அவனுடைய வடிவு எல்லாம் நம்பக்கல் அன்பு
 என்றும்
 அவனுடைய அறிவு எல்லாம் நமை அறியும் அறிவு
 என்றும்
 அவனுடைய செயல் எல்லாம் நமக்கு இனியவாம்
 என்றும்
 அவனுடைய நிலை இவ்வாறு அறி நீ’ என்று அருள்
 செய்தார்.”
 (பெ. பு-806)

திண்ணனின் வடிவு, செயல், அறிவு என்ற மூன்றும்
 தம்மைப்பற்றியே என்று குடுமித்தேவர்
 கூறிவிட்டதால், திண்ணனுக்குத் தேகப் பிரக்ஞை
 இல்லை என்பதை அறிவித்தாராயிற்று. திண்ணன்,
 கண்ணப்பனாகின்ற நிலை அவன் குடுமித்தேவரைக்
 கண்ட முதல் நாளே நிகழ்ந்துவிட்டது.

ஒருகணம் : தேகப் பிரக்ஞை

இந்த ஆறு நாளும், தன்பரிசு, வினை இரண்டு
 முதலியவற்றை இழந்து, குடுமித்தேவரைக் காவல்
 புரியும் ஒருவனாக விளங்கிய திண்ணனாருக்கு, ஒரு
 வினாடி நேரம் தன்பரிசு (தேகப்பிரக்ஞை) தோன்று
 மாறு அருள்புரிகின்றார் குடுமித்தேவர். குடுமித்
 தேவரைத் தவிரத் தன்னையே மறந்துநின்ற ஒருவன்,
 அவர் கண்ணில் குருதி வடிந்தால் கட்டிக்கொண்டு
 அழுவானேதவிர வேறு ஒன்றும் செய்யமாட்டான்.
 தன் உடம்பு (தேகப் பிரக்ஞை) என்ற ஒன்று
 இருந்தாலொழிய, குடுமித்தேவருக்குத் தன் கண்ணை

இடந்து அப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றி இராது. அந்த எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தால், விளைவு இரண்டு வகையில் செல்லலாம். ஒன்று, வளர்ந்துவிட்ட நிலைமையில் இருந்து வழுக்கி, கீழே சென்று நாகன் மகன் திண்ணனாக மாறிவிடலாம். அல்லது, அந்த ஒரு வினாடி தேகப் பிரக்ஞை நினைவைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும் (பழுதடைந்த உறுப்பிற்கு அதே போன்ற மற்றோர் உறுப்பை மாற்றாக (Transplantation) பயன்படுத்த வேண்டும்) என்ற நினைவு வரலாம். திண்ணனார் தம் கண்ணை இடந்து குடுமித் தேவருக்கு அப்பினான். திண்ணனாரைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த இரண்டாவது வழியையே மேற்கொள்வான் என்று அறிந்த குடுமித்தேவர், திண்ணனுக்கு உடல் உணர்வை ஏற்படுத்தினார்.

ஒரு 'போலி' விளக்கம்

கண்ணப்பர் வரலாற்றில் உள்ள இந்த நுணுக்கத்தை ஆழ்ந்து சிந்திக்காமல் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஒருவர், திண்ணன் கண்ணை இடந்ததற்கு ஒரு விளக்கத்தைக் கூறினார். ஆறு நாளும் திண்ணன் பன்றி, மான் முதலியவற்றை வேட்டையாடி அம்பினால் குத்திக் கொன்றான் ஆதலால், அதற்குத் தண்டனையாக அவன் கண்ணைத் தோண்ட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதுவே அவர் தந்த விளக்கம்.

சேக்கிழாரையோ, திண்ணனாரையோ அறிந்து கொள்ளாமல் மிகச் சாதாரணமான வினைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய விளக்கமாகும் இது. இவரது விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், முத்தநாதன் மெய்ப்பொருளைக் குத்தினான் என்றால், அதற்கு முன்னர் மெய்ப்பொருள் யாரையோ குத்தியிருக்க வேண்டும் என்று விடைகூற நேரிடும். 'தன்பரிசு, வினை இரண்டு' என்ற பாடலில் உடல் உணர்வு அற்ற நிலையில், திண்ணன் வாழ்ந்ததை நுணுக்கமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளதைச் சிந்திக்காவிட்டால் இப்படிப்பட்ட தவறுகள் செய்ய நேரிடும்.

நிலை இரண்டு, அனுபவம் ஒன்று

கலைஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என்பவற்றை இறையருளால் ஒரே கணத்தில் பெற்று, ஞான வடிவினராய் வாழ்ந்த காழிப்பிள்ளையாரைக் கூற வந்த சேக்கிழார்,

“ஞானத்தின் திருஉருவை நான்மறையின்
தனித்துணையை”
(பெ 4-2631)

என்று பாடுகிறார்.

கலைஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என்பவை ஓரளவு அறிவின் துணைகொண்டு பெறவேண்டியவை ஆகும்.

இவை இரண்டாலும் எந்த இறை அனுபவத்தைப் பெற முடியுமோ அதே இறை அனுபவத்தை இவை இரண்டின் உதவி இல்லாமல் அன்பின் துணை கொண்டு அடைய முடியும் என்பதை விளக்கவே கண்ணப்பர்புராணம் விரிவாகப் பாடப்பெற்றது. அறிவின் துணை கொண்டு ஆண்டவனை வழிபட்ட சிவகோசரியார், இறைவனைக் காண இயலவில்லை. அறிவின் துணையே இல்லாமல், உணர்வின் துணை ஒன்றையே கொண்டு குடுமித் தேவரை வழிபட்ட திண்ணனார் ஆறாவது நாளில் இறையோடு கலந்தார் என்பதைக் கூறுவதன்மூலம் இந்நாட்டினர் கண்ட பக்தி மார்க்கத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார்.

திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரர், ஒரு சில அடியார்களுக்கு அடைமொழி தந்து அவர்கள் பெயரை குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுள் இரண்டு நம் கவனத்தை ஈர்ப்பனவாகும். தண்டிஅடிகள் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் இவர் பிறவிக் குருடர் என்ற எண்ணம் நம் மனத்தில் தோன்றும். அவரைக் குறிக்க வந்த சுந்தரர், 'நாட்டமிகு தண்டி' என்று கூறுகிறார். நாட்டம் என்ற சொல் புறக்கண் பார்வை, அகக்கண் பார்வை என்ற இரண்டையும் குறிக்கும். அடுத்த படியாக பரம்பரை முழுவதும் கல்வி வாசனையே இல்லாத கண்ணப்பரை குறிக்கும்பொழுது 'கலை மலிந்த சீர் நம்பி

கண்ணப்பன்' என்று கூறுவது நம் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகும். கல்வி வாசனையே இல்லாத ஒருவரை கலைமலிந்தவர் என்று கூறுவது பொருந்துமா? இத்தகைய ஒரு வினா நம் மனத்தில் தோன்றுவது போல தெய்வச் சேக்கிழார் மனத்திலும் தோன்றி இருக்க வேண்டும்.

நம்மைப் போன்ற சாதாரண மனிதராக இல்லாமல் இறையருள் பெற்றவராக சேக்கிழார் இருந்தமையின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் 'கலைமலிந்த' என்ற சொற்றொடர்க்கு அவரால் பொருள் காண முடிந்தது. இதனைச் சற்று சிந்திப்பது பயனுடையதாகும். கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்று சொல்லப்பெறினும் அவற்றுள் மிக இன்றியமையாத சிறப்புடன் விளங்குவது கல்விக் கலையாகும். இக்கலைகளை கற்பதன் நோக்கம் யாது? கல்வி முதலிய கலைகள் அவற்றைப் பெற்றிருப்பவர்க்கு சிறப்பையும், புகழையும் நல் வாழ்வையும் தரும் என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்த உண்மை. சிறப்பாக கல்விக்கலை இவற்றை எல்லாம் தருகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

இவற்றை அல்லாமல் இக்கல்விக்கலை வேறு பயன் எதனையேனும் தருகின்றதா என்ற வினாவை எழுப்பினால் ஒரு விடை கிடைக்கும். இதனை திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் தெய்வச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு விளக்கமாக கூறுகிறார்.

பொருள் நீத்தம் கொளவீசிப்
புலன் கொளுவ மனம் முகிழ்த்த
சுருள் நீக்கி மலர்விக்கும்
கலைபயிலத் தொடங்கு வித்தார்.

(பெ பு-1290)

இதன்படி நிறைந்த பொருளைச் செலவழித்துக் கலை பயின்றார் என்று கூறுகிறார். அவ்வாறு கூறும் பொழுது கலைஞானத்திற்கு ஈடு இணையற்ற முறையில் ஓர் இலக்கணம் வகுக்கிறார் சேக்கிழார். சேக்கிழார் கருத்துபடி 'கலைஞானமானது, புலன் கொளுவ—அறிவை சுருவியாகப் பற்றிக் கொண்டு, மனம் முகிழ்த்த சுருள்—விரிவடையாமல் சுருண்டு தன்னைத் தானே பற்றி நிற்கின்ற மனத்தை அச்சுருள் நீங்குமாறு செய்து விரிவடையச் செய்யும் கலை பயின்றார்' என்று கூறுகின்றார்.

உணர்வுக்கு இடமான மனத்தில் கலைஞானம் தொடக்கத்தில் இடம் பெறுவதில்லை. எல்லாக் கலைகளும் அறிவின் மூலம் பல்கால் பயின்று பெறப்படுவன ஆதலின், 'புலன் கொளுவ' என்றார் கவிஞர். அவரவர் அறிவின் சிறப்பிற்கும், கூர்மைக்கும் ஏற்ப ஒரே முறையிலோ, பல முறையிலோ பயின்று பெறப்படுவது கலைஞானம். அதனால் தான் 'புலன் கொளுவ' என்றார்.

இனி, இவ்வறிவின் வேறுபட்டு உணர்வுக்கு இடமாய் இருக்கும் மனம் மனிதர்களைப் பொறுத்த மட்டில் பெரும்பாலும் விரிவடைவதில்லை. காரணம்

அகங்கார, மமகாரங்களின் அடிப்படையில்
தோன்றும் தன்னல உணர்வுகள் மனத்திடை
இருத்தலின் அம்மனம் விரிவடையாமல் சுருண்டு
விடுகிறது. இம் மனம் சுருள் நீங்கி முகிழ்க்க
வேண்டுமேயானால் அது இரண்டு வகையில்
பெறப்படும். ஒரு வகை, உவமையிலா கலை
ஞானத்தைப் பெற்று மனம் விரிவடைதலாகும். இந்த
நிலையில் ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.
கலைஞானம் பெற்றவர்கள் எல்லாம் மனச்சுருள்
நீக்கி மனவிரிவடைந்து விட்டார்கள் என்று கூற
முடியாது. இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் கலை தான்
செய்ய வேண்டிய பணியைச் செய்யவில்லை என்று
தான் கூறவேண்டும். இதனைத் தான் வான்மறை
தந்த பேராசான், 'கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்'
என்று கூறுகிறார். கலையின் உண்மையான பயன்
மனச்சுருள் நீக்க வேண்டும். இவ்வாறு கூறுவதால்
கலையின் பயன் என்ன என்பதை தெய்வச்
சேக்கிழார் நன்கு வலியுறுத்துகிறார். நாவுக்கரசரை
பொறுத்தவரை பல்லாண்டுகள் அறிதின் முயன்று,
பலகலைகளையும் கற்று, மனம் விரிவடையாமல்
பல காலம் கழித்து பின்னர் அவ்விரிவைப் பெற்றார்.
அவ்வாறு பெற்ற நிலையில் தான்,

ஓதிய ஞானமும் ஞானப் பொருளும் ஒலி சிறந்த
வேதியர் வேதமும் வேள்வியும் ஆவன.....

(திருமுறை: 4-93-17)

என்று பாட முடிந்தது.

கலையின் பயன் என்ன என்பதை ஒருவாறு அறிந்து விட்டோம். கலையின் பயன் உணர்வுகளுக்கு இடமாகிய மனம் விரிவடைந்து உலகில் உள்ள அனைத்தையும் ஒன்றாக காணும் சமதிருஷ்டி பெறுவதே கலைஞானம் தரவேண்டிய பயனாகும் என்பது புலனாயிற்று.

இந்தப் பயனை கலைஞானத்தின் மூலம் பெறலாம் என்பது முதல் வழி என்று கூறினோம். இவ்வழியில் சென்று இதனைப் பெற்றவர்கள் நாவரசர் போன்றவர்கள்.

இதன் மறுதலையாக, அறிவின் துணை கொண்டு கலைகளைக் கற்று இப்பயனை பெறாமல், தொடக்கத்திலேயே இப்பயனைப் பெற ஒரு சிலர் உலகிடை உண்டு. இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், இயேசுநாதர், திருஞானசம்பந்தர், கண்ணப்பர் முதலானவர்கள் இந்த இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். கலைஞானத்தில் உதவி இல்லாமலேயே மனம் முகழ்த்த அருள் நீங்கப் பெற்றவர்கள் இப் பெருமக்கள். இவ்வாறு பெறுவது ஒரு சில பெருமக்களுக்கு முடிந்தது என்பதைக் கூற வந்த சேக்கிழார், திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் இதனை விவரிக்கின்றார்.

“.....

உவமை இலாக்கலைஞானம் உணர்வு அறிய
மெய்ஞ்ஞானம்

தவம்முதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார்

அந்நிலையில்”

(பெ 4-1973)

இப்பாடலின் படி பார்த்தால், உவமை இலாக் கலைஞானமும், அதன் பயனாக மனத்திடை தோன்றுகின்ற உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும் ஒரே வினாடியில் காழிப்பின்னையாருக்கு கிடைத்தது என்று கூறுகிறார். இவை அறிவின் துணை கொண்டு கற்றுத் தேர்ந்தமையால் கிடைத்தது அன்று என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகவே, ‘தாம் உணர்ந்தார்’ என்று மனத்தின் செயலாக இதனைக் கூறுகிறார் கவிஞர்.

இதுவரை கூறியவற்றால் உண்மையான கலை ஞானம் இறைஅடி போற்றும் மெய்ஞ்ஞானத்தை தரும் இயல்புடையது என்பதை அறிகிறோம். கலை ஞானத்தின் பயனாக உள்ள மெய்ஞ்ஞானத்தை ஒருவர் பெற்றுவிட்டார் என்றால், ஒன்று கலைகளைப் பயின்று அதனைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இன்றேல், கலைகளைப் பயிலாமலேயே இறைஅருளால் இம் மெய்ஞ்ஞானத்தை உணர்ந்து இருக்க வேண்டும். கண்ணப்பர் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர் ஆதலால், ‘கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்’ என்று கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

9. இளமை துறந்தார்

பெரியபுராணத்தில் காணப்பெறும் எல்லா அடியார்களும் இறையன்பு, குறிக்கோள் என்ற இரண்டிலும் தளராத ஊக்கமுடையவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அறிகிறோம். அப்பூதி அடிகள், திருநீலநக்கர், பெருமிழலைக்குறும்பர், உருத்திரபசுபதி போன்றவர்கள் தாம் மேற்கொண்ட வாழ்க்கையில் எவ்வித எதிர்ப்பையும் சந்திக்காமல் அதே நேரத்தில் தம் குறிக்கோளிலிருந்து தளர்ந்து விடாமல் வாழ்ந்து இறையடி அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள். சிறுத்தொண்டர், கண்ணப்பர், இளையான்குடிமாறர், கணம்புல்லர் போன்ற அடியார்கள் மிகச் சிறிய தடையையோ அன்றி மிகப் பெரிய தடையையோ சந்தித்து அதில் வெற்றி கொண்டு, உலகம் காணுமாறு தாம் பெற்ற வெற்றியை நிலைநாட்டினர். இவர்கட்கு வந்த சோதனை என்று கூறுவதைவிட, இவர்கள் குறிக்கோள் பயணத்தில் எதிர்பட்ட தடையாகும் இது என்று கூறினால் தவறில்லை. மகனைக் கறி சமைப்பதும், கண்ணை இடந்து அப்புவதும், பல நாள் உணவின்றி இருந்தும் பகலில் வித்திய செந்நெல் முளையை வாரிக் கொண்டுவந்ததும், தன் கூந்தலை விளக்கிலிட்டு எரிப்பதும் அனைவரும் காணக்கூடிய முறையில் நிகழ்ந்த தடைகளாகும்.

வேறு வகைப்பட்ட சோதனை

இவை இரண்டும் தொகுப்பிலும் அடங்காத ஒரு சோதனை அல்லது தடை ஒருவருக்கு வந்தது. அதனை எவ்வாறு அவர் எதிர்கொண்டார்? எவ்வாறு வெற்றி பெற்றார் என்பதைக் காண்பது பயன் உடைய செயலாகும்.

மனைவியார் ஊடல்

பழைய தில்லையம்பதியில் சட்டி, பானை செய்து விற்கும் வேட்கோவர் குடியில் பிறந்தவர்; உலோகத்தால் செய்யப்பெற்ற பண்ட பாத்திரங்கள் அதிகம் புழங்காத அந்நாளில் அனைத்துச் செயல்களும் மண் சட்டிகளிலேயே செய்யப் பெற்றன ஆதலால் சட்டி, பானை செய்பவர்களுக்கு நன்றாக வாணிபம் நடைபெற்ற காலம். அக்குடியில் பிறந்த ஒருவர், சிவபக்தியில் மேம்பட்டவர், சிவனடியார் கட்டுத் தேவையான திருவோடு செய்து தருவதில் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தவர். எல்லா வளங்களையும் பெற்றிருந்த அவர், சிவ பெருமான் இடத்து நீங்காத பக்தி கொண்டிருந்தாலும் அவனுடைய திருநீலகண்டத்தையே மிகவும் போற்றி வழிபட்டுவரலானார். அதற்கொரு காரணத்தையும் சேக்கிழார் கூறுகிறார். கடலில் புறப்பட்ட நஞ்சு, அகில புவனங்களையும் அழித்துவிடுமோ என்று அஞ்சிய நிலையில், சிவன் நஞ்சை குடித்துவிட்டார்.

அது அவருள்ளே செல்லாமல், கழுத்திலேயே தங்கிவிட்டது. அவருடைய செம்மேனியில் கருநஞ்சு நிலைத்துவிட்டமையின், அந்தக் கருமை, நீலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. நீலகண்டன் என்ற காரணம் பெரிதும் இறைவனுக்கு நிலைக்கலாயிற்று.

இளமைத் துடிப்பு, மேட்டுக்குடி மக்களுக்குரிய செல்வம். தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாத ஒரு சூழ்நிலை, இந்த நிலையில் வாழ்ந்தவர் திருநீலகண்டர் ஆதலால், தவறு செய்ய வாய்ப்பும் நிரம்ப இருந்தது.

அழகிய இளம் மனைவி வீட்டில் இருக்கவும், அந்தப் பெண்ணின்பத்தை வெளியே நாடினார், இவருடைய செயல் மனைவியார்வரை எட்டி விட்டது. அந்தக் காலத்தில், திருநீலகண்டரின் இச்செயல் புதுமையானது என்றோ, பெருந்தவறு என்றோ யாரும் கருதவில்லை.

பிறர் எங்ஙனம் கருதினார்களோ தெரியாது, ஆனால், திருநீலகண்டரின் மனைவியார் இந்த நிகழ்ச்சியில் மிகப் பெரிய அதிர்ச்சி பெற்றுவிட்டார். சாதாரணமாகக் கணவன் மனைவியரிடையே ஊடல் தோன்றுவதும் அதன் தரத்திற்கேற்பச் சில பல நாட்கள் நீடிப்பதும் பின்னர் அவ்ஊடல் மறைவதும் இவ்ஊடக இயற்கையேயாம். இத்தகைய ஊடல் எக்காரணம் பற்றியும் வரலாம். காரணமின்றியும் வரலாம். வாழ்க்கைச் சுவையூட்டுவதற்காகவே

தோன்றுவ தாதலின், 'உப்பு அமைந்தற்றால் புலவி' என்கிறான் வள்ளுவன். அதாவது, ஒருசாப்பாட்டிற்கு உப்பு எவ்வளவு தேவையோ அதுபோல் புலவியும் அதாவது ஊடலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதாகும்.

திருநீலகண்டரின் மனைவிக்கு வந்த ஊடல் ஆழமானதாகும். தன்னை விட்டுவிட்டுக் கணவன் வேறொருத்தியிடம் சென்றான் என்றால் அது தனக்கிழைக்கப்பட்ட அவமானம் என்றுதான் மனைவி நினைப்பாள். ஆனால், இவர் தம்மைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், பெண் குலத்திற்கே இழைக்கப்பட்ட அவமானம் என்று நினைத்து விட்டார். ஒரு பெண்ணுக்குச் செய்யப்பட்டாலும் நூறு பெண்களுக்குச் செய்யப்பட்டாலும் மான பிரச்சினை ஒன்றுதான். தம்மைவிட்டுக் கணவன் வேறொருத்தியை நாடியதால் தம்முடைய மானம் மட்டும் போனதாக அவர் கருதவில்லை. பெண்குலம் முழுவதற்கும் மானம் போய்விட்டதாகவே கருதினார். இந்த எண்ணம் அவருடைய ஆழ்மனத்தில் நிறைந்து இருந்தமையால்தான் பின்னர், 'என்னைத் தொடாதீர்!' என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக 'எம்மை' என்று கூறிவிடுகிறார்.

தப்புக் கணக்கு

சாதாரண ஊடலாக இருப்பின் அம்மகளிர் எவ்விதப் பணியையும் நிறைவேற்றாமல் முடங்கிக் கிடப்பர்.

பிறருடைய கவனத்தைக் கவர்தற்கு இது தக்க வழியாகும். ஆனால், திருநீலகண்டரின் மனைவியோ, தம்முடைய ஊடற்காலத்திலும் செய்யவேண்டிய பணி அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் செய்தார். அவருடைய பெண் உணர்வு அவமானப்படுத்த பட்டமையின், மனைவியாக இருக்க மறுத்துவிட்டார். இப்படிச் சில நாட்கள் செல்லுகின்றன. திருநீல கண்டரைப் பொறுத்தமட்டில் மனைவியாரின் கோபம் நாளாவட்டத்தில் கணிந்துவிடும் என்று கருதிக் காத்திருந்தார். அம்மையார் சினம் தணிவதாக இல்லை. மானம் போய்விட்டது என்று கருதியதால் வந்த சினம். போன மானம் திரும்பிவரப் போவதில்லை, ஆதலால் அவருடைய சினமும் தணிவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. அம்மையாரின் மனவேறுபாட்டின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத திருநீலகண்டர் நாட்கள் செல்லச் செல்ல மனைவியின் சினம் தணிந்துவிடும். என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டார்.

‘திருநீலகண்டம்’

அதன்பயனாக, ஒருநாள் மனைவியிடம் நெருங்கிப் பல வேண்டுதல்களைக் கூறி அவரை அணைவதற்காக நெருங்கியவுடன் சற்றும் எதிர் பாராத ஒரு நிகழ்ச்சி அங்கு நடை பெற்று விட்டது. திருநீலகண்டரைப் பார்த்து, அவருடைய மனைவியார்,

தீண்டுவீர் ஆயின் எம்மைத்
திருநீலகண்டம்'

(பெ. 4-365)

திருநீலகண்டத்தின் பெயரிலேயே தம் முழு
உயிரையும் வைத்திருப்பவரும் இறைவனைவிடத்
திருநீலகண்டத்தையே தம்மால் விரும்பப்படும்
பொருளாகக் கொண்டவருமான திருநீலகண்டருக்கு
அம்மையாரின், 'எம்மைத் தீண்டுவீர்'யின்
தீருநீலகண்டம்' என்ற மூன்று சொற்களும் பெரிய
இடியாகத் தலையில் இறங்கிவிட்டன.

இந்தச் சொற்கள் அவரை என்ன செய்தன
என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்:

ஆகியார் நீல கண்டத்து
அளவு தாம் கொண்டஆர்வம்
பேதியா ஆணை கேட்ட
பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி.
“ஏதிலார் போல நோக்கி,
எம்மை என்றதனால் மற்றை
மாதாரர் தமையும் என்தன்
மனத்தினும் தீண்டேன்” என்றார்.

(பெ. 4-366)

இப்பாடலின் முன்னிரண்டு அடிகள் நீலகண்டரின்
வாழ்க்கைக் குறிக்கோளும், இப்பொழுது நடந்த
நிகழ்ச்சிகளும் மோதுகின்ற ஒரு நிலையை

உணர்த்துகின்றன. இறைவனுடைய திருவடிவின் பல்வேறு உறுப்புகளில் நீலகண்டமும் ஒன்றாகும். ஏனைய உறுப்புக்கள் அவ்உடலுடன் ஒட்டியவை. கண்டம் அல்லது கழுத்து நீலமான நிகழ்ச்சி இடையே வந்தது. ஆனாலும் அந்தக் கழுத்து நீலமான பிறகு 'நீலகண்டம்' என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றது. காரணம் என்னவெனின், அந் நஞ்சு இறைவனின் உள்ளே சென்றிருப்பின் அங்குத் தங்கியிருக்கும் பதினான்கு உலகங்களையும் அழித்திருக்கும். ஆதலால் அது கீழே இறங்கிச் செல்லாமல் கழுத்தளவிலேயே நிற்குமாறு செய்துவிட்டார். எனவே, நீலகண்டம் என்றால் பிறருடைய துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு உரிய ஓர் அடையாளமாக, குறியீடாகக் (symbol) கருதப்பட்டது.

இவ்வளவு ஆழமான கருத்தை மனத்தில் கொண்டுதான் திருநீலகண்டர், இறைவனுடைய அப்பெயரிடத்து எல்லையில்லாத பக்தி கொண்டு இருந்தார். அப்பெயரினிடத்துத் தம் உயிரையே வைத்திருந்தார் ஆதலின், அம்மையார் 'திரு நீலகண்டம் ஆணை எம்மைத் தொடாதீர்' என்று கூறியவுடன் ஒரே வினாடியில் வேற்று மனிதராக மாறிவிடுகிறார்.

இறைவனுடைய பெயர்கள் உயிர்களைத் துன்பக் கடலிடையே தோணித் தொழில் பூண்டு கரை

ஏற்றுவன என்ற நாவரசர் பெருமானின்
பாடலுக்கேற்ப அம்மையார் பயன்படுத்திய
'திருநீலகண்டம்' என்ற சொல், அவருடைய
கணவராகிய வேட்கோவரை மிகப் பெரிய
உயரத்திற்குத் தூக்கிவிட்டுவிட்டது.

'பேதியா ஆணை'

திருநீலகண்டம் என்ற ஆணையைப், 'பேதியா
ஆணை' என்று சேக்கிழார் சொல்வதன் காரணம்
யாது? சற்று நிதானமாகவும் விரிவாகவும் சிந்திக்க
வேண்டிய இடமாகும் இது.

'பேதியா ஆணை' என்ற தொடர் வருகின்ற
இரண்டடிகளையும் காண்பது நலம்.

ஆதியார் நீலகண்டத்து

அளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்

பேதியா ஆணைகேட்ட

பெரியவர்

இப்பாடல் சிக்கலாக உள்ளது என்பது ஒருதலை.
எனவே, உரை எழுதிய பலரும் தங்கள் தங்கள்
கருத்துக் கேற்ப எழுதிச்சென்றனர் என்பதையும்
அறிதல் வேண்டும். இரண்டடிகட்கும் பின்வருமாறு
பொருள் செய்தல் ஓரளவு பொருத்தமாக இருக்கும்
என்று கருதுகிறேன். ஆதியார்—எல்லாவற்றிற்கும்
மூலமாக இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய;

நீலகண்டத்து—நீலகண்டத்தினிடத்து; தாம் கொண்ட ஆர்வம்—தாம் வைத்திருக்கின்ற ஆர்வத்தினது அளவு எத்தகையது என்பதை; பேதியா ஆணை—பிரித்து, வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற ஆணையை; கேட்ட பெரியவர்—காதால் கேட்ட பெரியவர்; என்பதே இந்த இரண்டடி களுக்குரிய பொருத்தமான பொருளாகும்.

இவ்வாறு பொருள் சொல்வதற்குரிய காரணம் வருமாறு: பல சமயங்களில் ஒரு பொருளிடத்து ஒருவன் வைத்திருக்கின்ற பற்று, ஆசை, பக்தி என்பவற்றை அவனேகூட அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலை இருக்கும். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் அடிமனத்தின் ஆழத்தில் உறங்கிக் கிடக்கும் இந்த உணர்வு எத்தகையது என்பதை அறியவேண்டுமானால், அதற்கொரு சோதனை வேண்டும். திருநீலகண்டரின் ஆழ்மனத்தில் நிறைந்து கிடந்த ஒன்று, இறைவனுடைய திருநீலகண்டத்தில் அவர் கொண்டிருந்த ஆர்வமே ஆகும். அந்த ஆர்வத்தின் அளவு எத்தகையது என்பதை அவரே அறிந்திருக்கவில்லை. இப்பொழுது ஆற்று வெள்ளம் போல், அவரது ஆழ்மனத்தில் அடங்கிக் கிடக்கின்ற பக்தி, அம்மையாரின் ஆணையைக் கேட்டவுடன் பொங்கி எழுகின்றது. 'அளவை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற ஆணை' என்று தெய்வச் சேக்கிழார் கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தமானது! இந்த ஆணை

இல்லையானால் அவர் கொண்டிருந்த நீலகண்ட பக்தி அவருக்கும் இறைவனுக்கும்மட்டும் தெரிந்ததாய் அம்மட்டோடு நின்று மறைந்திருக்கும். அந்த அளவு எத்தகையது என்பதை வேதித்து (வேறுபடுத்தி)க் காட்டுவதற்காகத் தோன்றிய ஆணை, என்று கூறுவதால், இந்த ஆணையின் ஆற்றல் எத்தகையது, ஆணையைக் கேட்டு அஞ்சி அகன்றவர் எத்தகையவர் என்பதையெல்லாம் காட்டுதலின், 'பேதியா ஆணை' — வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற ஆணை என்ற பரந்த பொருளில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்.

என்னை—எம்மை

சேக்கிழார் கூற்றை ஒரு வினாடியில் மறந்து விட்டு, நடந்தவற்றைமட்டும் கற்பனையில் கொண்டு பார்த்தால், சிலவற்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். எவ்வளவு முயன்றும் சிலவற்றை ஏன் என்று விளங்கிக் கொள்ள முடியாது.

நடைபெற்றது உலகியலில் எல்லா இடங்களிலும் அன்றாடம் நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிதான். மேட்டுக் குடியில் பிறந்த ஓர் இளைஞன், பரத்தையிடம் செல்வது, மனைவியிடம் குறை இரந்து மன்னிக்கு மாறு வேண்டுவது, வாழ்க்கையில் அன்றாடம் நிகழும் ஒன்றாகும். அப்படி என்றால், திருநீலகண்டர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த இந்தச் சாதாரணச்

சம்பவத்திற்கு ஒரு புராணம் பாடவேண்டுமா என்ற வினாத் தோன்றினால், அது நியாயமானதே ஆகும்.

இந்நிகழ்ச்சி எங்கும் நடைபெறுவ தாயினும், தமிழகத்தில் வாழும் ஒரு பெண், 'என்னைத் தொடாதே' என்று கூறுவாளே தவிர, 'எம்மைத் தீண்டுவீராயின்' என்று கூறும் மரபு இல்லை. அப்படியானால், அடக்கமே உருவான அப் பெண்ணின் வாயில் 'என்னை' என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக 'எம்மை' என்ற சொல் வந்தது ஒரு புதுமைதான்.

சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்கள் இது ஏதோ வாய்த் தவறுதலாக 'என்னை' என்பதற்குப் பதிலாக 'எம்மை' என்று கூறிவிட்டார். ஆகவே, அதைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டியதில்லை என்ற முறையில் தான் அனைவரும் பொருள் கொள்வர். அவ்வாறு பொருள் கொள்வதிலும் தவறில்லை. ஏனென்றால், இதைக் கூறிய திருநீலகண்டரின் மனைவி தன்மைப் பன்மையாக இதனைக் கூறவில்லை. 'என்னைத் தொடதீர்! திருநீலகண்டம் ஆணை!' என்று கூறவந்தவர், 'எம்மை' என்று கூறிவிட்டார். நிச்சயமாக உலகத்தில் உள்ள பெண்களையெல்லாம் தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு, 'பெண்கள் ஒருவரையும் தொடாதீர்!' என்ற பொருளில்

அம்மையார் இதனைச் சொல்லவில்லை என்பது
தெளிவு. அப்படியானால்,

பேதியா ஆணை கேட்ட
பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
ஏதிலார் போல நோக்கி,
'எம்மை என்றதனால் மற்றை
மாதாரார் தமையும் எந்தன்
மனத்தினும் தீண்டேன்' என்றார்

என்று சேக்கிழார் பாடுவதன் நோக்கம் யாது?
'எம்மை' என்ற சொல்லை, அம்மையார்
வேண்டுமென்றோ தம் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும்
சொல் என்றோ கருதி, 'எம்மை' என்ற சொல்லைப்
பயன்படுத்தவில்லை. அது வாய்தவறி வந்த
வார்த்தைதான். எனினும், அந்த ஒரு வார்த்தை,
திருநீலகண்டரின் வாழ்வில் ஒரு மாபெரும்
மாற்றத்தைச் செய்ய ஏதுவாய் அமைந்துவிட்டது.

ஒரு வினாடியில் 'பெரியவர்' ஆனது

அம்மையாரின் கூற்றில் அமைந்திருந்த இந்தச்
சொல்லைக்கேட்டவுடன் நிகழ்ந்தது யாது என்பதைச்
சேக்கிழார் மிக அற்புதமாக விளக்குகிறார்.
சிவநேயச் செல்வராய், சிவனடியார்களிடம் அன்பு
பூண்டவராய், திருநீலகண்டத்திடம் ஈடு இணையற்ற
பக்தி கொண்டவராய்த் தில்லை மூதூரில் வாழ்ந்த
வேட்கோவரான ஒரு சராசரி அடியார் ஒரே

வினாடியில் பெரியவராகிவிடுகிறார். அது எப்படி ஒரு வினாடியில் பெரியவராவது? வள்ளுவன் குறளை நினைவிற்கு கொண்டுவருவது நலம். 'செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்' என்பதுதானே பெரியவர்களுக்குரிய இலக்கணம்? இப்பொழுது தில்லையில் வாழ்ந்த வேட்கோவரான ஒரு சராசரி மனிதர், 'எம்மைத் தொட்டால் திருநீலகண்டம் ஆணை' என்ற சொற்களைக் காதில் கேட்கிறார். ஒரு மனைவியானவள் கோபத்தில் பேசுவதற்கு எல்லாம் பொருள் செய்யத் தொடங்கினால் உலகம் நடைபெற முடியாது. ஆகவே தான் காதலர்கள் செய்து கொள்ளும் சத்தியத்திற்கும் கணவன் மனைவியர் ஊடலில் செய்துகொள்ளும் ஆணைக்கும் பொருள் செய்யக்கூடாது என்று உலகிடை உள்ளோர் கூறுவர்.

திருநீலகண்டர் நம்மைப்போல் சாதாரண மனிதராய் இருந்து, மனைவியின் இந்தச்சொற்களுக்கு அதிக மதிப்புத் தராமல் மனைவியைத் தொட்டிருந்தால், மனைவியார் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது என்பது உண்மைதான். அவ்வாறு செய்யாமல், அம்மையாரின் ஆணையில் குறிக்கப் படாத ஒரு பொருளை, அந்த ஆணையை வைத்த அந்த அம்மையார்கூடக் கனவிலும் கருதாத ஒரு பொருளை, இப்பொழுது திருநீலகண்டர் அந்த ஆணையில் ஏற்றிக் காண்கிறார். அவ்வாறு கூறக்

காரணம் யாது? சரியோ, தவறோ அந்த 'எம்மை' என்ற சொல் 'திருநீலகண்டம்' என்ற சொல்லோடு சேர்ந்தல்லவா வந்துவிட்டது! சாதாரண காலத்தில் எம்மை என்ற சொல்லுக்கு இப்படிப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய தேவையில்லை. இப்பொழுது திருநீலகண்டத்தோடு சேர்ந்துவந்தமையின், அச் சொல்லைக் காதில் கேட்டவுடனேயே தில்லை வேட்கோவர், திருநீலகண்டர் என்ற பெரியவராகி விட்டார் என்கிறார் சேக்கிழார். ஆணை கேட்ட பெரியவர் என்று சேக்கிழார் பாடுவது அவருடைய பக்தியின் விளைவாக வந்ததா, அடியார்களைப் புகழ்ந்து சொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தில் வந்ததா என்று பார்த்தால், இல்லை என்பது விளங்கும்.

மனிதராகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அறுவகைக் குற்றங்களிலிருந்து விடுதலையாவது கடினம். அதுவும், முற்றிலும் விடுதலை ஆவது என்பது நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இம்மாதிரி நிலையில் பொருள் வளம் மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவர்—யாருடைய தயவுக்காகவும் தம் வழிகளை மாற்றிக் கொள்ளத் தேவையில்லாத ஒருவர் இந்த அறுவகைக் குற்றங்களிலும் மிக ஆழமானதான காமக் குற்றத்திலிருந்து விடுபடுகிறார் என்றால், அது ஈடுஇணையற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி ஆகும். ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணினிடத்து இம்மாதிரி மனம் கொண்டார் என்றால், ஒருவேளை

அதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், 'எம்மை' என்றதனால், வேறு எந்த ஒரு பெண்ணையும் மனத்தினாலும் தீண்டேன் என்ற முடிவுக்கு ஒருவர் வருகிறார். இத்தகைய முடிவுக்கு அவர் வரக் காரணமாய் இருந்தது 'எம்மை' என்ற ஒரு சொல்லே ஆகும். இந்த ஒரு சொல், ஒரு மனிதனை அறுவகைக் குற்றங்களில் இருந்தும் விடுதலை செய்து, உலகிடை அவரை வாழவைத்தது என்றால், இதற்குரிய பெருமை அச்சொல்லுக்கா? யாருக்கென்று சொல்வது. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இதற்குரிய பெருமை முழுவதும் அந்த சொல்லைக் கேட்டவுடன், முழுத் துறவு பூண்ட திருநீலகண்டருக்கே பொருந்தும். ஆகையால்தான் 'சேக்கிழார், ஆணைகேட்ட பெரியவர்' என்று சொல்கிறார்.

தனிச் சிறப்பான வைராக்கியம்

இம்மாதிரி சூழ்நிலைகளில் பலருக்கு இத்தகைய வைராக்கியங்கள் தோன்றுவதுண்டு. அவற்றை மயான வைராக்கியம், பிராண வைராக்கியம், பிரசவ வைராக்கியம் என்று கூறுவர். அதாவது ஒரு சில வினாடிகள் தீவிர வைராக்கியமாக வெளிப்பட்டு, சில நாழிகைப் பொழுதில் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துபோகின்ற 'வைராக்கிய'ங்களையே மேலே சொன்னவாறு குறிப்பிடுவர். திருநீலகண்டரின் வைராக்கியம் இரண்டு வகையில் ஈடு இணையின்றிச் சிறப்புற்று விளங்கியது. ஒன்று, மிக இளமையில்

தோன்றிய இந்த வைராக்கியம் அவர் முதுபெரும் கிழவராக ஆகின்றவரையில் நீடித்தது என்பது ஒரு சிறப்பு. ஒரு வேளை இந்த வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டவுடன் அவர் மனித சஞ்சாரமே இல்லாத இமயமலை உச்சிக்குச் சென்று அங்கே வாழ்ந்து இருந்தால், வேறு வழியின்மையின், இந்த விரதம் சாத்தியமாகலாம். ஆனால், தில்லை வேட்கோவர் அழகிய இளம் மனைவியுடன் ஒரே வீட்டில் இருந்து கொண்டே இத்தகைய விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தார் என்றால், அது உலக வரலாற்றில் வேறு எங்கும் காணப்படாத ஒரு சிறப்பாகும்.

கணவன், மனைவி இருவரும் என்ன காரணத்தாலோ இத்தகைய கடுமையான ஒரு விரதத்தை மேற்கொண்டு ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். வேறு யாரும் அவ்வீட்டில் அவருடன் வாழ்ந்ததாக வரலாறு குறிக்கவில்லை. அவ்வாறானால் இவருடைய விரதத்திற்குக் கேடு வராமல் பாதுகாக்க வெளியுதவி யாருமில்லை என்பது விளங்குகிறது. அவர்களுக்கு அவர்களே காவலாக அமைந்திருந்தனர் என்பது எல்லாவற்றையும்விடத் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பிறரிடம் பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத இத்தகைய கடுமையான விரதங்கள் ஒருவரை மன இறுக்கம் காரணமாக நிலைகுலையச் செய்து விடும் என்பது இற்றைநாள் மனவியலார் கூறும்

கருத்தாகும். ஆழ்மனத்தின் அடியில் வெளியில் சொல்ல முடியாத, பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத குற்ற உணர்வு இருக்குமேயானால், எத்தகைய வலுவுடைய மனிதனையும் அது நிலைகுலையச் செய்துவிடும். அப்படியானால் திருநீலகண்டரையும், அவருடைய மனவியையும் நிலைகுலையச் செய்யாமல் அமைதியான வாழ்க்கை பல்லாண்டுகள் வாழுமாறு செய்தது எது? அவர்கள் ஆழ்மனத்தில் குற்ற உணர்வாக இது படியவில்லை. அதனெதிராகத் தங்கள் வாழ்வு முன்னேறுவதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு படியாக இம்முயற்சியை மேற் கொண்டனர், ஆதலால், மன இறுக்கத்திற்கோ, அதன்வழியாக வரும் எந்த ஒரு நோய்க்கோ இங்கு இடமே இல்லை.

பிறழ்ந்திருந்தால்.....

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மகாத்மா இந்தச் சோதனையை மேற்கொண்டார் என்பது உண்மை தான். ஆனால், அப்பெருமகனார் இச் சோதனையை மேற்கொள்ளும்பொழுது அவருக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்துவிட்டனர். திருநீலகண்டரின் நிலை வேறு விதம். இத்தகைய ஒரு சோதனையில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அவர் தள்ளப்பட்டார் என்பது உண்மைதான். ஒருவர் விரும்பாமலே இத்தகைய சோதனையில் ஈடுபடமுடியுமா? திருநீலகண்டர்

‘எம்மை’ என்ற சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் மனைவியைமட்டும் குறிக்கும் சொல்லாக அதனை நினைத்திருப்பின் யாரும் அவர்மேல் குறைகூற முடியாது. அன்றியும், யாருக்கும் தெரியாமல் தொடங்கப்பட்ட இம்முயற்சி இடையே தடைப்பட்டிருப்பினும், திருநீலகண்டரைக் குறைகூற யாரும் துணியமாட்டார்கள். விசுவாமித்திரன் கதையும், மச்சகந்தி பரிமளகந்தி ஆன கதையும், இந்தியா முழுவதும் அறியப்பட்ட கதைகள்தாமே! அப்படியிருக்கத் திருநீலகண்டர் தம் வைராக்கியத்தில் ஒரு முறை பிறழ்ந்திருந்தால், உலகம் முழுகிப் போயிராது. ஆனால், அப்பெருமகனார் அவ்வாறு செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன?

மாதரைத் தீண்டாமையா, திருநீலகண்டப்பற்றா?

மிக ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய பகுதியாகும் இது. இறைவனுடைய அருள் துணை இல்லாமல், பொறி புலன்களை அடக்குதல் என்பது ஏறத்தாழ இயலாத காரியம். விசுவாமித்திரர் போன்றோர் தோல்விக்கு இதுவே காரணம் என்பதை அறிதல் வேண்டும். திருநீலகண்டரின் குறிக்கோள் எதுவாக இருந்தது? மாதரை மனத்தாலும் தீண்டாமல் இருக்கின்ற ஒரு விரதத்தை அவர் மேற்கொண்டாரா அல்லது தம் உயிரினும் மேலாக மதித்த திருநீல

கண்டத்தின்மேல் ஆணையிடப்பட்டதால் அதனைப் பெரிதாக மதித்தாரா? ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் ஓர் உண்மை விளங்கும். அவரது தலையாய குறிக்கோள் நீலகண்டத்திடம் அவர் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற ஈடுபாடே ஆகும். இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார், 'ஆதியார் நீலகண்டத்து அளவு தாம் கொண்ட ஆர்வம்' என்று கூறுகிறார். அந்த அம்மையார், இந்தத் திருநீலகண்டத்தோடு சேர்த்து வேறு எதனைக் கூறியிருந்தாலும் அதனை உடனே வேட்கோவர் செய்திருப்பார்.

இரண்டுக்கும் ஆணிவேர்

பொறிபுலன்களை வெல்வது கடினம். காமத்தை வெல்வது உயிர்களுக்கு இயலாத ஒன்று. இவை இரண்டையும் ஒருவர் ஒரே வினாடியில் மேற்கொண்டு, வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிக்கிறார் என்றால், அந்த விரதத்திற்கு ஆணிவேர் எங்கோ இருத்தல் வேண்டும். அந்த ஆணிவேர்தான், நீலகண்டத்தின்மேல் வேட்கோவர் கொண்டிருந்த அளவில்லாத ஆர்வம் ஆகும். இதுகாறும் கூறியவற்றை ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டால் தில்லை வேட்கோவர் எவரும் செயற்கரிய மாபெரும் செயலைத் திருநீலகண்டத்தின்மேல் கொண்ட ஆர்வம் காரணமாகச் செய்துமுடித்தார் என்பதை அறியலாம்.

தில்லைக் கூத்தன் பங்கு / பணி

இந்நிகழ்ச்சி நிகழ்க் காரணமாக இருந்தது அவரது திருநீலகண்ட பக்தி அல்லவா? அப்படி ஒரு பக்தி இருந்தால், எதனையும்—எத்துணை இயலாத ஒன்றையும்—பொறி புலன்களை இந்த உலகில் வாழும் பொழுதே வென்று வாழமுடியும் என்பதை உலகத்தார்க்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டிய கடமை தில்லைக் கூத்தனைச் சேர்ந்த தாகிவிட்டது. வேட்கோவர் தம் கடமையைச் செய்துமுடித்தார். தில்லைக் கூத்தன் தன் பணியைத் துவங்குகின்றான். கதை பலரும் அறிந்த ஒன்றாதலின், விரிவாகச் சொல்லத் தேவையில்லை.

வேதியர் வடிவுடன் வந்த கூத்தன் பழைய ஓடு ஒன்றை வேட்கோவரிடம் கொடுத்து, பொன்னினும், மணியினும் போற்றவேண்டுவது இது (பெ.பு—375) என்று கூறி, அந்தப் பழைய ஓட்டைப், பத்திரமாக வைத்துக் கொள் என்று கூறினார். ஒரு பழைய ஓட்டைக் கொடுத்துவிட்டு வந்த கிழவன், பொன்னினும், மணியினும் போற்றவேண்டுவது என்று கூறிய பொழுதே, திருநீலகண்டர் இதுபற்றிச் சந்தேகித்திருக்க வேண்டும். அப்பாவி ஆகிய அவர் இதுபற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை.

‘தந்து நில்’

கிழவன் பல்லாண்டுகள் கழித்து நீலகண்டரிடம் வந்து நிற்கின்றான். பாவம், நீலகண்டர் பல்லாண்டுகள்

கழிந்தமையின் அந்தக் கிழவனை இன்னான் என்று கூடப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. வந்தவன் பேச்சைத் தொடங்கும்பொழுதே ஆத்திர மூட்டும் வகையில் பேசுகிறான்.

“முந்தைநாள் உன்பால் வைத்த
மொய் ஒளி விளங்கும் ஓடு
தந்துநில்’ என்றான்.....”

(பெ 4-379)

ஒரு பொருளைக் கொடுத்துவிட்டு, பின்னர்க் கேட்பவர்கள்கூடப் பல முறை கேட்டும் தரா விட்டால் கடைசியாக, ‘இதைக் கொடுத்துவிட்டு மறுவேலை பார்’ என்று பேசுவது இன்றும் உலக மரபு தான்.

அப்படி இருக்க, தான் இன்னான் என்பதையே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாத வேட்கோவ ரிடம் ‘தந்து நில்’ அதாவது ‘கொடுத்து விட்டு மறுவேலை பார்’ என்று பேசுவது, பக்கத்தில் நிற்பவர் யாராக இருப்பினும் அவருடைய ஆத்திரத்தை வெளிக்கொணரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த உரையாடல் நடைபெறும் பொழுது, தாம் பாதுகாவலுடன் வைத்த ஓடு மறைந்து போன செய்தி வேட்கோவருக்குத் தெரியவே தெரியாது. அப்படி இருந்தும், கிழவன் ‘தந்துநில்’ என்று

சொல்லும்பொழுது வேட்கோவர் கோபிக்கவே
இல்லை.

இரண்டாவது நிலை, ஓட்டைத் தேடி அது
எங்கும் காணாமையால் கிழவனிடம் வேண்டிக்
கொள்கின்ற நிலை. ஓடு காணாமல் போனது
உண்மைதான். ஆனால், வசதிமிக்க வேட்கோவர்
பாதுகாவலுடன் வைத்த ஓடு எப்படிக் காணாமல்
போயிருக்க முடியும் என்ற ஐயம் இன்றும் நம்
மனத்திடையே உள்ளது. வந்தவன் ஒரு படி மேலே
சென்று, 'ஓட்டை நீ திருடிக் கொண்டாய். ஆகவே,
உன்னை வளைத்து நீதிமுன் நிறுத்தி உன் திருட்டுத்
தனத்தை வெளியிடப் போகிறேன்' என்று ஒன்றன்
பின் ஒன்றாய் இல்லாத பழிகளையெல்லாம் கிழவன்
அடுக்குகிறான். இதற்குரிய காரணம் யாது?

வாழ்நாள் முழுவதும் இறைத்தொண்டு செய்
வதிலும் அடியார்க்கு வேண்டுவன செய்வதிலும்
சிறப்பாகத் திருவோடு செய்வதிலும் ஈடு இணையற்று
விளங்கிய வேட்கோவரிடம் வந்த கிழவன், இல்லாத
பழிகள் இத்தனையைச் சுமத்துவதன் நோக்கம் யாது?

ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இறைவனுடைய பரம
கருணை இங்கே வெளிப்படுதலைக் காணலாம்.
பொறிகளை அடக்கி, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி
வாழ்தல் மிகப் பெரிய செயலாகும். இறையன்பு

காரணமாகத் தாம் ஒரு குறிக்கோளை மேற்கொண்டு பொறிபுலன்களை அடக்கி வாழ்தல் முன்னையதை விடச் சிறப்புடையதாகும். இளமை, இளமைக்குரிய பெருஞ்செல்வம், அழகுடைய மனைவி இத்தனையும் வைத்துக்கொண்டு, காடு முதலியவற்றிற்கு ஓடிச் செல்லாமல் இவற்றிடையே வாழ்ந்து காமத்தை வெல்லுதல் கற்பனைக்கு அடங்காத அற்புதமாகும். இவை அனைத்தையும் தில்லை வேட்கோவர் செய்து, திருநீலகண்டர் என்ற காரணப் பெயரையும் பெற்று விட்டார். அப்படியானால், களத்து நஞ்சு ஒளித்தவன், கிழவேதியனாய் எதிரே நின்று 'என் ஓட்டைத் திருடிக்கொண்டாய்' என அடாப் பழி சுமத்தும்போதுகூட, நீலகண்டருக்குச் சினம் வரவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் திருநீலகண்டர் சினமடைந்திருந்தாலும் எதிரே நின்று அடாப் பழி கூறும் கிழவனை ஏசியிருந்தாலும் நையப்புடைத்து இருந்தாலும் அவர்மேல் யாரும் தவறு கூறார்.

அப்படியிருக்க, கிழவன் இத்தனை பழிகளைச் சுமத்தி 'உன் மகன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கு' என்று கூறுகிறான். வேட்கோவர், அவ்வாறு செய்யப் 'பொய்யில் சீர்ப் புதல்வன் இல்லை' என்று கூறவும், அந்த வார்த்தைக்காகக் காத்திருந்தவன் போலக் கிழவன், 'உன் மனைவியின் கையைப் பற்றி மூழ்குவாயாக' என்ற அளவுக்குத்

திருநீலகண்டரை வெருட்டியதால் இறைவன் என்ன பயனைப் பெற்றான்?

பள்ளிச் சோதனை போலவா?

பெரியபுராணத்தின் உட்கோளை புரிந்துகொள்ளாமல் பலர் இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில், 'இறைவன் அடியார்களைச் சோதனை செய்வதற்காக இவ்வாறு செய்தான்' என்று கூறுவதையும் எழுதுவதையும் கண்டுள்ளோம். பாவம்! தங்களுக்குக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் ஆண்டு முடிவில் சோதனை செய்வது போலவே, இறைவனும் சோதனை செய்கிறான் என்கிறார்கள் இவர்கள். சோதனை செய்யும் நிலையில் இருப்பவன் இறைவனாக மாட்டான். பின்னர் ஏன் இவை நடைபெறுகின்றன. இரண்டு காரணங்களுக்காக இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. ஒன்று, மாபெரும் தீரச் செயல்களைச் செய்த இந்த அடியார்களிடம் அவர்களையும் அறியாமல் ஏதோ ஒரு மாக உள்ளே இருந்துகொண்டு அவர்களை வளரவிடாமல் செய்கிறது. இறுதியாக உள்ள அந்த மாசைப் போக்கத்தான் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் இறைவன் அருளால் நிகழ்கின்றன. 'நினைந்து உருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்' என்று பழுத்த அனுபவ ஞானியாகிய நாவரசர் பெருமான் கூறுவது இங்கு நினையத் தக்கது.

இதை விளக்க, இதுவரை கண்ட இரண்டு வரலாறுகளை எடுத்துக்கொள்வது நலம் பயக்கும். 'வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்' என்று இறைவனாலேயே விளிக்கப்படும் பெருமை வாய்ந்தவர் திருநீலகண்டர். காமத்தை வென்று மனைவியோடு பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்துவிட்ட அவரது ஆழ்மனத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் தாம் மேற்கொண்ட பணியில் பெற்ற வெற்றி காரணமாக ஓரளவு அகந்தை தோன்றி இருக்கலாம். அதை எந்த அளவு வேட்கோவர் போக்கியுள்ளார் என்பதைக் காட்டத்தான் கிழவன், இல்லாத பழியையெல்லாம் சுமத்தி, இறுதியாகக் அப் பெருமான் வாழ்நாள் முழுவதும் மறைவாக காத்து வைத்திருந்த சபதத்தை உலகறியக் கூறுமாறு செய்து விட்டான்.

வேட்கோவர் உள்ளத்தில் கடுகளவாவது அகந்தை இருந்திருப்பின், கிழவர் சுமத்திய பழிகளைக் கண்டு சினம் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கும். எந்த நிலையிலும் திருநீலகண்டர் மனத்தில் சினம் தோன்றவே இல்லை என்றால், ஐம்பொறிகளை வென்றதோடுமட்டு மல்லாமல் அந்தக்கரணங்கள் நான்கையும் வென்றுவிட்ட தனிப்பெருந் தலைவராக அவர் விளங்குவதைக் காணலாம்.

ஒற்றுமையுடைய வரலாறுகள் மூன்று

சிறுத்தொண்டருக்கும் இப்படி ஒரு சூழ் நிலையை இறைவன் உண்டாக்குவதை காணலாம். சிறுத்

தொண்டர், திருநீலகண்டர், ஏயர்கோன்கலிக்காமர் ஆகிய மூவருடைய வரலாறுகளும் ஒரு விதத்தில் ஒற்றுமை உடையவை. திருநீலகண்டர், சிறுத் தொண்டர் ஆகிய இருவரும் செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்தார்கள் என்பதைப் பலரும் அறிவர். ஏயர் கோனுடைய வரலாறு பலரும் அறியாத ஒன்றாகும். சுந்தரர் இறைவனிடம் அதிக உரிமை பாராட்டினார், அந்த உரிமை காரணமாக அவர் பல தவறுகளைச் செய்தார் என்று நம்பிய ஏயர்கோன் அவரைக் கண்ணால் பார்ப்பதும் பாவம் என்ற முடிவுடன் இருந்தார். அவருக்குச், சூலைநோயைக் கொடுத்த இறைவன் ‘சுந்தரர் வந்தால்தான் அச்சூலை நோய் தீரும்’ என்று கனவிடைக் கூறினார். சீறி எழுந்த ஏயர்கோன் “ஐயனே! உமக்குப் பரம்பரையாக அடிமை செய்யும் எங்களுக்கு ஒரு தீமை வந்தால் அதைப் போக்குவது உம்முடைய கடமை ஆகும். அதை விட்டுவிட்டு நீரே விரும்பிப் போய் ஓர் அடியானைப் பிடித்து அவனைத் தோழனாகவும் கொண்டீர். ஆனால், அவன் வந்து என்னுடைய சூலையைப் போக்குவதைவிட நான் இதனோடு இறப்பதே மேல், பெற்றம் உயர்த்தப் பெருமானே! தாங்கள் போய் வரலாம்” என்று இறைவனிடமே கூறும் நெஞ்சுரம் கொண்டவர்.

இந்த மூவரும் தங்கள் குறிக்கோளை உயிரினும் மேம்பட்டதாகக் காத்தனர். அவ்வாறு செய்யும்

பொழுது அவர்களையும் அறியாமல் அகந்தைக் கிழங்கு துளிர் விட்டால் அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. என்றாலும், அதன் விளைவாக அத் தொண்டர்கட்கு இன்னும் ஒரு பிறவி வராமல் காக்க இறைவன் இவ்வாறு செய்கின்ற நான், இறைவன் மேற்கொள்ளும் இச்செயல் சோதனை அன்று. அடியார்கள் சாதனை புரிய இறைவன் சில வழிகளை வகுத்துக் கொடுப்பதே இங்கு நாம் காணும் நிகழ்ச்சிகள். இதுபற்றிப் பின்னர் ஓரளவு விரிவாகக் காணலாம்.

“திருநீலகண்டம்” என்று ஜெபித்தவர் யார்?

தெய்வச் சேக்கிழார் பாடிய திருநீலகண்டர் புராணத்தில் இன்றுவரை பலரை மயக்கும் பாடல்கள் இரண்டு உண்டு. அவை,

அவர் தங்கண் மனைவி யாரும்
அருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்;
புவனங்கள் உய்ய ஐயர்
பொங்கு நஞ்சு உண்ண யாம்செய்
தவம் நின்று தடுத்தது என்னத்
தகைந்து தான் தரித்தது என்று
சிவன் எந்தை கண்ட தன்னைத்
‘திரு நீல கண்டம்’ என்பார்.

(பெ. பு-363)

ஆனதம் கேள்வர் அங்குஓர்
பரத்தைபால் அணைந்து நண்ண

மானமும் பொறாது வந்த
 ஊலால் மனையின் வாழ்க்கை
 ஏனைய எல்லாம் செய்தே
 உடன் உறைவு இசையார் ஆனார்—
 தேன்அலர் கமலப் போதில்
 திருவினும் உருவம் மிக்கார்.

(பெ பு-364)

இவற்றுள் முதலில் உள்ள 'அவர் தங்கண்' என்ற பாடலுக்குச் சரியாகப் பொருள் செய்யாமல், 'திருநீல கண்டம் என்பார்' என்ற அடிக்கு, 'அருந்ததிக்கற்பின் மிக்கார்' என்ற பெயரையே எழுவாயாக 'ஆக்கி, அந்த அம்மையார் தாம் திருநீலகண்டத்திடம் எல்லையற்ற அன்பு பூண்டிருந்தார். தாம் உயிராக வைத்திருந்த திருநீலகண்டத்தின் பெயரைச் சொல்லி ஆணையிட்டார்' என்று இவர்கள் பொருள் கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு பொருள் கொள்வது தவறானதுமட்டு மன்று, திருநீலகண்டர் புராணத்தின் அஸ்திவாரத்தையே தகர்த்துவிடும் என்பதையும் இவர்கள் அறிதல் வேண்டும்.

இப்பாடலுக்கு முன்னர்க் காணப்படும் 'அளவு இலா மரபின்' என்ற பாடலும், 'அவர் தங்கண் மனைவியாரும்' என்று தொடங்கும் பாடலும் 'ஆன தம் கேள்வர்' என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடலும் ஓரளவு உண்மையிலேயே குழப்பம் தருகின்ற பாடல்கள்தாம். பொறுமையாகச் சிந்தித்து, கொண்டு

கூட்டுச் செய்தாலொழிய நேரிய பொருள் காண்பது அரிதாகும்.

தில்லை வேட்கோவர் தங்கள் மரபுக்கு ஏற்பத் திருவோடு முதலியவற்றைச் செய்து அவற்றைச் சிவனடியாருக்கு ஏனைய பரிசுகளோடு வழங்கி மகிழ்ந்து வாழும் அந்நாட்களில் ஒரு முறை தம்முடைய இளமை காரணமாக மகளிர் நலம் துய்க்கும் இயல்பில் தம்முடைய தகுதிக்குப் பொருந்தாத நிலையில் ஒரு பரத்தைபால் தொடர்பு கொண்டார்.

அளவு இலா மரபின் வாழ்க்கை
மண்கலம் அமுதுக்கு ஆக்கி,
வளர்இளந் திங்கள் கண்ணி
மன்றுஉளார் அடியார்க்கு, என்றும்
உளம் மகிழ் சிறப்பின் மலக
ஓடு அளித்து ஒழுகும் நாளில்
இளமை மீதுணர் இன்பத்
துறையினில் எளியர் ஆனார்.

(பெ பு-362)

இவர் இவ்வாறு செய்வதற்கு, மனைவியின் உடல் நலம் சரியில்லை என்று சொல்ல முடியாதபடி அவர் மனைவி அருந்ததிக் கற்பின் மிக்கவராய் இருந்தார். இதனை 'அவர்தங்கண் மனைவியாரும் அருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்' என்ற அடுத்த பாடல் தொடரால் அறியலாம். இந்தத் தொடரை முழு வாக்கியமாகக்

கொண்டு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட வேண்டும். பாடலின் பின் மூன்று அடிகளும் இந்த அடியோடு சேர்த்துப் பொருள் செய்யப்படக் கூடாது. இவற்றிற்குத் தலைவராய் இருப்பவர் திருநீல கண்டரே யாம் என்ற கருத்தோடு பாடலைக் கவனித்தால் திருநீலகண்டருக்கு இப்பெயர் வந்த காரணம், திருநீலகண்டம் என்ற பெயரில் அவர் ஈடுபாடு கொண்ட காரணம் ஆகியவற்றிற்கு விடை கிடைக்கும். இப்பொழுது பாடலைப் பார்க்கலாம்.

இறைவனின் வயிற்றில் அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தும் இருத்தலின் அவன் உண்ட நஞ்சு உள்ளே சென்றிருப்பின் இந்தப் புவனங்களை அழித்திருக்கும். அப்படி அந்த நஞ்சு அழிவு வேலையைச் செய்யாமல், அதாவது நஞ்சை உள்ளே செல்லவிடாமல், தடைசெய்தது இறைவனுடைய கழுத்தல்லவா? எனவே, தில்லை வேட்கோவர் இறைவனுடைய நீலகண்டம் செய்த இந்த மாபெரும் உபகாரத்தை நினைந்து, அந்த இறைவன் கண்டத்தை திருநீலகண்டம் என்றே சொல்லும் பழக்கமுடைய வராய் இருந்தார்.

இதனை அடுத்து வரும் பாடல் 'ஆன தம் கேள்வர்' என்று தொடங்கும் பாடலாகும். இப் பாடலின் தொடக்கத்தில் உள்ள 'ஆன' என்ற பெயரெச்சம் இதற்கு முன் பாடலில் உள்ள, 'திருநீல கண்டம் என்பார்' என்ற சொல்லோடு இணைந்து,

எப்பொழுதும் 'திருநீலகண்டம்' 'திருநீலகண்டம்' என்று சொல்பவர் ஆன 'தம்கேள்வர் ஒரு பரத்தை பால் அணைந்து நண்ண' என்று முடிவு கொள்ளும்.

இப்பொழுது மூன்று பாடல்களையும் ஒன்றாக இணைத்துப் பொருள் கொள்ளும் முறையைக் காண்போம். அருந்ததி கற்பின் மிக்கார் (பெ.பு—363) எழுவாய்; எளியரானவரும் (பெ.பு—362) திருநீல கண்டம் என்பாரும் (பெ.பு—363) ஆன தம் கேள்வர் (பெ.பு—364) பரத்தைபால் அணைந்து நண்ண (பெ.பு—364) உடன் உறைவு இசையார் ஆனார் (பெ.பு—364) பயனிலை.

'திருநீலகண்டம்' என்பாரான தம் கேள்வர்' என்று கூறியதால், திருநீலகண்டத்தை ஓயாது ஜெபம் செய்பவரும், அதன்பால் ஈடுபாடு கொண்டவரும் தில்லை வேட்கோவரே தவிர, அவருடைய மனைவியார் அல்லர் என்பதை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

ஆணை வைப்பது பற்றி இத்தமிழர்கள் கொண்டிருந்த ஒரு கருத்தைப் புரிந்துகொள்வது நலம். ஆணை வைப்பது இரு வகைப்படும். ஒருவன் தன் கருத்தை வெளியிடும்பொழுது, அக்கருத்துக்கு அரண் செய்யும் முறையில் தான் எதனை விரும்புகிறானோ அதன்மேல் ஆணையிடுதல் ஒரு முறை. மற்றொரு வரை, ஒரு கருத்தை ஏற்குமாறு செய்வதற்கு

அவருக்குப் பிடித்தமான ஒன்றின்மேல் ஆணை வைப்பது இந்நாட்டு மரபாகும். இம் முறையைத் தான் சேக்கிழார் கையாள்கிறார்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பநாடன் இந்த ஆணை வைக்கும் முறையைப் பலவகையில் சொல்லிக் காட்டுகிறான். கைகேயியின் மனத்தில் உள்ள குறையைப் போக்க வேண்டும் என்று நினைத்த தசரதன்,

-----ஒன்றும் லோபேன்
வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை என்றான்
(கம்ப-1501)

என்ற பாடலில் தசரதன் தனக்கு முக்கியமாக உள்ள இராமன்மேல் ஆணை இடுகிறான். இது பேசுபவர்கள் எதனைப் பெரிதென மதிக்கிறார்களோ அதன் பெயரில் ஆணை இடும் மரபைக் காட்டும்.

இதனை அடுத்தபடியாக, பேசப்படுபவருக்கு எது முக்கியமோ அதன்மேல் ஆணை இடுகின்ற மரபும் தமிழகத்தில் உண்டு. இதே தசரதன் கைகேயியைப் பார்த்து, 'மறைக்காமல் உன் மனத்தில் உள்ளதை—இங்கு நடந்ததைச் சொல்வாயாக, என்மேல் ஆணை! என்ற கருத்தில்,

“-----புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ?
உன்நிலைசொல்; எனது ஆணை உண்மை! என்றான்.”
(கம்ப-1512)

என்ற இப்பாடலில் தசரதன் தன்மேல் ஆணை வைப்பதன் அடிப்படை என்ன? ஒரு மனைவிக்குக் கணவன்தான் அனைத்தும் என்று அந்நாளைய கருத்தின்படி தன்மீது ஆணை வைத்துவிட்டால் கைகேயி பயந்து உண்மை கூறிவிடுவாள் என்று தசரதன் நம்பினான். பேசப்படுபவர்கட்கு எது முக்கியமோ அதன்மீது ஆணை வைப்பது அந்நாளில் உண்டு என்பதை இப்பாடல் அறிவிக்கும்.

இதே கருத்தில்தான் வேட்கோவர் மனைவியார் பேசுகிறார். திருநீலகண்டம் என்பாரான தம் கணவரை ஒன்றைச் செய்யுமாறு வற்புறுத்தற்கு அம்மையார் மேற்கொண்ட வழிதான் ஆணை இடும் வழி.

“ஆதியார் நீல கண்டத்து
அளவு தாம் கொண்ட ஆர்வம்
பேதியா ஆணை கேட்ட
பெரியவர்.....”

என்ற சேக்கிழாரின் பாடலடிகள் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தும். நீலகண்டத்திடத்துத் தாம் கொண்ட ஆர்வத்தை அம்மையார் வைத்த ஆணை பேதித்து விட்டது எனலாம். திருநீலகண்டம் என்று எப்போதும் தியானித்துச் சொல்பவர் அந்த அம்மையாரே என்று சிலர் பொருள் கூறுவது பொருத்தமற்றது என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

சேக்கிழார் பாடவந்தது வேட்கோவர் வரலாறே யாகும். வரலாற்றில் வரும் பெருமிதச் செய்திகள் வரலாற்று தலைவரையே மையமாகக் கொள்வதே சிறப்பு. பாண்டங்கள் உதவுதல் வேட்கோவர் செய்த புறப்பணி. அப்பணியோடு இணைந்திடும் வகையில் திருநீலகண்ட தியானத்தையும் இணைப்பதே சிறப்பு. திருநீலகண்டம் என்று தியானம் செய்வதை அவருடைய மனைவிக்கு ஏற்றாமல், தியானம் செய்யும் செயலையும், இளமை துறந்த செயலையும் வேட்கோவருக்கே ஏற்றுதல் தான் சேக்கிழார் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாகும்.

சுசுசுசுசு

10. திருநாளைப்போவார் தீக் குளித்தது ஏன்?

இருவருள் ஒருவர்

சைவ சமயத்தில் மிகப் பெரிதும் போற்றப் படுகின்ற அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் நந்தனாரும் ஒருவர் ஆவார். பெரியபுராணத்தில் வரும் அடியார்களுள் அரிசன குலத்தில் தோன்றியவர் இருவர் ஆவர். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானிடம் யாழ் வாசிக்கும் பணியினை விரும்பி மேற்கொண்டிருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஒருவர் ஆவர். அவருடைய வரலாற்றை நோக்கும் போது, பாணர் குலத்தில் பிறந்ததற்காக அவர் என்றுமே கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கேற்ப வேதநெறி தழைத்தோங்கத் தோன்றிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் அவரை ஏற்றுக் கொண்டு தம்முடனேயே இருக்குமாறு பணித்தார் என்று வரலாறு பேசிச் செல்கிறது.

அடுத்தபடியாக உள்ள அரிசனத் தொண்டர் நந்தனார் ஆவர். சோழ நாட்டில் சிதம்பரத்தை அடுத்துள்ள ஆதனூரில் தோன்றியவர் இப்பெரியார். இவருடைய வரலாறு நாம் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றேயாம். பல தலங்கட்கும் சென்று புறவாயிலில் நின்றபடியே இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டுவரும் இவர், ஒரு முறை தில்லை செல்ல விரும்பினார்.

தில்லைக்குச் சென்றால் தம் குலம் காரணமாக நடராஜப் பெருமானைக் காண முடியாதென்ற கருத்தினால் 'நாளைச் செல்லலாம்' 'நாளைச் செல்லலாம்' என்று கூறிக்கொண்டிருந்து இறுதியாக ஒரு நாள் தில்லைக்குச் சென்றேவிட்டார். ஆனால், அங்கும் தம் சாதி காரணமாக அம்பலத்துள் செல்ல விரும்பாமல், புறத்தே இருந்து பெருமானை மனத்தால் நினைத்து வணங்கித் தம் பிறப்பைப் பற்றியே நினைந்து வருந்தித் துயிலச் சென்றார். இறைவன் அவருடைய கனவில் தோன்றி, 'இப்பிறவி போய்நீங்க எரியினிடை நீ மூழ்கி நம் கோயிலினுள் வருக' எனப் பணித்து, அங்ஙனமே தில்லைவாழ் அந்தணர்கட்கும் நந்தனுக்கு எரி அமைத்துத் தரப் பணித்து மறைந்தார்.

மறுநாள் அவர்கள் அப்படியே தீ அமைத்துத் தரத் திருநாளைப் போவார் அதில் மூழ்கி எழுந்து கோயிலுட் சென்று இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்தார். இதுவே சேக்கிழார் கூறும் 'நாளைப் போவார்' சரித்திரமாகும்.

பிறப்புப் பற்றிச் சேக்கிழார் குறிப்பு

பிறந்து உணர்வு தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே இறைவன் மாட்டுப் பெரும் காதல் கொண்டு, மறந்தும் அயல் நினைவின்றி இருந்தார் என்று சேக்கிழார் பெருமான் பாடிச் செல்கிறார்.

சிவத்தொண்டைச் செய்ய முற்பட்ட இவர், திருக்கோயில் வழிபாட்டுக்குத் தேவையான பேரிகைத்தோல், வீணை, யாழ் முதலியவற்றுக்குரிய நரம்புகள், கோரோசனை முதலியவற்றைத் தரும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். என்றாலும் இவருடைய இளமைப் பருவத்தைப் பேசுவந்த சேக்கிழார் பெருமான்,

-----வருபிறப்பின் வழிவந்த
அறம்புரிகொள் கையராயே
அடித்தொண்டின் நெறிநின்றார்

(பெ 4-1057)

என்று சொல்வது ஆராய்வதற்குரியது. இப்பெரியார் பெரிதாக அமையப்போகிறதாகலின் அதனைக் குறிப்பால் உணர்த்தவந்த சேக்கிழார் பெருமான், திருக்கோயிலிலே தம் பிறப்புக்கொத்த முறையில் தொண்டு செய்தார் என்று பேசுகிறார். அடியார் களைப்பற்றிப் பேசவருகின்ற பொழுது எவருடைய குலத்தையும் பெரிதாகச் சுட்டிப் பேசுகின்ற வழக்கம் சேக்கிழாருக்கு இல்லை. அப்படியிருந்தும் நந்தனாரை பற்றிப் பேசும்பொழுது எடுத்த எடுப்பிலேயே தம் குலத்துக்குரிய தொண்டைச் செய்துவந்தார் என்று பேசுவது சற்று வியப்பையே விளைவிக்கின்றது. நன்கு சிந்திக்கும்போது சேக்கிழார் வேண்டுமென்றேதான் இந்த அடியைப் பெய்துள்ளார் என அறிய முடிகிறது.

புறத்தே நின்று வழிபடுதல்

திருக்கோயிலுக்குரிய பொருள்களைத் தருவதுடன்
நில்லாமல் ஆங்காங்கே உள்ள கோயில்களுக்குச்
சென்று

-----திருவாயிற் புறம் நின்று
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினால் ஆடுதலும்
அவ்வியல்பில் பாடுதலுமாய் நிகழ்வார்

(பெ. பு-1060)

என்கிறார் ஆசிரியர். எனவே, ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும்
சென்று அதன் புற வாயிலிலே நின்று தம்மை
மறந்து பக்தியினால் ஆடுதல் பாடுதல் முதலிய
வற்றைச் செய்தார் நந்தனார் என அறிகிறோம்.
திருக்கோயிலுக்குள் நுழைவற்குத் தமக்குத்
தகுதியில்லை எனக் கருதிய காரணத்தினாலேயே
நந்தனார் இவ்வாறு செய்தார் என்று நினைக்க
வேண்டியிருக்கிறது. இங்ஙனம் நடந்துவருகின்ற
காலத்தில் ஒருமுறை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலை
அடுத்துள்ள திருப்புன்கூர் என்ற ஊருக்குச் சென்று
இறைவனை வழிபட விரும்பினார்; அங்கே போன
பிறகு ஏனைய கோயில்களில் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை
அவ்வூரில் இருக்கக் கண்டார். மற்றைய ஊர்களைப்
பொறுத்தமட்டில் பெரும்பான்மையான கோயில்
களில் வாயிற் புறத்தில் நிற்குபவர்கள் உள்ளே உள்ள
பெருமானை வணங்க முடியும். மிகப் பெரிய

ஆலயங்களில் இவ்வாறு வணங்க முடியாதே தவிரத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆலயங்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது கோயில்களில் புறத்தே நின்று மூலத்தானத்தில் இருக்கும் பெருமானை வணங்க முடியும். தமிழ் நாட்டுக் கோயில் முறையின் அமைப்பும் அவ்வாறு இருந்தமையின் நந்தனாருக்கு இது எளிதாக முடிந்தது. எனவே, உள்ளே சென்று வணங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஓரளவு தோன்றி இருப்பினும், அதற்குத் தம்முடைய பிறவி தடையாக இருக்கின்றது என்று நினைத்த காரணத்தால் உள்ளே செல்லாமல் புறத்தே நின்று மூலத்தானத்தை வணங்கி வரும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

திருப்புன்கூர்

திருப்புன்கூர் சென்றபொழுது வழக்கமாக அவர் மேற்கொள்கின்ற வழிபாட்டு முறை தடைப் படலாயிற்று. காரணம், ஏனைய ஊர்களைப் போல் அல்லாமல் திருப்புன்கூரில் உள்ள நந்தியம் பெருமான் மிகப்பெரிய வடிவத்தில இருந்தார். மூலத்தானத்தின் வாயிலை முற்றிலும் மறைத்துக் கொண்டிருந்த நந்தியம் பெருமானுடைய வடிவம் வாயிற் புறத்தில் நின்று உள்ளே காண வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு கண்களை ஓட்டிய நந்தனாருக்குப் பெருந்தடையாக அமைந்துவிட்டது. செய்வது அறியாத நத்தனார்.

-----திருவாயில்
நேரேகும்பிடவேண்டும் எனநினைந்தார்

(பெயு-1062)

இந்நிலையில் இயல்பாக அவர் மேற்கொண்ட வழிபாட்டு முறை முட்டுப்பட்டது. அடியார்க்கு நேர்ந்த முட்டுப்பாட்டை அறிந்த திருப்புன்கூர் மேவிய சிவலோகன் தன்னுடைய எல்லையில்லாத கருணை காரணமாக நந்தியபெருமானைச் சற்று விலகி இருக்க அருள் புரிந்தான் என்று பெரியபுராணம் பேசுகிறது.

இந்த ஒரு நிகழ்ச்சி நந்தனாருடைய எல்லையற்ற அன்பின் ஆழத்தையும் இறைவனுடைய கருணையின் ஆழத்தையும் காட்டுவதோடு மற்றொரு பேருண்மையையும் காட்டி நிற்கின்றது. இதுபற்றிச் சற்று விரிவாகப் பின்னர்க் காண்போம்.

பிறவி, தடையா-பிறவித் தடையா

இங்ஙனம் இறைவன் உறையும் பதிகள் பலவும் சென்று வழிபட்டுவந்த நந்தனார் தில்லையம்பலம் சென்று தூக்கிய திருவடி உடையானைத் துதிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வுக்கு ஆட்பட்டார். ஆனால், இவ்வுணர்வைத் தடை செய்தது மற்றொரு நினைவு; அந்நினைவு என்ன என்பதை சேக்கிழார் மிக அழகாகப் பாடிச் செல்கிறார்.

அன்றிரவு கண் துயிலார்;
புலர்ந்ததற்பின் “அங்கெய்த
ஒன்றியணைதரு தன்மை
உறுகுலத்தோ டிசைவில்லை”
என்று “இதுவும் எம்பெருமான்
ஏவல் எனப் போக்கொழிவார்;
நன்றுமெழும் காதல்மிக
“நாளைப் போவேன்” என்பார்.

(பெ பு-1066)

இதுவரையில் பல ஊருக்கும் சென்று புறத்தே நின்றாவது இறைவனை வழிபட்டுவந்த நந்தனார் தம்முடைய விருப்பம் தடைபடுவதற்குரிய காரணம் ஒன்றையும் காணவில்லை. முதன்முதலாக அவருக்கு ஏற்பட்ட தடையைக் கருணை வள்ளலாகிய பெருமான் நீக்கி விட்டான். எனவே, நந்தனார் சிதம்பரம் செல்லும் போது இத்தகைய தடை ஏதேனும் ஏற்பட்டால் இறைவன் கருணையினால் அதனையும் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று நினைந்து போயிருக்க வேண்டும். ஒருவேளை தம்முடைய பிறப்பைப் பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல் சிதம்பரம் சென்றிருந்தால் வரலாறு வேறு விதமாக முடிந்திருக்கும்! ஆனால், அத்தகைய ஒரு மனோ நிலை அவருக்கு ஏற்படாமல் புதியதோர் எண்ணம் கிளைத்து விட்டது.

-----அங்கெய்த

ஒன்றி யணைதருதன்மை

உறுகுலத்தோடு இசைவில்லை

(பெ. 4-1066)

என்று பேசுவது கொஞ்சம் வியப்பை அளிக்கின்றது. இதுவரையில் எவ்வாறாயினும் இறைவனை வணங்க வேண்டுமென்று நினைத்தாரே தவிர அங்ஙனம் வணங்குவதற்குத் தம்முடைய இந்தப் பிறவி தடை என்ற எண்ணம் இவ்வளவு பெரிதாக அவர் மனத்தில் தோன்றவில்லை. ஆனால் தில்லைக்குச் செல்லவேண்டும் என்று நினைத்தவுடனேயே “குலத்தோடு இசைவில்லை” என்ற எண்ணம் பெரிதாகிவிட்டது. சாதாரணமாக மனத்திலே தோன்றும் பல்வேறு எண்ணங்கள், கவலைகள் போல் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று நினைப்பது தவறு. ஒவ்வொரு முறை தில்லை செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியவுடன் அடுத்து அவருடைய மனத்தில் தோன்றியது தம்முடைய குலம்பற்றிய நினைவுதான். எவ்வளவு ஆழமாக இக்குலம்பற்றிய எண்ணம் நந்தனாருடைய மனத்தில் தோய்ந்து விட்டது என்றால், “இதுவும் எம்பெருமான் ஏவல் எனப் போக்கொழிவார்” என்று சேக்கிழார் சொல்லும்போது குலம்பற்றிய வருத்தம் மிகமிக ஆழத்தில் சென்று அவருடைய அகமனத்தையும் பற்றிவிட்டதைக் காண்கின்றோம். நாள்கள் செல்லச்செல்ல இவ்வெண்ணம் அவருடைய அக மனத்தைப் பற்றி அவரையும் அறியாமல் வெவ்வேறு விதமாகத் தொழிற்படும்படி இயக்கத்

தொடங்கிவிட்டது. திருப்புன்கூரில் நந்தியை விலகச் செய்ததுபோல் ஏதாவது ஒரு முறையில் கருணை காட்டுவான் என்ற எண்ணம்கூட அவருடய மனத்தில் தோன்றவில்லை. அவரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த சாதிபற்றிய எண்ணம் இவ்வளவு விரைவாகத் தாழ்வு மனப்பான்மையாக (Inferiority Complex) அவருள் பதிந்து விட்டது.

மனஇயல்பற்றி அறிந்தோர் இத்தாழ்வு மனப் பான்மைபற்றி நன்கு அறிவர். இந்த நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்க்கு உய்கதியே இல்லை எனலாம். அவர்களாக இத்தகைய ஒன்று தம்மைப் பிடித்துள்ளது என்பதை அறிந்து நீக்கினாலொழிய, இதனைப் போக்கவே முடியாது. தாழ்வு மனப் பான்மையில் சிக்குண்டவர் மிகவும் இரங்கத் தக்கவராவர். பிறர் இதனை எடுத்துக்காட்டி, இத்தகைய மனப்பான்மை தேவை இல்லாத ஒன்று என்று எடுத்துக் கூறினாலும் இம் மனப்பான்மை தம்மிடம் உண்டு என்கூட இந்நோயுடையார் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

அவ்வாறானால் இத்தகைய மனநோய்வயப் பட்டார்க்கு மருந்துதான் யாது? மருத்துவன் யாவன்?

நோய்நாடி, நோய்முதல் நாடி, அதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

(குறள்-948)

படுகின்றவனே சிறந்த மருத்துவனாவான். நந்தனார் போன்ற சிறந்த சிவபக்தர்—தவம் பெருக்குஞ் சீலர் ஒருவர் இத்தகைய வேண்டாத நோயால் பீடிக்கப்பட்டால், அதனை யார் நீக்க முடியும்? பிறர் எடுத்துக் கூறியவிடத்து மன அமைதி அடையக் கூடியவர்களா இவர்கள்? அதிலும் நீக்கக் கூடிய ஒன்றால் தாம் பற்றப்பட்டதாக நினைத்திருப்பின் ஒரு வேளை வேறு வழிகளில் முயன்றிருக்கலாம். உடம்புடன் பிறந்த நோயாகவே தம்முடைய சாதியை நினைந்துவிட்டார் நந்தனார்.

சாதி என்ற ஒன்று உண்டா? அது மனிதர்களால் படைக்கப்பட்ட ஒன்றுதானே? அதற்காக இத்துணைத் தூரம் கவலைகொள்வது சரியா என்ற ஆராய்ச்சி பயனற்றதாகும். அந்த நாளைய சமுதாயம் இதனை உண்மை என நம்பிற்று. அந்தச் சமுதாயத்தில் தோன்றிவிட்ட பெரியார் இதனை மெய் என்று முழு மனத்துடன் நம்பிவிட்டார். அந்த நம்பிக்கை சரியா தவறா என்று சிந்திப்பதில் பயனில்லை. சமுதாயத்தின் தவறுதான் என்று கூற வேண்டிய ஒன்றிற்கு, அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செயல்படுபவரை என்ன செய்ய முடியும்?

சாதாரண மக்களின் நம்பிக்கை

நம்பிக்கை யுடையார் இரு வகைப்படுவர். சாதாரண மக்கள் நம்பிக்கை என்பதைப் புளியம் பழத்தின் ஒடுபோலக் கொண்டிருப்பர். முதல் அடி பட்டவுடன்

ஓடு பொலபொல வென்று உடைந்து
கொட்டிவிடுகிறது. சாதாரண மக்களின் நம்பிக்கையும்
இத்தகையதே. நம்பிக்கையின் எதிரான வாதமோ,
காரியமோ நடைபெறுவதைக் கண்டவுடன் இவர்கள்
நம்பிக்கையும் ஆட்டங் கண்டு வீழ்ந்து விடுகிறது.

இறைவனாலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை

ஆனால், அடியார்களின் நம்பிக்கை மிகமிக
ஆழமானது. இறைவனாலும் அசைக்க முடியாத
சிறப்புடையது. அவர்கள் எதிராக இறைவன் நேரே
வந்து அவர்கள் கொண்ட நம்பிக்கை தவறானது
என்று எடுத்துக்காட்டினாலும் அவர்கள் தம்
நம்பிக்கையை விடுவதில்லை. இதனைப் பிடிவாதம்
என்று தவறுதலாக நினைந்துவிட வேண்டா. தவறு
என்று தெரிந்திருந்தும் வேறு காரணங்கள்பற்றி
ஒன்றை விட மறுப்பது பிடிவாதம். ஆனால், தக்க
காரணங்களுடன் தாங்கள் மேற்கொண்ட கொள்கை
யிலிருந்து பிரிய மறுப்பது மன உறைப்பு என்று
கூறப் பெறும். அடியார்கள் கொள்கை என
மேற்கொள்வது அனைத்தும் நம்பிக்கையிலிருந்து
பிறப்பவையே ஆகும். ஆதலால்தான் அவர்கள்
கொண்ட கொள்கையின்மாட்டு அத்துணை
முனைப்புடன் நிற்கின்றனர்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் நம்பியாருராகிய
சந்தரமூர்த்தியிடம் வெறுப்புக் கொண்டு அவரைக்
காணவும் மறுக்கிறார். ஆனால், அவருக்கு வந்த

சூலை நோயை நம்பியாநுரர் வந்துதான்
தீர்க்கமுடியும் என இறைவன் கனவிடைக் கூறியதற்கு
ஏயர்கோன் இறுக்கின்ற விடை வியப்பையும்
அச்சத்தையும் விளைக்கிறது.

“எம்பிரான்! எந்தை தந்தை
தந்தைஎம் கூட்டம் எல்லாம்
தம்பிரான் நீரே என்று
வழிவழிச் சார்ந்து வாழும்
இம்பரின் மிக்க வாழ்க்கை
என்னைநின்று ஈரும் துலை
வம்பு என ஆண்டு கொண்டான்
ஒருவனே தீர்ப்பான் வந்து?

“மற்றுஅவன் தீர்க்கில் தீராது
ஒழிந்து எனை வருத்தல் நன்றால்
_____”

(பெ 4-3551 & 52)

“உயிர் போக வாட்டி வருத்துஞ் சூலையை
நம்பியாநுரன் வந்து தீர்ப்பதினும் அது தீராது
இருத்தலே நன்று” என்று பகரும் நெஞ்சுரம்தான்
அவர்களை அடியார்களாக ஆக்குகிறது. அதுவும்
வந்து கூறுபவன் சாதாரண மனிதன் அல்லன்!
இறைவனே கூறுவதானாலும் தம் கொள்கையினின்று
பிறழக்கூடாது என்று நினைப்பவர்கள் இவ்
வடியார்கள். இத்தகைய ஒரு உறுதிப்பாடு சரியா
தவறா என்றது இங்கு வினாவன்று. இதனைத் தவறு

என்று கூறுகிறவர்கள் பெருநிலையைப் பற்றி அறியாதவர்கள். அடியார்கள் இத்தகைய நெஞ்சரம் கொண்டிருந்தமை யால்தான் செயற்கரிய செய்ய முடிந்தது. உலகத்தில் மாபெருங் காரியங்களைச் சாதித்தவர்கள் அனைவருமே இத்தகைய உரம் வாய்ந்தவர்கள் தாம். இதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவர்கள் அடியார்களையும் மற்றப் பெரியார்களையும் 'பிடிவாத குணமுடையார்' என்று கூறுவர். அதுபற்றி அடியார்கள் என்றுமே கவலைப்படுவதில்லை.

ஆதனூரில் அடக்க முடிந்தது ; தில்லை எல்லையில் முடியவில்லை

இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு நந்தனாரின் மன நிலையையும் செயல்களையும் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். 'சிதம்பரத்திற்குப் போகலாமா வேண்டாவா' என்று பல நாள் சிந்தனையிலேயே கழித்துவிட்ட நந்தனார் ஒரு வகையாக மனத்தில் திடங்கொண்டு சிதம்பரத்திற்கு வந்தே விட்டார். வந்ததும் அவருடைய பிரச்சினை தீர்ந்த பாடில்லை. தில்லையின் எல்லையை அடைந்த பெரியார் அங்கேயே வணங்கி எழுந்தார். ஊர் முழுவதும் வேள்வி செய்வதால் உண்டாகிய புகையும் மடங்களின் நெருக்கமும் கண்டார். கண்டவுடன் நினைவு தோன்றிற்று? 'அல்கும் தம் குலம் நினைந்தே அஞ்சி அணைந்திலர் நின்றார்' என்கிறார் ஆசிரியர்.

செல்கின்ற போழ்துஅந்தத்
 திருஎல்லை பணிந்துஎழுந்து
 பல்கும் செந்வளர்த்த
 பயில்வேள்வி எழும்புகையும்
 மல்குபெருங் கிடைஓதும்
 மடங்களநெருங் கினவும்கண்டு
 அல்கும்தம் குலம்நினைந்தே
 அஞ்சிஅணைந்திலர் நின்றார்.

(பெ பு-1068)

இப்பாடலின் இறுதி அடி நந்தனாரின் மனம் வேறு வழியில் திசை திரும்பிவிட்டதை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது.

எத்தனை நாள்கள் சிதம்பரத்தைப்பற்றி நினைந்து, எவ்வாறாயினும் அங்கே சென்று நடராஜப் பெருமானை வணங்க வேண்டுமென்று அல்லும் பகலும் அதே நினைவாகக் காலம் கழித்தார்! 'இன்று போவேன், நாளை எப்படியும் போவேன், நாளை இல்லாவிடினும் அதற்கு அடுத்த நாள், அதற்கு அடுத்த நாள் உறுதியாகப் போவேன்' என்று விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் எல்லாம் ஒரே நினைவாக இருந்தார் பெரியார். ஆனால், இந்த நினைவு தோன்றும்பொழு தெல்லாம் இதற்கு எதிராகக் குலத்தை நினைந்து 'அங்கே செல்வது உறுகுலத்தோடு இசைவில்லை' என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இவ் விரண்டு மாறுபட்ட எண்ணங்களின் இடையே நிகழ்ந்த போராட்டத்தின் முடிவில் போகவேண்டும்

என்ற எண்ணம் ஒருவகையாக வெற்றி பெற்று விட்டது. இந்த எண்ணம் வலுப்பெற்றுத் தில்லைக்குப் புறப்பட்டவுடனேயே நந்தனாரின் மனத்திலிருந்த சாதிபற்றிய எண்ணம் மறைந்திருக்க வேண்டும். சாதி பற்றிய எண்ணத்தை வென்றுதானே தில்லைக்குப் புறப்பட்டார்; எந்த நேரத்தில் புறப்பட முடிவு செய்தாரோ அந்த நேரத்திலேயே சாதியின் இழிவு பற்றிய துயரம் மறைந்திருக்கவேண்டும். அப்படித்தான் நாமும் எதிர்பார்ப்போம். ஆனால், நடந்தது என்னவோ வேறாக இருந்துவிட்டது.

தில்லையின் எல்லையை அடைந்தவுடன் நீண்ட காலமாக அவருடைய மனத்தை நையவைத்து வேறு எண்ணமே புகவிடாமல் தனியாக நின்ற ஒரு பேராசை—தில்லை செல்ல வேண்டுமென்ற பேராசை இப்பொழுது முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. எனவே, அவருடைய மனத்தில் தேவையில்லாத மற்றோர் எண்ணம் குடிபுகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆதலால் இருக்கின்றவரையில் அடிமனத்தின் ஆழத்தில் தங்கியிருந்து ஒரோவழி வெளிப்பட்டு, அவருக்குத் துயரத்தைத் தந்த சாதிபற்றிய எண்ணம் இப்பொழுது தலைதூக்கிவிட்டது. முன்னமே அவருக்கிருந்த கவலைதானே இது? அப்படியிருக்க இப்பொழுது புதிதாக என்ன நேர்ந்துவிட்டது என்று நாம் ஐயுறலாம். உண்மை என்னவெனில், முன்னரே இந்த எண்ணம் இருப்பினும் இதனை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற ஓர் எண்ணம்—அஃதாவது தில்லை

செல்லவேண்டு மென்ற, எண்ணம்—இருந்துவந்தது. இவை இரண்டின் இடையேயும் போராட்டம் மிகுந்தமையின் சாதிபற்றிய எண்ணம் வலுப்பெறவில்லை. அது வலுப்பெறவில்லை என்பதற்கு அவர் தில்லைக்குப் புறப்பட்டு வந்ததே சான்றாகும். சாதிபற்றிய எண்ணம் வலுவாக இருந்திருப்பின் தில்லைக்கு வந்தேயிருக்கமாட்டார் அல்லவா? ஆதனூரில் இருக்கின்றவரையில் வலுவிழந்திருந்த இவ் வெண்ணம், தில்லை வந்தவுடன் போராடுவதற்குரிய மற்றோர் எண்ணம் இன்மையினால் இப்பழைய எண்ணம் தானே வலுப்பெற்று நந்தனாரின் மனம் முழுவதையும் ஆட்கொண்டு, தலைவிரித்து ஆடத் தொடங்கிவிட்டது அதனைத்தான் சேக்கிழார் பெருமான்.

அல்கும் தம்குலம் நினைந்தே
அஞ்சி அணைந்திலர்.

என்று பேசுகிறார்.

இந்த மனோநிலையையும் ஒருவாறு கடந்து ஊருக்குள் நுழைந்த நந்தனார், மறுபடியும் கோயிற் புறம் செல்ல விரும்பாமல் தில்லையைச் சுற்றி வருகிறார்.

இப் பரிசாய் இருக்க எனக்கு
எய்தல் அரிது என்று அஞ்சி,
அப் பதியின் மதில் புறத்தில
ஆராத பெருங்காதல்

ஒப்பு அரிதாய் வளர்ந்துஓங்க
உள்உருகிக் கைதொழுதே
செப்பு அரிய திருஎல்லை
வலம்கொண்டு செல்கின்றார்.

(பெ. 4-1070)

எல்லையிலேயே தோன்றிய சாதிபற்றிய இவ்வச்சம்
ஊருக்குள் போனவுடன் பன்மடங்காகப்
பெருகிவிட்டதை அறிகின்றோம்.

‘இப்பரிசாயிருக்க எனக்கு எய்தலரிது’ என்று
அஞ்சினார் என்று அறிகிறோம். இந்த எண்ணம்
அவரை முற்றிலும் ஆட்கொண்டுவிட்ட சூழ்நிலையில்
பல நாட்கள் அங்குத் தங்கிப் பொழுதைக்
கழிக்கின்றார். ஒவ்வொரு நாளும் உறங்கப் போகும்
பொழுது, எல்லையற்ற சிவ பக்தியுடையவராகிய
அவர் இறைவனுடைய திருவடிகளையே நினைந்து
உறங்கப் போயிருப்பார் என்று நாம் கருதுவோம்.
ஆனால், உண்மையில் நிகழ்ந்தது அதுவன்று எனச்
சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

‘இன்னல்தரும் இழிபிறவி
இது தடை’ என்றே துயில்வார்’

(பெ. 4-1072)

என்று கவிஞர் பாடுகிறார். ‘என்றே துயில்வார்’ என்ற
சொற்கள் இங்கு ஆராயத் தக்கன. இந்த ஓர்
எண்ணத்தைத் தவிர அவருடைய மனத்தில்
எண்ணம் வேறில்லை என்பதை நமக்கு

அறிவுறுத்துவதற்குப்போலும் 'என்றே' என்ற
தேற்றேகாரம் கொடுத்துப் பேசுகிறார். எனவே,
ஆதனூரில் இருந்த இந்தத் தாழ்வுமனப்பான்மை,
தில்லைக்கு வந்த பின் விஸ்வரூபம் எடுத்து
நந்தனாரை முழுவதுமாக ஆட்கொண்டுவிட்டது.
இறைவனைப்பற்றிய நினைவைக்கூட அழுக்கி,
சாதிபற்றிய கவலை அடியாரை முழுவதும்
ஆட்படுத்திவிட்டது.

இத்தகைய ஒரு நிலையில் அந்த நடராஜப்
பெருமானே வந்து 'உன் சாதிபற்றிக் கவலை
வேண்டா, நீ கோயிலுக்கு வா' என்று அருளி
யிருப்பினும் நெஞ்சரம் உடைய அடியாராகிய
நந்தனார் அதைப் பொருட்படுத்தி யிருக்கமாட்டார்.
இம் மனநிலைக்குக் காரணமான பிறவி போனால்
ஒழிய நந்தனார் அமைதியாக ஆண்டவனை வழி
பட்டிருக்க முடியாது.

இறைவன் ஆட்கொள்ள வழி இரண்டு

இந்நிலையில் இரண்டு எண்ணங்கள் நம் மனத்தில்
எழுகின்றன. முதலாவது எண்ணம், துயருடைய
பிறவி போய் நீங்குமாறு இறப்பினைத் தந்து
இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டிருக்கலாம்.
இரண்டாவதாக, திருப்புன்கூரில் நந்தியை விலகச்
செய்ததுபோலவும், திருவாலங்காட்டில் ஞான
சம்பந்தப்பெருமானுக்கு ஊரின் வெளியே வந்து

காட்சி தந்ததுபோலவும் இறைவன் காட்சி தந்திருக்கலாம்.

இவற்றுள் முதலாவதாக உள்ளதைச் சற்று ஆராயலாம். நந்தனாருக்கு இறப்பைத் தந்து வீடு பேறு அருளியிருப்பின் இறைவனுடைய கருணைக்கே களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும். இந்த அடியார் வேண்டியது யாது? இறைவனுடைய திருவடியை அடையவேண்டுமென்று என்றுமே அவர் விரும்பினதாகத் தெரியவில்லை அதன் எதிராக இந்த உடலோடு அவனுடைய திருவடியைக் கும்பிட வேண்டுமென்றுதானே விரும்பினார்? அடியார்கள் யார் என்பதைக் கூறவந்த சேக்கிழார், “கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” (பெ.பு—143) என்று கூறுவதை இங்கு மனத்துட் கொண்டால், இறைவன் ஏன் இந்த முடிவெடுத்தான் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும். எனவே, அவர் விருப்பத்தின் எதிராக உடம்பைக் கழித்து உயிருக்கு வீடுபேறு அருளுவது கருணைக் கடலாகிய இறைவனுக்கு உகந்ததன்று.

வேண்டிய வேண்டியாங்கு-----

இனி இரண்டாவதாக உள்ள காரணத்தையும் சிந்திக்கலாம். ‘வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்’ என்று பாடிச் சென்றார் திருநாவுக்கரசர். அப்படியானால், நந்தனார் விரும்பியது யாது? அவர் வேண்டுவதைத் தருவதுதானே முறை? திருப்புன்கூர்

சென்ற நந்தனார் கோயிலுக்கு உள்ளே செல்வதற்குத் தடையாகத் தம்முடைய பிறவி இருக்கின்றது என்று நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

சீர்ஏறும் இசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயில்
நேரேகும் பிடவேண்டும் எனநினைந்தார்க்கு,
அதுநேர்வார்
கார்ஏறும் எயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போஏற்றை விலங்கஅருள் புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்.
(பெ 4-1062)

‘இறைவனைத் திருவாயில் நேரே கும்பிட வேண்டும்’ என்றுமட்டுமே நந்தனார் நினைந்தார். அந்த நினைவைச் செயல்படுத்தினவன் இறைவன். நேரே கும்பிடுவதற்குத் தடையாயிருந்த நந்தியம் பெருமானை விலகியிருக்க அருள் செய்தான். ஆனால், தில்லைக்கு வந்த நந்தனார் இறைவனை நேரே கும்பிடவேண்டும் அல்லது வீடுபேற்றைப் பெறவேண்டும் என்று நினைந்து இருப்பாரேயானால், இறைவன் அதற்கு அருள் செய்திருப்பான். அவ்வாறு இல்லாமல் கோயிலுக்குள் சென்று வழிபட வேண்டும் அதற்குத் தடையாகத் தம்முடைய பிறவி உள்ளது என்று துயரத்தில் ஆழ்ந்து, ‘இன்னல் தரும் இழி பிறவி இது தடை’ என்று நினைந்தார் ஆதலால், அந்தப் பிறவியாகிய தடையைப் போக்க முனைந்தான் பெருமான்.

‘இழிபிறவி’ என்று நந்தனார் குறிப்பிடுவது பொதுவாகக் கூறப்படும் மானுடப் பிறவியை அன்று. அவர் குறிப்பது அரிசன குலத்தில் தோன்றிய தம்முடைய உடம்பைத்தான் என்பதை அறிதல் வேண்டும். முன்னரே கூறியபடி பிறவியைப் போக்கி வீடுபேற்றைத் தந்தால் நந்தனாருடைய விருப்பம் முற்றிலும் நிறைவேறியதாகாது. அவருடைய தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு ஒரே ஒரு மருந்துதான் உண்டு. இந்தப் பிறவியிலேயே அவரால் இழிவான தென்று கருதப்பட்ட இந்த உடம்பை மாற்றி அவர் உயர் பிறப்பு என்று கருதும் வேறோர் உடம்பு தருவது தவிர வேறு வழி இல்லை. அடியாரின் நோயை நாடிய இறைவன், பின்னர் அந்த நோயின் முதலையும் நாடி, அடுத்து அந்நோய் தணிக்கும் வாய் நாடி, வாய்ப்பான ஒரு வழியை மேற்கொள்ளுகிறான்.

“இப் பிறவி போய்நீங்க
எரியினிடை நீ மூழ்கி
முப்புரி நூல் மாற்பருடன்
முன் அணைவாய்”

(பெ பு-1073)

என்று கூறிப்போனான்.

அந்தணர் செயல் : இறைவன் கட்டளை

அடியார் மன நோய்க்குரிய முறையில் மருத்துவம் செய்த வைத்தியநாதன், இத்தகைய ஓர்

அடியாருக்குத் தான் அருள் செய்ததை மற்றவர்களும் அறியவேண்டும் என்ற கருத்தினால்போலும் தில்லை வாழ் அந்தணர்களிடமும் கனவில் தோன்றி நந்தனாருக்கு எரி அமைத்துத் தருமாறு கட்டளை இட்டு மறைந்தான். இறைவனால் கட்டளை இடப்பெற்ற அவர்கள், நந்தனாரின் பெருமையை அறிந்து, அவருக்குத் தீயமைத்துத் தரத் தமக்குத் தகுதியோ உரிமையோ இல்லை என்பதனையும் நன்கு உணர்ந்தனர். என்றாலும் இறைவன் கட்டளையை மீற அஞ்சித் தீ அமைத்துத் தரவேண்டி நந்தனாரிடம் சென்று இதோ பேசுகிறார்கள்:

“ஐயரே! அம்பலவர் அருளால்
இப்பொழுது அணைந்தோம்
வெய்யஅழல் அமைத்துஉமக்குத்
தரவேண்டி” எனவிளம்ப,
நையும்மனத் திருத்தொண்டர்
“நான் உய்ந்தேன்” எனத் தொழுதார்
தெய்வ மறை முனிவர்களும்
தீ அமைத்த படிமொழிந்தார்.

(பெ 4-1075)

இதிலுள்ள சிறப்பைச் சற்று ஆராய வேண்டும். தில்லையில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள், தம்முடைய பிறப்பு இழிவானது என்று வருந்தும் நந்தனை நோக்கி, ‘ஐயரே!’ என விளிக்கின்றார்கள். ‘ஐயரே’ என்று அழைத்துவிட்டுப் பிறகு அவருக்குத் தீ அமைத்துத் தருகின்றோம் என்றால், அது பொருத்த மற்றதாகும். சாதியால் ஐயர்கள் ஆகிய அவர்கள்,

சாதியால் அரிசனக் குலத்தவராகிய நந்தனை மனமார 'ஐயரே' என்று அழைத்துவிட்டமையால் நந்தனாருடைய குலம்பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட வில்லை என்பதை அறிவித்துவிட்டார்கள். அப்படி இருந்தும் அடுத்த அடியில், அவர் முழுகுவதற்குத் தீ அமைத்துத் தர இருக்கின்றார்கள் என்றால், இவை இரண்டும் எவ்வளவு பொருத்தமற்ற கூற்றுகள். இதிலுள்ள பொருத்தமின்மையை நன்கு அறிந்த தில்லை வாழ் அந்தணர் மிக்க அச்சத்தோடு தம் கருத்தை வெளியிடுகின்றார்கள். 'ஐயரே, உமக்கு அழல் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்றோ அதில் தாங்கள் மூழ்கி எழவேண்டுமென்றோ நாங்கள் கனவிலும் கருதமாட்டோம். ஆனால், பின்னர் ஏன் வந்தோம் என்றால், அது, நீங்களும் நாங்களும் மீற முடியாத இறைவனுடைய கட்டளையாகும்' என்று சொல்பவர்கள்போல், "ஐயரே அம்பலவர் அருளால் இங்கு அணைந்தோம் வெய்யஅழல் அமைத்து உமக்குத் தரவேண்டி....." என்று பேசுகிறார்கள். தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகளை அப்பால் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டுத் தலைவனின் (இறைவன்) கட்டளையை நிறைவேற்றும் அடிமைகளாக அப்பெருமக்கள் காட்சியளிக்கின்றனர்.

இந்நிலையில் நந்தனாருடைய மனநிலையைச் சற்றுக் காணவேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு கூறியவுடன் நந்தன் கூறிய சொற்கள், 'நான் உய்ந்தேன்' என்பது ஆகும். எவ்வளவு தூரம்

அவருடைய மனத்தில் சாதி பற்றிய துயரம் இருந்திருந்தால் இத்தகைய சொற்கள் வெளிப் பட்டிருக்கும்? ஆடவல்ல பெருமான் தம்முடைய கனவில் வந்து பேசியதுகூட அவ்வடியாருக்குப் பெரிதாகப் படவில்லை. ஆனால், 'நெருப்பு அமைத்துத் தரப்போகின்றோம்' என்று தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கூறியவுடன் 'நான் உய்ந்தேன்' என்று கூறுவாரேயானால், எவ்வளவு ஆழமாக அவருடைய மனத்துயர் இருந்தது என்பதையும் அத்துயர் 'நெருப்பில் மூழ்குதல்' என்ற இரண்டு சொற்களால் ஆறிவிட்டது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

யாரால் அறியமுடியும்?

வரலாற்றின் இந்த நுணுக்கத்தையும், சேக்கிழாரின் தெய்வப் புலமையையும், அடியார்களுடைய நெஞ்சுரத்தையும், மனித மனத்தில் தோன்றும் தாழ்வு மனப்பான்மைபோன்ற நீக்குவதற்கரிய நோய்களையும் நன்கு அறிந்த பெருமக்களே திருநாளைப்போவார் வரலாற்றில் அப்பெருமகன் தீக்குளிப்பதற்கு நேர்ந்த காரணத்தையும் செம்மையாக அறிய முடியும் இன்று சமுதாயத்தில் காணப்படும் குறைவு நிறைவுகளை வைத்துக்கொண்டு அன்றைய சமுதாயத்திலும் இத்தகைய ஒரு கொடுமை நிகழ்ந்தது என்று பேசுவது சேக்கிழாரையோ நந்தனாரையோ அடியார்களையோ அறியாதவர்கள் செயலேயாகும்.

11. இயற் பகையார்

முன்றில் இரண்டு : இரண்டில் ஒன்று

சராசரி மக்களால் தமக்கு முடியாத ஒன்று என்றும், ஓரளவு நம்பமுடியாதது என்றும் கூறப் படுகின்ற நிகழ்ச்சிகளே பெரியபுராண அடியார்கள் வாழ்க்கையில் அதிகம் காணப்படும். ஓரளவு அறிவு வளர்ச்சியும் உணர்வு வளர்ச்சியும் அடைந்தவர்கள் பல நாயன்மார்கள் வரலாறுகளை, 'இது இயல்பானதே' என்ற கருத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். அத்தகையவர்கள்கூட ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்றும் கொடுமையானவை என்றும் கூறக்கூடிய இரண்டு வரலாறுகள் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அவை சிறுத்தொண்டர், இயற்பகையார் ஆகிய இருவருடைய வரலாறுகளே ஆகும். இவற்றுள் சிறுத்தொண்டர் வரலாறு சராசரி மனிதரால் பின்பற்ற முடியாத நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டது என்றுதான் பலரும் கூறுவர். முற்றத்துறந்த பட்டினத்து அடிகள் கூடச் சிறுத்தொண்டரைப் போலத் தாம் செய்ய முடியாது என்றுதான் கூறுகிறார். தியாகத்தில் உச்ச கட்டம் என்று சொல்லப்படும் சிறுத்தொண்டர், கண்ணப்பர் திருநீலகண்டர் ஆகிய மூவர் வரலாறு

போற்றுகின்றவர்கள்கூட ஏனோ இயற்பகையார் வரலாற்றை எடுத்துப் பேசுவதே இல்லை.

ஈதல்

புகார் நகரில், வணிகர், குலத்தில் பெரும் செல்வத்துடன் வாழ்ந்தவர் ஒருவர். என்ன காரணத்தாலோ அவரது இயற்பெயரை இவ் உலகத்தார் மறந்துவிட்டனர். சிவனடியார்கள் எது வேண்டும் எனக் கேட்டாலும் அதனை மறுக்காது கொடுக்கும் வழக்கம் உடையவர். தருதல் கொடுத்தல் என்பவை சிந்தித்து, ஆராய்ந்து, செய்யலாமா, வேண்டாமா என்ற சிந்தனைக்குப் பிறகே பலரிடம் நிகழும் செயலாகும். ஆராயாது தருதலைப் பிற காலத்தில் இந்நாட்டவர் ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அதனாலேயே 'ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடு', 'பாத்திரமறிந்து பிச்சை இடு' என்பன போன்ற எச்சரிக்கைகள் பழமொழி என்ற பெயரில் வழங்கத் தொடங்கின.

ஈதல் இயல்பாக நிகழ வேண்டும் என்று கூறினார் வள்ளுவர். கொடுப்பதினால் புண்ணியம் கிடைக்கும், மறுமையில் இன்பம் கிடைக்கும் என்ற நினைவோடு கொடுப்பவர்கள் மிகப் பழங்காலத்திலும் இருந்திருப்பார்களேபோலும். அதையும் கடந்து, 'எதிரே நிற்பவர் யார்? அவர் கேட்கும் பொருள் அவருக்குத் தேவைதானா? அப்பொருளைத் தருவதால் நம்நிலை என்னவாகும்?'

என்ற ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுப் பின்னர்க் கொடுப்பதை ஈதல் என்று நம்மவர் கொள்ளவில்லை. ஒரு பொருள் கேட்கப்பட்ட பொழுது அதே வினாடியில் அதைத் தருதல்தான் உயர்ந்த வள்ளன்மை என்று இந்நாட்டவர் கருதினர். வேள் பாரி முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் கொடுத்தமையின், 'பரந்து ஓங்கு சிறப்பின் பாரி' ஆனான். இத்துணை விரிவாக இதுபற்றி இங்கே பேசப்படுவதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. கொடுப்பவர் களில் இத்தகைய மனநிலை உடையவர்களும் உண்டு என்பதை அறிந்து கொண்டால், இயற்பகையாரை அறிந்துகொள்ளுதல் ஓரளவு எளிதாக இருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் மனத்துட் கொண்ட சேக்கிழார் புகாரில் வாழ்ந்த வணிகள் ஒருவன் சிவனடியாருக்கு எதையும் கொடுக்கும் இயல்பைக் கூறும்பொழுதே தேவையில்லாமல் 'உலகியல் பகையார்' என்ற சொற்களைப் பெய்கின்றார்.

“.....

மிக்கசீர் அடியார்கள் யார் எனினும்

வேண்டும் யாவையும் இல்லை என்னாதே

இக்கடல்படி நிகழமுன் கொடுக்கும்

இயல்பின் நின்றவர்; உலகுஇயற் பகையார்.”

(பெ 4-405)

(கடல் படி : கடல் சூழ்ந்த உலகம்)

இந்த இரண்டு அடிகளில், 'மிக்க சீர் அடியார்கள் யார் எனினும்' என்ற சொற்கள் ஒன்றுக் கொன்று

முரணானவை. அடியார்கள் யாராக இருந்தாலும் என்பது சற்றுக் குழப்பத்தைத் தருவது. அடியார்கள் என்று சொல்லப்படுபவர் ஒரு வகையினர். அவருள் வேறுபாடு இருக்கக் காரணமே இல்லை. வேறுபாடுகள் தோன்றினால் அடியார்கள் தொகுதியில் இருந்து விலக்கப்படும் குழ்நிலை உருவாகும். இவற்றை யெல்லாம் நன்கு அறிந்த பின்னும் தெய்வச்சேக்கிழார், 'மிக்க சீர் அடியார்கள் யார் எனினும்' என்ற சொற்களைப் பெய்வது, வரலாற்றைப் படிக்கும் நம்மை எச்சரிக்கை செய்யவே ஆகும். யாராக இருந்தாலும், அவர் யாரென்ற ஆராய்ச்சியில் புகாமல், அவர்கள் வேண்டுவது எதுவாக இருப்பினும், வேறு வினாவை எழுப்பாமல் தருகின்ற இயல்பினை உடையவர் பெயர் தெரியாத புகார் வணிகர்.

பார்வையிலேயே

இந்த இரண்டடிகளை மறுபடியும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினால் சில அடிப்படை உண்மைகளை மனத்தில் கொள்ள முடியும். எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொதுவான சில இயல்புகள் உண்டு. ஒருவர் நிற்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். எதிரே ஒரு சிவனடியார் வருகிறார். எதிரே ஒருவர் வருகிறார் என்ற பொதுப்பார்வையும், அவருள் இவர் சிவனடியார் என்ற சிறப்புப்பார்வையும், அந்தச் சிவனடியாருக்குள் இன்ன பெயருடைய இவர்

என்ற சிறப்பினுள் சிறப்புப் பார்வையும் நிற்கின்ற வணிகருக்குத் தோன்றிவிடுகின்றன. இம்முறை ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்கள் அனைவருக்கும் உரிய ஒன்றாகும். பொதுப்பார்வை தோன்றிய உடனேயே சிறப்புப்பார்வை உடனடியாக வந்துவிடும். மூன்றாவதாக உள்ள சிறப்பினுள் சிறப்புப் பார்வையும் ஒரே வினாடியில் தோன்றிவிடுவதாகும். இந்த மூன்றாவது பார்வையின் முடிவு, 'இவர் நமக்குத் தெரிந்தவர், இன்ன பெயருடையவர்' என்ற முறையிலோ—'நமக்கு முன்பின் தெரியாதவர்' என்ற முறையிலோ இரண்டின் ஒன்றில் முடிந்துவிடும். ஆகவே, பொதுப்பார்வை, சிறப்புப்பார்வை, சிறப்பினுள் சிறப்புப் பார்வை ஆகிய மூன்றும் எத்தகையோருக்கும் நிகழும் என்பதை இதன்மூலம் அறிகின்றோம்.

புகார் நகரத்து வணிகரைப்பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார் 'இந்த மனிதர் நம்போன்றவர்களிலிருந்து மாறுபட்டவர், பெரிதும் மாறுபட்டவர், முற்றிலும் மாறுபட்டவர்' என்பதை நம் கருத்தில் பதிய வைக்கின்றார். 'அடியார்கள் யார் எனினும்', என்றதனால் அடியார்கள் என்ற பொதுப்பார்வை தவிர, ஏனைய இரண்டு பார்வைகளும் இந்த வணிகரிடம் இல்லை என்பதைக் குறிக்கிறார் சேக்கிழார்.

அடுத்து, சிவனடியார் வேடத்துடன் எதிரே நிற்கும் ஒருவர் அவர் எவராக இருப்பினும், வேண்டும் என்று கேட்பதை 'இல்லை' என்று கூறாமல் தருதலை இயல்பாக உடையவர் என்கிறார் சேக்கிழார்.

மூன்று அடிப்படைகள்

இயற்பகையார் புராணம் பாடவந்த சேக்கிழார். இந்த இரண்டாவது பாடலிலேயே மூன்று முக்கியமான அடிப்படைகளை நிறுவி, அவற்றை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில், மனித மனவியலின் ஆழத்தில் சென்று மூன்று எல்லைகளை வகுக்கிறார். ஒன்று, எதிரே வருபவர்களைப் பொதுப்பார்வை, சிறப்புப்பார்வை, சிறப்பினுள் சிறப்புப் பார்வை என்ற மூன்று நிலைகளில் நாம் நிர்ணயிப்பதுபோல நிர்ணயிக்காதவர் பூம்புகார் வணிகர். இரண்டாவது, எதிரே இருப்பவர்களைச் சிறப்புப் பார்வை, சிறப்பினுள் சிறப்புப் பார்வை என்ற முறையில் ஆயாமல் அவர்கள் அனைவரையும் தம்மிடம் ஏதோ ஒன்றைப் பெற வந்த சிவனடியார்கள் என்றே நினைக்கின்றார். அவர்கள் கேட்பதை இல்லை என்று மறுக்காமல் எப்பாடுபட்டாயினும் தேடித்தருவது இந்த வணிகரின் இரண்டாவது நிலையாகும்.

மூன்றாவது நிலை ஒன்றுண்டு. எந்தச் சராசரி மனிதனும் எதிரே உள்ள ஒன்றைக் கேட்டால்

அந்தச் சராசரி மனிதனின் மனநிலையில் சில மாற்றங்கள் தோன்றியே தீரும். 'கேட்கப்பட்ட பொருள் யாது? அந்தப் பொருள் தன்னிடம் உள்ளதா, அந்தப் பொருளுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பு (சம்பந்தம்) எத்தகையது? அப்பொருளைக் கொடுக்கத் தனக்கு உரிமை உண்டா? அப்படி கொடுக்க வேண்டுமானால் அப் பொருளின் சம்மதத்தைப் பெற வேண்டுமா?'- என்ற வினாக்கள் தோன்றவே செய்யும். இந்த வினாக்கள் தோன்றாமல் இருக்க ஒரே வழி அப்பொருள் அஃறிணையாக இருக்க வேண்டும். அதுவும் தனக்கு அதிகம் தொடர்பில்லாததாய் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருக்குமானால் அதை யாராவது கேட்கும்பொழுது மூன்றாவது நிலையில் உள்ள பிரச்சினை தோன்றவே தோன்றாது.

இப்பொழுது இந்தப் புகார் வணிகர் யார், எது கேட்டாலும் இல்லை என்னாது தருவதை இயல்பாகக் கொண்டிருந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார். அதாவது, தருவதைக் கடமையாகக் கொண்டு தானமாக, புகழுக்குரியதாக அவர் கொடுக்க வில்லை. கொடுக்கும் இயல்பினர் என்றால் சிந்தித்துப் பிறகு கொடுக்கும் நிலை அவரிடம் இல்லை. என்பது தெளிவு, நடக்கப் பழகிவிட்ட கால்களும், கொடுக்கப் பழகிவிட்ட கைகளும் ஒவ்வொரு முறையும் தம் தலைவன் நடக்கச் சொல்கிறானா? கொடுக்கச் சொல்கிறானா? என்று ஆராய்வதே இல்லை.

நடப்பதும், கொடுப்பதும் அவற்றுடைய இயல்பாக மாறிவிடுகின்றன. எந்த ஒன்றும் இயல்பாக மாறிவிட்டால் அங்கே நின்று நிலைத்து ஆராய்வதற்கு இடமே கிடையாது.

இந்த அடிப்படையை நன்கு புரிந்துகொண்டால் லொழியக், கொடுப்பதையே இயல்பாகக் கொண்ட புகார் வணிகரின் வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்வது கடினம்.

உடல் உணர்வும் தீண்டாது நிலை

அப்படிப் புரிந்துகொள்வதிலும் சில நுணுக்கங்கள் உண்டு என்று எச்சரிக்க வருகிறார் தெய்வச் சேக்கிழார். 'முன் கொடுக்கும் இயல்பின் நின்றவர்,' என்று கூறிவிட்ட பிறகு, 'உலகியற் பகையார்' என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்ற வினாவை எழுப்பினால் ஓர் உண்மை விளங்கும். முன்னர்க் கூறப்பட்ட மூன்று நிலைகளில் மூன்றாவது நிலையை விட்டு நீங்குவது மிகப் பெரிய செயலாகும். அகப் பற்று, புறப்பற்று ஆகியவற்றைத் துறந்தவர்கட்கும் இந்த மூன்றாவது நிலை வருவது கடினம்.

இதைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியை உதாரணமாகக் கூறுவர் இந்நாட்டவர். வைணவ சமயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெருஞ்செல்வர், எல்லா வற்றையும் விட்டுத் துறவியாக மாறி ஒரு மடாலயத்தின் தலைவராகவும் ஆகிவிட்டார். அவர்

பட்டம் ஏற்கும் விழாவைப் பெரிதாகக் கொண்டாடிய அன்பர்கள், பக்தர்கள், தொண்டர்கள் ஆகியவர்கள் அவரை ஒரு பல்லக்கில் ஏற்றுவித்துத் தாங்களே சுமந்து சென்றனர். பல்லக்கில் அமர்ந்த சுவாமிகள் வலப்புறமும் இடப்புறமும் திரும்பித் திரும்பித் தெருவில் இருக்கும் மாட மாளிகைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே புன்முறுவலுடன் சென்றார். அவர் என்ன செய்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அணுக்கத் தொண்டர் ஒருவர், 'சுவாமிகள்' என்ன பார்க்கிறீர்கள்? 'என்று வினயத்தோடு கேட்டார். ஜீயர் சுவாமிகள் மந்தகாசத்துடன் 'இந்த வீடுகள், தோட்டங்கள், காலிமனைகள் ஆகிய அனைத்தும் பூர்வாசிரமத்தில் நம்முடையவை' என்று சொன்னாராம். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை மனத்துட்கொண்டுதான் வியாக்கியான கர்த்தாவாகிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை, 'எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கடைசியாக, விட்டேன் என்ற எண்ணத்தையும் விட்டு வாழ்வதே அகப்புறத் துறவு அடைந்தவர்களின் வாழ்க்கையாகும்,' என்று கூறுகிறார்.

இந்த முழுத்துறவை அடைந்தவர்கள்கூட உடம்பு உணர்விலிருந்து (தேகப்பிரக்ஞை) விடுபடுவது கடினம். இந்தத் துறைவு நிலை அடைந்தவர்கள், உடம்பு படும் துன்பத்தைப் புன்முறுவலுடன் ஏற்றுக் கொள்வார்களே தவிர, அந்த உடம்பு படும் துன்பத்தை அறியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நிலை இவர்களிடம் இராது அண்மைக்காலத்தில்

திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்த சேஷாத்திரிசுவாமிகள் பல நேரங்களில் பலருடைய உயிரைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார். ஒவ்வொரு முறையும் அந்த மகான் என்ன செய்கிறார் என்பதை அறியாத அப்பாவி மக்கள் அவரை அடித்துத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர் உடம்பில் எத்தனை அடி விழுந்தாலும், அடி விழுவது தம்முடைய உடம்பில் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் அதை வேடிக்கை பார்த்துச்சிரித்துக் கொண்டிருப்பாராம். இதுதான் மேலே கூறிய மூன்றாவது நிலைக்கும் பல படிகள் மேலே உள்ள தேகப்பிரக்ஞை இழந்த நிலை ஆகும்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏனைய மக்களைப் போலவே உண்டு, உடுத்தி, ஏனைய மக்களோடு தொடர்பு கொண்டு, பேசி, தம் காலத்தைக் கழிப்பர். என்றாலும், என்ன நிகழ்ச்சி நடைபெற்றாலும், யாருடன் பேசினாலும் இவர்கள் பேச்சு வேறு எங்கிருந்தோ யாரிடமிருந்தோ வருகிறது என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும்.

சராசரியர் வழி அன்று

மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்களை ஒரு முறைக்கு, இரு முறையாகப் படித்துச் சிந்தித்து தெளிந்த பிறகு இயற்பகையார் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் கூறும் முறையில் பார்த்தால் அதில் வியப்பதற்கோ, வெறுப்பதற்கோ, எள்ளி நகையாடுவதற்கோ எதுவும் இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும். நூற்றுக்

கணக்கான ஆண்டுகளில் ஆயிரக் கணக்கான மக்களிடையே ஒரு சேஷாத்திரி சுவாமிகள்தான் தோன்றினார். அதேபோலப் புகார் நகர வணிகப் பெருமக்களிடையே ஒருவர் தோன்றினார். ஏனையவர்களைப்போல அவரும் வாணிகம் செய்தார், திருமணம் செய்துகொண்டார்; ஏனையவர்கள் போல வாழ்ந்து வந்தார். ஆனால் தொடக்கத்திலிருந்தே அவருடைய வாழ்க்கை சராசரி மனிதர்கள் செல்லும் வழியில் செல்லவில்லை. பெருவணிகர் ஆதலால் அவர் எதிரே சென்று அவர் வாழ்க்கை சரியாக நடைபெறவில்லை என்று கூற யாருக்கும் துணிவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய மனத்தில் இயற்பகையை பைத்தியம் என்றே முடிவு கட்டியிருந்தனர். சந்தர்ப்பம் வரும் பொழுது அவர்கள் அதனைச் சொல்லிக் காட்டுகின்றனர்.

இம்மூன்றாவது நிலையையும் தாண்டி தேகப் பிரக்ஞை இல்லாமல் இருக்கின்ற பெரியவர்களை இவ் உலகம் தவறாமல் பைத்தியம் என்றே கூறி வந்துள்ளது. பெரியபுராணத்தில் வரும் அறுபத்து மூன்று அடியார்களில் கண்ணப்பர், இயற்பகையார் என்ற இருவர்மட்டுமே இந்நிலை அடைந்தவர்கள். கண்ணப்பர் இந்நிலை அடைந்தது காளத்தி மலையைக் கண்டதிலிருந்துதான். அதன்பிறகு அவர் வாழ்ந்த காலம் ஆறே நாட்கள்தான். ஏழாவது நாள் பரசிவம் என்ற பெரிய அன்பில் கண்ணப்பன் என்ற சிறிய அன்பு முழுவதுமாகக் கரைந்து விடுகிறது.

அந்த ஆறு நாட்களில் அவர் தேகப் பிரக்ஞை இல்லாமல் வாழ்ந்தார் என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் நேரடியாகக் கூறாமல் நிகழ்ச்சிகளாகக் கூறுகிறார். அது இந்நூலில் முன்னர்க் கூறப் பெற்றுள்ளது. இயற்பகையாரைப் பொறுத்தமட்டில் ஓரளவு வித்தியாசமான வாழ்க்கை. வணிகரான தாலும் திருமணம் ஆனவர் ஆனதாலும் அன்றாட மக்களோடு கலந்து உறவாட வேண்டிய கட்டாயம் இயற்பகைக்கு இருந்தது. இவையெல்லாம் அவருடைய உடம்பு வாழ்க்கையின் புற வாழ்க்கைப் பகுதிகளே ஆகும். அகங்கார, மமகாரம் கடந்து தேகப் பிரக்ஞை அற்று வாழ்கின்ற ஒருவர் எதிரே உள்ளவர்களை அறிந்துகொள்வதும் அடையாளம் கண்டு கொள்வதும் இயலாத காரியம். பல்லாண்டுகள் பழகிய காரணத்தால் கேட்ட கேள்விக்கு விடை அளிப்பதும் சில சொற்களைக் கூறுவதும் இயல்பாக அமைந்து விட்டன

குறித்து வேண்டிய

மூன்றாவது நிலையின் முதிர்ந்த படியில் உள்ள இயற்பகையாரிடம் ஓர் அந்தணன் வருகிறான். அவனுடைய வேடம் தூர்த்தவேடம் என்று சேக்கிழாரே கூறுகிறார். அவனை ஏன் இயற்பகை கண்டு கொள்ளவில்லை? வணிகனாக இருக்கின்ற ஒருவனுக்கு ஒருவரைப் பார்த்தமாத் திரத்தில் எடைபோடும் சக்தி இருப்பது இயல்பே ஆகும்.

காரைக்கால் அம்மையார் கணவன் விஷயத்தில் இதனைக் கண்டோம். எதிரே நிற்பவன் தூர்த்தனா, தூயவனா, சிவனடியானா என்று பகுத்து உணரும் நிலையில் இயற்பகை இல்லை. தெளிவான இந்த முடிவை முதலில் அறிந்துகொள்வது பெரும் பயனை விளைக்கும். இந்த வேடத்துடன் வந்த மறையவன் இயற்பகையாரை நோக்கி அவரைச் சிக்க வைக்கும் ஒரே நோக்கத்துடன் எவ்வளவு சாமார்த்தியமாக பேசுகிறான் என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் மிக அற்புதமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டு கிறார்.

“கொன்றைவார் சடையார் அடியார்கள்
குறித்து வேண்டிய குணம்எனக் கொண்ட
ஒன்றும் நீர்எதிர் மறாதுஉவந்து அளிக்கும்
உண்மை கேட்டுநும் பால்ஒன்று வேண்டி
இன்று நான்இங்கு வந்தனன் அதனுக்கு
இசையல் ஆம்எனில் இயம்பல் ஆம்” என்றான்.
(பெ 4-409)

இப்பாடலிலிருந்து ஒன்றை நாம் அறிய முடிகிறது. கேட்கத் தகாத ஒன்றுக்கு வந்தவன் அடி போடுகிறான் என்பதை நாம்கூட எளிதாக அறிந்து கொள்ள முடியும். இப்பொழுது அவன் கேட்டவற்றை விரிவாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். அடியார்கள் வேண்டிய ஒன்று என்று சொல்லி இருந்தாலே அது போதுமானதாகும். வேண்டிய ஒன்று என்றுஎன்றும் குறிப்பிட்டுவிட்டால்

தன்னிடம் இல்லாமல் போனாலும், அடுத்தவரிடம் உள்ளது பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறிவிடலாம் அல்லவா? இந்த நிலையைப் போக்குவதற்காகவே, 'குறித்து வேண்டிய' என்று கூறுகிறான் வந்தவன். இங்கே 'குறித்து' என்ற சொல் இயற்பகையினிடம் முன்னரே உள்ள ஒரு பொருளைச் சுட்டி நிற்கின்றதாகும். 'உன்னிடத்தில் உள்ள இந்தப் பொருளை வேண்டி வந்தனம்' என்றால், 'மன்னிக்க வேண்டும், அதனைத் தர முடியாது' என்று இயற்பகை கூறிவிடலா மல்லவா? அதை மாற்றுவதற்காக, இன்னது என்று குறிப்பிடாமல் 'குறித்து வேண்டிய' என்றும்பட்டும் கூறிவிட்டான்.

இவ்வளவு விரிவாக வந்தவன் பேசியிருக்கத் தேவையே இல்லை. அவனுடைய பேச்சில் உள்ள நுணுக்கத்தையும் மறைபொருளையும் அறிந்து கொள்ளும் நிலையில் இயற்பகை இல்லை. அவரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற உலகத்தில் இந்தச் சொற்கள் காதில் சென்று விழுகின்றன.

எனவே, மிக எளிதாக இயற்பகையார் விடை கூறி விடுகிறார். வந்தவன் 'குறித்துவேண்டிய' என்று கூறியதால், 'தாங்கள் எதனைக் குறிப்பாக வேண்டுகிறீர்கள்' என்று கேட்டிருக்கலாம். சாதாரண நிலையில் உள்ள எந்த மனிதனும் இதனைத்தான்

செய்வான். ஆனால், முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்ட நாலாவது நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இயற்பகையாருக்கு, 'நின்பால் உள்ள ஒன்றை வேண்டி வந்தனம். அதனை நீ கொடுக்க முடியும் என்றால் மேலே சொல்லலாம்' என்றான். விரும்பி வந்தது இன்னது என்று கூறாமலேயே இவரைச் சிக்க வைக்கப் பார்க்கிறான்.

மிகச் சாதாரணமான சராசரி மனிதன் கூட, 'உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று சொல். அது முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்' என்றுதானே விடை கூறி இருப்பான்?

.....உண்டாயின் அடியவர் உடைமை

இப்பொழுது, இயற்பகையார் கூறிய விடையைப் பின்வரும் பாடலில் காணலாம்.

என்ன, அவ்வரை கேட்டுஇயற் பகையார்
 'யாதும் ஒன்றும்என் பக்கல் உண்டாகில்
 அன்னது எம்பிரான் அடியவர் உடைமை;
 ஐயம் இல்லைநீர் அருள்செயும்' என்ன,
 'மன்னு காதல்உன் மனைவியை வேண்டி
 வந்தது இங்கு'என அந்தணர் எதிரே
 சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து
 தூய தொண்டனார் தொழுதுஉரை செய்வார்.

(பெ பு-410)

இயற்பகையார் இப்பாடலில் பயன்படுத்திய சொற்களை ஆழ்ந்து கவனிக்க வேண்டும். 'யாதும் ஒன்றும் என் பக்கல் உண்டாகில்'— எந்த ஒரு பொருளாக இருப்பினும் என்னிடத்து இருக்கிறது என்றால், அது சிவனடியார்களின் உடைமை என்று நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். என்னிடம் உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் உடைமையாளர்கள் சிவனடியார்களே ஆவர். 'உடைமை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திவிட்டதால், சிவனடியார்களுக்குச் சொந்தம், சிவனடியார்களே உரிமையாளர்கள் என்ற பொருளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, 'என்பால் உள்ள நிலையியற் பொருள், இயங்கியற் பொருள், உயர்திணைப் பொருள், அஃறிணைப் பொருள் ஆகிய எதுவாக இருப்பினும் அவை என்பால் இருக்கின்றன என்பதால் நான் அவற்றின் உரிமையாளன் என்று தயவுசெய்து யாரும் நினைந்துவிட வேண்டாம். உடைமையாளர்கள் என்பவர்கள், மாதவன்தன் அடியார்கள். மேலே கூறப்பெற்ற நால்வகைப் பொருளில் எதுவாக இருப்பினும், அவை அவர்தம் உடைமைகள், இவற்றிற்கு முழு உரிமை (absolute ownership) பெற்றவர்கள் சிவனடியார்களே ஆவர்' என்பது கருத்து. அப்படியானால் இயற்பகையாரின் நிலை என்ன? மிக அழகாக இயற்பகையே விடை கூறுகிறார். 'யாதும் ஒன்றும் என்பக்கல் உண்டாகில்' என்று கூறுவதால், தம்பால் இருக்கின்ற பொருள்களைக்கூட அவர் அறிந்துவைத்தவராகத் தெரிய

வில்லை. 'உண்டாகில்' என்ற சொல், 'என்பால் இருக்குமேயானால், என்ற பொருளையே தரும். சிவனடியார்களின் இந்த உடைமைக்குக் காவலராகவோ பாதுகாவலராகவோ முகவராகவோ கூடத் தாம் இருப்பதாக அவர் நினைக்கவில்லை. இம் மூன்று முறைகளில் எந்த முறையிலாவது இயற்பகையார் இருந்திருந்தால் தம் அதிகார எல்லைக்குள் இருக்கும் நால்வகைப் பொருளையும் அவர் கணக்கிட்டு அறிந்திருக்க வேண்டும். இந்தப் பொறுப்பைக்கூட அவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமையின், 'யாதும் ஒன்றும் என் பக்கல் உண்டாகில்' என்று கூறிவிட்டார்.

நம்மிடம் அளவுகருவி இல்லை

தொடக்கத்திலிருந்து இதுவரை நடந்தவற்றைக் கவனித்தாலே இயற்பகை, இந்த உலகிடை வாழும் எந்த மனிதரையும்போன்றவர் அல்லர் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட முடியும். வேறு ஈடு இணை சொல்ல முடியாத, தேகப்பிரக்கைகூட இல்லாமல் சுற்றிவரும் ஒரு மனிதரையோ அவர் செய்யும் செயல்களையோ நம்முடைய எல்லைக்குட்பட்டு, நாம் பயன்படுத்தும் அளவுகோள்களைக் கொண்டு அளவிட்டு அறிய முற்படுவது பெருந்தவறாக முடியும். நாம் அளவிட முற்படும் எந்த அளவு கருவியும் நம்மால் கண்டு, கேட்டு, உற்று அறியும் உலகியல் எல்லைக்குள் இயங்குவனவாகவே இருக்கும். எனவே,

இயற்பகையாரை நினைக்கும் பொழுதோ அவர் செய்த செயல்களைப்பற்றி ஆராய முற்படும் பொழுதோ அவர் இந்த உலகியலுக்கு முற்றிலும் வேறானவர் என்ற கருத்தை நாம் மறந்து விடக்கூடாது” அதற்காகவே முதற் பாட்டிலேயே, இவர் ‘உலகியல் பகையார்’ என்று சேக்கிழார் எச்சரிக்கை தந்துள்ளார். அதை மறந்துவிட்டு— ‘மனைவியை ஒருவன் கேட்டால் கொடுப்பது சரியா?’ என்ற ஆராய்ச்சியில் புகுவது அறியாமையின் எல்லை ஆகும்.

இந்த ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையே, ஒருவனுக்கு உரிமை உடைய மனைவி என்பவளைப்பற்றியதே ஆகும். ஐம்பொறிகளும் ஐந்து புலன்களும் நான்கு அந்தக்கரணங்களும் பஞ்ச பூதங்களால் ஆன உடம்பும் சேர்ந்துள்ள ஒரு சராசரி மனிதனை எடுத்துக்கொண்டால் அவனுடைய அகங்காரத்தின் விளைவாக உள்ள ‘அவன்’ எண்ணிக்கையில் முதலாவதாக நிற்பவன். அந்த ஒன்று என்ற எண்ணிக்கையின்பின் வரும் அவன் மனைவி மக்கள், உறவுகள், அவனுடைய சொத்துக்கள் ஆகிய அனைத்தும் பூஜ்யங்களாக நின்று அந்த ஒன்றை வலிமைப்படுத்தும் உரிமைப் பொருள்களாகும். மனைவி, மக்கள் என்ற உறவுகள்—அவற்றுக்குரிய முறைமைகள், கடமைகள் என்பவையெல்லாம் ஒன்று என்று எண்ணப்படும் அந்தத் தலைவன் இருக்கின்ற வரையில்தான். அவன் என்ற ஒருவன் இருந்தால்

தானே, அவன் மனைவி, அவன் மக்கள் என்ற உறவுகள் விரியும். அந்த ஒருவன் இறந்துவிட்டாலோ, உயிரோடு இருந்தும் நீண்ட நாட்களாக நினைவிழந்த நிலையில் (deep coma) இருந்துவிட்டாலோ, மனம் பேதலித்த நிலையில் இருந்தாலோ இவை அனைத்தையும் கடந்து வேறு எங்கோ அவனது மன நிலை பதிந்துவிட்டாலோ அப்பொழுது அவனுடைய மனைவி, மக்கள், பொருள் என்ற சொற்கள் அவனைப் பொறுத்தமட்டில் அர்த்தமற்ற சொற்களாகும். இந்த மனநிலையில் உள்ளவனுக்கு மனைவி என்ற சொல்லும், மக்கள் என்ற சொல்லும் தரையில் கிடக்கும் கற்கள் என்ற சொல்லும், புல் கட்டு என்ற சொல்லும் வேறுபாடற்ற சொற் கூட்டங்களாகும்.

இந்த நிலையில் உள்ள ஒரு மனிதனை, மனைவியைப் பிறருக்கு ஈந்தவன் என்று பேசுவதோ, எள்ளி நகையாடுவதோ அறிவீனம். மேலே உள்ள வாக்கியத்தில் மனைவி என்ற சொல்லை எடுத்து விட்டு, 'மடியில் இருந்த கூழாங்கற்களை,' 'தன் இடையில் கட்டியிருந்த துணியை,' 'தான் உண்டு கொண்டிருந்த உணவை' என்ற சொற்களைப் பொருத்திச் சொன்னாலும் அதே பொருளைத்தான் தரும். காரணம், இயற்பகையைப் பொறுத்தமட்டில் கட்டிய மனைவிக்கும் வீட்டில் இருந்த சாமான்களுக்கும் வாணிகம் செய்ய வைத்திருந்த

பொருட்களுக்கும் அவர் எந்த வேறுபாடும் கண்டதில்லை.

இத்தகைய மனநிலையைத்தான் கண்ணப்பர் புராணத்தில் 'யாக்கைத் தன் பரிசும், வினை இரண்டும்' என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் (பெ.பு—803) சேக்கிழார் பேசுகிறார்.

ஆழ்மனத்தைத் தட்டி எழுப்பிட

வந்தவன் என்ன கேட்டான் என்று கூறவந்த
சேக்கிழார் மிக அழகாகப் பின்வரும் பாடலில்
கூறுகிறார்.

மன்னு காதல்உன் மனைவியை வேண்டி
வந்தது இங்குஎன அந்தணர் எதிரே
சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து
தூய தொண்டனார் தொழுதுஉரை செய்வார்.
(பெ.பு—410)

இந்த இரண்டு அடிகளில் இயற்பகை மனநிலையை நுணுக்கமாக விளக்குவதற்குரிய பல சொற்கள் பெய்யப்பட்டுள்ளன. 'மன்னு காதல் உன் மனைவியை' என்று வந்தவன் சொல்வது, இயற்கையின் மனத்தின் ஆழத்தில் எங்காவது ஒரு மூலையில் 'தான்' என்ற அகங்காரமோ, தன்னுடைய அழகிய இளம் மனைவி

என்ற மமகாரமோ ஒளிந்துகொண்டிருந்தால் அதனைத் தட்டி எழுப்பவேயாகும்.

ஒளிவு மறைவின்றி

இதற்கடுத்தபடியாக, 'எதிரே சொன்ன போதிலும்' என்ற சொற்கள்' நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. சாதாரணமானவனும் அறிவு விளக்கம் பெறாதவனும் கல்வி கேள்விகளில் அதிகம் தோயாதவனும் ஆகிய ஒரு சராசரி மனிதனின் எதிரே 'உன் மனைவியை வேண்டி வந்தேன்' என்று கூறியிருப்பானேயாகில், கூறினவன் கதி என்னவாகும் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். எனவேதான் சேக்கிழார்,—"எதிரே சொன்ன போதிலும்," ஒளிவு மறைவாகக்கூட இல்லாமல் இயற்பகையின் முகத்துக்கெதிரே கூறிய போதிலும் என்று கூறுகிறார்.

எதிரே நிற்கும் அந்தணன் இவ்வாறு கூறியவுடன் இயற்பகை என்ன செய்தார் என்பதைப் பின்வரும் வரிகளில் சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

".....முன்னையின் மகிழ்ந்து
தூய தொண்டனார் தொழுது உரை செய்வார்."
(பெ 4-410)

"இது எனக்கு முன்பு உள்ளதே, வேண்டி
எம்பிரான் செய்த பேறு எனக்கு....."
(பெ 4-411)

எந்த ஒரு சராசரி மனிதனும் எந்தச் சொல்லைக் கேட்டால் சினத்தின் உச்சிக்குச் சென்றுவிடுவானோ, அத்தகைய சொல்லை, இயற்பகையின் எதிரே அந்தணன் சொல்லியபொழுது, தூய தொண்டனார் ஆகிய இயற்பகை மகிழ்ந்தாராம். மகிழ்வதற்குரிய காரணம் யாது?

முன்றாவது, நான்காவது நிலைகளில் உள்ள பக்தர்கள், அடியார்கள், தொண்டர்கள் எதிரே உள்ள சிவனடியார்கள் எதை விரும்பிக் கேட்டாலும் அதைக் கொடுப்பதுதான் தம் வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று கருதி வாழ்ந்தவர்கள். கேட்கப்பட்ட பொருள் மணமகளின் கூந்தலாக இருப்பினும் (மானக்கஞ்சாறனார்) பெற்ற பிள்ளையை அறுத்துக் கறி சமைப்பதற்காக இருப்பினும் (சிறுத் தொண்டர்) ஒரு சிறிதும் மனம் துளங்காமல் அதனைத் தருவதுதான் இவ் வடியார்களின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகும். இந்த வரிசையில் இவர்களைவிட ஒரு படி முன்னே நிற்பவர் இயற்பகை நாயனார் ஆவார்.

‘மன்னு காதல் உன் மனைவியை வேண்டி வந்தது இங்கு’ என்ற சொற்கள் எதிரே நிற்பவன் வாயிலிருந்து வந்தாலும்—‘உன் மனைவி,’ ‘அவளை வேண்டி வந்தேன்’ என்ற இரண்டு கருத்துக்கள்தான் இயற்பகை செவியில் படுகின்றன.

‘எனக்கு உள்ளதே’

இப்பொழுது இயற்பகை கொடுத்த விடையை பார்க்க வேண்டும். ‘இது எனக்கு முன்பு உள்ளதே, வேண்டி எம்பிரான் செய்த பேறு.’ இவ்வாறு இயற்பகை கூறக்காரணம் என்ன? எம்பிரான் (எதிரே நிற்கும் அந்தணன்) எனக்குச் செய்த பேறு—எனக்குச் செய்த பேருபகாரம் என்று இயற்பகை மகிழ்ந்து கூறியது எதனை? எதிரே நிற்கும் அந்தணன் இவரிடம் ஒன்றை வேண்டிக் கேட்டானே தவிர, எந்த உபகாரமும் செய்யவில்லையே? அப்படி இருக்க, எம்பிரான் செய்த பேறு என்று இயற்பகை எதனைக் குறிக்கிறார்? சிவனடியார்கள் ஒன்றை கேட்டு விட்டால், அதனைக் கொடாமலோ கொடுக்க முடியாமலோ இருப்பது மாபெரும் பாதகம் என்று நினைக்கின்றவர்கள் இந்த அடியார்கள். ‘குறித்து வேண்டியது’ என்று எதிரே உள்ள அந்தணன் கூறிய பொழுது, தன்னிடம் இல்லாத ஒன்றை கேட்டு விடுவானோ என்ற ஐயம் இயற்பகை மனத்தில் இருந்திருக்கக் கூடும். அதனால்தான் அந்தணன் அவரிடம் இருக்கின்ற பொருளாகிய மனைவியை வேண்டி வந்தனென் என்று சொன்னவுடன் இயற்பகையார் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார். மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம், தன்னிடம் உள்ள பொருளை எதிரே உள்ள அந்தணர் கேட்டார் என்ற மகிழ்ச்சியே ஆகும்.

கலக்கமும் தெளிவும்

இதன்பிறகு நடந்தவற்றைச் சேக்கிழார் சொல்லிக்
கொண்டு செல்வதில் அன்றைய சமுதாய நிலையை
நாம் அறியமுடிகிறது. வீட்டினுள் இருக்கும்
மனைவியிடம் சென்று, இயற்பகை,

“-----இன்று உனை இம்

மெய்த் தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்” என்ன
மதுமலர்க்குழல் மனைவியார் கலங்கி
மனம் தெளிந்தபின், மற்று இது மொழிவார்.

(பெ 4-41)

மேற்கண்ட அடிகளில் இயற்பகையாரின்
மனைவியைப் பற்றிடக் கவிஞர் ஒரு விளக்கம்
தருகிறார். எவ்விதமான மனமாறுபாடும், குழப்பமும்
இல்லாமல் தம்மிடம் உள்ள சாமான்களை எடுத்துக்
கொடுக்கும் அதே மனநிலையில், ‘பெண்ணே! இந்தத்
தவவேடம் பூண்ட அந்தணனுக்கு உன்னை நான்
தந்துவிட்டேன்.’ இவ்வாறு கூறும் இயற்பகையினிடம்
எவ்விதக் குழப்பமும் இல்லை.

இச்சொற்களைக் கேட்ட அந்த அம்மையாரின்
எதிர்ச் செயல் என்ன என்பதைக் கவிஞர் ஒன்றரை
அடிகளில் கூறிவிடுகிறார். எந்தக் கணவனும்
சொல்லத் துணியாத சொற்களைத் தம் கணவர் பேசி
விட்டதை அம்மையார் காதால் கேட்டுவிட்டார்.
இத்தனை நாட்கள் அவரோடு வாழ்க்கை நடத்திய

அம்மையாருக்குக் கணவரின் மனநிலை எத்தகையது என்பது நன்கு அறியப்பட்ட ஒன்றே ஆகும். தம் கணவர் ஏனைய வாணிகர்களைப் போன்று ஒரு சராசரி வணிகர் அல்லர், உயர்ந்த மனநிலையில் உள்ள சிவனடியார் என்பதை அம்மையார் அறிவார். அந்த அம்மையார்கூட இயற்பகை இந்த அளவுக்குச் செல்வார் என்பதைக் கற்பனை செய்துகூடப் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும் ஒரு வினாடி நேரத்தில் அதுவும் நடந்துவிட்டது. அந்த வினாடியில் அம்மையாரின் உள்ளக்கிடக்கை யாது என்பதைக் கூறவந்த சேக்கிழார், 'கலங்கி' என்ற ஒரே சொல்லில் அவரது மனநிலையைக் கூறிவிட்டு, அந்த ஒரு வினாடிநேரக் குழப்பத்திற்குப் பிறகு அவருக்குத் தெளிவு ஏற்பட்டது என்பதையும் குறிக்கிறார். கலக்கமும், தெளிவும் அடுத்தடுத்து வருவதால் இயல்பான மனித மன நிலையில் உள்ளவர் என்பதைக் கவிஞர் காட்டுகிறார். கணவர் எந்த நிலையிலும் கலக்கமடையாத தெளிவான மனநிலையில் உள்ளவர். மனைவியார் ஒரு வினாடி மனங்கலங்கி, பின் தாமே தெளிவடையக் கூடிய நிலையில் உள்ளவர் என்பதை அறிகின்றோம்.

சுற்றத்தார் செயல்

அம்மையாரை அழைத்துக்கொண்டு அவ்வூர்த் தெருவழியே வருகின்றார் அந்தணர். இதற்குள் செய்தி ஊர்முழுதும் பரவிவிட்டது. இயற்பகை

பெருவணிகள் ஆதலாலும் அவரது இனத்தார் ஊரைச் சுற்றியிருப்பதாலும் ஒரு சூழ்நிலை உருவாகிறது. சிவனடியார் எதை விரும்பினாலும் தர வேண்டும் என்ற குறிக்கோள் சுற்றத்தாரிடை இல்லை. அப்படியே ஏதாவது தருவதானாலும் பொன், பொருள், பசிக்கு உணவு என்ற முறையில் இருக்க வேண்டுமேதவிர ஒருவன் தன் உடைமையை அதாவது மனைவி போன்றவர்களைக் கொடுப்பது அடாத செயலாகும்.

ஆகவே, நுந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்ட இயற்பகையின் சுற்றத்தார் அந்தணனை வளைத்துக் கொண்டு, பேசுவது சமுதாய மக்களுக்குப் பொருத்தமானது என்பதைச் சேக்கிழார் காட்டுகிறார்.

மனைவியார் சுற்றத்தாரும்
வள்ளலார் சுற்றத்தாரும்
'இனையது ஒன்று யாரே செய்தார்?
இயற்பகை பித்தன் ஆனால்
புனை இழை தன்னைக் கொண்டு
போவதாம் ஒருவன்' என்று
துனை பெரும் பழியை மீட்பான்
தொடர்வதற்கு எழுந்து தூழ்வார்.

(பெ பு-416)

இப்பாடலின்படி பார்த்தால், இயற்பகையின் சுற்றத் தாரும் அவர் மனைவியின் சுற்றத்தாரும் இயற்கைக்கு மாறான இயற்பகையின் வாழ்க்கைமுறையைக்

கண்டு அவரைப் பயித்தியம் என்று முத்திரை குத்திவைத்து விட்டார்கள் என்று அறியமுடிகிறது. அவர்களுடைய அகராதியில் அகங்கார, மமகாரமற்ற சிவனடியார் ஒருவர் பைத்தியம் என்றே கருதப்பட்டார். அவர்களால் பைத்தியமென்று கருதப்பெற்ற இயற்பகையார் தனிப்பட்ட முறையில் என்ன செய்தாலும் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை. ஆனால், அவருடைய மனைவி என்று சமுதாயம் குறித்துவைத்துள்ள ஒருவரை இயற்பகையார் வேறொருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார் என்றால்—அந்தச் சமுதாயம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இயற்பகையார் தம் மனைவிபற்றி என்ன நினைத்தார்—அவர் மனைவி, கணவரைப்பற்றியும் அவருடைய செயல்கள்பற்றியும் என்ன நினைத்தார் என்பவைபற்றியெல்லாம் அந்தச் சமுதாயம் கவலைப் படவில்லை. மனைவியை ஒருவர்க்கு ஈவதனால் ஏற்படும் அவமானம் கணவனுக்குமட்டுமே என்று நினைக்கின்ற இற்றைநாள் சமுதாயத்திலும் முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும் அன்றைய சமுதாயம். இயற்பகைக்கும் அவர் மனைவிக்கும் இடையே நடந்த இந்த விவகாரம் சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்ட அவமானமாகும். அதை எப்படியாவது போக்க வேண்டும் என்ற கருத்தால் போர்க் கருவிகளோடு சுற்றத்தார் அந்தணனை இடைமறித்தார்கள்.

இயற்பகையார் வெற்றி

அந்தணர் வேடத்தில் வந்த இறைவன் சுற்றத்தார் கோபாவேசத்தைக் கண்டு அஞ்சினவன்போலப் பாசாங்கு செய்ய, இயற்பகை தாம் ஒருவராகவே நின்று, எதிர்த்தவர்கள் பலரையும் டெட்டிச் சாய்த்தார். இங்கேயும் ஓர் உண்மையை நாம் அறிய வேண்டும். படைக்கலங்களோடு எதிர்த்து நின்ற சுற்றத்தார் பலரையும் இயற்பகை ஒருவராகவே வென்றார் என்றால், அது எவ்வாறு முடிந்தது? சமுதாயப் பழி என்ற ஒன்றைப் போக்குவதற்காகவே போரிட வந்தனர் சுற்றத்தார். சிவனடியார் வேண்டுவதைச் செய்துதருவதே தம் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் என்ற கருத்துடன் போரிட்டவர் இயற்பகையார். எனவே, அவர் வெல்வது என்பது இயற்கை யாகிவிட்டது.

அந்தணன் கணிப்பு : 'பொய்தரும் உள்ளம் இல்லான்'

இதன்பிறகு ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பேசுகிறார் சேக்கிழார். திருச்சாயக்காட்டின் எல்லைவரை அந்தணனை அழைத்துச் சென்றார் இயற்பகையார். இப்பொழுது அந்தணன் இயற்பகையாரைப் பார்த்து 'இனி நானே போய்க்கொள்ளுகிறேன், நீ மீண்டு செல்வாயாக' என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட இயற்பகையார், அந்தணன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிப் புகாரை நோக்கி மீளப் போனார். அவர் சில நூறு அடிகள்

சென்றபொழுது அந்தணனாகி நின்றவன் என்ன
பேசினான் என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் இதோ
கூறுகிறார்:

‘பொய்தரும் உள்ளம் இல்லான்
பார்க்கிலன் போனான்’ என்று
மெய்தரு சிந்தை யானை
மீளவும் அழைக்கல் உற்றான்.

(பெ 4-431)

“இயற்பகை முனிவா ஓலம்!
ஈண்டு நீ வருவாய் ஓலம்!
அயர்ப்பு இலாதானே ஓலம்!
அன்பனே ஓலம்! ஓலம்!
செயற்கு அருஞ் செய்கை செய்த
தீரனே ஓலம்!” என்றான்.

(பெ 4-432)

இந்த அடிகளில் அந்தணனாகி நின்ற இறைவனே
இயற்பகையாரை எடை போட்டதுபோல் சில
சொற்கள் வெளிவருகின்றன. ‘பொய்தரும் உள்ளம்
இல்லான், பார்க்கிலன் போனான்’ என்று அந்தணன்
தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக்கொள்வதாக இத்
தொடரை அமைக்கின்றார் சேக்கிழார். ‘பொய்தரும்
உள்ளம் இல்லான்’ என்பதால் இயற்பகையாருடைய
புறமனம், அகமனம் இரண்டிலும் வாய்மையே

நிறைந்திருக்கிறது என்பதும் ஒரு வினாடிகூடப் பொய் அதனுள் நுழைந்ததில்லை என்பதும் கூறினாராயிற்று.

‘பார்க்கிலன் போனான்’

இனி ‘பார்க்கிலன் போனான்’ என்ற சொற்கள், மனிதனாகப் பிறந்து அந்த வினாடிவரை மனிதனாகவே வளர்ந்துவிட்ட இயற்பகையார், மனிதனாக வாழ்கின்றவர்கள், கற்பனையில் கூடக் கடக்க முடியாத ஓர் எல்லையைக் கடந்துவிட்டார் என்பதை அறிவுறுத்தினாராயிற்று. எந்தச் சராசரி மனிதனும்—ஏன் மிக உயர்ந்த ஞானியும் கூட—பல்காலம் தன்னிடமிருந்த ஒரு பொருளை ஓரிடத்தில் விட்டுச் செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், அந்தப் பொருளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்லும் பழக்கம் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம். இடுகாட்டில் தீழுட்டிச் செல்கின்றவர்கள்கூடக் கடைசியாக ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இருந்து விடுதலை பெறுவது கடினம். ஆகவே, ‘திரும்பிப் பார்க்காமல் பேர்’ என்று காட்டில் உடனிருப்பவர்கள் கூறும் பழக்கம் இன்றும் நம்மில் உண்டு. பழகிய பொருளை விட்டுச் செல்லும்போது, திரும்பிப் பார்க்காமல் போவது என்பது எந்த மனிதனுக்கும் இயலாத ஒரு காரியமாகும். இப்பொழுது தம்மோடு பல்லாண்டுகள் பழகியதோடு, மனைவி என்ற நிலையிலும் இருந்த ஒருத்தியை

விட்டுச் செல்கின்ற ஒருவர் திரும்பிக்கூடப் பாராமல் செல்கின்றார் என்றால், (பார்க்கிலன் போனான்) அது மனித நிலைக்கு அப்பாற்பட்டு மிக மிக உயர்ந்து நிற்கும் நிலையாகும். இயற்பகை அந்த அதீத நிலையை எளிதாக அடைந்துவிட்டார் என்பதை அந்தணன் கூற்றாக, 'பார்க்கிலன் போனான்' என்று பேச வைக்கிறார் சேக்கிழார்.

'இயற்பகை முனிவர்'

இதனை அடுத்தபடியாக, அந்தணன் திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருக்கும் இயற்பகையைப் பார்த்து மீண்டு வருமாறு அழைக்கின்றான். என்ன சொல்லி அழைக்கின்றான்? 'இயற்பகை முனிவா ஓலம்!' சில மணி நேரங்களுக்குமுன்வரை மனைவியுடன் வாழ்ந்த இயற்பகையை 'முனிவா!' என்று அந்தணனே (இறைவனே) அழைக்கின்றான் என்றால், இயற்பகையைப் பற்றி இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் நாம் சொல்லியது எத்துணை உண்மையானது என்பது விளங்கும். இயற்பகை என்ற புகார் நகர வணிகன் பெருஞ்செல்வனாக வாழ்ந்தான், வாணிகம் செய்தான், அழகிய மனைவியை மணந்தான் என்றாலும், அவன் வேண்டுதல் வேண்டாமை என்பவற்றைத் துறந்த மாமனிதன் என்பதை அறிதல் வேண்டும். ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டு ஆண்டுவந்த சனகன்கூட ஞானி என்றும், கர்மயோகி என்றும்

அழைக்கப்பட்டான். ஞானியாக இருந்தம்கூட ஒரு பெண்ணை (சீதை) எடுத்து வளர்த்த காரணத்தால் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லையே என்று கவலைப்பட்டான் சனகன். அப்படிப்பட்ட கவலைகூட இயற்பகைக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்பதைக் குறிக்கவே 'இயற்பகை முனிவா ஓலம்' என்று குறிப்பிடுகிறார் கவிஞர்.

‘அயிர்ப்பிலாதான்’

மனிதருக்குள்ள இயல்பான மற்றொரு குணம் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். நமக்குரிய ஒரு பொருளை ஒருவர் கேட்டு, நாம் தந்துவிட்டால் அந்தப் பொருளை அவர் எவ்வாறு பயன் படுத்துகிறார் என்பதை அறியவேண்டும் என்ற அவா மனத்தில் தோன்றுவது இயல்பே ஆகும். அப் பொருளை அவருக்கே உரிமையாகக் கொடுத்து விட்டால்கூட, என்ன செய்வாரோ? ‘தக்கபடி பயன்படுத்துவாரோ’ என்ற ஐயம் மனத்தில் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். இது மனிதருக்குள்ள இயல்பு. இதனையும் இயற்பகை வென்றுவிட்டார். என்பதைக் குறிக்கவே, ‘அயிர்ப்பு இலாதானே ஓலம்’ என்று கூறுகிறார். அயிர்ப்பு என்ற சொல்லுக்குச் சந்தேகம் என்ற பொருள் உண்டு. இதற்கு முந்தைய பாட்டில் திரும்பிப் பார்க்காமல் போகிறான் என்று கூறிய அந்தணன், அதற்கு விளக்கம் தருபவன் போல ‘அயிர்ப்பிலன்’ என்று பேசுகிறான். திரும்பிப் பாராமல் போதல்

உடம்பின் செயலாகும். மனத்துள் சந்தேகத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஊரார் மெச்சுவதற்காக திரும்பிப் பாராமல் போகிறவர்கள் உண்டு. இயற்பகையும் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று யாரும் நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதற் காகவே 'அயிர்ப்பு இலாதானே ஓலம்'—ஒரு கடுகளவு சந்தேகமும் இல்லாதவனாகச் செல்கிறான் என்ற தொடரைப் பயன்படுத்துகிறார்.

இந்த அடியில் வரும் 'அயிர்ப்பு' என்ற சொல்லுக்கு மாறுபட்டு அயர்ப்பு என்னும் சொல்லைப் பாடமாகக் கொண்ட இறைவனை மறவாதவர் என்று சிலர் பொருள் கூறியுள்ளனர். இவ்வளவு தூரம் வரலாற்றைக் கூறிய பிறகு, இயற்பகை இறைவனை மறவாதவர் என்று சொன்னால் அவை பொருளற்ற சொற்களாக முடியும். அயிர்ப்பு என்பதே சிறந்த பாடமாகும்.

'செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரன்'

இவ்வளவும் கூறிய பிறகும், இயற்பகையின் செயலின் நுணுக்கத்தை, தத்துவத்தைப் புரியாதவர்கள் பலர் இருப்பார்கள் என்பதை அறிந்த அந்தணன், புரியாதவர்களுக்கும் புரியும்படியாக ஒரு தொடரைப் பயன்படுத்துகிறான். அதுதான், 'செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம்!' என்பதாகும். மனிதன் உள்பட உயிர்கள் அனைத்தையும் படைத்த பரம்பொருள், தன்னுடைய படைப்பில் ஒவ்வோர் உயிரின் ஆற்றலுக்கும் ஓர் எல்லை வகுத்திருக்கும் அல்லவா?

ஏதாவது ஓர் ஆன்மா அந்த எல்லையைக் கடந்து சென்றால் படைத்த இறைவனே மகிழ்ச்சி அடைவான். உலகியல் முறையில் மனம் ஒப்பி மனைவியை வழங்குதல், மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற் பட்ட செயலாகும். அதை ஒருவன், தான் செய்யும் தொண்டில் ஒரு பகுதி என்று கருதிச் செய்கின்ற பொழுது, அவன் செயற்கருஞ் செயல் செய்தவனாகி விடுகிறான். அவனைப் பொறுத்தமட்டில் அது சாதாரணச் செயல். எதிர்நின்று அதனைக் காணுகின்ற அந்தணன் உள்பட நம்மைப் பொறுத்த மட்டில் அது செயற்கருஞ் செயலே ஆகும்.

ஐந்தாம் நிலை அடியவர்கள்

இனி, இயற்பகை வரலாற்றைக் கற்கப்போகின்றவர்கள் முன்னர்க் கூறப்பெற்ற நால்வகை நிலைகளையும் மனத்துட் கொள்வதோடு இந்த நான்கு நிலைகளையும் கடந்து ஐந்தாவது நிலையில், அதாவது தேகப்பிரக்ஞை அற்ற நிலையில் இருவர் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனர் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். இந்த நுட்பத்தை அறிந்து இவர்கள் வரலாற்றைப் பாடத் தெய்வச் சேக்கிழாரை அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் இது இயல்வது ஒன்றன்று என்பதையும் அறிதல் வேண்டும்.

12. சேக்கிழார் தந்த செல்வம்-இறுதிப் பகுதி

தமிழ்மொழியிலுள்ள சிறந்த காப்பியங்கள் என்று சொல்லப்பெறுபவை இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம், சாத்தனாரின் மணிமேகலை, திருத்தக்கதேவரின் சிந்தாமணி, கம்பநாடனின் இராமகாதை, சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் ஆகிய ஐந்துமாகும். இவற்றுள் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்பவை வரலாற்று அடிப்படையில் தோன்றியவை என்று கூறுவதற்கில்லை. மிகப் பழங்காலத்தில் இந்த நாட்டில் வழங்கிய அடிப்படைக் கதைகளை மூலமாகக் கொண்டு இவை இயற்றப் பெற்று இருக்கலாம். தேவரின் சிந்தாமணி வடமொழியில் உள்ள ஸ்ரீ புராணத்தில் காணப்பெறும் ஒரு மா மணிதனின் வரலாற்றை கூறுவதாகும். அடுத்த படியாக உள்ள கம்பனுடைய இராமகாதை வால்மீகியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழ் மரபுக்கேற்றபடி செய்யப்பெற்ற ஒரு காப்பியமாகும். பெரியபுராணம் இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். பெரியபுராணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அதில் சொல்லப்பட்ட அடியார்கள் அனைவரும் வரலாற்றுக் காலத்தில் ஏறத்தாழ கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து எட்டாம் நூற்றாண்டு முடிய வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். இந்தத் தமிழக எல்லையில் வாழ்ந்த அந்த அடியார்களைப் பற்றி சுந்தரமூர்த்தி

சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடியதை, கொஞ்சம் விரிவாக நம்பியாண்டார்நம்பி பாட, அவை இரண்டையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சேக்கிழார் தம்முடைய பெரியபுராணத்தை பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பாடினார். எனவே இதில் அவர் விருப்பம்போலக் கதைகளை மாற்றவோ அல்லது வேறு திருத்தங்கள் செய்யவோ உரிமை இல்லாமல் போய்விட்டது. உள்ள கதைகளை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு தம்முடைய கற்பனையைச் சேர்த்து மிகச் சிறந்த முறையில் பாடினார் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தக் காப்பியத்தின் குறிக்கோளாக இருப்பது தொண்டு; அதற்கு அடுத்தபடியாக இருப்பது இறையன்பு; அதற்கடுத்தபடியாக இருப்பது குறிக்கோள் என்றெல்லாம் முன்னர் காணப்பட்டது.

இனி இந்தப் பெரியபுராணத்தை அநுபவிக்க வேண்டுமானால் ஒரு சிக்கல் ஏற்படும். ஏனைய சிலப்பதிகாரம் முதலிய காப்பியங்களை அநுபவிப்பது போல பெரியபுராணத்தை அநுபவிப்பது கஷ்டம். இதில் சொல்லப்பட்ட வரலாறுகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவை என்றாலும் பலகாலத்தில் வாழ்ந்த பலருடைய வாழ்க்கையை அது பேசுவது என்றாலும் அடிப்படையாக இருப்பது தொண்டு உணர்ச்சியும், குறிக்கோள் வாழ்க்கையும், இறையன்பும் ஆகும். இந்த மூன்றும் அறுபத்து மூவருக்கும் பொதுவாகும். எனவே இதனைப் படிக்க வேண்டுமென்று

நினைக்கும்போது இந்த மூன்றில் ஓரளவு பயிற்சியும், தேற்றமும் இருந்தாலொழிய இதனை அநுபவிப்பது கடினம்.

இறையடியார்களின் வரலாறுகளைக் கூறும் காப்பியங்கள் தமிழில் மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் காணக்கூடிய ஒன்றாகும். அப்படிப்பட்ட இறையடியார்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு பொதுத் தன்மையைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் அனைவரும் குறிக்கோள் வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள்; இறையன்பு நிறைந்தவர்கள் என்பதில் எந்தவித ஐயப்பாடும் இல்லை. தொண்டு செய்திருக்கிறார்கள் பலர் என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதேயாகும். அப்படி ஆனால் இந்த மூன்று இயல்புகள் ஏனைய அன்பர்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றன. பெரிய புராணத்திலுள்ள அடியார்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றன என்றால் பெரியபுராணம் எந்த வகையில் ஏனைய காப்பியங்களோடு உலக காப்பியங்களோடு மாறுபட்டது என்ற சிந்தனை தோன்றினால் அது நியாயமானதேயாகும். அங்கே தான் ஒன்றை மிக நுண்மையாக சேக்கிழார் கூறியிருப்பதை நாம் காண முடியும். உலக இலக்கியங்களில் காணப்படும் இறை அடியார்கள் அனைவரும் இந்தப் பிறவி போய் நீங்க, இறைவனடியைச் சென்றடைய வேண்டும்; அவனோடு இரண்டறக் கலக்க வேண்டும் அல்லது மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே தங்களுடைய வாழ்நாளைக்

கழித்தார்கள் என்பதை நாம் அறியமுடியும். இதனுடன் மாறுபட்டு, மோட்சத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சேரவேண்டும் என்ற எண்ணங்கூடப் பெரிதாக இல்லாமல் இந்த உலகத்தில் இருந்தபடியே இறையன்பர்களுக்கு உதவுவதையே ஒரு பெரும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, 'வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்' என்று சேக்கிழார் சொல்கிறாரே அதுபோல இருந்தவர்கள் தான் இந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும்.

இவர்களுடைய வரலாறுகளைப் படிக்கும்போது ஒன்றை நாம் காண முடியும். எந்த ஒரு அடியாரும் இறையருளைப் பெற வேண்டும், இந்தப் பிறவியை விட்டு அவனுடைய திருவடியைச் சென்று அடைய வேண்டும் என்று முயன்றதாக வரலாறு இல்லை. அதற்குமாறாக தாங்கள் எடுத்து ஒரு பணியை, ஒரு தீவிரமான குறிக்கோளாகக் கொண்டு அந்தக் குறிக்கோளுக்காகவே வாழ்ந்தவர்கள். அந்தக் குறிக்கோள் தடைபடுமேயானால் உயிரைவிட்டாவது தம் குறிக்கோளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நினைத்தார்களே தவிர எப்படியாவது இறைவன் திருவடியைச் சேரவேண்டுமென்று யாரும் முயன்றதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையினால் பெரியபுராணத்தின் தனிச்சிறப்பு என்னவென்றால் யாரும் இறைவனை நாடிச் செல்லவில்லை. இன்னும் விரிவாக அழுத்தமாகக் கூறவேண்டுமானால்

இவர்களை நாடித்தான் இறைவன் வந்திருக்கிறான். அவரவர்கள் வாழ்க்கையிலே கொண்ட குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்காக பல சமயங்களில் தங்களுடைய உயிரையும் விட வேண்டி நேரிட்டது. உயிரை விட்டவர்கள் பலர். விட முயன்றவர்கள் பலர் என்பதைக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் அந்த இறுதி நிலைக்கு வரும்போது இறைவன் காட்சி தந்ததாக அவர்களைத் தம்மிடம் அழைத்துக் கொண்டதாகத்தான் பெரியபுராணம் பேசுமே தவிர இவர்கள் இறைவனை நாடிச் சென்று 'எனக்கு வீடு பேற்றைத் தா. இந்தப் பிறவி வேண்டாம்' என்று சொல்லியதாக எந்த வரலாறும் இல்லை.

இதில் ஒரு வரலாறு கொஞ்சம் மாறுபட்டுக் காணப்படும். அதுதான் காரைக்கால் அம்மையார் உடைய வரலாறு. அவர்தான் இந்த உடம்பை விட்டு விட்டு இறைவனிடம் போகவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்.

'ஈங்குஇவன் குறித்த கொள்கை
இது, இனி இவனுக்காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற
தசைப்பொதி கழித்து, இங்கு உன்பால்
ஆங்குநின் தாள்கள் போற்றும்
பேய்வடிவு அடியேனுக்குப்
பாங்குற வேண்டும்'. . . .

(பெ 4-1770)

என்று விரும்புகிறார். அது எதனால் என்றால் இந்த உலகத்திலே கணவன் தன்னைத் தெய்வம் என்று வைத்துவிட்ட பிறகு இந்த உடம்போடு இந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்வது கடினம். அது இன்றைய சமுதாயத்தில் கூடக் கடினம் என்றால் அன்றைய சமுதாயத்தில் கேட்க வேண்டியதே இல்லை. எனவே இந்த சமுதாயத்தில் வாழ முடியாது என்பதை அறிந்து கொண்ட பெருமாட்டியார் இப்போது நேரிடையாக இறைவனிடம் செல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறார். அப்படியானால் அவ்வளவு துணிவோடு சொல்கிறவர் இந்த உடம்போடு சென்றிருக்கலாமே என்றால், சமுதாயத்தை நன்கு அறிந்தவராகிய அவர் ஒரு பெண் தனிப்பட்ட முறையிலே அதுவும் இளமை நிறைந்த ஒரு பெண், அழகு நிறைந்த ஒரு பெண் சமுதாயத்தில் தனித்து வாழ்தல் கடினம். அதைவிட கடினம் அவள் ஒரே குறிக்கோளோடு இறையன்பு செலுத்துதல் என்பது. எங்கே சென்றாலும் மக்களோடு சேர்ந்துதானே வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. 'ஏன் திருமணம் நடக்கவில்லை? ஏன் கணவனை விட்டு வந்தாள்?' என்கிற இப்படிப் பட்ட பிரச்சினைகளை இந்தச் சமுதாயம் கிளப்பும். அதனால் தான் அம்மையார் இந்தச் சமுதாயத்தை விட்டு ஒதுங்கிப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தான் இந்த உடம்பை நீக்கி பேய் வடிவு வேண்டும் என்றும் உன் திருவடிக்கு வரவேண்டுமென்றும் விரும்பினாரே தவிர வேறு இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள

முடியும். அதைத் தவிர வேறு எந்த கதையிலும் அடியார்கள் இறைவனிடம் செல்ல முயன்றதாக வரலாறு இல்லை. இறைவனே அவர்களை நோக்கி வந்திருக்கிறான் என்பது பெரியபுராணத்தின் தனிச் சிறப்பாகும்.

இனி இந்த அடிப்படையைப் பார்க்கும்போது இவர்கள் தொண்டு, குறிக்கோள் என்பவற்றில் இறையன்பு எந்த இடத்தைப் பெற்றது என்று சிந்திப்பது நலம் பயக்கும். மூலமாக இருப்பது இறையன்பு என்பதில் ஐயமே இல்லை. அந்த இறையன்பு நிறைந்திருந்ததனால் தான் இவர்கள் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய முடிந்தது. மகேசன் தொண்டைவிட மக்கள் தொண்டே சிறந்தது என்று நினைப்பதற்குக் காரணம் இவர்களுடைய இறையன்புதான். எல்லா உயிர்களும் இறைவனுடைய படைப்பு என்பதை அறிந்துவிட்டார்கள். ஆகையால் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதையே தம்முடைய பெரும் குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். மக்களுக்குத் தொண்டு என்று வரும்போது யாருக்குத் தொண்டு செய்தார்கள்? இது முன்னரே விரித்துப் பேசப் பெற்றிருக்கிறது. பெரியபுராணம் சிவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்தார்கள் என்று தான் சொல்லும். அப்படிச் சொல்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அவருடைய காலத்தில் சிவனடியார்கள் என்ற பெயரில் அந்த வேடம் அணிந்தவர்கள்—வேடம் அணியாதவர்களும் கூட சிவனடியார்கள்

என்றுதான் கூறப்பெற்றிருக்கிறார்கள். சாக்கியர் வரலாற்றைப் பார்க்கிறோம். அவர் சிவனடியாராகக் கருதப்பெற்றார். அவர் சிவவேடம் தாங்கவில்லை. இனி சிவவேடம் தாங்கி தவறான வாழ்க்கை வாழ்ந்த முத்தநாதன் முதலானவர்களைப் பெரிய புராணத்தில் காண்கின்றோம். இப்பொழுது இந்த வேடம் எந்த அளவுக்கு அவர்களை சிவனடியார்கள் என்று முத்திரை குத்த உதவிற்று? இந்த முத்திரையை பெற அவர்களாக முன்வந்து செய்தது எதுவும் இல்லை. அவர்களைப் பார்க்கின்றவர்களுடைய பார்வையில்தான் அது இருந்தது. மெய்ப்பொருள் நாயனாரோ, ஏனாதிநாத நாயனாரோ எதிரே இருக்கின்றவன் பகைவன், தீயவன், தீய எண்ணத்தோடு வந்திருக்கிறான் என்பதை நன்றாக அறிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒன்றும் சந்தேகமே இல்லை. அப்படி அறிந்திருந்தும் தங்களால் இதுவரை போற்றப்பெற்ற அந்தச் சிவ வேடத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார்களே தவிர அந்தச் சிவவேடத்தை அணிந்தவன் யார் என்ற ஆராய்ச்சியில் அவர்கள் போகவே இல்லை. இது உலகத்தில் மற்ற இலக்கியங்களில் பார்க்க முடியாத ஒரு தனிச் சிறப்பாகும். எதிரே இருப்பவன் தீயவன், தன்னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறான், தமக்குத் தீமை புரிய வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தும் கூட அதுபற்றிக் கவலைப் படாமல் தாம் இதுவரையில் எந்தச் சிவவேடத்திற்கு ஒரு மரியாதை கொடுத்தார்களோ

அந்தச் சிவவேடத்தை அவன் அணிந்திருக்கிறான் என்ற காரணத்தினால், அவன் என்ன செய்தாலும் அது பற்றிக் கவலையில்லை, தங்களுடைய குறிக்கோளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதுதான் இன்றியமையாதது என்று கருதினார்கள் என்பதை பெரியபுராணம் வலுவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

பெரியபுராணத்தில் வருகிற இரண்டொருவர் ஒரு புதுவழியை மேற்கொண்டனர். தங்களுக்கு ஒரு கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டார்கள். அந்தக் கொள்கை சரியா தவறா என்று ஆராய யாருக்கும் உரிமையே இல்லை. ஏன் இறைவனுக்குக் கூட அந்த உரிமை இல்லை. ஆகவே தாங்கள் வகுத்துக் கொண்ட கொள்கைப்படி வாழ்ந்து வந்தார்கள். என்றாவது ஒருநாள் அந்தக் கொள்கைக்கு முட்டுப்பாடு வருமேயானால் உயிரை விடத் துணிகிறார்கள். அதுவரையில் சரி. அது பொதுத் தன்மைதான். இப்படியும் இரண்டொருத்தர் வாழ்க்கையில் இறைவன் திருவிளையாடல் புரிகின்றான்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் இந்த ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக நிற்பவர்.

எம்பிரான் ளந்தை தந்தை தந்தைளங்

கூட்டமெல்லாம்

தம்பிரான் நீரே என்று வழிவழிச் சார்ந்து வாழும்

(பெ 4-3551)

அடியவர்கள் என்ற ஒரு எண்ணம் அவர் மனத்தில் எந்தக் காரணத்தினாலோ இருந்திருக்கிறது. அதை மறுப்பதற்கில்லை. அதாவது வழிவழியாகத் தொண்டு செய்கின்ற தாங்களும் தங்கள் குடியும் இறையன்பில் தலை நிற்பவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்களுடைய மனத்தின் ஆழத்தில் இருந்திருக்கிறது. ஆகையினால் தான் இறைவன் கனவிடை வந்து இந்த வயிற்று வலியைச் சுந்தரன் வந்துதான் போக்க முடியும் என்று சொன்னவுடன்

மற்றவன் இங்குவந்து தீர்ப்பதன் முன்நான் மாயப்
பற்றிநின் றென்ன நீங்காப்பாதகச் துலை துலை
தன்னை

உற்ற இவ்வயிற்றினோடும் கிழிப்பன்.....

(பெ 4-3556)

என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்கு அவருடைய துணிவு போய்விட்டது. இது ஏயர்கோன் சிறந்த பக்தர்; சிவனடியார் என்பதை உணர்த்துகிறது. அதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. வழிவழியாகச் சிவனடியார் ஆனாலும் அந்த சிவனடியாராக இருப்பதில் ஒரு கர்வம் கொண்டுவிட்டார் என்பதை அது அறிவிக்கின்றது. பேசுகிறவன் இறைவன். இவருடைய பக்தியையும், அன்பையும், அதே நேரத்தில் சுந்தரருடைய பக்தியையும், அன்பையும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவனாகிய இறைவன் இப்பொழுது சொல்கிறான் 'அவன் வந்து இந்த வயிற்றுவலியைத் தீர்ப்பான்' என்று.

ஆனால் ஏயர்கோன் என்ன நினைக்கிறார். பரம்பரையாக இறைவனுக்குத் தொண்டு பூண்டு வாழ்கிற தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள். இறைவனே சென்று தடுத்தாண்டு கொண்டான் அந்தச் சுந்தரனை. அப்படிப்பட்ட சுந்தரன் தங்களைவிட ஒருபடி தாழ்ந்தவன் என்று நினைத்தார். அதைவிட மோசம் என்னவென்றால் இறைவன் ஆண்டான் என்றும் தாங்கள் அடிமை என்றும் தெரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றபடி நடவாமல், இறைவனைத் தோழமை பூண்டு தூது அனுப்புகிற அளவுக்கு தாழ்ந்துவிட்டான் சுந்தரன்; என்றும் நினைத்தார். எனவே அப்படிப்பட்ட சுந்தரன் வந்து தன் வயிற்று நோயைத் தீர்ப்பதைவிட இறந்து போவதே மேல் என்று நினைக்கிறார் என்றால் அந்த உறுதிப்பாடு, கொண்ட கொள்கையில் நிற்பல் என்பதெல்லாம் போற்றத் தகுந்ததுதான், மறுப்பதற்கில்லை. ஆனாலும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் அவர் வயிற்றை கிழித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஏன் இறைவன்விட்டான் என்று சிந்தித்துப் பார்ப்போமேயானால் ஓர் உண்மை விளங்கும். ஏயர்கோனுடைய பக்தியில் ஒரு சிறு ஒச்சம் இருக்கிறது. அகங்காரம், மமகாரமற்று அடியாராக வாழ்வதைவிட்டு, 'நாங்கள் தான் உயர்ந்தவர்கள். நீ போய் ஆட்கொண்ட சுந்தரன் எங்களைவிட ஒரு படி கீழே' என்று நினைக்கின்ற போது அந்த அகங்காரம் தலைதூக்குகிறது. ஆகையால் அதற்குரிய தண்டனையாகத் தான் அவர் வயிற்றைக் கிழிக்கும்படியாக ஏற்பட்டது

என்பதும் பெரியபுராணம் காட்டுகின்ற ஒரு சிறந்த அடிப்படையாகும்.

இனி இவர்கள் செய்த தொண்டுகளை எல்லாம் பார்ப்போமேயானால் திருக்கோயில் பணி செய்தவர்கள் உண்டு பெரியபுராணத்தில். யாரும் இல்லையென்று சொல்வதற்கில்லை. திலகவதியார் திருநீலநக்கர் புகழ்ச்சோழர் முதலானவர்கள் செய்து இருக்கிறார்கள். என்றாலும் நேரடியாகத் திருக்கோயில் தொண்டு செய்வதைவிட மக்கள் தொண்டு செய்தவர்களே அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அடியார்களுக்கு சட்டி கொடுத்தல், துணி கொடுத்தல், வேண்டுவனவற்றைத் தருதல், அன்னமிடுதல், அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் என்று வரும்போது இவை எல்லாம் மக்கள் தொண்டின்பாற்படும். திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் திருவீழிமிழலையில் பஞ்சம் தீரும் வரையில் அன்னமிட்டது எல்லாம் மக்கள் தொண்டின்பாற்படும். எனவே இந்தத் தொண்டு செய்வதில் ஓர் இன்பத்தைக் கண்டார்கள் இவர்கள். அவர்கள் பின்னே வந்த தாயுமானப் பெருந்தகை இந்த அருமைப்பாட்டை அறிந்து,

அன்பர்பணி செய்யவெனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே

என்று சொல்கிறார்.

இந்த மக்கள் தொண்டே அவர்களது வாழ்க்கையை முன்னேற்றுவதற்கும், வீடுபேற்றைத் தருவதற்கும் கருவியாக அமைந்தது என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது. அதைவிட இந்தத் தொண்டு செய்வதில் இன்று கூடப் பலர் நூற்றுக் கணக்கானவர்களுக்கு அன்னமிடுகிறார்கள். பலர் அறச்சாலை கட்டுகிறார்கள். திருக்கோயில் கட்டுகிறார்கள். அப்படி இருக்க இவர்களை விட பெரியபுராணத்தில் வருகிறவர்கள் எந்த விதத்தில் உயர்ந்தவர்கள் என்ற வினா நியாயமான வினாவாகும். இங்கே ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்று இருக்கிறது.

இன்றும் அன்னம் இடுகிறவர்கள் உண்டு. ஏனைய அறங்கள் செய்கின்றவர்கள் உண்டு. இந்த அறம் எப்படி நடைபெறுகின்றது? தன்னை மாறி இருக்க உள்ள தடங்கள் கொண்டே செய்யப் பெற்றனவா?

இளையான்குடிமாறனார் வரலாற்றில் சொல்வார், நிறைந்த செல்வத்தோடு இருக்கின்ற வரையில் அவர் அன்னம் இட்டார். எல்லாம் கொடுத்தார். எல்லாம் சரி. ஆனால்,

வறுமைப் பதம் புக உன்னினார் தில்லை மன்னினார்

என்று சொல்லுவார். இவ்வளவு செல்வம் மல்கிய போது அச்செயல்கள் செய்வது அன்றியும், அல்லல்

நல்குரவானபோதிலும் இச்செயல் செய்வார். அது தான் பெரியபுராணத்தின் நுணுக்கம்.

செல்வம் மல்கியபோது இவற்றையெல்லாம் செய்வது எளிதான காரியம். தன்னுடைய வருமானத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை இதற்கெல்லாம் செலவிடுவது என்ற முடிவுடன்—பாலாபிஷேகம் செய்கிறார்களும்—நூற்றுக்கணக்கான வர்களுக்கு அன்னமிடுபவர்களும் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். ஆனால்,

செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வதன்றியும்
மெய்யினால்

அல்லல் நல்குரவான போதிலும் வல்ல

என்பது இளையான்குடிமாறனாரால்தான் செய்ய முடிந்தது. இளையான்குடிமாறனார் வருகிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களைக் கூட்டி வந்து சோறுபோட்டு, வயிற்றை நிரப்பி, வேண்டிய துணிமணிகளைக் கொடுத்து அனுப்பினார்.—சிந்தித்துப் பார்த்தால் சாதாரண சமாசாரம். இந்த சாதாரண சமாசாரத்தைச் செய்த இவர்கள் எப்படி அடியார்கள் ஆனார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் போதுதான் உண்மை விளங்குகிறது. இவர்கள் இதைச் செய்ததினாலே மட்டும் அடியார்கள் ஆகிவிடவில்லை. இதைச் செய்வதற்கு முடியாத ஒரு சூழ்நிலை உருவானபோது செய்வதற்கு முடியாத வறுமைப் பதம் வந்தபோது, செய்வதற்கு முடியாத

உடல் பிரச்சினை வந்தபோது செய்வதற்கு முடியாத குடும்பச் சூழ்நிலை உருவான போது என்ன செய்தார்கள்? அந்த நிலையிலும் அவர்கள் இதை விடாது செய்தார்கள். இந்தத் தொண்டுக்கு இடையூறு வரக்கூடிய சூழ்நிலை உருவானால் உயிரைவிட்டுத் தொண்டை நிலை நிறுத்தினார்களே தவிர,— இப்பொழுது முடியாமல் போய்விட்டது—பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கவில்லை. ஆகையினால்தான் இவர்கள் அடியார்கள் ஆனார்கள் இதிலிருந்து பெரிய புராணத்திலுள்ள அடியார்களின் பொதுத் தன்மை நன்கு விளங்கும்.

அறிவைக் கொண்டு ஆராய்வது என்பது ஒருவகை. உணர்வைக் கொண்டு ஆராய்வது என்பது ஒருவகை. பெரியபுராணத்தில் உள்ள அடியார்களின் வரலாற்றை அறிவுகொண்டு ஆராய்ந்தால் அவ்வளவு சரிப்பட்டு வராது.

ஒருவர் விளக்கு எரிக்கிறார். அவர் என்னை வாணிகர். நிரம்ப வசதியுள்ள குடும்பம். கோயிலில் ஆயிரக்கணக்கான விளக்கு எரிக்கிறார். செல்வம் எல்லாம் போன நிலையிலும் விடாது விளக்கு எரிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார். அதற்காக புல்லரிந்து அதைக் கொண்டு வந்து விற்று அதில் கிடைக்கும் காசில் விளக்கு எரித்தார். பின்னர் செக்கு இழுக்கும் பணியாள் வேலைக்குச் சென்று பணம் சேர்த்து இதே பணியைச் செய்தார்.

இவ்வனைத்து முயற்சிகளும் தோற்று போகவே எதை வைத்து எரிப்பது என்ற நிலைமை வரும்போது, இனி நம்மால் இந்தத் தொண்டு செய்ய முடியாது என்று நினைக்கவில்லை, அங்கேதான் அவரது உறுதிப்பாடு வெளிப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட அடியார்கள் சூழ்நிலை முற்றிலும் மாறிவிட்ட நிலைமையிலும்— இந்தத் தொண்டை நிறுத்த மாட்டேன். நிறுத்தினால் உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்றார்கள். இதை அறியாமை என்றா சொல்வது? அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அப்படிக்கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் அடியார்கள் அல்லர். உணர்வினாலே தான் இவர்களை உணர முடியும். இறைவன் அறிவினாலே ஆராயப்படுபவன் அல்லன். உணர்வினாலே உணரப்படுபவன். ஆதலால் இந்த அடியார்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் ஒரே வழி உணர்வினாலேதான் அவர்களை அறிய முடியும். அந்த உணர்வு நிலைக்கு நம்மை மாற்றிக் கொள்வோமேயானால் கணம் புல்லரோ அல்லது ஏனைய எந்த அடியாரோ செய்த செயலினுடைய அருமைப்பாட்டை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். மிகச் சாதாரணச் செயலைக் கூட ஒரு மாபெரும் தொண்டாகச் செய்தார்கள். அது ஒன்று.

இரண்டாவது இப்போ வசதி உடையவர்கள் அறஞ் செய்கிறார்கள். எப்படிச் செய்கிறார்கள்.

தம்முடைய முழு வசதியையும் அதற்காகப் பயன்படுத்துவதில்லை, ஆனால் இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் முழுவதையும் செய்தார்கள். அது எப்படி முடிந்தது என்பதை வேறுவிதமாகச் சொல்வார் சேக்கிழார்.

ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்

அந்த விருப்பு வெறுப்பு போய்விட்டது. பொருளைச் சேகரிக்க வேண்டும்; ஆள வேண்டும் என்பது எல்லாம் போய்விட்டது. போனது மட்டுமல்ல. அந்தப் பொருளுக்கு ஒரு மதிப்புத் தருகிற நிலையும் போய்விட்டது. தங்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இடுப்பிலுள்ள கந்தை துணி தவிர வேறு எதுவும் இல்லாதவர்கள். அப்படியானால் அகப்பற்று ஆகிய அகங்காரம் புறப்பற்றாகிய மமகாரம் இவை எல்லாவற்றையும் ஒழித்து, அதன்வழி ஏற்படும் குற்றங்களையும் செற்ற காரணத்தினால், தூய்மையான மனம் உடையவர்களாக இருந்த காரணத்தினால்தான் அவர்கள் எந்தவிதமான பற்றும் இல்லாமல் இந்தக் குறிக்கோள் தொண்டு ஒன்றையே செய்தார்கள் என்பதை பெரியபுராணத்திலுள்ள எல்லா வரலாறுகளும் சுட்டிச் செல்லும். அதைப் புரிந்து கொள்வோமேயானால் இது ஒரு தனிப்பட்ட வாழ்க்கைமுறை—அதாவது ஏதோ ஒரு குறிக்கோளாக எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறையைக் கடைப் பிடித்தவர்கள்—இந்தப்

பெரியபுராணத்திலே அப்படிப்பட்ட பலருடைய வாழ்க்கையைச் சேகரித்து ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் ஓரளவு பெரியபுராணத்தை அநுபவிப்பதற்கு அது வாய்ப்பாக இருக்கும்.

இன்று பெரியபுராணத்தைக் கற்கின்ற நமக்கு தமிழ்நாட்டு வரலாறு என்று சொல்லப்பெறுகின்ற சில கருத்துக்கள் முரண்பாடாக இருப்பதைக் காண முடியும். சேக்கிழாரைப் பொறுத்தமட்டில் சில அரசர்களைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசுகின்றார். சில அரசர்களைப் பற்றி பேரளவிலே சொல்லிச் செல்கின்றனர். சில அரசர்களைப் பற்றி கொஞ்சம் ஏசவும் செய்கின்றார்.

மகேந்திரவர்மன் திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் இருந்தவன். அவருக்குத் தீங்கிழைத்தவன் என்ற கருத்தில்,

பூபாலர் செயல்மேற்கொள் புலைத்தொழிலோன்

என்று ஏசுவார். அதுபோல ஏசாவிட்டாலும் நின்றசீர் நெடுமாறனைப் பொறுத்தமட்டில் அவன் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் நலம் பெற்றவன் என்ற கருத்தினாலேயும், மங்கையர்க்கரசியருக்கு கணவன் என்ற கருத்தினாலேயும் அதிகம் அவனைப் பற்றிக் குறைகூறாமல் விட்டுவிட்டார். அவருடைய வரலாற்றைத் தனியே பேசும்போது அவன் பாழில்,

உழிஞரும் முதலான் ஊர்களில் வெற்றி கொண்டவன், நெல்வேலி வென்றவன் என்றெல்லாம் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்ற அவனுடைய வெற்றிச் செய்தியை எடுத்துப் பேசுகின்றார். ஆனால் இந்த அளவு கல்வெட்டுகளைக் கற்றறிந்து அவருடைய புராணத்திலே பேசுகின்ற பெருமான் என்ன காரணத்தினாலோ இராஜசிம்மன் கட்டிய கைலாசநாதர் கோயிலைப் பற்றிச் சொல்லவே விட்டுவிடுகிறார். சேக்கிழார் காலத்திற்கு முன்னரே அது நடந்தது என்பது வரலாறு அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஏன் என்று ஆராய்ந்தால் சில உண்மைகள் வெளிப்படும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்திற்கு முன்னரே கைலாசநாதர் கோயில் கட்டப்பட்டது என்பது வரலாற்று உண்மை. சுந்தரமூர்த்திகள் ஒவ்வொரு தலமாகச் சென்று வழிபட்டுக் கொண்டு வருகின்றவர் காஞ்சியில் வந்து பல திருக்கோயில்களையும் வழிபட்டு பிறகு கச்சி அநேகதங்காவதம் என்ற இடத்திற்குச் செல்கிறார். அது சிறிய கோயில். ஏறத்தாழ ஒரு விநாயகர் கோவில் அளவுக்குத் தான் அது இருந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த இடத்தில் நின்று மேற்குப் புறமாகத் திரும்பினால் கைலாசநாதர் கோயில் கண்ணில்படும். மாபெரும் சிறப்பு வாய்ந்த அந்தக் கைலாசநாதர் கோயில் சுந்தரர் காலத்தில இருந்ததுதான் அவருக்கு முன்னரே கட்டப்பட்டது தான். ஆனாலும் கச்சி அநேகதங்காவதத்தைப் பாடுகின்ற சுந்தரர் கைலாச நாதர் கோயிலைப் பாட

மறுத்துவிடுகிறார். இந்தக் கைலாசநாதர் கோயில் கட்டிய இராஜசிம்மன் தான் பூசலார் வரலாற்றில் வருகின்ற காஞ்சி மன்னன் ஆவான். கச்சி கற்றழி எடுத்து இறைவனிடம் அசரீரி கேட்டவன் என்றெல்லாம் அவனுடைய கைலாசநாதர் கோயில் கல்வெட்டுகள் சொல்கின்றன. ஆதலால் இவன்தான் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. அந்தச் சிறப்புகளை எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் சுந்தரர் அவனுடைய கோயிலைப் பாடவில்லை என்றால் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். அந்தக் கோயில் இறைவனுக்காகச் செய்யப்பட்டது என்பதை விட அவனுடைய வெற்றிச் சிறப்புகளை காட்டுவதற்கு எடுத்துக் கட்டப்பட்டது என்கிற அடிப்படை இருப்பதனால்தான் சுந்தரர் அதனைப் போற்றாமல் விட்டுவிடுகிறார். அதை அப்படியே / சேக்கிழார் பெருமானும் பின்பற்றுகிறார். ஆகவே சேக்கிழார் சில செய்திகளைச் சொல்லாமல் விட்டார் என்றால் அதை நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக இராஜராஜனைப்பற்றி இன்றைக்கு ஓஹோ என்று எல்லாரும் பேசுகிறார்கள். ஏதோ அவன் தமிழுக்கு மாபெரும் தொண்டு செய்தான் என்றும், திருமுறைகள் வருவதற்கு அவன்தான் பாடுபட்டான் என்றும் பைத்தியக்காரத்தனமாக கதைகள் பல வழங்குகின்றன. அவன் திருமுறை கண்டபுராணம் என்று பதினேழாம் நூற்றாண்டு அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் யாரோ

ஒருவர் பாடி அதை உமாபதிசிவம் அருளியது என்று தலையில் எழுதிவிட்டார். ஆகவே அது இன்றைக்கு செலாவணி ஆகிக் கொண்டு வருகிறது. அந்த அத்தைப் பாட்டிக் கதையைத் தவிர வேறு எந்த விதமான சான்றும் இல்லை., இராஜராஜன் திருமுறைகளுக்குத் தொண்டு செய்தான் என்பதற்கு. இன்னும் சொல்லப்போனால் இராஜராஜனுக்கு 79 ஆண்டுக்கு முற்பட்டவனாகிய வைரமேகன் என்ற பல்லவ மன்னன் திருத்தவத் துறை கல்வெட்டில் பதிகம் பாடுகின்றவர்களுடைய பட்டியலை தந்து இருக்கிறான்.

ஆகவே இராஜராஜன் ஒன்றும் புதியதாகச் செய்துவிடவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் இந்த இராஜராஜன் தமிழ்ப் பற்றுக்கூட உள்ளவன் என்று சொல்வதற்கில்லை. பல்லவர்கள் எப்படி வடநாட்டில் இருந்து குருமார்களை வரவழைத்து யாகம் முதலியவற்றைச் செய்தார்களோ அதே போல இந்த இராஜராஜன்—சைவசமயத்து ஆறேழு பிரிவுகளிலே—கோளகீசைவம் என்கிற சைவப் பிரிவைச் சேர்ந்த சதுரானன பண்டிதன் என்ற பிராமணனை—வடநாட்டு—பீகாரிலிருந்து வரவழைத்து அவனைத் தான் தம் குருவாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதனாலே இவனுக்குத் தமிழ்ப் பற்றோ, தேவாரங்களிலோ ஈடுபாடோ இருப்பதாகச் சொல்வதற்கில்லை.

அந்தச் சதுரானன பண்டிதன் தேவாரம் பாடுவதற்குக் கூட 'இங்கு இருக்கிறவர்களுக்குத் தகுதி இல்லை. அவர்களுக்கு தீட்சை செய்வித்து பிறகுதான் தேவாரம் பாட வைக்க வேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறான். அதைக் கேட்டும் இருக்கிறான் இராஜராஜன். கேட்டது மட்டுமல்ல. அவனுடைய பதிகம் பாடுவோர் கல்வெட்டில் பார்த்தோமேயானால் பதிகம் பாடுகின்றவர்கள் பெயர்ப் பட்டியல் வரும். அதிலே திருஞான சம்பந்தன் என்கிற அகோரசிவன், திருநாவுக்கரையன் என்கின்ற வாமதேவன் என்று வருவதைப் பார்த்தால் அகோரசிவன், வாமதேவன் எல்லாம் தீட்சா நாமங்கள். இந்தத் தீட்சா நாமத்தை ஏன் செய்தான் என்றால் சாதாரண தமிழர்களாக இருந்தவர்களுக்கு இந்தத் தேவாரம் பாடத் தகுதியில்லை. ஆகவே தீட்சை பண்ணி வைத்துத்தான் அவர்களைப் பாட வைக்க வேண்டுமென்று சதுரானன பண்டிதன் செய்திருக்கிறான். அதற்கு இந்த இராஜராஜன் தலையாட்டி பொம்மைபோல செய்திருக்கிறான் என்றால்—இவன் ஒன்றும் தமிழுக்குச் செய்யவில்லை என்பதும், அப்படி தமிழ்ப்பற்று உடையவன் அல்லன் என்பதற்கும் இதுவே சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இதனாலேதான் சேக்கிழார் பெருமான் சோழர்கள் என்று சொன்னாலேயே மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு அவர்கள் பெருமையைப்பாடி வந்த அந்தப் பெருமான்—இந்த இராஜராஜனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. எவ்வளவு பெரிய

இராஜராஜேச்வரம் உடையார் கோயிலைக்
கட்டியவனான இராஜராஜனை எங்காவது
ஓரிடத்திலாவது சொல்லியிருக்கலாமே? காடவர்
கோமான் கச்சிக் கற்றளி எடுத்தான் என
இராஜசிம்மனுடைய கைலாசநாதர் கோயிலை
போகிறபோக்கில் குறிப்பிடுகின்ற சேக்கிழார்,
சோழர்களுக்குள்ளே மிகச் சிறந்தவனாகிய
இராஜராஜன் இந்தத் தஞ்சை பெருவிடையார்
கோயிலைக் கட்டியிருக்கிறான் என்று ஏன்
சொல்லவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. தேவாரப்
பதிகங்களை யாரோ சிதம்பரத்தில் மூடி வைத்து
இருந்தார்கள், இவன்தான் போய் அதை திறந்து
எடுத்து வந்தான் என்ற திருமுறைகண்ட புராணத்து
உளறலை சேக்கிழார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.
அதனாலேதான் இதைப் பற்றிச் சொல்லவேயில்லை.
அது உண்மை என்று நம்பியிருப்பாரேயானால்
நூறு பாடல்களாவது பாடியிருப்பார் திருமுறைகள்
வெளிவந்ததற்கு. அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடவே இல்லை
என்றால் அவை அனைத்தும் கட்டுக்கதைகள்
என்பது நன்கு தெளியப்படும். இன்று தமிழ்நாட்டு
வரலாற்றை அதாவது சோழர்காலத்து வரலாற்றைப்
பற்றிச் சிந்திக்கின்றவர்கள் இந்த சேக்கிழாரையும் ஒரு
சான்றாக எடுத்துக் கொண்டு அவர் எப்படி எப்படி
எல்லாம் செய்திருக்கிறார், எந்த அடிப்படையில்
சோழர் வரலாற்றைப் பேசுகிறார் என்பதைத்
தெரிந்துக் கொள்வோமேயானால் உண்மையான
வரலாற்றை எழுதுவதற்கு அது பெரும் உதவியாக

தெரிந்துக் கொள்வோமேயானால் உண்மையான வரலாற்றை எழுதுவதற்கு அது பெரும் உதவியாக இருக்கும் ஆக பக்திசுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடியவர் ஆயினும் வரலாற்று அறிவு நிறைந்து இருந்தவர் ஆதலால் சேக்கிழாருடைய பெரிய புராணம் தமிழக வரலாற்றை அறிய பெரிதும் உதவுகிறது.

இதுவரை கண்டவற்றை அமைதியாக இருந்து சிந்தித்தால் ஓர் உண்மையை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஏனைய சமய நூல்கள்போல அதாவது தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப் பிரபந்தம், அஷ்டப்பிரபந்தம் முதலிய நூல்களைப் போல சமய அடிப்படையில், குறிப்பிட்ட சமயத்தை வளர்ப்பதற் காகவும், அதனுடைய பெருமையைச் சொல்வதற் காகவும், அதை நம்புகிறவர்கள் இறைவனுடைய திருவடியைச் சேர்வதற்குரிய வழியைக் காட்டுவதற் காகவும் அந்தச் சமய நூல்கள் பணிபுரிந்ததுபோல சேக்கிழார் நூல் இல்லை என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும். என்ன காரணத்தினாலோ பின்னால் வந்தவர்கள் இதை பன்னிரண்டாம் திருமுறை என்று சைவத் திருமுறைகளிலே சேர்த்தார்களே தவிர பெரியபுராணத்தின் அடிநாதமாக விளங்குவது, அதனுடைய குறிக்கோளாக விளங்குவது சைவ சமயத்தை வளர்ப்பது என்பது முக்கியமாகத் தெரியவில்லை. சைவ சமய கொள்கையின் அடிப்

படையில் வாழ்ந்த அடியார்களைச் சொல்வது தான் பெரியபுராணம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சைவத்தின் பெருமையையும் பெரியபுராணம் பேசுகின்றது என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் அதைவிட முக்கியமாக பெரியபுராணம் எதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது என்றால் இந்தத் தமிழகத்தில் வாழுகின்ற மக்களைத் திருத்துவதுதான் அதனுடைய முக்கிய குறிக்கோளாகும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழினம் கீழே விழுகின்ற நிலையை அடைந்துவிட்டது. சோழர்கள் மறையப் போகின்ற சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது என்பதை அறிந்த சேக்கிழார் இந்தத் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு வழிகாட்ட வேண்டும், குறிக்கோள், இறையன்பு, தொண்டு ஆகியவற்றை அவர்கள் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான் பெரியபுராணத்தை இயற்றினார் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆகவே சமய நோக்கத்தைவிட சமுதாய நோக்கம் தான் அவருடைய முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்வோமேயானால் தவறு ஒன்றும் இல்லை. இவ்வாறு சொல்வதனால் பெரிய புராணத்தினுடைய சமய அடிப்படையையோ, நோக்கத்தையோ குறை கூறுவதாக யாரும் நினைத்துவிட வேண்டாம். சேக்கிழாரைப் பொறுத்த

மட்டில் தேவார திருவாசகங்களை நன்கு பயின்றிருந்தார் ஆதலால் சமயத்தை வளர்ப்பதற்கு இவை போதுமானவை என்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். புதியதாக ஒரு காப்பியத்தை இயற்றி அந்தச் சமயத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்ற சூழ்நிலை தேவையே இல்லை. அது உருவாகவில்லை. ஆகவே தான் அவர் மக்களை நல்வழிப்படுத்தி ஒரு சிறந்த வாழ்க்கை உடையவர்களாகச் செய்தால் அது சமய வாழ்க்கைத் தானே அதனைத் தொடர்ந்து வரும் என்பதனை அறிந்திருந்தார். ஆகையால் பெரியபுராணத்தின் குறிக்கோளாக சமுதாய வளர்ச்சி—சமுதாயம் சிறந்த முறையில் முன்னேறிச் செல்வதைத் தம்முடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதனை அறிந்து கொள்வோமேயானால் அது பெரிய புராணத்தை உள்ளவாறு அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும்.

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

